A MÁRIA LÉGIÓ KÉZIKÖNYVE

Megjelenteti a

CONCILIUM LEGIONIS MARIAE DE MONTFORT HOUSE
MORNING STAR AVENUE
BRUNSWICK STREET
DUBLIN 7, IRELAND

Eredeti cím:
The Official Handbook of the Legion of Mary
New and Revised Edition, 1993

Nihil Obstat: Joseph Moran, O.P. Censor Theologicus Deputatus

Imprimi protest: Desmond Connell Archiep. Dublinen Hiberniae Primas

Lektorálta: dr. Erdős Mátyás Apostoli protonotárius Főegyházmegyei cenzor

Egyházi jóváhagyással

E 265/1998 Érseki Főhatóság, Esztergom
1998. nov. 5. dr. Dékány Vilmos segédpüspök, általános érseki helynök

Kereskedelmi forgalomba nem hozható
Concilium Legionis Mariae, Dublin

Kiadja: Mária Légió, Budapest
ISBN 963 00 2280 X

Tartalomjegyzék

Szentírási szövegek rövidítése 6
A Tanítóhivatal dokumentumainak rövidítése 7
II. János Pál pápa a Mária Légióhoz 8
ELŐSZÓ 10
FRANK DUFF - Mária Légió alapítójának élete 10
A MÁRIA LÉGIÓ 11
1. A LÉGIÓ NEVE ÉS KEZDETE 11
2. A LÉGIÓ CÉLJA 12
3. A LÉGIÓ SZELLEME 13
4. A LÉGIÓS SZOLGÁLAT 13
5. A LÉGIÓ LELKISÉGE ÉS LELKI ALAPJAI 16
1. ISTEN ÉS MÁRIA 16
2. MÁRIA, MINDEN KEGYELEM KÖZVETÍTŐJE 17
3. A SZEPLŐTELEN SZŰZANYA 17
4. MÁRIA, ÉDESANYÁNK 18
5. MÁRIA TISZTELETE A LÉGIÓ APOSTOLI TEVÉKENYSÉGÉNEK GYÖKERE 19
6. BÁRCSAK IGAZÁN MEGISMERNÉNK MÁRIÁT! 19
7. VIGYÜK A VILÁGBA MÁRIÁT! 20
6. A LÉGIÓSOK KÖTELESSÉGEI MÁRIA IRÁNT 21
1. MÁRIA TISZTELETE 21
2. MÁRIA ALÁZATÁNAK KÖVETÉSE A LÉGIÓS MUNKA GYÖKERE ÉS ESZKÖZE 22
3. AZ IGAZI MÁRIA-TISZTELET APOSTOLI TEVÉKENYSÉGET KÍVÁN 25
4. MÁRIA SZOLGÁLATA MEGKÍVÁNJA A LEGINTENZÍVEBB ERŐFESZÍTÉST 27
5. A LÉGIÓSOKNAK GYAKORLATTÁ KELL TENNIÜK GRIGNON SZENT LAJOS "TÖKÉLETES MÁRIA-TISZTELET" –ÉT 29
7. A LÉGIÓS ÉS A LEGSZENTEBB SZENTHÁROMSÁG 31
8. A LÉGIÓS ÉS AZ OLTÁRISZENTSÉG 34
1. A SZENTMISE 34
2. AZ IGELITURGIA 35
3. AZ EUCHARISZTIA LITURGIÁJA MÁRIÁVAL EGYESÜLVE 35
4. AZ OLTÁRISZENTSÉG A MI KINCSÜNK 36
9. A LÉGIÓS ÉS KRISZTUS TITOKZATOS TESTE 38
1. A LÉGIÓS SZOLGÁLAT A TITOKZATOS TESTRŐL SZÓLÓ TANÍTÁSON ALAPUL 38
2. MÁRIA ÉS A TITOKZATOS TEST 39
3. SZENVEDÉS A TITOKZATOS TESTBEN 41
10. A LÉGIÓ APOSTOLI MUNKÁJA 43
1. AZ APOSTOLI MUNKA MÉLTÓSÁGA 43
2. A VILÁGIAK APOSTOLKODÁSA NÉLKÜLÖZHETETLEN 43
3. A LÉGIÓ ÉS A VILÁGIAK APOSTOLI TEVÉKENYSÉGE 44
4. A PAP ÉS A LÉGIÓ 45
5. A LÉGIÓ SZEREPE AZ EGYHÁZKÖZSÉGBEN 46
6. A MUNKA GYÜMÖLCSE: IDEALIZMUS ÉS TETTERŐ 47
7. A KÉPZÉS MÓDSZERE: MESTER ÉS TANÍTVÁNY 48
11. A LÉGIÓ ALAPVETŐ VONÁSAI 49
1. EGYÉNI MEGSZENTELŐDÉS: CÉL ÉS ESZKÖZ 49
2. PONTOSAN SZERVEZETT RENDSZER 49
3. A TAGSÁG TÖKÉLETESSÉGE 50
4. A LEGELSŐ KÖTELESSÉG 50
5. A PRAESIDIUM HETI ÖSSZEJÖVETELE 51
12. A LÉGIÓ KÜLSŐ CÉLJAI 52
1. A MUNKAVÉGZÉS 52
2. A NAGY TÁVLATI CÉL: KOVÁSZ LENNI AZ EGÉSZ NÉP SZÁMÁRA 52
3. MINDEN EMBER EGYESÍTÉSE 53
4. KOCKÁZATVÁLLALÁS ISTENÉRT 55
13. A TAGSÁG FELTÉTELEI 58
14. A PRAESIDIUM 61
15. A LÉGIÓS FOGADALOMTÉTEL 66
16. A TAGSÁG TOVÁBBI FOKOZATAI 68
1. A PRAETORIÁNUSOK 68
2. AZ AUXILIÁRIUS TAGSÁG 69
17. MEGBOLDOGULT LÉGIÓSAINK LELKE 76
18. A HETI ÖSSZEJÖVETEL RENDJE 77
19. AZ ÖSSZEJÖVETEL ÉS A TAG 85

20. A LÉGIÓ SZABÁLYAIN SEMMIT SEM SZABAD VÁLTOZTATNI 92
21. A NÁZÁRETI TITOKZATOS OTTHON 93
22. A LÉGIÓ IMÁDSÁGAI 95
23. A LÉGIÓ IMÁDSÁGAIN SEMMIT SEM SZABAD VÁLTOZTATNI 99
24. A LÉGIÓ VÉDŐSZENTJEI 100
25. A LÉGIÓ KÉPE 107
26. A TESSERA 109
27. A VEXILLUM – A LÉGIÓ ZÁSZLAJA 110
28. A LÉGIÓ VEZETÉSE 111
1. AMI MINDEN TESTÜLETRE VONATKOZIK 111
2. A CURIA ÉS A COMITIUM 117
3. A REGIA 120
4. A SENATUS 121
5. A CONCILIUM LEGIONIS 122
29. HŰSÉG A LÉGIÓBAN 124
30. RENDEZVÉNYEK, ÜNNEPEK, ÜNNEPSÉGEK 126
1. AZ ACIES 126
2. AZ ÉVENKÉNTI KÖZÖSSÉGI ÜNNEP 127
3. RENDEZVÉNY A SZABADBAN 128
4. A PRAESIDIUM ÜNNEPSÉGE 128
31. TERJESZTÉS ÉS TOBORZÁS 131
32. VÁRHATÓ KIFOGÁSOK A LÉGIÓ ELLEN 134
33. A LÉGIÓS ALAPVETŐ KÖTELESSÉGEI 139
1. RENDSZERES ÉS PONTOS RÉSZVÉTEL A PRAESIDIUM HETENKÉNTI ÖSSZEJÖVETELEIN 139
2. A HETI MUNKAKÖTELEZETTSÉG TELJESÍTÉSE 139
3. A VÉGZETT MUNKÁRÓL TETT BESZÁMOLÓ A HETI ÖSSZEJÖVETELEN 140
4. MEG NEM SZEGHETŐ HALLGATÁSI KÖTELEZETTSÉG 141
5. MINDEN TAGNAK LEGYEN JEGYZETFÜZETE 141
6. A LÉGIÓSOK NAPI IMÁJA: A CATENA LEGIONIS (LÉGIÓS LÁNC) 141
7. A LÉGIÓSOK EGYMÁS KÖZÖTTI KAPCSOLATA 142
8. A LÁTOGATÁST TEVŐ KÉT LÉGIÓS KAPCSOLATA 143
9. ÚJ TAGOK TOBORZÁSA 144
10. A KÉZIKÖNYV TANULMÁNYOZÁSA 144
11. MINDIG SZOLGÁLATBAN 146
12. A LÉGIÓSNAK EGYARÁNT KELL IMÁDKOZNIA ÉS DOLGOZNIA 147
13. A LÉGIÓS BELSŐ ÉLETE 148
14. A LÉGIÓS ÉS A KERESZTÉNY HIVATÁS 150
34. PRAESIDIUM TISZTSÉGVISELŐINEK KÖTELESSÉGEI 152
1. A LELKI VEZETŐ 152
2. AZ ELNÖK 153
3. AZ ALELNÖK 156
4. AZ ÍRNOK 157
5. A PÉNZTÁROS 158
35. PÉNZÜGYI ESZKÖZÖK 159
36. KÜLÖNLEGES EMLÍTÉST ÉRDEMLŐ PRAESIDIUMOK 161
1. IFJÚSÁGI PRAESIDIUMOK 161
2. SZEMINÁRIUMI PRAESIDIUMOK 165
37. JAVASLATOK A MUNKAVÉGZÉSRE 167
1. APOSTOLKODÁS A PLÉBÁNIÁN 167
2. HÁZAKNÁL TETT LÁTOGATÁSOK 168
3. JÉZUS SZENT SZÍVE TISZTELETÉNEK TERJESZTÉSE AZ OTTHONOKBAN 169
4. PLÉBÁNIAI NYILVÁNTARTÁS VEZETÉSE 170
5. LÁTOGATÁS KÓRHÁZAKBAN ÉS IDEGGYÓGYINTÉZETEKBEN 170
6. A NAGY SZEGÉNYSÉGBEN ÉS NYOMORBAN ÉLŐKÉRT VÉGZETT MUNKA 172
7. AZ IFJÚSÁGI MUNKA 174
8. A KÖNYVESKOCSI 178
9. KAPCSOLAT A TÖMEGGEL 180
10. A KATOLIKUS HÁZI ALKALMAZOTTAK 181
11. KATONÁKÉRT ÉS TENGERÉSZEKÉRT VÉGZETT MUNKA 181
12. A KATOLIKUS SAJTÓTERMÉKEK TERJESZTÉSE 182
13. A NAPI MISEHALLGATÁS ÉS GYAKORISZENTÁLDOZÁS SZORGALMAZÁSA 183
14. AUXILIÁRIUS TAGOK TOBORZÁSA ÉS A VELÜK VALÓ TÖRŐDÉS 184
15. A MISSZIÓKÉRT VÉGZETT MUNKA 184
16. LELKIGYAKORLATOK SZORGALMAZÁSA 185
17. A SZENT SZÍV ANTIALKOHOLISTA EGYESÜLETE 186

18. MINDENÜTT MÁSOK AZ IGÉNYEK 186
38. A PATRÍCIUSOK 187
39. A LÉGIÓS APOSTOLKODÁS FŐBB SZEMPONTJAI 197
1. CSAK SZŰZ MÁRIÁVAL JUTHATUNK KÖZEL A LELKEKHEZ 197
2. FÁRADHATATLAN TÜRELEMMEL ÉS SZERETETTEL KELL KÖRÜLVENNI AZ OLYAN ÉRTÉKES LELKEKET 202
3. BÁTORSÁG A LÉGIÓBAN 203
4. JELKÉPES TETT 204
5. AKTÍV TEVÉKENYSÉGET KELL KIFEJTENI 206
6. A PRAESIDIUM ELLENŐRZI A MUNKÁT 206
7. A PÁROS LÁTOGATÁS A LÉGIÓS FEGYELEM BIZTOSÍTÉKA 207
8. A LÉGIÓS MUNKA BIZALMI ÜGY, ÉS ANNAK IS KELL MARADNIA 207
9. KÍVÁNATOS, HOGY MINDEN AJTÓN BEKOPOGTASSANAK 208
10. TILOS AZ ANYAGI TÁMOGATÁS 208
11. PÉNZGYŰJTÉS 210
12. A LÉGIÓBAN NINCS HELYE A POLITIKÁNAK 210
13. MEG KELL TALÁLNI A LELKEKET ÉS BESZÉLNI KELL MINDENKIVEL 210
14. NINCS MENTHETETLENÜL ROSSZ VAGY TÚLZOTTAN JÓ 210
15. A TÉTOVA APOSTOLKODÁS NEM SOKAT ÉR 211
16. A BEFOLYÁS SIKERÉNEK TITKA A SZERETET 211
17. A LÉGIÓS MINDEN EMBERBEN KRISZTUST LÁTJA ÉS KRISZTUSNAK SZOLGÁL 211
18. A LÉGIÓS ÁLTAL MÁRIA SAJÁT FIÁT SZERETI ÉS VESZI KÖRÜL GONDOSKODÁSÁVAL 212
19. A SZERÉNY, UDVARIAS LÉGIÓS ELŐTT MEGNYÍLIK MINDEN AJTÓ 212
20. LÁTOGATÁS INTÉZMÉNYEKBEN 213
21. A LÉGIÓSNAK NEM SZABAD ÍTÉLKEZNIE 213
22. AZ ELLENSÉGES KRITIKA KEZELÉSE 214
23. SOHA NE VESZÍTSÜK EL BÁTORSÁGUNKAT ! 214
24. A KERESZT A REMÉNYSÉG JELE 215
25. A SIKER ÖRÖM, A SIKERTELENSÉG CSAK KÉSLEKEDŐ SIKER 215
26. MAGATARTÁS A PRAESIDIUMOK ÉS A LÉGIÓSOK HIBÁIVAL SZEMBEN 216
27. ÖNZETLENSÉG 216
28. A TAGOK NE KAPJANAK AJÁNDÉKOT 216
29. A LÉGIÓBAN NE LEGYEN MEGKÜLÖNBÖZTETÉS 217
30. A CÉL : HÍDÉPÍTÉS 217
31. ELŐBB VAGY UTÓBB HOZZÁ KELL LÁTNIUK A LÉGIÓSOKNAK A LEGNEHEZEBB FELADATOKHOZ IS 217
32. MAGATARTÁS VÉSZHELYZETBEN 217
33. AZ EGYHÁZ HARCÁBAN A LÉGIÓNAK A FRONTVONALBAN KELL ÁLLNIA 218
34. A LÉGIÓSNAK TÁMOGATNI KELL MINDEN KATOLIKUS ÜGYET 218
35. VIRGO PRAEDICANDA 219
40. "MENJETEK EL AZ EGÉSZ VILÁGRA, ÉS HIRDESSÉTEK AZ EVANGÉLIUMOT MINDEN TEREMTMÉNYNEK!" (Mk 16,15) 220
1. URUNK VÉGRENDELETE 220
2. A LÉGIÓNAK AZ EGYÉN FELÉ KELL FORDULNIA 221
3. VISSZAVEZETÉS AZ EGYHÁZHOZ 222
4. AZ OLTÁRISZENTSÉG, MINT A MEGTÉRÉS ESZKÖZE 225
5. A HITETLEN LAKOSSÁG 227
6. A LÉGIÓ A MISSZIÓK SZOLGÁLATÁBAN 228
7. PEREGRINATIO PRO CHRISTO 231
8. INCOLAE MARIAE 231
9. EXPLORATIO DOMINICALIS 232
41. "KÖZÜLÜK LEGNAGYOBB A SZERETET" (1Kor 13,13) 233

1. FÜGGELÉK: Pápai levelek és üzenetek 235
2. FÜGGELÉK: Részletek a "Lumen Gentium"-ból 238
3. FÜGGELÉK: Részletek Az Egyházi Kánonjogból 240
4. FÜGGELÉK: A Római Légió 242
5. FÜGGELÉK: "Mária, A Szívek Királynője" Társulat 243
6. FÜGGELÉK: A SZEPLŐTELEN FOGANTATÁS ÉRME: A "Csodásérem" 245
7. FÜGGELÉK: A RÓZSAFÜZÉR-TÁRSULAT 247
8. FÜGGELÉK: A KERESZTÉNY TANÍTÁS TÁRSULATA 249
9. FÜGGELÉK: A SZENT SZÍV ANTIALKOHOLISTA EGYESÜLETE 250
10. FÜGGELÉK: HITÜNK TANULMÁNYOZÁSA 251
11. FÜGGELÉK: GONDOLATOK MÁRIÁRÓL 253

Szentírási szövegek rövidítése

Ószövetség

Ter	Teremtés könyve
Kiv	Kivonulás könyve
Józs	Józsue könyve
1Sám	Sámuel I. könyve
1Krón	Krónikák I. könyve
Zsolt	Zsoltárok könyve
Én	Énekek éneke
Sir	Sirák fia könyve
Iz	Izajás könyve
Dán	Dániel könyve
Fil	Filippieknek írt levél
Kol	Kolosszeieknek írt levél
1Tesz	Tesszalonikaiaknak írt levél I.
1Tim	Timóteusnak írtlevél I.
2Tim	Timóteusnak írtlevél II.
Zsid	Zsidóknak írt levél
1Pt	Szent Péter I. levele
1Jn	Szent János I. levele
Júd	Szent Júdás levele

Újszövetség

Mt	Máté evangéliuma
Mk	Márk evangéliuma
Lk	Lukács evangéliuma
Jn	János evangéliuma
ApCsel	Apostolok cselekedetei
Róm	Rómaiaknak írt levél
1Kor	KorintusiaknakI. levél
2Kor	KorintusiaknakII. levél
Gal	Galatáknak írt levél
Ef	Efezusiaknak írt levél

A Tanítóhivatal dokumentumainak rövidítése

A II. Vatikáni Zsinat dokumentumai (1962-1965)

AA Apostolicam Actuositatem (Határozat a világi hívek apostolkodásáról)
DV Dei Verbum (Dogmatikai Konstitució az isteni kinyilatkoztatásról)
GS Gaudium Et Spes (Lelkipásztori Konstitució az Egyház és a mai világ viszonyáról)
LG Lumen Gentium (Dogmatikai Konstitució az Egyházról)
PO Presbyterorum Ordinis (Határozat a papi szolgálatról és életről)
SC Sacrosanctum Concilium (Konstitució a szent liturgiáról)

A Tanitóhivatal egyéb dokumentumai

AAS Acta Apostolicae Sedis (Az Apostoli Hivatal törvényei)
AD Ad Diem Illum (1904) (A Szeplőtelen Fogantatás kinyilatkoztatásának évfordulójára, Szt. X. Piusz pápa)
AN Acerbo Nimis (1905) (A keresztény hitelvek tanítása, Szt. X. Piusz pápa)
KEK Katolikus Egyház Katekizmusa (1992)
CIC Codex Iuris Canonici (Kánonjog)
CL Christifideles Laici (1988) (A laikus hívek hivatása és küldetése az Egyházban és a világban, II. János Pál pápa)
CT Catechesi Tradendae (1979) (II. János Pál pápa apostoli szózata a Katolikus Egyház püspökeihez, papjaihoz és híveihez korunk hitoktatásáról)
EI Enchiridion Indulgentiarum (1968) (A hivatalosan elnyerhető búcsúk szabályainak listája – A Szent Penitencia)
EN Evangelii Nuntiandi (1975) (Evangelizáció a modern világban, VI. Pál pápa)
FC Familiaris Consortium (1981) (Keresztény családok a mai modern világban, II. János Pál pápa)
JSE Jucunda Semper (1894) (Rózsafűzér, XIII. Leó pápa)
MC Mystici Corporis (1943) (Krisztus Titokzatos Teste, XII. Piusz pápa)
Mcul Marialis Cultus (1974) (A Boldogságos Szűz tiszteletének helyes rendje és fejlődése VI. Pál pápa)
MD Mediator Dei (1947) (A Szent Liturgia, XII. Piusz pápa)
MF Mysterium Fidei (1965) (A hit titka-az Eucharistia misztériuma, VI. Pál pápa)
MN Mens Nostra (1929) (Lelkigyakorlatok, XI. Piusz pápa)
PDV Pastores Dabo Vobis (1992) (A papság alakulása napjaink körülményei között, II. János Pál pápa)
RM Redemptoris Missio, (1990) (Minden időre érvényes missziós megbizatásról szóló liturgikus enciklika, II. János Pál pápa)
Rmat Redemptoris Mater (1987) (A Boldogságos Szűz Mária a zarándok Egyház életé ben, II. János Pál pápa)
SM Signum Magnum (1967) (Önmagunk felajánlása Máriának, VI. Pál pápa)
UAD Ubi Arcano Dei (1922) (Krisztus békéjében Krisztus uralma alatt, XI. Piusz pápa)

II. János Pál pápa a Mária Légióhoz

Részlet a Szentatyának, II. János Pál pápának az olasz légiósok egy csoportjához 1982. október 30.-án intézett beszédéből

1. Köszöntésem egytől egyig mindegyikőtöknek szól. Örömömre szolgál ily nagy számban látni Titeket Olaszország különböző részeiről ebben a teremben, annál is inkább, hiszen Ti csak kis részei vagytok annak az apostoli mozgalomnak, amely alig 60 év alatt gyorsan elterjedt a világon, és ma, 2 évvel az alapító, Frank Duff halála után, a világegyház oly sok egyházmegyéjében jelen van.

Elődeim, XI. Piusszal kezdve, már méltatták szavaikban a Légiót, s 1979. május 10-én, amikor egyik első küldöttségeteket fogadtam, magam is így tettem. Nagy örömmel emlékszem vissza azokra az alkalmakra, amikor korábban kapcsolatba kerültem a Légióval: Párizsban, Belgiumban, Lengyelországban, majd Róma püspökeként lelkipásztori útjaim során a város sok plébániáján is. Ma ezért, amikor mozgalmatok olaszországi zarándokait fogadom kihallgatáson, azokat a szempontokat szeretném kiemelni, amelyek lelkiségetek lényegét alkotják, s amelyek az egyházon belüli létmódotokra (modus essendi) vonatkoznak.

Hivatástok: kovász lenni

2. Világiakból álló mozgalom vagytok, akik hitet akartok szítani, és életetekben a személyes megszentelődésre törekedtek. Ez kétségkívül magas és nehezen megvalósítható eszmény. Ma azonban az egyház – a zsinat által – minden világi katolikus kereszténytyt erre az eszményre hív, buzdítva őket, hogy a szent élet tanúságtételével, önmegtagadással, szeretetszolgálattal osztozzanak Krisztus királyi papságában; éljenek a világban a hit, a remény és a szeretet ragyogásában, amint a lélek a testünkben (LG, 10 és 38).

A Ti világi hivatásotokra – hogy Isten népének kovásza legyetek, keresztény buzdítás a modern világban, hogy összekötőkapcsot alkossatok a papság és a hívek között – a legnagyobb mértékben szűkség van. A II. Vatikáni Zsinat minden laikus embert ösztönöz annak a felhívásnak nagylelkű elfogadására, hogy sokkal bensőségesebben egyesüljön az Úrral, sajátjaként tekintve mindenre, ami az Övé, vegye ki részét az egyház üdvözítő küldetésében. Legyen élő eszköze az egyháznak, mindenekelőtt a modern társadalom különleges körülményei között, ahol a népesség állandó növekedése, a papság létszámának csökkenése, új problémák megjelenése, az emberi élet számos területének önállósága miatt az egyház nehezebben tud jelen lenni és tevékenységet kifejteni.

A világi apostolkodás területe ma nagyon megnövekedett. Így a Ti sajátos hivatásotok egyre ösztönzőbb, serkentőbb, életteljesebb és mind fontosabb. A keresztény világiak vitalitása az egyház életképességének jele. A Ti elkötelezettségetek, Légiósok, egyre sürgetőbbé válik, egyik oldalon az olasz társadalom és a régi keresztény hagyománnyal rendelkező nemzetek szükségletei, a másik oldalon a ragyogó példaképek, azok, akik előttetek működtek a mozgalomban, mint pl. Edel Quinn, aki Fekete-Afrikában tevékenykedett, Alfonso Lambe, aki Latin-Amerika legproblémásabb területein munkálkodott, s a sok ezer légiós, akiket Ázsiában öltek meg vagy munkatáborokban végezték életüket.

Mária lelkületével és szerető gondoskodásával

3. Mindenekelőtt magatokénak mondhattok egy kimagasló máriás lelkületet, nemcsak mert Mária nevét és kibontott zászlaját viselve dicsőítitek őt, hanem azért is, mert lel-

kiségetek és az apostolkodás módja a Máriával való egység dinamikus elvén s azon az igazságon alapul, hogy a Szent Szűz személyesen is részt vesz a megváltás tervében.

Más szavakkal: Ti Mária lelkületével és szerető gondoskodásával szeretnétek eljutni szolgálatotokkal minden emberhez, hisz minden ember Krisztus képmása.

Ha egyetlen közvetítőnk az ember Jézus Krisztus – amint a zsinat megállapítja -, “Mária anyai feladata az emberekre vonatkozólag semmiképp sem homályosítja el, nem is csökkenti Krisztusnak ezt az egyetlen közvetítő szerepét, hanem éppen az erejét mutatja meg (LG, 60). Így a Szent Szüzet így szólítja meg könyörgéseiben az egyház: Oltalmazó, örök Szószóló, Közbenjáró, Közvetítő, az Egyház Anyja.

Az apostoli tevékenység születése és fejlődése folyamán mindig figyelt arra, aki Krisztust a Szentlélektől foganta és a világra szülte. Ahol az Anya, ott a Fia is. Ha valaki eltávolodik az anyától, előbb vagy utóbb a fiútól is távol kerül. Nem csoda, hogy manapság, a szekularizált társadalom különböző területein az istenhit széles körű válságát tapasztaljuk, amelyet a Mária iránti odaadás csökkenése előz meg.

Légiótok olyan mozgalmaknak a része, amelyek személyes elkötelezettséget éreznek arra, hogy a hitet a Mária-tisztelet terjesztése vagy felébresztése által gyarapítsák, vagy újra felkeltsék. Ezért mindig képes lesz megtenni minden tőle telhetőt, hogy az Anya iránti szeretet által jobban megismerjék és megszeressék a Fiút, aki az Út, az Igazság és az Élet minden ember számára.

A hit és a szeretet jegyében szívből jövő apostoli áldásomat adom Rátok.

ELŐSZÓ

A Légió olyan felépítésű, hogy bármely részének elhagyása vagy megváltoztatása megrendíti egyensúlyát.

Ráillenek Whittieramerikai költő sorai:

"Elég csak egy szálat kihúznod,
s oda a szövet szépsége.
A nagy harmónia egyetlen hangját,
Ha elrontod, a dalnak vége."

Ha tehát a tisztelt Olvasók nem készek arra, hogy a Légió rendszerét a következő oldalakon leírt módon alkalmazzák, kérjük, el se kezdjék. Ezzel kapcsolatban gondosan olvassák el a 20. fejezetet: A Légió szabályain semmit sem szabad változtatni.

Légiós tagság csak úgy képzelhető el, hogy a leendő csoportot valamely jóváhagyott testülethez kapcsolják.

A tapasztalat azt mutatja, hogy a Légió egyetlen csoportja sem bizonyul életképtelennek, ha a szabályokhoz hűen vezetik.

FRANK DUFF - MÁRIA LÉGIÓ ALAPÍTÓJÁNAK ÉLETE

Frunk Duff az írországi Dublinban született 1889.június 7.-én. Polgári szolgálatos lett tizennyolc éves korában. Huszonnégy éves korában csatlakozott Páli Szent Vince rendjéhez, ahol mélyebben elkötelezte magát a katolikus hitnek, ugyanakkor érzékeny lett a szegények és a tanulatlanok szükségei iránt.

Katolikus asszonyok csoportjával és Fr. Michael Toherrel, a dublini érsekkel megalakította a Mária Légió első praesidiumát 1921. szeptember 7-én. Attól a naptól kezdve egészen 1980. november 7-én bekövetkezett haláláig ő irányította hűséges odaadással a világszerte elterjedt Légiót. Világi megfigyelőként részt vett a II. Vatikáni zsinaton is. Az áldott Szűz megváltásbeli szerepének mélyreható ismerete, valamint a világiak hűségének szerepe a katolikus misszióban, egyaránt tükröződik a kézikönyvben, amely majdnem teljesen az ő munkája.

A MÁRIA LÉGIÓ

"Ki az, aki úgy ragyog, mint a hajnal pírja, s szép, mint a telihold, világos, mint a nap, és oly félelmetes, mint a zászlós hadak?" (Énekek Éneke 6,10)

"A szüzet Máriának hívták" (Lk 1,27)

"Mária Légió! Milyen találó elnevezés!" (XI. Piusz pápa)

1. A LÉGIÓ NEVE ÉS KEZDETE

A Mária Légió azoknak a katolikusoknak a közössége, akik az egyház jóváhagyásával és a Szeplőtelenül Fogantatott Szűz hatalmas vezetése alatt harci csoportba tömörültek, mert részt akarnak vállalni abban a harcban, amelyet az egyház minden időkben folytat e világ gonosz erőivel szemben. Mária, minden kegyelem közvetítője szép, mint a Hold, ragyogó, mint a Nap, és – a Sátánnak és a hatalma alatt állóknak – félelmetes, mint egy harcra kész hadsereg.

"... a Gonosz hatására ... az ember meghasonlott önmagában. Ezért pedig az egész emberi élet, akár az egyéni, akár a közösségi élet küzdelem, sőt drámai küzdelem a jó és a rossz, a világosság és a sötétség között" (GS, 13).

A légiósok azt remélik, hogy hűségük, erényeik és bátorságuk révén méltónak bizonyulnak Mennyei Királynőjükhöz. A Légiót ezért egy hadsereg mintájára szervezték meg, példaképe különösen az ősi Róma hadserege; innét vannak az elnevezések is. A Mária Légió serege és fegyverei azonban nem e világból valók.

Ennek a ma oly hatalmas seregnek igen szerény kezdetei voltak. Nem nevezhető kigondolt szervezetnek, hanem szinte magától keletkezett. Nem gondolkodtak tervezgetve sem szabályokról, sem gyakorlatokról. Teljesen spontán módon, mintegy mellékesen javasoltak valamit, kitűztek egy időpontot, amikor a kis csoport összejött, nem sejtve, hogy a szerető Gondviselés eszközül választotta ki őket. Külső formájában az összejövetel olyan volt, mint ma bárhol a világon. A fehér asztalterítővel letakart asztalon, amely köré összegyűltek, egy egyszerű oltárt alakítottak ki. Középen állt a Szeplőtelen Fogantatás szobra – amint azt a Csodásérem ábrázolja -, kétoldalt egy-egy virágokkal teli váza és egy-egy égő gyertya. Ez a légkört teremtő ötlet az egyik tagtól származik, aki – időben érkezvén – a sugalmazást követve így rendezte el az asztalt. Ebben kifejezésre jut a Légió célja és lényege: a Légió egy sereg, és még mielőtt összetömörültek volna, királynőjük már itt állt, várva őket, hogy soraiba felvegye azokat, akikről tudta, hogy eljönnek. Tehát nem a légiósok választották Máriát, hanem Mária őket. S azóta vele együtt haladnak az úton, küzdenek, és tudják, hogy sikerük és kitartásuk annál nagyobb lesz, minél inkább egyesülnek Máriával.

Első összejövetelük alkalmával ezek a fiatal légiósok letérdeltek, s fejüket lehajtva buzgón könyörögtek a Szentlélekhez. Majd a napi nehéz munkában megfáradt kezükben elkezdték pergetni a legszebb és legegyszerűbb ima, a rózsafüzér szemeit. Az utolsó könyörgés befejeztével leültek, és Mária vezetésével – aki szobor alakjában köztük volt – azt kezdték fontolgatni, hogyan lehetnének és tehetnének leginkább az Úristen tetszésére, hogy Istent a világban még jobban szeressék az emberek. Ebből a gondolatból ered a Mária Légió, és vált olyanná, amilyennek ma legjellemzőbb ismertetőjegyei mutatják.

Milyen csodálatos! Ki gondolta volna még a legmerészebb álmában is, ha ezekre az

egyszerű emberekre és szerény tényekedésükre tekintett, micsoda küldetés vár nemsokára rájuk! S vajon kinek jutott volna eszébe közülük, hogy olyan mozgalom bevezetésének voltak részesei, amely új erővel hatja át ezt a világot? Hűségesen és eltökélten alkalmazva hatalma van e mozgalomnak Mária által életet, örömet és reménységet adni a népeknek. S a feladat épp ez!

A Mária Légióba való első felvétel 1921. szeptember 7.-én, Kisboldogasszony ünnepének (Szűz Mária születésnapjának) előestéjén, este 8 órakor történt az írországi Dublinban, a Myra-házban, amely a Francis utcában található. Az első csoport nevet is adott magának: "Irgalmasság Anyjának csoportja", s így a mozgalom egy ideig "Irgalmasság Anyjának Egyesülete" néven volt ismeretes. Látszólag véletlen körülmények játszottak közre az első összejövetel időpontjának megállapításában. Azt gondolná az ember, hogy szeptember 8., az ünnep napja illőbb alkalom lett volna. A későbbi években azonban Mária anyai szeretetének számos bizonysága arra a felismerésre vezetett, hogy az Istenanya gyengéd kezének irányítása már a Légió születésének időpontjánál is megmutatkozott. "Este lett és reggel: az első nap" (Ter 1,5). Születésnapjának első és nem utolsó sugarainak kellett beragyogniuk e mozgalom megalakulásának időpontját. Első és megmásíthatatlan célja az, hogy Mária képmása legyen, és ezáltal Istent minél tökéletesebben megdicsőítse, és elvigye az emberekhez.

"Mária anyja a Megváltó minden tagjának, mert szeretetével részt vett a hívek születésében az egyházban. Mária az Isten élő képmása, mert benne lett Krisztus emberré anélkül, hogy istensége legcsekélyebb vonását elvesztette volna. Az ember is csak őáltala lehet az Isten hű képmása, amennyiben az emberi természet Jézus Krisztus kegyelméből erre képes" (Szent Ágoston).

"A Mária Légió a katolikus egyház igazi arculatát fejezi ki" (XXIII. János pápa).

2. A LÉGIÓ CÉLJA

A Mária Légió célja Isten dicsőítése a tagok megszentelődése által, melyet imádsággal és Mária és az egyház feladatában való aktív közreműködéssel érhetnek el: el kell tiporni a kígyó fejét, és ki kell terjeszteni Isten országát. Mindezt papi vezetés mellett.

A Concilium engedélyével és a Légió kézikönyvében foglalt feltételekkel a Mária Légió a megyéspüspök és a plébános rendelkezésére áll. Vállalja a szociális szolgálat és a Katolikus Akció bármely fajtáját, amely az elöbb említett egyházi személyek megítélése szerint rábízható a légiósokra, és az egyház javát szolgálja. Elöljárói vagy plébánosi engedély nélkül a légiósok nem végezhetnek ilyenfajta tevékenységet az egyházközségben.

Elöljárón, a helyi egyházi elöljárót értjük, aki vagy a helyi egyházmegyés püspök vagy más illetékes egyházi vezető.

a) Az ilyen szervezetek közvetlen célja azonos az egyház apostoli céljával: tehát megnyerni az evangéliumnak s megszentelni az embereket, és kialakítani bennük a keresztény lelkiismeretet, hogy képesek legyenek az evangélium szellemével átitatni a különböző szociális rétegeket és környezetüket.

b) A világi hívők sajátos módszereikkel együttműködnek az egyház vezetőivel, felajánlják a maguk tapasztalatait, felelősséget vállalnak e szervezetek irányításában, azoknak a feltételeknek a mérlegelésében, amelyek meghatározzák az egyház lelkipásztori tevékenységét, továbbá a munkaterv kidolgozásában és végrehajtásában.

c) A világiak az élő szervezetek egységének megfelelően cselekszenek, ezáltal jobban kifejezésre jut az egyház közösségi jellege, hatékonyabbá válik az apostoli munka.

d) A hívek akár maguk jelentkeznek, akár úgy hívják meg őket a munkára, a hierarchikus apostolsággal való közvetlen együttműködésre, a hierarchia irányítása alatt cselekszenek, és ez kifejezett megbízással is szentesítheti az együttműködést. (AA, 20)

3. A LÉGIÓ SZELLEME

A Légió szelleme ugyanaz, mint Máriáé. Mindenekelőtt Mária mély alázatosságára és tökéletes engedelmességére, angyali szelídségére és szakadatlan imádságára, mindent átfogó önmegtagadására, szeplőtlen tisztaságára és hősies türelmére, mennyei bölcsességére, bátor, önfeláldozó istenszeretetére és különösképpen hitére törekszik, mely csak Szűz Máriában teljesedett ki a legtökéletesebben. Mária e szeretetétől és hitétől lelkesülve a Légió minden munkára kész, és "sohasem ismer lehetetlent, mert felismeri, hogy mindenre képes, és mindent szabad neki" (Kempis T.: Krisztus követése, III./5.).

"Az ilyen igazi lelki és apostoli életnek tökéletes példája a Boldogságos Szűz Mária, az apostolok királynője: mint bárki más, élte a földön családról való gondoskodással és munkával teli életét, de mindenkor bensőségesen kapcsolódott Fiához, és igazán páratlanul működött együtt az Üdvözítővel. ... Nagy áhítattal tiszteljék őt valamennyien, és ajánlják anyai gondviselésébe életüket és apostoli munkájukat" (AA, 4).

4. A LÉGIÓS SZOLGÁLAT

1. "Öltsétek fel Isten fegyverzetét!" (Ef 6,11)

A római légió, melynek nevét a Mária Légió felvette, századokon át híres volt hűségéről, bátorságáról, fegyelméről, kitartásáról és sikeréről, noha tisztán világi, sőt gyakran alantas célok érdekében vetették be (lásd 1. Függelék). Egy dolog azonban biztos: e névvel a Mária Légió nem ajánlhatja magát királynőjének, hacsak nincs birtokában ugyanazoknak a kiváló tulajdonságoknak. Különben olyan lenne, mint egy ékszerfoglalat drágakő nélkül. A légiósok számára ezek a tulajdonságok valójában a szolgálat legminimálisabb mértékét jelentik. Szent Kelemen, akit Szent Péter térített meg, és később Szent Pál munkatársa lett, azt mondta, hogy az egyháznak a római légiót kell példaképének tekintenie és buzgón követnie.

"Ki az ellenség? Mindenki, aki gonosz, és ellenszegül Isten akaratának. Vonuljunk ezért mindannyian hadba nagy elszántsággal Krisztus ügyéért, és engedelmeskedjünk dicsőséges parancsainak! Vegyük csak szemügyre azokat a katonákat, akik a római légió parancsnokainak vezetése alatt állnak, hogy milyen rendben, milyen fegyelmezetten és milyen engedelmesen teljesítik azok rendelkezéseit. Nem mindannyian prefektusok, tribunusok vagy centúriók, sem tisztek és így tovább, de mindegyik ott áll a maga posztján, és végrehajtja a császár és elöljárója parancsait. A nagyok nem létezhetnek a kicsik nélkül, sem a kicsik a nagyok nélkül. Egyfajta szervezeti egység köti őket egymáshoz, mindenki segít mindenkinek. Vegyük példának a saját testünket! A fej mit sem ér a lábak nélkül, de ugyanígy a lábak sem a fej nélkül. Testünknek még a legkisebb részeire is szükségünk van, mert ezeknek mindegyike az egész test javára van. Tehát mindannyian összetar-

tanak, egymástól függenek, és közösen engedelmeskednek, hogy az egész test boldoguljon." (I. Szent Kelemen pápa és vértanú levele a Korintusiakhoz, 36. és 37. fejezet)

2. "Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul ...Ne hasonuljatok a világhoz"(Róm 12,1-2)

A hűséges légiós erényei ebből a talajból táplálkoznak, de annyival nagyobbnak kell lenniük, amennyivel magasabb a Légió célja is. Mindenekelőtt az a nemes nagylelkűség növekszik, amely Avilai Szent Teréz belső megtapasztalását tükrözi vissza: "Oly sokat kapni, és oly keveset adni! Ó, ebbe a mártíromságba belepusztulok!" Ha a légiós a megfeszített Urat szemléli, aki érte feláldozta utolsó leheletét és utolsó csepp vérét, akkor arra kell törekednie, hogy saját szolgálatával megvalósítsa ennek a tökéletes önfeláldozásnak a mását.

"Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit nem tettem meg vele?" (Iz 5,4)

3. "Fáradtam és gyötrődtem" (2Kor 11,27)

A legújabb események is azt mutatják, hogy mindig lesznek olyan országok, ahol a buzgó katolikusoknak szembe kell nézniük a halállal és a szenvedéssel. Sok légiós távozott már el a mártírság dicsőségével az örökkévalóságba.

Bár a légiósok áldozatvállalásának színtere többnyire igen egyszerű, de ott is bőséges alkalom kínálkozik a csendes, de igazi hősiesség gyakorlására. A Légió apostoli tevékenységéhez tartozik az olyan emberekkel való kapcsolatfelvétel, akik mindennemű jó befolyást elhárítanának maguktól, és egész nyíltan kimutatják ellenszenvüket egy olyan látogatással szemben, amely jó és nem rossz célt szolgál. Mindannyiuk megnyerhető kellő türelemmel és bátorsággal. Kényszeredett arcok, sértő szavak, elutasítás, gúny és kritika, testi-lelki fáradtság, kínzó sikertelenség és közönséges hálátlanság, fagyos hideg és csapkodó eső, piszok, férgek és bűz, sötét utcák és züllött negyedek, szórakozásról való lemondás, fejhajtás a munkával járó sok gondra, találkozás istentelenséggel és romlottsággal, mely a jóérzésű embert mélyen bántja, mások terhének fájdalmas szívvel való hordozása – mindez nem nagyon csábító. Mégis viseljük el szelíden, sőt tekintsük örömnek, legyünk türelmesek mindvégig. Akkor egyszer – mindent a mérleg serpenyőjébe téve – igen közel kerülünk ahhoz a szeretethez, amelyről írva van: "Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért" (Jn 15,13). "Mivel viszonozzam az Úrnak, ami jót tett velem?" (116. zsoltár,12)

4. "...éljetek szeretetben, ahogy Krisztus is szeretett minket, és odaadta magát értünk!" (Ef 5,2)

A másoknál elért siker titka a személyes kapcsolat, melyet a szeretet és jószándék teremt meg. E szeretetnek túl kell mutatnia a külsőségeken. Ki kell állnia minden tűrőpróbát; ez az igazi barátság mércéje. Ez természetesen gyakran kis önmegtagadásokat követel. Nem mindenkinek könnyű például olyan valakit üdvözölni elegáns környezetben, akit nem sokkal korábban a börtönben látogatott meg, vagy lesüllyedt emberek társaságában mutatkozni, netán egy piszkos kezet meleg szívvel megszorítani, avagy szegényes és nem éppen tisztának nevezhető otthonban vendéglátást élvezni. Ha azonban nem így teszünk, azt jelenti, barátságunk csak színlelt volt, következésképp a kapcsolat megszakad, s az ember, akit már fölsegítettünk, csalódottan visszaesik.

Önnönmagunk maradéktalan odaajándékozásának vállalása minden valóban gyümölcsöző munka előfeltétele. E nélkül a légiós szolgálat tárgytalan. Ha egy légiós efféle határokat szab: "Idáig vállalom az áldozatot, tovább nem", csak kevés eredményt

fog elérni, bármennyire törekedjék is. S fordítva: ha megvan ez az áldozatvállalás, gazdag gyümölcsöt terem, még akkor is, ha soha vagy csak kis mértékben kell bizonyítania.

“Jézus így válaszolt: Életedet adod értem?” (Jn 13,38)

5. “A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam” (2Tim 4,7)

Ez a gondolat az alapja annak, amiért a Légió korlátok és fenntartások nélküli szolgálatra hív. Nemcsak a tökéletességre törekvés tanácsát látja benne, hanem ennek szükségszerűségét. Ha ugyanis nem magas a kitűzött cél, a Légióban való részvétel nem lesz tartós. Hősies dolog egy életen át kitartani az apostoli munkában. Ez a kitartás hősies tettek egész sorának csúcspontja és jutalma.

Nemcsak a tagoknak kell bebizonyítaniuk kitartásukat. A légiós kötelességek minden pontja kivétel nélkül magán viseli az ismertetőjegyet: kitartás a fáradozásban. Természetesen lesz ebben némi változatosság. Különböző helyeken, különféle embereket kell felkeresni; a befejezett munkákat újak váltják fel. Ez azonban az élet örök forgása, nem pedig hangulat szerinti állhatatlanság, nem a változatosság utáni vágy, amely végül a legjobb fegyelmet is aláássa. A Légió tart ettől az ugrásszerűségtől. Épp ezért mindig kitartásra hívja fel tagjait, s amikor a heti összejövetel végén munkára indítja őket, teszi ezt azzal a változatlan jelszóval, amely minden légiós fülében ott kell, hogy csengjen: “Kitartás!”

Ténylegesen csak akkor ér el az ember eredményt, ha szakadatlanul fáradozik. Fáradozni azonban csak az tud, aki feltétlenül győzni akar. Amennyiben megvan ez az akarat, soha vagy csak ritkán szabad feladni – ez lényeges. Éppen ezért követel meg a Légió minden csoporttól és minden egyes tagjától olyan magatartást, amely nem tűri el a vereséget, de nem is idézi fel azzal, hogy az egyes eseteket “sokat ígérőnek”, “nem sokat ígérőnek”, “reménytelennek”, stb. ítélje meg. Ha egy embert hamar “reménytelennek” pecsételnek meg, nyíltan bevallják, hogy a Légió egy felbecsülhetetlenül értékes lelket mit sem törődve pokolra enged jutni. Ezenkívül az ilyen magatartás arról is tanúskodik, hogy a meggondolatlan, változatosság és siker után vágyódó munka veszi át a magasabb célok érdekében végzett feladatok helyét. Ha ezután nem sarjad vetés a magvető lába nyomán, elbátortalanodunk, és előbb-utóbb feladjuk a munkát.

Tehát még egyszer nyomatékosan hangsúlyozzuk: ha bármely embert reménytelennek tartunk, automatikusan gyengítjük magatartásunkat mindenkivel szemben. Tudatosan vagy a nélkül kételkedni fogunk minden munkánkban, hogy vajon megéri-e a fáradságot, és már a legcsekélyebb kétség megbénítja tetterőnket.

S ami a legrosszabb: a hit nem foglalná el a Légióban azt a helyet, amely megilleti. Épp ott hagynánk neki kevés lehetőséget, ahol az értelemmel összeegyeztethetőnek látszik. Hitünket bilincsbe vernénk, határozottságunkat pedig aláásnánk. Szabad utat engednénk az emberi félelemnek, kicsinyességnek és világi okoskodásnak, melyeket eddig kordában tartottunk. A Légió már csak hanyagon, fél szívvel végezné szolgálatát, ezt pedig szégyen áldozatként felajánlani az égnek.

Ezért a Légió csak másodlagosan foglalkozik munkaprogrammal. Első helyen a hajthatatlan célratörekvés áll. Tagjaitól nem gazdagságot és befolyást követel, hanem rendíthetetlen hitet; nem dicsőséges tetteket, hanem fáradhatatlan szorgoskodást; nem nagy tehetséget, hanem olthatatlan szeretetet; nem egy óriás erejét, hanem állandó fegyelmet. Aki a Légió szolgálatába áll, ki kell tartania, feltétlenül és keményen le kell mondania arról, hogy elveszítse bátorságát: kritikus időkben sziklaként, mindenkor szilárdan és határozottan kell viselkednie. A légiós bízik az eredményben, alázatos marad a sikerben, és nem függ attól. Leszámol minden kudarccal, nem rendíti meg a sikertelenség, tovább

küzd és győz. A nehézségek és az egyhangú munka lelki növekedésére szolgál, hisz egy hosszan tartó ostrom alatt kell beigazolódnia hitének és harcra termettségének. Gyorsan és határozottan teljesíti a parancsot, s akkor is készen áll, ha senki nem szólítja. Ha nem is folyik harc, és ellenség sincs a láthatáron, akkor is előrelátóan és fáradhatatlanul őrködik Istenért. Szíve lángol még a lehetetlenért, is, de elégedett a hézagpótló szerepével is. Nincs olyan feladat, ami túl nagy lenne számára, sem kötelessége, mely túl kicsiny. Mindenkit ugyanazzal a gondos figyelemmel, ugyanazzal a kimeríthetetlen türelemmel és ugyanazzal a rendíthetetlen bátorsággal ajándékoz meg. Minden megbízatást ugyanazzal az állhatatos kitartással hajt végre. Mindig a lelkek szolgálatában áll, készen arra, hogy a gyengéket átsegítse gyengeségeik sok-sok zátonyán. Mindig keres, hogy a megkérgesedett szívűeket meglephesse azon ritka pillanatok egyikében, amikor megszólíthatók. Fáradhatatlanul kutatja a tévelygőket. Magáról teljesen megfeledkezve mindig mások keresztjének a tövében áll, és mindaddig kitart ott, amíg feladatát be nem fejezte.

Ilyen hűen kell teljesítenie szolgálatát annak a közösségnek, amely a “Virgo fidelis”-nek, azaz a “hűséges Szűznek’ van szentelve, és – dicsőségére vagy szégyenére – az Ő nevét viseli!

5. A LÉGIÓ LELKISÉGE ÉS LELKI ALAPJAI

A Légió lelkiségét imái tükrözik. Az Istenbe és Istennek gyermekei iránt tanúsított szeretetébe vetett mély hit képezi a Légió elsődleges alapját. Isten azt akarja, hogy fáradozásaink dicsőségére legyenek, ezért megtisztítja, gyümölcsözővé és kitartóvá teszi azokat. Mi azonban két véglet között ingadozunk: vagy teljesen passzívak maradunk, vagy lázas tevékenységbe fogunk. Ez a magatartás azt árulja el, hogy úgy tekintünk Istenre, mintha Ő csak távolról szemlélné munkálkodásunkat. Pedig épp ellenkezőleg! Ébredjünk már rá, hogy szándékunk csak azért lehet jó, mert Ő plántálta belénk, s csak akkor tudjuk megvalósítani, ha Ő folytonosan támogat bennünket! Munkánk eredménye sokkal inkább Tőle, mint tőlünk függ. Egy megtérésért fáradozunk például – Isten sokkal jobban kívánja, mint mi. Meg akarunk szentelődni – Ő ezerszer inkább óhajtja, mint mi.

A légiósoknak erőt kell, nyújtson az a tudat, hogy Isten a partnerük. Jó atyaként támogatja őket kettős feladatukban: egyrészt saját megszentelődésükben, másrészt a felebarát szolgálatában. Semmi sem akadályozhatja meg a sikert, csak a bizalom hiánya. Ha elegendő a hitünk, Isten felhasznál bennünket, hogy meghódítsuk számára a világot.

“Mert mindenki, aki Istentől való, legyőzi a világot. És ez a győzelem – győzelem a világ fölött – a mi hitünk.” (1Jn 5,4)

“Hinni azt jelenti: átadni magunkat az élő Isten igéjének, tudva és alázattal elismerve, hogy “Mily felfoghatatlanok az Ő ítéletei, és kifürkészhetetlenek az Ő útjai!” (Róm 11,33). Mária, aki a Mindenható örök akarata szerint Isten “felfoghatatlan ítéleteinek” és “ kifürkészhetetlen útjainak” középpontjában állott, a hit homályában készséges szívvel mindenestül elfogadta mindazt, amit az isteni terv elhatározott.” (RMat 14)

1. ISTEN ÉS MÁRIA

A Légió Mária-tisztelete Isten megdicsőítésén alapszik. “Ő a Mindenható kimondhatatlan csodája.” (IX. Piusz pápa) Felvetődik a kérdés: ki is Mária Isten előtt? Mint minden földi lényt, őt is a semmiből teremtette, s bár felemelte a mérhetetlen és felfoghatatlan

kegyelem felső fokára, Mária Teremtőjéhez viszonyítva mégis csak “semmi” marad. Mégis sokkal több, mint bármely ember, mert minden embernél jobban működött benne kegyelmével. Minél nagyobb dolgot művelt vele, annál inkább vált Isten kezének művévé.

Nagyot művelt vele: Mária képe öröktől fogva jelen volt Isten tervében a Megváltó képével együtt. A legnagyobb mértékben bevonta őt kegyelmének tervébe azáltal, hogy valódi anyjává tette Fiának és mindazoknak, akik vele egyek. Isten mindezt elsősorban azért tette vele, mert tudta, hogy Mária a kegyelmet jobban felhasználja, mint minden más tiszta teremtmény együttesen. Isten ezen túlmenően meg akarta sokszorozni mindazt, amit az Ő dicsőségére tettünk, oly módon, melyet elménk alig képes felfogni. Anyánknak, Máriának, megváltásunk segítőtársának viszonzásként felajánlott hálaimánk és szerető szolgálatunk nem von meg semmit Istentől, hisz Ő tette Máriát anyává és segítővé. Mindaz, amit Máriának adunk, Istenhez jut teljes mértékben. Itt azonban nem egyszerű továbbításról, hanem megsokszorozásról van szó: Mária több a hűséges közvetítőnél, Isten létfontosságú elemként megváltó tervének részesévé tette őt; Mária jelenlétével tehát éppúgy növekszik Isten dicsősége, mint ránk áradó kegyelme.

S amint az Örök Atyának úgy tetszik, hogy Márián keresztül fogadja hódolatunkat, ugyanúgy választotta ki kegyelméből Máriát, hogy általa jusson az emberekhez túláradó jóságának és mindenhatóságának gazdag áramlata. S ennek kezdete minden kegyelem kiinduló forrása: a második isteni személy megtestesülése, Jézus Krisztusé, aki a mi igaz életünk és egyetlen megmentőnk.

“Ha az Anyától akarok függeni, azért teszem, hogy a Fiú szolgája lehessek. Ha teljesen az Övé akarok lenni, akkor az Atya iránti alázatos odaadásomat akarom mélyíteni.” (Szent Ildefonz)

2. MÁRIA, MINDEN KEGYELEM KÖZVETÍTŐJE

A Légió határtalanul bízik az Istenanyában, mert tudja, hogy Isten nem szabott határt Mária hatalmának. Amit csak lehetett, odaajándékozott neki. Ő pedig, amit csak lehetett, elfogadott. Miérettünk tette őt Isten a kegyelem különös eszközévé. Vele együttműködve sokkal közelebb kerülünk Istenhez, és ezáltal több kegyelmet nyerünk. Ott állunk a kegyelemáradat közepén, hisz Mária a Szentlélek jegyese: általa vezet az út a kegyelemhez, melyet számunkra Jézus Krisztus szerzett meg. Mindent, amiben részesülünk, az ő kifejezett közbenjárására kapunk. Mária azonban nem elégszik meg a közvetítéssel: meg is szerez számunkra mindent. Mária közvetítő szerepének tudata olyannyira áthatja a Légió hitét, hogy kötelességének tekinti különös tiszteletével övezni e közreműködést.

“Ítéld meg magad, milyen bensőséges Mária-tiszteletet kíván tőlünk Isten. Hisz beléoltotta minden jó teljességét, Ő minden remény, minden kegyelem forrása. Tőle származik minden szentség. Ne kételkedjünk ebben!” (Szent Bernát: Sermo de Aquaeductu)

3. A SZEPLŐTELEN SZŰZANYA

Máriában a Légió a szeplőtelenül fogantatott Szüzet is tiszteli. Már első összejövetelük alkalmával is a Szeplőtelen Fogantatás szobra előtt imádkoztak és tervezgettek a Légió tagjai. Az összejövetelek középpontja ma is ugyanaz az oltár. Sőt azt mondhatnánk, hogy a Légió első életjele a Szűzanya eme kiváltságának tiszteletére mondott imádság volt, s ez a kiváltság készítette azután elő összes többi érdemét és előjogát.

Isten ugyanazzal a szóval utal Mária szeplőtelen fogantatására, mint amellyel őt nekünk először kinyilatkoztatta. Ez a kiváltság csak őt illeti: Ő a Szeplőtelen Fogantatás. Ezzel a kiváltsággal együtt megígéri mindazt, amiben Isten ajándékából részesül: az Istenanyaság, a kígyó fejének széttiprása a megváltásban, és Máriának az a hivatása, hogy az emberek anyja legyen.

“Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő szétti-porja fejedet, te meg a sarkát veszed célba.” (Ter 3,15)

Istennek a sátánhoz intézett fenti szavaiból merít a Légió bizalmat és erőt, ezekhez tartja magát a bűnök elleni harcában. Minden erejével arra törekszik, hogy teljesen Mária “ivadéka”, gyermeke legyen; ez győzelmének a záloga. Minél inkább anyjának tekinti a Légió Máriát, annál erősebb lesz az ellenségeskedés a Légió és a gonosz hatalma között, annál nagyobb lesz a győzelem.

“Az Ó- és Újszövetségi Szentírás és a tiszteletreméltó hagyomány fokozódó világossággal mutatja be, és szinte szemünk elé tárja az üdvösség rendjében az Üdvözítő Édesanyjának szerepét. Az Ószövetség könyvei megírják az üdvösség történetét, amelyben lassan, fokozatosan készítette elő Isten Krisztus eljövetelét a világba. Ezek az ősi iratok (az Egyház olvasata szerint és a későbbi, teljes kinyilatkoztatás fényében szemlélve) egyre nagyobb fényt árasztanak az asszony: a Megváltó Édesanyjának alakjára. E világosságnál, és mégis prófétai homályban már Őt sejteti a bűnbeesett ősszülőknek adott ígéret a kígyó legyőzésére”(vö. Ter 3,15). (LG, 55)

4. MÁRIA, ÉDESANYÁNK

Ha Isten gyermekeiként igényt támasztunk az örökségre, akkor tisztelnünk kell azt az anyát, akinek ezt az örökséget köszönhetjük. Ez a Légió Mária-tiszteletének harmadik szempontja: Máriát úgy tiszteljük, mint igazi anyánkat, hisz valóban az.

Mária akkor lett Krisztus anyja és a mi anyánk, amikor alázatosan igent mondott az angyal szavára: “Az “Úr szolgálója vagyok, teljesedjenek be hát rajtam szavaid.” (Lk 1,38) Anyaságának csúcspontját jelentette, amikor a megváltás pillanatában így szólt Jézus szenvedései közepette a keresztről: “Asszony, nézd, a fiad!” Aztán a tanítványhoz fordult: “Nézd, az anyád!” (Jn 19,26-27) Szent Jánoshoz intézett szavai minden választotthoz szólnak. Mária beleegyezésével és szenvedésével teljes mértékben közreműködött az emberiség lelki születésében, és vált a legmélyebb értelemben anyánkká.

Valóban az ő gyermekei vagyunk, és úgy is kell viselkednünk, sőt mint az egész kisgyermek, aki teljesen az anyjától függ. El kell várnunk tőle, hogy tápláljon, tanítson és vezessen, gyógyítsa sebeinket, vigasztaljon gondjainkban, tanácsot adjon kétségeinkben, térítsen vissza, ha tévútra kerülünk. Teljesen Mária oltalmára kell hagyatkoznunk és így idősebb testvérünk, Jézus képmásává válva részt kell vállalnunk küldetésében: a bűnök elleni harcban és a győzelemben.

“Mária az egyház Anyja, nemcsak azért, mert Krisztus Anyja és legbizalmasabb segítőtársa ‘az üdvösség új rendjében, melyben az Isten Fia belőle öltött emberi természetet, hogy testének misztériuma által az embereket megváltsa a bűntől’, hanem azért is, mert ‘a választottak egész közössége előtt az erények ősi példájaként ragyog’. Egyetlen földi anya sem korlátozhatja szerepét egy új emberi lény világrahozatalára, hanem folytatnia kell feladatát gyermekének táplálásában és nevelésében. Ugyanígy folytatja most a Boldogságos Szent Szűz anyai küldetését a mennyből, közreműködőként az isteni élet megszületésében és kibontakozásában minden egyes megváltott ember lelkében,

miután részt vett Fiának megváltói áldozatában. Mivel ez oly bensőséges módon történt, kiérdemelte, hogy Fia nemcsak tanítványának, Jánosnak anyjává tette, hanem – engedtessék meg ennek a megerősítése – az egész emberiség anyjává, amelyet János bizonyos módon képviselt. Nagy vigaszt nyújtó igazság ez, s a mindentudó Isten szabad döntése folytán részét képezi az emberi megváltás misztériumának; ennélfogva pedig hitként kell vallaniuk a kereszténynek." (SM)

5. MÁRIA TISZTELETE A LÉGIÓ APOSTOLI TEVÉKENYSÉGÉNEK GYÖKERE

A Légió egyik legalapvetőbb feladata, hogy élő példája legyen az Istenanyához fűződő feltétlen odaadásnak. Ez csak a tagokon keresztül valósulhat meg. A Légió épp ezért minden tagjától megkívánja, hogy ebben részt vegyen, és szerető elmélkedéssel törekedjen erre, s buzgó odaadását tettekre váltsa.

Ha ez az odaadás igazában olyan adó, melyet a tagok lerónak, akkor éppúgy a Légió lényeges alkotórészét kell képeznie, mint a tagok heti összejövetele vagy a munkamegbízatások teljesítése, valamennyi tagnak tökéletes egységben kell részt vennie benne. Ennek a meggyőződésnek mélyen át kell őket hatnia.

Ez az egység azonban rendkívül törékeny dolog, mert bizonyos fokig minden egyes tag befolyást gyakorol rá és tönkreteheti. Mindenkit komoly felelősség terhel e tekintetben. Ha hiányzik az összhang, ha a tagok nem "élő kövekként épülnek fel lelki házzá" (vö. 1Pt 2,5), akkor a Légió építményének egyik létfontosságú része károsodott. Minél több ilyen "élő kő" vall kudarcot, annál nagyobb a veszély, hogy az "épület", tehát a Légió egész szervezete romba dől, s nem nyújt menedéket, sőt nagy fáradsággal tudja csak megakadályozni, hogy tagjai szét ne széledjenek. Még kevésbé lesz szent és nemes tulajdonságok otthona, ill. hősies fáradozások kiindulóhelye.

Ha azonban a Légió egész tagsága legjobb erejéhez mérten tökéletes egyetértésben teljesíti a légiós szolgálat e követelményét, akkor nemcsak nagy Mária-tisztelete fogja megkülönböztetni a többi szervezettől, hanem a legcsodálatosabb egység is, szellemben, célban és tettben. Ez az egység Isten előtt olyan értékes, hogy ellenállhatatlan hatalommal ruházta fel. Mária mindent Istentől kapott. Az igaz Mária-tisztelet az egyén számára különleges kegyelmi forrás. Mivé válhat akkor egy szervezet esetében, amely "állhatatos imában Máriával egyesülve" (ApCsel 1,14), Mária lelkületét magáévá téve, Isten szándéka szerint a kegyelemközvetítés eszköze! Vajon nem tölt-e el egy ilyen közösséget a Szentlélek (ApCsel 2,4), és nem történnek-e csodajelek (ApCsel 2,43) ?

"Az utolsó vacsora termében a Szent Szűz együtt imádkozik az apostolokkal, és teljes szívéből könyörög értük kimondhatatlan odaadással. Ezzel kiesdi az egyház részére azt a kincset, mely örökre az egyház gazdagsága lesz; a Vigasztalás Lelkét, Krisztus legnagyobb ajándékát." (JSM)

6. BÁRCSAK IGAZÁN MEGISMERNÉNK MÁRIÁT!

A vallási közömbösség tengerében már szinte kétségbeesett harcot folytató papokat arra szeretnénk kérni, hogy mielőtt még eldöntenék, jelenthet-e számukra valami jót a Légió vagy sem, fontolják meg páter Faber következő gondolatait, melyek Montforti Grignon Szent Lajosról szóló írásának előszavából valók. "A tökéletes Mária-tisztelet" című mű a Légió számára a kegyelem túláradó forrása. Faber páter érvelése a következő: az emberek közel sem tudnak eleget Máriáról, és nem szeretik eléggé, s lelkük e hiányosságnak ug-

yancsak kárát vallja. Ezt írja továbbá: – “Mária tisztelete felszínes, szegényes és silány. Alapja nem a hit. Ezért történhet meg, hogy Jézust nem szeretik, a más vallásúakat nem térítik, az egyházat nem tisztelik. A lelkek, akik üdvözülhetnének, elhervadnak, elsatnyulnak. A szentségek vétele nem kielégítő. Az evangéliumot nem hirdetik lelkesen. Jézus rejtve marad, mert Máriát háttérbe szorítják. Lelkek ezrei pusztulnak el, mert Máriát távol tartják tőlük. Amit Mária-tiszteletnek neveznek, nem több szánalmas és méltatlan árnyképénél, s ez az oka a hanyatlásnak, hiányosságoknak, romboló befolyásoknak, gonoszságnak és hanyagságnak. Ha azonban hitelt adunk a szentek szavának, akkor Isten nagyobb, erősebb, átfogóbb, egészen másfajta Mária-tiszteletre késztet bennünket . . . Csak egyszer kell megpróbálnunk, és csodálkozni fogunk a kapott kegyelmeken és a lélekben végbemenő változásokon. Rövidesen meggyőződhetünk arról, hogy az igazi Mária-tisztelet szinte hihetetlen mértékben szolgálja az ember megmentését, és előkészíti Krisztus országának eljövetelét.”

“A Szűznek megadatott a hatalom, hogy eltiporja a kígyó fejét; a vele eggyé váló lelkeknek pedig megadatott, hogy legyőzzék a bűnt. Ebben rendíthetetlenül kell hinnünk és sziklaszilárdan remélnünk.

Isten mindent meg akar adni nekünk. Tehát tőlünk függ minden, és Tőled, Isten Anyja, aki mindent megkapsz, megőrzöl és közvetítesz! Minden azon múlik, hogy az emberek egyek-e azzal a Valakivel, aki mindent Istentől kap.” (Gratry)

7. VIGYÜK A VILÁGBA MÁRIÁT!

Ha Mária tisztelete ilyen csodát művel, akkor célul kell kitűznünk, hogy bevessük ezt az eszközt, és Máriát közelebb vigyük a világhoz. Ki volna erre alkalmasabb, ha nem egy apostoli szervezet? Tagjai világiak, akiknek száma korlátlan; a mozgalom tevékeny, ezért mindenhova eljut; teljes erejével szereti Máriát, és kötelességének tartja embertársai szívét is megnyerni ennek a tiszteletnek; megragadja a munkája során kínálkozó valamennyi alkalmat, hogy ezt a célt elérhesse.

A Légió számára büszkeség Mária nevét viselni. Közösségének alapja az Istenanya iránti határtalan és gyermeki bizalom, melyet tagjai szívébe plántál, s ez egyre erősbödik. Csak így vezetheti be tagjait a munkába, akik megbizatásukat tökéletes összhangban, hűségesen és fegyelmezetten teljesítik. Nem elbizakodottság tehát, hanem sokkal inkább helyes mértékű bizalom a Légió meggyőződése, hogy szervezete olyan gépezet, melyet az egyházi illetékeseknek csak mozgásban kell tartaniuk, hogy a világot megnyerjék Krisztus ügyének. Maga Mária is igénybe veszi, hogy teljesítse a lelkek iránti anyai feladatát, és folytassa örök küldetését: a kígyó fejének széttiprását.

“’Aki teljesíti az Isten akaratát, az az én testvérem és anyám.’ (Mk 3,35) Mily csodálatos megtiszteltetés! A dicsőség mily magas fokára emel bennünket Jézus! Az asszonyok dicsőítik az anyát, aki szülte őt, de mi akadályozza, hogy részesei legyenek ugyanennek az anyaságnak? Az evangélium itt a nemzés új módjáról, új anyaságról beszél.” (Aranyszájú Szent János)

6. A LÉGIÓSOK KÖTELESSÉGEI MÁRIA IRÁNT

1. MÁRIA TISZTELETE

Minden légiós köteles imájában és tetteiben nagy komolysággal és teljes buzgalommal Máriát tisztelni úgy, ahogy azt a Légió tanítja. Ezzel minden egyes tag bizonyítja a Légió iránti hűségét. Mária tisztelete a légiós kötelességek meghatározó része, és ez megelőz minden más kötelességet. (vö. 5. fejezet: A légió lelki alapjai, valamint 5. Függelék, Mária, a Szívek Királynője Társulat)

A Légió el akarja hozni a világnak Máriát, mert Ő az a biztos eszköz, aki megnyeri a világot Jézus számára. Világos, hogy az a légiós, aki nem hordja szívében Máriát, nem tud együttműködni ebben a feladatban. Már kívül áll a Légió életén, olyan, mint egy fegyver nélküli katona, egy törött testrész vagy még inkább egy béna kar, amely ugyan kapcsolatban van a testtel, de munkára nem használható.

Minden seregnek – így a Légiónak is – arra kell törekednie, hogy minden egyes katonája kötődjék a vezérhez, hogy annak terveit súrlódás nélkül lehessen közösségi tetté alakítani. A sereg úgy cselekszik, mint egy személy. Ezt a célt szolgálja az egész, gondosan átgondolt gyakorlási és fegyelmezési rendszer.

Ehhez járul még az is, hogy a világtörténelem összes nagy hadseregének katonái szenvedélyesen tisztelték hadvezérüket. Ez természetesen erősítette a vele való köteléket, és megkönnyítette a tőlük kívánt áldozatot. Azt mondhatnánk, az ilyen hadvezér lelke volt a katonáknak, akik szívükben hordták, egyek voltak vele stb. Az ilyen szavak azt akarják érzékeltetni, milyen erős volt a hadvezér befolyása, és bizonyos fokig ez meg is felel a valóságnak.

Az egységnek ez a fajtája azonban a legjobb esetben is csak érzelmi vagy külső körülményektől függő dolog. Egészen más egy keresztény kapcsolata anyjához, Máriához. Ha azt mondjuk: Mária ott él a hűséges légiósok lelkében, akkor ez a kép messze marad a valóságtól, attól a valóságtól, amelyet az egyház ilyen elnevezésekkel próbál megfogalmazni, mint: “az isteni kegyelem anyja” és “minden kegyelem közvetítője”. Ezek a címek kifejezésre juttatják, hogy milyen bensőséges kapcsolatban áll Mária a lélek életével; oly bensőségben, hogy még a legszorosabb földi kötelék – az anya egysége meg nem született gyermekével – sem hasonlítható ehhez a legbensőségesebb egységhez.

Néhány természeti folyamat segít világosabban látnunk Máriának a kegyelem működésében elfoglalt helyét: A vérnek szüksége van a szívre, hogy az erekbe jusson, a szemek biztosítják az összeköttetést a látható világgal, s bár a madár csapkod a szárnyával, levegő nélkül nem tud repülni. Ugyanígy van az emberrel: az Istentől származó rend értelmében Mária nélkül nem képes Istenhez emelkedni, avagy Isten ügyéért munkálkodni.

Ez a Máriától való függés nem értelmi, nem is érzelmi jellegű, sokkal inkább isteni rendelés, s ezért megvan akkor is, ha ennek nem vagyunk tudatában. Tudatos közreműködésünkkel azonban végtelenül el lehet és el is kell mélyíteni. Szent Bonaventura szerint Mária Krisztus vérének kiosztója. A vele való egység véghezviszi a megszentelődés csodáját, és hihetetlen hatalmat ad mások lelke fölött. Akit az apostolkodás aranya nem válthat ki bűnei rabságából, mégis megszabadul – mégpedig mindenki -, ha ezt az aranyat Mária Krisztus rábízott vérének ékszereivel díszíti.

Szenteljük ezért magunkat teljes szívvel Máriának, s újítsuk is ezt meg gyakran pl. a következő szavakkal: “Egészen a Tied vagyok, Királynőm, Anyám, s mindenem, amim van, a Tied!” Mária állandó jelenlétének és a lélekben való működésének gondolata annyira módszeres és eleven gyakorlattá kell, hogy váljon, hogy lelkünkről elmondhassuk: “Máriát lélegzi, mint ahogy testünk a levegőt” (vö.Grignon Szent Lajos: A tökéletes Mária-tisztelet. 217.).

A szentmisén, a szentáldozáskor, a szentségimádáskor, a rózsafüzér és keresztút imádkozása közben és minden egyéb ima során arra kell törekednie a légiósnak, hogy bensőleg hasonlóvá váljon Máriához, és a hűséges Szűz szemével nézze megváltásunk titkait. Mária ugyanis Krisztussal együtt élte át a megváltást, és ebben nélkülözhetetlen szerepet játszott.

Ha a légiós Máriát utánozza, ha szeretetteljes köszönetet mond neki, ha vele együtt örül és bánkódik, ha neki ajándékozza “hosszú elmélkedését és nagy szeretetét”, amint Dante mondja, ha engedi, hogy Máriára gondolva végezze minden imádságát, minden munkáját, a lelki élet minden cselekedetét, s ha önmagáról és saját erejéről teljesen lemond, hogy egészen csak Máriától függjön, akkor lelkét olyannyira eltölti Mária képe és gondolata, hogy lélekben egyek lesznek. A légiós belemerülve Mária lelkének mélységeibe, osztozik vele hitében, alázatában, Szeplőtelen Szívében és következésképpen imájának hatalmában. Rövid időn belül Krisztushoz alakul – ez minden élet értelme. Mária pedig ott működik légiósában és általa minden feladatban, és anyai gondoskodással vesz körül minden embert. Ezért nem elég csak azt mondanunk, hogy a légiós minden rászoruló emberben és légiós társaiban Krisztust látja és Krisztust szolgálja: Mária az, aki megpillantja az Urat és szolgál Neki. Szolgál, mégpedig ugyanazzal a tökéletes szeretettel és anyai gondoskodással, ahogy tette azt isteni Fiának emberi testével.

Ha a tagok Mária képmásává válnak, akkor a Légió valóban Mária légiójának tekintheti magát, egyesülve küldetésével és tudatában győzelmének. A Légió elviszi a világnak Máriát, Mária pedig azzal a fénnyel ajándékozza meg a világot, amely rövid időn belül az egész világot lángra lobbantja.

“Örvendezz Máriával, viseld keresztedet Máriával, dolgozz Máriával, imádkozz Máriával, pihend ki magad Máriával, leld meg nyugalmadat Máriával; vidd karodban Jézust, Jézussal és Máriával együtt építsd otthonodat Názáretben.
Menj fel Máriával Jeruzsálembe, állj vele a kereszt tövébe, és temettesd el magadat Jézussal.
Jézussal és Máriával támadj fel a halálból,
Jézussal és Máriával menj fel a mennybe,
Jézussal és Máriával élj és halj.”

(Kempis Tamás: Szentbeszéd novíciusoknak)

2. MÁRIA ALÁZATÁNAK KÖVETÉSE A LÉGIÓS MUNKA GYÖKERE ÉS ESZKÖZE

A Légió szívesen használ tagjaival szemben katonai, harci nyelvezetet. Ez illő is, hisz a Légió annak a Valakinek az eszköze és látható működése, aki a harcra kész sereghez hasonlít, és minden egyes ember lelkéért keményen harcba száll. Ezen túlmenően a harc és háború gondolata vonzó az embereknek. A légiósok tudják, hogy katonák, és késztetve érzik magukat, hogy katonai komolysággal lássanak munkához. Harcuk azonban nem evilági, hanem az égi stratégiához igazodik. Az igazi légiós szívében égő tűz csak a szerény és nem világi tulajdonságok parazsától gyullad lángra, mindenekelőtt az alázattól,

amelyet a földön annyira félreértenek és semmibe vesznek. Pedig az alázat nemes és erős erény, amely egész sajátos nemességet és erőt kölcsönöz annak, aki megszerzésére és gyakorlására törekszik.

Az alázat sajátságos szerepet játszik a Légióban. Először is nélkülözhetetlen eszköz a légiós apostolkodásban: a személyes kapcsolat felvétele és elmélyítése, amely a Légióban majdnem minden tevékenység feltétele, gyengédséget és szerénységet kíván meg. Ezek olyan tulajdonságok, amelyek igazi, szívbéli alázat nélkül elképzelhetetlenek. Az alázat azonban többet jelent a Légió számára egyszerű, munkához használt szerszámnál. Valójában ez működésének bölcsője. Az alázat nélkül végzett légiós munka sohasem vezethet célhoz.

Aquinói Szent Tamás azt mondja: Krisztus mindenekelőtt azért ajánlotta figyelmünkbe az alázatot, mert általa kiküszöbölhetjük az ember üdvözülésének fő akadályát. Minden más erény az alázattól nyeri értékét. Isten csak akkor ad kegyelmet, ha látja alázatunkat. S ha az alázat megfogyatkozik, visszavonja ajándékait. A megtestesülés, minden kegyelem forrása is az alázat erényétől függött.

Isten “csodákat művelt erős karjával” – mondja Mária a Magnificatban, tehát rajta is bebizonyította mindenhatóságát. Mária okot is adott erre: szerénysége, alázatossága keltette fel az Úr figyelmét, s hozta le a földre Istent, hogy véget vessen a régi világnak, és újat teremtsen.

Hogyan lehetett azonban Mária az alázat példaképe? Tökéletessége annyira meghaladt minden mértéket, hogy messze felülmúlt minden határt – Mária tudta ezt. Alázatos volt, mert azt is tudta, hogy teljesen meg volt váltva, sokkal inkább, mint a többi ember.

Mérhetetlen szentségének minden sugarát Fia érdemeinek tulajdonította, s ennek mindig tudatában volt. Semmihez sem hasonlítható értelmét eltöltötte az a felismerés, hogy többet kapott, s ezért minden embernél többel tartozik Istennek. Ezért minden nehézség nélkül állandóan magától értetődő alázatban tudott élni.

A légiós mindig Máriára tekint, és megtanulja, mi is az igazi alázat: annak a felismerése és őszinte elfogadása, hogy mik vagyunk valójában Isten előtt. Megérti, hogy saját magától nincsen semmije, csak méltatlansága. Minden egyebet szabad akaratából adott neki Isten: Ő tud csak növelni, csökkenteni avagy elvenni, mint ahogy ő adott mindent. Amikor a légiósban tudatosul, milyen semmi Isten előtt, akkor szívesen veszi a jelentéktelen, kevéssé érdemleges szolgálatokat, s kész arra is, hogy lebecsüljék és elutasítsák. Magatartása ott, ahol Isten akarata nyilvánul meg, Mária szavait fogja visszatükrözni: “Az Úr szolgálója vagyok” (Lk 1,38).

A légiósnak eggyé kell válnia Királynőjével. Ez azonban nem csak az egység iránti vágyat kívánja meg, hanem a szükséges képességet is. Felteheti magában valaki, hogy jó katona lesz, de ez még nem biztosíték arra, hogy birtokában van azoknak a szükséges tulajdonságoknak, amelyek révén használható taggá válik a csapattestben. Következésképp a vezetéssel való kapcsolata nem zavartalan, s a vállalkozás tervszerű véghezvitelében csak akadályt jelent. Hasonlóképpen, de mégis alkalmatlan lehet annak elfogadására, amit Mária annyira neki szeretne adni. A katona alkalmatlanságát a bátorság, az intelligencia, az egészség és hasonlók hiánya dönti el. Egy légiós akkor alkalmatlan, ha hiányzik belőle az alázat. A Légió célja tagjai megszentelése, s e szentség kisugárzása valamennyi emberre. Alázat nélkül azonban nincs megszentelődés. S még valami: minthogy a légiós apostolkodás Máriával való egységben történik, nem lehet senki sem egy Vele, ha nem válik legalább megközelítően hasonlóvá hozzá. Márpedig ha hiányzik az alázatosság különleges erénye, nem beszélhetünk hasonlóságról. Ha a Máriával való egység minden

légiós tevékenység elengedhetetlen feltétele, úgyszólván a gyökere, akkor az alázat az a föld, amelyben ezek a gyökerek gyökereznek. Ha ez a föld kívánnivalót hagy maga után, hervadni fog a légiós élet.

A Légió harcának ezért minden egyes légiós szívében kell kezdődnie. Az egyénnek fel kell vennie a harcot saját magával szemben, és határozottan le kell győznie szívében a büszkeség és az önzés szellemét. Ez szörnyű harc, melyet a gonosz gyökere ellen folytatunk magunkban, szüntelen küzdelem szándékaink tisztaságáért. Egész életen át tartó, kimerítő harc. Ha saját erőnkben bízunk, életünk fogytáig tartó vereséget szenvedünk, mert az Én az Én elleni harcba is befurakodik. Mi haszna izmainknak, ha futóhomokon küzdünk? Szilárd támaszra van szükségünk.

Légiós! Szilárd támaszod Mária! Támaszkodj rá teljes bizalommal! Nem hagy cserben, mert mélyen gyökerezik alázatában, mely számodra annyira fontos. Aki teljesen Máriától teszi függővé magát, és ebben hűséges marad, megtalálja az alázathoz vezető legjobb, legegyszerűbb és legjárhatóbb utat.

Grignon Szent Lajos szerint az az ember felfedezte “a kegyelem kevéssé ismert titkát, amely képessé teszi, hogy gyorsan és kis erőfeszítéssel kiüresítse önmagát, feltöltődjön Istennel, s ezáltal tökéletességre jusson.” (Grignon Szent Lajos: A tökéletes Mária-tisztelet, 82.)

Gondoljuk csak végig, hogyan történik ez! Ha a légiós Mária felé fordul, el kell fordulnia önmagától. Mária magasabb szintre emeli ezt a mozdulatot: átalakítja az én természetfölötti halálává, amely megvalósítja a keresztény élet kemény, de gyümölcsöző törvényét (vö. Jn 12,24).

Az én sokfejű kígyó, de az alázatos Szent Szűz sarka mindet eltiporja:

Önmagunk felmagasztalását: Mária olyan tökéletes, hogy az egyház az “igazság tükrének” nevezi. Hatalma határtalan a kegyelem területén, Mária mégis térden áll – az Úr legalázatosabb szolgálója! Hol van tehát a légiós helye, hogyan viselkedjék?

Önmagunk keresését: Ha ugyanis a légiós odaadta önmagát és mindenét lelki és fizikai értelemben Máriának, hogy azzal Mária saját belátása szerint cselekedjék, akkor továbbra is ugyanazzal a tökéletes nagylelkűséggel fog neki szolgálni.

A hamis önbizalmat: Aki mindig Máriára támaszkodik saját erejében nem fog bízni.

Önmagunk túlbecsülését: Ha együttműködünk Máriával, tudatosul bennünk saját alkalmatlanságunk. Mivel járul hozzá a légiós ehhez a partnerkapcsolathoz szánalmas gyengeségén kívül?

Az önszeretetet: Mit lehet itt szeretni? A légiós szereti és csodálja Királynőjét. Mivel ez teljes figyelmét igénybe veszi, nincs kedve elfordulni Máriától, hogy magát szemlélje.

Az önelégedettséget: Ebben a kapcsolatban magasabb értékek érvényesülnek. A légiós Mária felé irányul, és az ő szándékának tökéletes tisztaságára törekszik.

Az önérdeket: Aki Mária gondolataival gondolkodik, csak Istenre tekint. Nincs helye az öncélú terveknek vagy a jutalomban reménykedő gondolatoknak.

Az önakaratot: Az a légiós, aki teljesen alávetette magát Máriának, bizalmatlan saját hajlamainak sugallataival szemben, és csakis a kegyelem hangjára hallgat.

Az önmagát elfeledő légiós semmilyen akadályt nem támaszt már Mária anyai befolyásával szemben. Ő pedig ki fogja benne fejleszteni a természetest messze meghaladó erőket, az áldozatvállalás képességét, és “Krisztus hű katonájává” teszi, (2Tim 2,3), aki – hivatásához hűen – alkalmas a fáradságokkal járó szolgálatra.

“Isten szívesen teremt a semmiből; ebből a mélységből emeli fel hatalmának teremtményeit. Teljes buzgalommal kell viseltetnünk Isten dicsősége iránt, ugyanakkor tudnunk kell, hogy a legcsekélyebbel sem járulhatunk hozzá. Hulljunk csak alá érdemtelenségünk mélységébe! Keressünk menedéket alacsonyrendűségünk mély árnyékában! Várakozzunk nyugodtan, míg a Mindenható jónak találja, hogy fáradozásunkat dicsőségének eszközévé tegye. Minden bizonnyal egész más utakat fog választani e cél érdekében, mint amit elvárnánk. Jézust kivéve senki sem járult hozzá oly nagymértékben Isten dicsőségéhez, mint a Boldogságos Szűz; gondolata és igyekezete mégis csak arra irányul, hogy önmagát elfeledje. Majdnem úgy tűnik, alázata gátolta Isten terveit, de épp ő könnyítette meg mégis jóságos szándékának beteljesedését.” (Grou: Jézus és Mária benső élete)

3. AZ IGAZI MÁRIA-TISZTELET APOSTOLI TEVÉKENYSÉGET KÍVÁN

A kézikönyv más részében nyomatékkal utalunk arra, hogy Jézus esetében nem válogathatunk: nem fogadhatjuk be a feltámadottat anélkül, hogy ugyanakkor be ne fogadnánk a fájdalmak és üldöztetések Krisztusát is életünkbe. Csak egy és oszthatatlan Krisztus létezik. Úgy kell elfogadnunk, amilyen. Békénket és boldogságunkat keresve megyünk hozzá, s észrevesszük, hogy magunkat is a keresztre szegeztük. Az ellentétek összekapcsolódnak, és nem választhatók el egymástól; fájdalom nélkül nincs jutalom, könnyek nélkül nincs trón, epe nélkül nincs dicsőség, kereszt nélkül nincs korona. Kinyújtjuk kezünket az egyik után, és a másik hozzáadatik.

Ugyanez a törvényszerűség vonatkozik a Boldogságos Szűzre is. Ő is oszthatatlan, s nála sem válogathatunk, mi látszik éppen alkalmasnak számunkra. Nem élhetjük át vele örömeit anélkül, hogy egyidejűleg meg ne sebeznék szívünket fájdalmai.

Ha a kedves tanítvány, János mintájára akarjuk magunkhoz venni Máriát (vö. Jn 19,27), teljességében és osztatlanul kell tennünk. Ha azonban lényének csak egy meghatározott részét óhajtjuk, valószínűleg egyáltalán nem fogadjuk be. Nyilvánvaló, hogy a Mária iránti tisztelet azt jelenti, hogy figyelembe vesszük és megpróbáljuk utánozni egész lényét és egész küldetését minden szempontból. A Mária-tisztelet nem foglalkozhat a kevésbé fontos dolgokkal, és nem mehet el a leglényegesebbek mellett. Értékes például legszebb példaképünket látnunk Máriában, akinek erényeit el kell sajátítanunk. Ha azonban csak ezt és ezenkívül semmi egyebet nem tennénk, Mária-tiszteletünk meglehetősen egyoldalú, sőt igen jelentéktelen volna. Az sem elegendő, ha csak imádkozunk hozzá, még ha gyakran is. Nem elég továbbá, ha örömmel felismerjük, milyen sokféle és gyakran csodálatos módon vette körül és avatta bizalmába Máriát a három isteni személy, s hogy Máriában visszatükröződnek az isteni tulajdonságok. A tiszteletadás mindeme jelei megilletik Máriát, és meg is kell ezeket adnunk neki, de ezek mind még csak részei az egésznek. A Máriának járó valódi tisztelettel csak akkor ajándékozzuk meg, ha egyek leszünk vele. A vele való egység pedig azt jelenti, hogy közösségben élünk vele. Az ő élete nem abból áll, hogy igényt tart a csodálatra, hanem abban, hogy kegyelmet közvetít.

Életének egész rendeltetése az, hogy anya legyen – először Krisztus anyja, azután minden ember anyja. Erre teremtette, erre készítette elő a Legszentebb Szentháromság örök elgondolása, amint azt Szent Ágoston mondja. Az angyali üdvözlet napján kezdte

csodálatos működését, s azóta tevékeny anyaként végzi dolgát. Kezdetben Názáretre korlátozódott kötelességeinek köre, amely azonban hamarosan már nemcsak a kis házat foglalta magában, hanem a nagyvilágot; nemcsak saját gyermekét, hanem az egész emberiséget.

S ez így maradt. Mindig anyaként működik, s ebben a naggyá vált Názáretben semmi sem történhet nélküle. Az Úr testéért végzett gondoskodás kiegészíti működését; az apostol csak segíti anyai tevékenységében. Ilyen értelemben Mária elmondhatja: "Én vagyok az apostolkodás". Olyan, mintha ezt mondaná: "Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás".

Máriának ez a lelkekért való anyasága jelenti fő feladatát, sőt az életét. Ebből adódik, hogy nem lehet vele eggyé az, aki nem vesz részt anyaságában. Szögezzük le ismételten: a valódi Mária-tiszteletnek magában kell foglalnia a lelkekért végzett szolgálatot. Az apostolkodás nélküli keresztény olyan, mint az anyaság nélküli Mária. Mindkettő ellentétben áll Isten szándékával, tökéletlen, valótlan, tartalmatlan.

Ez az oka annak, amiért a Légió nem két alappillérre épült, mint azt feltételezik: Máriára és az apostolkodásra, hanem csak egyre: Máriára. Őbenne ugyanis benne van az apostolkodás és – helyesen értelmezve – a keresztény ember egész élete.

A vágyak által vezérelt gondolkodás semmire sem vezet. Éppoly meddő, ha Máriának csak szavakkal ajánljuk fel szolgálatunkat. Az apostoli feladatok nem hullanak alá az égből, s nem elégedhetünk meg azzal, hogy csak tétlenül várakozunk rá. Sokkal inkább kell attól tartani, hogy az ilyen tétlen emberek továbbra is "munkanélküliek" maradnak. Apostoli tényked̄ésünk felajánlásának egyetlen hatásos módja, ha elkezdünk apostolkodni. Ha megtettük ezt a lépést, tettünket úgy tekinti Mária, mint sajátját, s összekapcsolja anyai működésével.

De Máriának szüksége is van erre a segítségre. Vagy tán túl messzire megy ez a feltételezés? Hogy volna ráutalva a hatalommal bíró Szent Szűz gyenge emberek segítségére? Pedig mégis így van. Isten üdvözítő terve ugyanis megkívánja az emberek közreműködését. Isten azt akarja, hogy az ember ember által jusson el az üdvösségre. Mária kegyelmi tárháza minden bizonnyal kimeríthetetlen, de a mi segítségünk nélkül nem tudja szétosztani. Ha tudná – erre készteti a szíve -, egy szempillantás alatt megtérne az egész világ. Azonban Máriának várnia kell, míg közvetítő emberek állnak rendelkezésére. Ha egy sem jelentkezik, nem tudja teljesíteni anyai feladatát az emberek iránt, következésképp lelkek éheznek és halnak éhen. Mária ezért mindenkit örömmel fogad, aki valóban az ő rendelkezésére akar állni. Mindegyiküket tudja alkalmazni, nemcsak a szenteket és a megfelelőeket, hanem a gyengéket és kevésbé megfelelőeket is. Valamennyiükre oly égető szükség van, hogy senkit sem utasít vissza. Még a legjelentéktelenebb is sokat közvetíthet Mária hatalmából, a jobbak révén pedig egész hatalmát kiáraszthatja. Olyan ez, mint amikor a tiszta ablakon át vakító fénnyel ömlik be a napsugár, de a sugarak a piszkos üvegen is áthatolnak.

"Vajon Jézus és Mária nem az új Ádám és az új Éva-e, akiket fájdalomban és szeretetben egyesített a keresztfa, hogy újra jóvátegyék ősszüleinknek a Paradicsomban elkövetett bűneit? Jézus a kegyelem forrása, Mária pedig annak folyamágya; általuk születünk újjá a Szentlélekben, ők segítenek visszaszerezni mennyei hazánkat."

Dicsérjük Istent, s Vele együtt őt, akit az irgalom anyjává emelt, akit királynőnkké, szerető anyánkká, kegyelmének közvetítőjévé, ajándékainak szétosztójává tett. Isten Fia saját dicsőségének és fenségének fényében, királyságának hatalmában részesíti anyját. Amint anyaként és segítőként egy volt a mártírok királyával a világmegváltás óriási művében,

ugyanúgy mindörökre egy marad Vele korlátlan hatalommal bírva a kegyelem szétosztásában, mely a megváltásból árad. Birodalma akkora, mint Fiáé, valóban nincs olyan, ami ne volna hatalmában." (XII. Piusz beszédeiből: 1940. ápr. 21. és 1945. máj. 13.)

4. MÁRIA SZOLGÁLATA MEGKÍVÁNJA A LEGINTENZÍVEBB ERŐFESZÍTÉST

Máriától való függőségünket sohasem használhatjuk fel arra, hogy ezzel magyarázzuk a munka végzésében elkövetett hiányosságainkat vagy hibáinkat. Épp ellenkezőleg: mivel olyannyira Máriával és érte munkálkodunk, a tőlünk telhető legjobbat kell adnunk. Minden munkát energiával, ügyesen és pontosan kell végezni. Esetenként találkozik az ember olyan csoportokkal vagy légiós tagokkal, akik a heti munkát vagy a terjesztést és toborzást illetően nem szentelnek elég fáradságot az ügynek. Ha ezt a szemükre vetik, gyakran a következő választ adják: "Nem bízom a saját erőmben. Teljesen Máriára hagyatkozom. Ő majd elrendezi a dolgokat a maga módján." Ilyen választ adnak olyan komoly emberek is, akik erénynek tartják tétlenségüket, mintha az alkalmazott módszer és az erőfeszítés a hit hiányát jelentené. Veszélyes dolog tisztán emberi gondolkodásmóddal megközelíteni ezeket a kérdéseket, és olyan következtetést levonni, hogy ha az ember eszköze egy mindent felülmúló hatalomnak, akkor egyáltalán nem fontos az egyén erőfeszítésének mértéke. Például: miért igyekezzen egy milliomos szegény üzlettársa akár egy fillérrel is hozzájárulni a közös kasszához, ha az anélkül is tele van már?

Ezért a legérthetőbben kell megfogalmazni azt az alapelvet, amelynek meg kell határoznia a légiós magatartását munkájával szemben: A légiósok semmi esetre sem csak eszközök Mária kezében. Sokkal inkább igazi együttműködésről van szó, amelynek célja az emberi lelkek gazdagítása és megváltása. Ebben az együttműködésben mindenki azt adja, amit a másik nem tud megadni. A légiós beveti munkáját és képességeit, ez az, amije van; Mária pedig adja magát tisztaságában és hatalmával. Mindkettőjüknek maradéktalanul oda kell adniuk mindent. Ha a légiós e partnerkapcsolat szellemében teszi meg a magáét, Mária sohasem fogja cserbenhagyni. Ezért elmondhatjuk, hogy az együttműködés eredménye csak a légiótól függ. Be kell tehát vetnie teljes intelligenciáját és minden erejét, melyhez gondos tervezés és kitartás társul.

Ha tudnánk, hogy Mária nem a légiós erőfeszítéseitől teszi függővé a kívánt eredményt, akkor is azzal a teljes erőfeszítéssel, ugyanazzal az intenzitással kellene munkálkodni, mintha minden ettől függne. A légiósnak mindig egész erejét kell bevetnie, ugyanakkor maradéktalanul Isten Anyjának segítségére kell hagyatkoznia. Nagylelkűségének oly messzire kell mennie, mint bizalmának. A szentek a következő szavakkal fejezték ki a határtalan hit és az intenzív, módszeres erőfeszítés közötti szükséges kölcsönhatást: "Úgy kell imádkozni, mintha minden az imádságtól és semmi sem a saját igyekezettől függne; és úgy kell igyekezni, mintha minden csak igyekezetünkön múlna." (Loyolai Szt. Ignác)

Igyekezetünket sohasem mérhetjük a feladat vélt nehézségi fokához. "Hogyan jutok célba a legcsekélyebb erőfeszítéssel?" – ez a kérdés fel sem merülhet bennünk. Ilyen alkudozó szellemmel még a világi dolgokban sem jut messzire az ember. A természetfölötti dolgok esetében pedig mindig hibás az ilyen elképzelés, mert aki így gondolkodik, eljátssza azt a kegyelmet, amelytől minden eredmény függ. Ezenkívül nem hagyatkozhatunk az emberi megítélésre. Van, amit az ember elérhetetlennek tart, ugyanakkor már az első kis lépésre lehetővé válik, míg máskor úgy tűnik, majdnem leszakíthatjuk a kartávolságnyira lévő gyümölcsöt, de az folyvást kicsúszik a kezünkből, mígnem sokkal később valaki más szüreteli le. Aki számító, egyre alább kerül a szellemi rendben, mind kevesebb gyümölcsöt fog hozni, végül terméketlenségben végzi. Az egyetlen biztos eszköz a korlátlan erőfeszítés. Akár csekély, akár nagy feladatról van szó, a légiósnak a legnagyobb erőbevetést kell alkalmaznia. Talán nem is szükséges olyan sok erő, elég talán csak egy

kézmozdulat, mely a munkát befejezetté teszi. Ha csak a munka elvégzése volna az egyetlen cél, valóban elég volna ráfordítani csak ezt a kis fáradságot, s nem többet. Lord Byron szerint ugyan ki emelné fel Herkules bunkósbotját, hogy agyonüssön vele egy lepkét vagy egy szúnyogot.

A légiósoknak azonban meg kell tanulniuk, hogy nem a közvetlen sikerért dolgoznak, hanem Máriáért, tekintet nélkül arra, hogy a munka könnyű-e vagy nehéz; s minden tevékenységben a lehető legjobbat kell felmutatniuk, legyen az sok vagy kevés. Ezzel érdemlik ki Mária együttműködését, s még csodák is történnek, ha szükség van rájuk.

Ha az ember csak keveset tud tenni, de azt a keveset szívvel teszi, akkor Mária beveti hatalmát, és emberfeletti erővel jutalmazza a szerény fáradozást. Ha a légiós mindent megtett, amit csak tudott, és mégis ezer mérföld választja el még a céltól, Mária át fogja hidalni ezt a távolságot, hogy a közös vállalkozást siker koronázza.

Még ha a légiós tízszer annyi erőt áldoz is, mint amennyi szükséges egy feladat elvégzéséhez, nem megy belőle veszendőbe egy darabka sem. Hát nem kizárólag Máriáért dolgozik? Nem az Ő nagy terveinek és céljainak áll egészen szolgálatában? Mária a fölösleget teljes örömmel fogadja, megsokszorozza, és ott fogja felhasználni, ahol az Úr házában a legégetőbb szükség van rá. Semmi sem vész el, amit a názáreti háziasszonyra bíztak.

Ha azonban a légiós csak szűkös hozzájárulást mutat fel, sokkal kevesebbet, mint amit értelem szerint elvárnak tőle, akkor meggátolja Máriát a nagyvonalú ajándékozásban. Hanyagsága miatt tönkretette a Máriával létrehozott jótékony közösséget, mely olyan rendkívüli lehetőségeket nyújt, s ez súlyos veszteséget jelent a lelkeknek éppúgy, mint a most már csak saját erejére utalt légiósnak.

A légiósnak tehát hasztalan dolog úgy megítélni elégtelen erőfeszítéseit vagy hanyag módszereit, mintha teljesen Máriára hagyatkozna. Ez a bizalom ugyanis, melynek jegyében megfutamodik az erőfeszítések elől, rendkívül gyenge és méltatlan dolog. Olyan terhet akar Máriára róni, amelyet maga is tudna hordani. Vajon a világi lovagok így szolgálták volna úrnőjüket?

Foglaljuk tehát még egyszer össze a Máriával való munkaközösség legfontosabb alapelvét, mintha még semmit sem szóltunk volna róla: A légiósnak a tőle telhető maximális teljesítményt kell nyújtania. Mária szerepe nem abban áll, hogy gondoskodjon arról, amit a légiós nem akar megadni. Nem volna helyénvaló Máriától, ha felmentené légiósait az alól a fáradozás, módszeres tervezés, türelem, megfontolás alól, melyet a légiós maga is teljesíteni tud, s mellyel neki magának kell hozzájárulnia az egyház kegyelmi tárházához.

Mária túláradóan akar ajándékozni, de csak akkor teheti, ha az ember is nagylelkűségről tesz tanúságot. S mivel azt akarja, hogy gyermekei bőségesen részesüljenek a kegyelmekből, aggódva arra kéri légiósait Szent Fia szavaival, hogy “teljes szívükből, teljes lelkükből, teljes elméjükből és minden erejükkel” (vö. Mk 12,30) szolgáljanak neki.

A légiósnak azt és csak azt szabad Máriától elvárnia, hogy a hiányt pótolja, megtisztítson, tökéletesítsen, természetfölöttibe emelje a természetet, a gyenge emberi fáradozást képessé tegye a lehetetlen elérésére. De ezek hatalmas dolgok! Azt jelentik, hogy hegyek emelkednek fel és omlanak a tengerbe, hogy halmok tűnnek el, és göröngyös utak válnak simává, melyek az Isten országába vezetnek.

“Mindannyian haszontalan szolgák vagyunk, de olyan úrnak szolgálunk, aki jól gondolkodik, semmit sem tékozol el, még egyetlen izzadságcseppet sem a homlokunkról, sem mennyei harmatának egy cseppjét. Nem tudom, milyen sors vár könyvemre: befejezem-e,

teleírhatom-e még a lapot, melyen tollam nyugszik – nem tudom. De amit tudok, elég ok arra, hogy maradék erőmmel és időmmel papírra vessem soraimat, legyen az sok avagy kevés.” (Frédéric Ozanam)

5. A LÉGIÓSOKNAK GYAKORLATTÁ KELL TENNIÜK GRIGNON SZENT LAJOS “TÖKÉLETES MÁRIA-TISZTELET” –ÉT

Kívánatos, hogy a Légió tagjai tökéletesedjenek Mária tiszteletében, s ezt olyan formában tegyék, amit Grignon Szent Lajos “tökéletes odaadásnak” vagy “Mária rabszolgaságának” nevezett. Ezeket “A tökéletes Mária-tisztelet”, illetve a “Mária titka” c. könyveiben tanítja (lásd 5.Függelék).

Ez a tökéletes odaadás megkívánja, hogy szerződést kössünk Máriával. Odaajándékozzuk neki egész magunkat, létünket, gondolatainkat, tetteinket, lelki és földi javainkat, a múltat, a jelent és a jövőt, s nem tartjuk vissza még a legparányibb töredékét vagy leglényegtelenebb részletét sem. Egyszóval: a szolga helyzetébe helyezzük magunkat, akinek nincs semmije. Teljesen Máriától függünk, és egészen Ő rendelkezhet velünk.

Az ember szolgája azonban sokkal szabadabb, mint Máriáé. Az előbbi ura marad gondolatainak és benső életének, s talán ez az a szabadság, mely fontos neki. A Mária iránti odaadás azonban mindent magában foglal: minden gondolatot, a lélek minden rezdülését, a rejtett gazdagságot, a legbensőbb ént. Mindent – a legvégső lélegzetvételig mindent – odaadtunk Máriának, hogy felhasználhassa Istennél. Egyfajta mártíromság ez, a saját én feláldozása Istennek, és Mária az az oltár, amelyre ráhelyezzük az áldozatot. Hasonló Krisztus áldozatához: az Ő áldozata Mária szíve alatt kezdődött, nyilvános hitelesítést kapott a templomban, amikor Mária karjában tartva bemutatta Fiát. Életének minden pillanatát magában foglalta, és a Golgotán, Mária szívének keresztfáján teljesedett be.

A tökéletes odaadás formális fogadalomtétellel kezdődik, lényege azonban elsősorban abban van, ahogy ezt a fogadalmat megéljük. Nem maradhat egyszeri cselekvés ez az állapot. Egész életünk Máriáé, nem csak percek vagy órák, különben a felajánlás aktusának – ha mégoly gyakran ismételjük is – csak annyi értéke van, mint egy felületes imának: olyan fához hasonlítható, amelyet elültettek, de nem tudott gyökeret ereszteni.

Ez persze nem azt jelenti, hogy szüntelenül a fogadalomra kell gondolni. Hasonlóképpen nem gondolunk mindig arra, hogy lélegzünk, vagy hogy a szívünk ver, pedig mindkettő szükséges az élethez. Ugyanígy van a tökéletes odaadással is: szakadatlanul munkálkodik lelkünkben még akkor is, ha pillanatnyilag nem is gondolunk rá. Elég időről időre egy tudatos gondolat, az odaadás egy aktusa, egy fohász, mely elevenen emlékezetünkbe idézi, hogy Mária tulajdonai vagyunk. Természetesen mindig el kell ismernünk a tényt, hogy egészen tőle függünk. Ennek a tudatnak mindig jelen kell lennie értelmünkben, legalább valamilyen módon, és ehhez kell igazodnunk életünk minden helyzetében.

Ez feltétel. Segítségünkre lehet, ha örömünket leljük mindebben. Ha azonban hiányzik ez az érzés, annak sincs semmi befolyása az odaadás értékére. Ellenkezőleg: az érzések gyakran elpuhítanak és megbízhatatlanná tesznek.

Jegyezzük meg: a tökéletes odaadás abszolút független bármiféle érzéstől vagy hangulati hullámzástól. Hasonlattal élve: bár a torony ki van téve a nap meleg sugárzásának, alapfalai mégis oly hidegek, mint a szikla, amelyen nyugszanak.

Az értelem is többnyire valami hűvös dolog. A legjobb feltétel is lehet jéghideg. Igen, még

a hit is lehet olyan hideg, mint egy gyémánt. Mégis ezek jelentik a tökéletes odaadás alappilléreit. Ha ezen a szilárd alapon nyugszik odaadásunk, akkor a hegyeket elhordani képes fagy és vihar is csak erősíteni tudják azt.

A tökéletes odaadás gyakorlásával kapcsolatos kegyelmek és az odaadásnak az egyház lelki életében elfoglalt helyzete joggal értékelhető igazi mennyből jövő üzenetként, amint azt Grignon Szent Lajos kifejtette. Szerinte nagy ígéretek kapcsolódnak hozzá, és határozottan biztosít afelől, hogy ezek az ígéretek valóra válnak, ha a hozzájuk kötött feltételek teljesülnek.

S mit mutat a mindennapi gyakorlat? Beszélgessünk csak el olyan emberekkel, akik ténylegesen élik a tökéletes odaadást! Micsoda meggyőződéssel beszélnek arról, amit ennek az odaadásnak köszönhetnek! Arra a kérdésre pedig, hogy nem lettek-e talán érzéseik vagy képzeletük áldozatává, vonakodás nélkül a következő választ adták: “Erről szó sem lehet. Az eredmény kézzel mérhető. Nem tévedek.”

Ha a tökéletes odaadást tanító, megértő és gyakorló emberek tapasztalatának van értéke, nem kérdéses, hogy ez az odaadás elmélyíti a lelki életet, megpecsételve azt az önzetlenség és tiszta szándék jellemző jegyeivel. Aki az odaadást éli, tudja, hogy vezetik és védelmet élvez. Boldogító bizonyosság ez: életemet a legelőnyösebben használom fel. A természetfölötti beállítottság, a bátor határozottság, a szilárd hit jelentik a megbízható támaszt az odaadást élő ember minden vállalkozásában. A jóság és a bölcsesség féken tartják az erőt, s ott van a gyengéd alázat is, amelynek védelme nélkül nem létezhetnének a többi erények. Egész világosan felismerhető, hogy rendkívüli kegyelemben részesül az ember. Gyakorta olyan nagy feladatokat ruháznak rá, melyekkel nyilvánvalóan nem állnak arányban az ember saját érdemei és tehetsége. Egyidejűleg azonban olyan sok segítséget kap, hogy a legcsekélyebb bizonytalanság nélkül tudja hordozni ezt a tiszteletre méltó, de nehéz terhet. Egyszóval: a tökéletes odaadás nagylelkű áldozatáért – mely önmagunk szolgává tételével jár – cserében százszoros jutalmat kap az ember. Azoknak szól ez az ígéret, akik kiüresítik saját magukat Isten nagyobb dicsőségéért. Newman bíboros szemléletesen így fejezte ki ezt: “Ha szolgálunk, uralkodunk; ha adunk, birtoklunk; ha alávetjük magunkat, győzedelmeskedünk.”

Úgy tűnik, néhány ember lelki életében is egyszerűen csak a nyereség vagy veszteség önző kérdése számít. Teljesen összezavarodnak a gondolattól, hogy valamit is odaadjanak a magukéból, még ha lelkünk Anyja, Mária is a megajándékozott. “Ha mindent odaadok Máriának – mondják -, nem fogok-e üres kézzel állni bírám elé halálom óráján, és nem kell-e talán igen soká szenvednem a tisztítótűzben?” A bölcs válasz így hangzik erre: “Nem, egyáltalán nem. Mária ugyanis jelen van az ítéletnél!” Ez a gondolat igen mély értelmű.

A legtöbb esetben azonban nem ez az egoista szemlélet okozza, hogy valaki visszariad a fogadalomtétel előtt. Egyszerűen nem ismeri ki magát. Vannak ugyanis imakötelezettségei: imádkoznia kell a családjáért, a barátaiért, a hazáért, a pápáért stb. Vajon nem rövidül-e meg, ha fenntartás nélkül odaadja minden lelki kincsét?

Tegyük félre ezeket az aggályoskodásokat! Álljunk bátran a felajánlás aktusa elébe! Isten anyjánál biztos kezekben van minden. Ő még Isten kegyelmi tárházának is “gondnoka”. Helyzeténél fogva gondoskodik azokról, akik bizalmukat belé vetették. Helyezzük ezért mindenünket, életünket, feladatainkat és kötelességeinket az ő nagy, fenséges szívébe! Mindannyiunkkal törődik, mintha más gyermeke nem is lenne rajtunk kívül. Mindig a mi megmentésünket, üdvözülésünket és szükségleteinket tartja szem előtt. Ha az ő szándékaira imádkozunk, tudnunk kell, hogy mi magunk vagyunk számára az első szándék.

Nem akarjuk azonban bizonygatni, hogy e szerződés megéri. A bizonygatás ugyanis mindent aláásna, és megfosztaná az áldozat jellegétől, így az értéktelenné válna. Elég csak arra gondolnunk, hogy sok-sok évvel ezelőtt tíz-tizenkétezer ember gyűlt össze és megéhezett (vö. Jn 6,1-14). Köztük csak egyetlen egynek volt valami ennivalója: öt kenyere és két hala. Felszólították, hogy ossza szét a többieknek. Készségesen megtette. Ekkor megáldatott ez a néhány kenyér és hal, darabokra töretett és szétosztatott a sokaságnak. Végül mindenki jóllakott belőle, az is aki az öt kenyeret és a két halat adta. A maradékkal pedig még tizenkét kosarat töltöttek meg! Tegyük fel, hogy ez az ember így szólt volna: "Mi haszna van egypár kenyérnek és halnak ennyi ember számára? Nem beszélve arról, hogy kell a családomnak, akik szintén itt vannak és enni akarnak. Nem adhatok oda semmit!" De nem így tett. Mindent odaadott, ő és családja pedig sokkal többet kaptak a csodálatos étkezésből, mint amennyivel hozzájárultak. Bizonyára igényt tartottak volna a tizenkét kosár maradékra is, ha fontos lett volna számukra.

Épp így viselkedik Jézus és Mária azokkal a nagylelkű emberekkel szemben, akik fenntartás és feltétel nélkül odaadják mindenüket. A kapott ajándék igen sokféle: bőségesen kielégíti a megrövidülni látszó saját szükségleteit és kívánságait, s az isteni ajándék ennek ellenére nem fogyatkozik meg.

Siessünk tehát Máriához szegényes kenyerünkkel és halainkkal, tegyük a kezébe, így Jézus és anyja meg tudja szaporítani azt, lecsillapíthatja vele a világ sivár pusztaságában élő millióinak éhségét.

A fogadalomtétel nem azt jelenti, hogy ettől kezdve meg kell változtatnunk eddigi napi imáink és cselekedeteink formáját. Nyugodtan járhatunk a megszokott úton, imádkozhatunk saját szándékainkra és bármilyen egyéb célra. Mostantól fogva azonban ezeket mind alávetjük Mária akaratának.

"Mária megmutatja nekünk isteni Fiát, és ugyanazzal a kéréssel fordul hozzánk, mint egykor a szolgákhoz Kánában: 'Tegyetek meg mindent, amit csak mond!' (Jn 2,5) Ha napi tetteink ezernyi részletének ízetlen vizét parancsára beleöntjük a szeretet és áldozat korsóiba, megismétlődik a kánai csoda: a víz pompás borrá változik, azaz a legkiválóbb kegyelmekben részesülünk magunk is és mások is." (Cousin)

7. A LÉGIÓS ÉS A LEGSZENTEBB SZENTHÁROMSÁG

Igen lényeges, hogy a Mária Légió első közösségi megnyilvánulása a Szentlélek hívása és a hozzá való könyörgés volt, majd ezután Máriához és Fiához fordultak a légiósok a rózsafüzér titkaiban.

Hasonlóan jelentőségteljes az a tény, hogy néhány évvel később, a Vexillum tervezésekor váratlanul ugyanaz történt. A zászló uralkodó szimbóluma itt is a Szentlélek lett. Különös, mert a tervezést nem teológiai, hanem művészi gondolatok ihlették. Nem vallásos jelet, a római légió zászlaját választották és alakították át a Mária Légió céljaira. A sast a galamb helyettesíti, Mária pedig a császár vagy a konzul képének helyére került. A végeredmény azonban a Szentlelket ábrázolja, amint Márián át kiárasztja életadó hatását a világra, és birtokába veszi a Légiót.

Később, amikor a Tessera képét megfestették, ugyanez jutott kifejezésre: a Szentlélek ott lebeg a Légió fölött. Hatalma viszi végbe a soha meg nem szűnő harcot: a Szent Szűz

széttiporja a kígyó fejét, seregei a megígért győzelem reményében nyomulnak előre az ellenséges erőkkel szemben.

Ehhez járul még, hogy a Légió színe a piros, nem pedig a kék, amint az várható volna, de ennek is megvan a jelentése. A piros szín kiválasztásában egy jelentéktelen részlet játszott szerepet, nevezetesen az a kérdés, hogy milyen szín ábrázolja a Vexillumon és a Tesserán Mária glóriáját. Úgy találták, hogy a Légió szimbolikus ábrázolásában Máriát, mint a Szentlélekkel elteltet kell megjeleníteni, s ennek glóriája színében kell kifeje- zésre jutnia. Így került sor a piros szín kiválasztására. Ugyanez az elképzelés látható a Tesserán, amely Máriát a bibliai tűzoszlopként ábrázolja, a Szentlélektől izzón és lángolón.

Amikor azután a légiós fogadalomtétel szövegét fogalmazták, bár volt némi kezdeti csodálkozás, következésszerűen a Szentléleknek, s nem a Légió Királynőjének tették ezt az ígéretet. Újból kifejezésre jutott az a létfontosságú gondolat, hogy mindig a Szentlélek az, aki megújítja a világot, s még a kapott, legkisebb kegyelem is tőle származik, közvetítője pedig Mária. A Szentlélek Máriában való működése eredményezte azt, hogy Isten Fia ember lett. Így az emberiség kapcsolatba került a Szentháromsággal, Mária azonban egészen meghatározott, különleges viszonyban áll a három isteni személy mindegyikével. Mária háromszoros helyzetét legalább is sejteni véljük, Isten rendeléseinek megértése a legnagyobb kegyelmek közé tartozik, amely azonban akarata szerint nem elérhetetlen számunkra.

A szentek nyomatékkal hangsúlyozzák, hogy különbséget kell tenni a három isteni személy között, s úgy kell őket tisztelni, ahogy megilleti őket. Az Athanáz-féle hitvallás parancsoló és furcsán fenyegető hangú e követelmény szempontjából, mert a Szentháromság dicsőítése a végcélja a teremtésnek és a megtestesülésnek.

De hogy lehet valamelyest is kifürkészni egy ilyen felfoghatatlan titkot? Minden bizonnyal csak Isten megvilágosító kegyelme által, de kérhetjük ezt a kegyelmet teljes bizalommal Máriától is, hisz ő volt a földön az első, aki a Szentháromságra vonatkozóan egyértelmű kinyilatkoztatást kapott az angyali üdvözlet döntő pillanatában. A Szentháromság az arkangyal szavain keresztül nyilatkoztatta ki magát Máriának: “A Szentlélek száll rád s a Magasságbeli ereje borít be árnyékával. Ezért a születendő Szentet is az Isten Fiának fogják hívni.” (Lk 1,35)

Ebben a kinyilatkoztatásban világosan megkülönböztethető a három isteni személy: első a Szentlélek: az Ő működésének tulajdonítjuk a megtestesülést; második a Magasságbeli: annak az Atyja, akinek meg kell születnie; harmadik az a gyermek, aki “nagy lesz és a Magasságbeli Fiának fogják hívni” (Lk 1,32).

Ha megfigyeljük, milyen különböző kapcsolatban áll Mária az isteni személyekkel, könnyebben különbséget tudunk tenni köztük.

A második isteni személy és Mária közötti kapcsolat a legérthetőbb számunkra: az anyaság. Mária azonban sokkal bensőségesebb kapcsolatban áll gyermekével: anyaságának időtartama és minősége végtelenül felülmúlja a normális anya-gyermek- kapcsolatot. Kettejük esetében a lélek egysége az elsődleges, csak ezután következik a testé. Még a testi megszületés sem törte meg ezt az egységet, hanem még nagyobb, felfoghatatlan kapcsolattá, közösséggé fokozta, így az egyház nemcsak a második isteni személy “segítőtársának” – az üdvösség társmegváltójának és a kegyelem közvetítőjének – nevezheti Máriát, hanem ténylegesen “hozzá hasonlónak”.

A Szentlélekkel különleges kapcsolatban áll Mária. “A Szent-lélek temploma” vagy “szentélye” elnevezések nem alkalmasak a valóság kifejezésére. A Szentlélek ugyanis annyira

egyesítette önmagával Máriát, hogy Mária méltósága közvetlenül az övé után következik. Mária annyira egyesült a Szentlélekkel, annyira egy vele, annyira átitatja a lélek, hogy tulajdonképpen a Szentlélek az ő élete. Mária nemcsak a Szentlélek működésének eszköze vagy közvetítője, hanem értő, tudatos együttműködő társa olyan fokon, hogy ha Mária működik, működik a Szentlélek is, és ha Mária közbenjárását nem fogadják el, a Szentlélekét sem.

A Szentlélek maga a szeretet, a szépség, a hatalom, a bölcsesség, a tisztaság és mindaz, ami Istennek sajátja. Ha leszáll teljességében, mindenünk megvan, amire szükségünk van, s még a legsúlyosabb probléma is megoldást nyer Isten akarata szerint. Aki segítőjévé teszi a Szentlelket, azt az isteni áradat sodorja (77. Zsolt.). A Szentlélek lehívásához azonban teljesítenünk kell az előfeltételeket. Az egyik ezek közül, hogy megértsük Isten Anyjának és a Szentléleknek a kapcsolatát. A másik, életfontosságú, hogy ezt a Szentlelket, akinek oly különleges feladatai vannak irányunkban, valóban isteni személyként tiszteljük. Épp ezt a tiszteletet nem tudjuk eléggé megvalósítani, hacsak nem irányítjuk gondolatainkat elég gyakran felé. Ha rápillantunk, a Mária-tisztelet minden megjelenési formája nyitott kapu lesz a Szentlélek felé. A légiósoknak mindenekelőtt a rózsafüzért kell ily módon imádkozniuk. A rózsafüzér nemcsak azért alkalmas nagyon a Szentlélekhez való imádkozásra, mert ez a legfőbb Mária-imádságunk, hanem azért is, mert a tizenöt titokban tiszteljük mindazokat az alapvető eseményeket, amelyek során a Szentlélek beavatkozott a megváltás menetébe.

Máriának az Örök Atyához fűződő kapcsolata olyan, mint lánynak az apjához. Kifejezi ezt:

a) helyzete, mert “Ő az első minden teremtmény között: Isten legméltóbb gyermeke, aki legközelebb áll hozzá és a legkedvesebb neki” (Newman bíboros);

b) Krisztussal való egységének tökéletessége, mert ezáltal lép Mária új kapcsolatba az Atyával,* és joggal nevezhető titokzatos értelemben az “Atya leányának”;

* “Isten anyjaként Mária bizonyos fokig rokonságba kerül a Mennyei Atyával.” (Lépicier)

c) rendkívüli hasonlósága az Atyához: így volt képes kisugározni a világba a szerető Atyától kiinduló, örök Fényt.

De a “leány” elnevezés talán nem tárja fel elég világosan, mit is jelent Máriának az Atyához fűződő kapcsolata számunkra, akik az Atyának is és Máriának is gyermekei vagyunk. “Az Atya közölte Máriával termékenységét, amennyire azt teremtmény felfogni képes, és hatalmat adott neki Fia és Krisztus Titokzatos Testének minden tagja világrahozatalára.” (Grignon Szent Lajos: A tökéletes Mária-tisztelet, 17.) Kapcsolata az Atyával alapvető és folyvást jelen lévő elem abban az áramlatban, amely élettel tölti el a lelket.

Isten azt kívánja, hogy minden, amit ad, elfogadásra és együttműködésre találjon. Az Atya és Mária életadó egysége jelentse ezért szemlélődésünk tárgyát. Javasoljuk, hogy ez a szándék vezesse a légiósokat az oly gyakran mondott Miatyánk imádkozása közben. Urunk, Jézus Krisztus fogalmazta meg ezt az imádságot, ezért ez az ima a leghelyesebb módon kéri a megfelelő dolgokat. Ha kellő figyelemmel és a katolikus egyház szellemében imádkozzuk, tökéletesen teljesíti a célt: az Örök Atya megdicsőítését, ajándékainak hálás elfogadását, melyeket szüntelenül áraszt ránk Mária által.

“Annak bizonyságául, mennyire szükséges Mária iránti odaadásunk, emlékeztetek a korábban mondottakra: arról a példáról beszéltem, amelyet az Atya, a Fiú és a Szentlélek adott a Máriától való függőségre. Csak általa adta és adja az Atya a Fiát; csak általa vannak gyermekei, csak általa közvetít kegyelmet. Csak általa öltött testet az egész világ számára

Isten Fia, és csak általa születik újjá és formálódik az egyes lelkekben a Szentlélek erejével; csak általa közvetíti ajándékait és érdemeit. Csak Mária által formálta a Szentlélek Jézus Krisztust, és csak általa alakítja Titokzatos Testének tagjait is; egyedül csak általa osztja szét ajándékait és kegyelmeit. Nem volna-e rendkívüli vakság részünkről egyszerűen csak elmenni Mária mellett, ha a háromszemélyű Isten ily számos és sürgető példát mutatott? Nem kell-e neki szentelnünk magunkat és tőle függnünk, hogy Istenhez jussunk, és neki áldozhassuk fel magunkat? (Grignon Szent Lajos: A tökéletes Mária-tisztelet, 140.)

8. A LÉGIÓS ÉS AZ OLTÁRISZENTSÉG

1. A SZENTMISE

A tagok megszentelése áll a Légióban az első helyen. Erre már többszörösen utaltunk e könyvben. A légiós munkában ezenkívül a saját megszentelődés a legfontosabb eszköz, mert a légiós csak olyan mértékben lehet a kegyelem útjának elökészítője mások számára, amilyen mértékben ő maga is el van telve kegyelemmel.

Ezért szerepel a Légióba való belépésnél a fogadalomtétel szövegének elején a kérés, hogy a Szentlélek Mária által töltse el a légiót, és tegye hatalmának eszközévé, mely meg fogja újítani a föld arculatát.

Azok a kegyelmek, amelyekért itt imádkozunk, csakis Jézus Krisztus Kálvárián bemutatott áldozataiból áradnak ránk. A szentmisében köztünk, emberek között folytatódik a keresztáldozat. A mise nem egy múltbeli esemény szimbolikus ábrázolása, hanem valóságosan és ténylegesen jelenvalóvá teszi azt a legnagyobb tettet, amelyet Krisztus a Golgotán a világ megváltásáért véghez vitt. A keresztáldozat nem volt értékesebb, mint a szentmise, mindkettő egy és ugyanaz az áldozat; Isten mindenhatósága megszünteti az idő és a tér korlátait. A pap és az áldozat ugyanaz, csak a színhely más. A szentmisében mindaz benne van, amit Krisztus Istennek, az Atyának feláldozott, s mindaz, amit az emberekért megszerzett – s a szentmisét együtt ünneplő hívek áldozata egy lesz Krisztus mérhetetlen áldozatával.

Ezért a légiós számára a szentmise olyan menedék, ahol – ha akarja – saját maga és mások számára bőségesen áradnak a megváltás kegyelmei. Mivel a körülmények és a lehetőségek igen különbözőek, a Légió nem ír elő tagjainak semmiféle kötelezettséget a szentmisén való részvétellel kapcsolatban. Az értük és apostolkodó munkájukért való aggódás azonban arra készteti a Légiót, hogy minden légióst ösztönözzön, minél gyakrabban – hacsak lehet, mindennap – vegyen részt a szentmisén, és járuljon szentáldozáshoz.

A légiósok kötelesek mindent Máriával való egységben tenni. Ez vonatkozik a nagy fontosságú szentmisehallgatásra is.

A szentmise, mint tudjuk, két alapvető részből áll: az igeliturgiából és az Eucharistia liturgiájából. De ezek olyan szorosan kapcsolódnak egymáshoz, hogy egyetlen istentiszteleti cselekményt alkotnak. (SC, 56). Ezért a híveknek a teljes misén kell részt venniük, ahol Isten Igéjének asztala és Krisztus Testének áldozati asztala terítve várja őket, hogy a hívek belőle merítsenek útbaigazítást és lelki táplálékot. (SC 48, 51).

“A szentmiseáldozatban nem csupán jelképes értelemben emlékezünk meg Krisztus keresztáldozatáról. Ellenkezőleg: a Kálvárián bemutatott áldozat mint időtlen valóság a közvetlen jelenbe lép. A tér és az idő megszűnik. Ugyanaz a Jézus van itt jelen, mint aki

meghalt a kereszten. Az egybegyűltek mind egyesülnek az Ő szent áldozati akaratával, és a jelenlévő Jézuson keresztül élő áldozatként szentelik magukat a Mennyei Atyának. A szentmise így megrázó, valóságos élmény, a Golgota valóságának megélése. Az oltárról pedig a bánat és megbánás, a szeretet és áhítat, az áldozatos lélek és a hősiesség kegyelme árad az imádkozó egybegyűltekre." (Karl Adam: A katolicizmus lényege, 9. kiadás, 240. old.)

2. AZ IGELITURGIA

A szentmise mindenekelőtt a hit megünneplése, azé a hité, amely bennünk születik meg, és Isten Igéjének hallgatásából táplálkozik. Idézzük emlékezetünkbe a szentmiséről szóló általános utasításokat: "A Szentírás felolvasása alatt maga Isten szól hozzánk a templomban, és maga Krisztus van jelen Isten szavában a Biblia állítása szerint. Épp ezért a liturgia legfontosabb részét jelenti a szentírási részek felolvasása, ezért a jelenlévők mindenkor áhítattal hallgassák. A másik hasonló fontosságú liturgikus rész a szentbeszéd, amely a vasár- és ünnepnapi szentmisék elengedhetetlen része, amit ajánlott megtartani a hétköznapokon is. Ugyanis ennek révén a szentbeszédet tartó pap a jelenlévő hívek lelki épülésére az Egyház tanításának fényében magyarázza a Szentírást.

Miasszonyunk a legjobb példa számunkra arra, hogyan vegyünk részt az Ige megünneplésében. Ő ugyanis "a figyelmes szűz, aki hittel fogadja az Isten szavát, azzal a hittel, amely számára Istenanyaságának kapuját és a hozzávezető ösvényt jelentette." (MCul, 17)

3. AZ EUCHARISZTIA LITURGIÁJA MÁRIÁVAL EGYESÜLVE

Jézus Krisztus csak Mária igenje után kezdett hozzá megváltó művéhez: ünnepélyesen kérte beleegyezését, ő pedig szabad elhatározásból döntött. Az ő jelenlétében és beleegyezésével vitte végbe művét a Golgotán. "Mivel Mária egy volt Krisztussal a szenvedésben és az akaratban, méltóvá vált, hogy az elveszett világ helyreállítója és mindannak a kegyelemnek a közvetítője legyen, melyet Jézus halála és vére által szerzett meg" (AD 9).

A Golgotán az egész emberiség képviseletében állt Mária Krisztus keresztje alatt; Megváltónk áldozata pedig minden szentmisében ugyanazon feltételek mellett újul meg. Amint egykor a kereszt tövében állt, úgy áll most is az oltárnál Mária. Jelen van, és mint mindig, együttműködik Jézussal – az az asszony, akiről kezdettől fogva írva van, hogy szétt-iporja a kígyó fejét. Ha helyesen akarunk részt venni a szentmisén, teljes szeretettel kell Máriára tekintenünk.

Máriával együtt egy légió képviselői is ott álltak a Golgotán: a százados és emberei. Szomorú szerep jutott nekik az áldozat bemutatásában; természetesen nem tudták, hogy a Dicsőség Urát feszítik keresztre (vö. 1Kor 2,8). A csoda azonban megtörtént: a kegyelem teljes erővel áradt rájuk! "Nézd és lásd, milyen átütő a hit világossága!" – mondja Szent Bernát. "Nézd figyelmesen, micsoda éles a szeme: a századost képessé tette, hogy a Kálvárián meglássa az életet a halálban, és egy haldokló lélegzetvételében felismerje a legnagyobb lelket." A légió katonái csak egy holt, sebektől torzított áldozatot láttak, és mégis elismerték: "Ez valóban Isten Fia volt!" (Mt 27,54).

Ezeknek a harchoz szokott, durva embereknek a megtérése Mária imájának azonnali és egész váratlan gyümölcse volt. Különös gyermekei voltak Máriának ezek az elsők, akiket a Kálvárián kapott, de bizonyára mindenkorra megszerettették vele a légionárius nevet. Kételkedhetünk-e abban, hogy maga köré fogja gyűjteni saját légiósait – akik azt akarják, amit Ő, és részesei Fiával való együttműködésének -, ha naponta részt vesznek a szent-

misén, és megajándékozza őket a hit éleslátásával és saját túláradó szívével? Ily módon ezek a légiósok egész mélyen bekapcsolódnak a Golgota nagy áldozatának folytatásába, és belőle nem sejtett lelki javakat fognak meríteni.

Amikor látják, hogyan emelik magasba Isten Fiát, nagy áldozati adománnyá egyesülnek vele, mert a szentmise az ő áldozatuk is, éppúgy, mint Krisztusé. Ezután magukhoz kell venniük tiszteletreméltó szent testét. Ahhoz, hogy teljes mértékben részesüljenek az isteni áldozat kegyelmi gyümölcseiből, feltétlenül szükséges részesedniük az áldozati bárány húsából a pappal együtt.

A légiósok meg fogják érteni, milyen feladat jutott Máriának, az új Évának ezekben a szent titkokban: “amikor szeretett Fia véghez vitte a kereszt oltárán az emberiség megváltását, ott állt mellette, szenvedett, és része volt a megváltásban” (XI. Piusz). Mária akkor is légiósaival marad, ha elhagyják a templomot; részt ad nekik kegyelmi közreműködéséből, mégpedig úgy, hogy mindenki, akivel találkoznak, vagy akikért munkálkodnak, részesül a megváltás kegyelmeinek végtelen bőségéből.

“Leginkább a szentáldozásban, megváltásunk titkának liturgikus megünneplésében tapasztalhatják meg és élhetik át Mária anyaságát a keresztények, ahol is Krisztus, az Ő valóságos, Máriától született testével jelenik meg.

A keresztény jámborság joggal látott szoros kapcsolatot a Boldogságos Szűz Mária tisztelete és az Eucharisztia kultusza között. Ez egyaránt megtalálható a nyugati és a keleti liturgiában, a szerzetesi közösségek hagyományában, a mai vallásos mozgalmak lelkiségében, az ifjúság körében, és a Mária-kegyhelyek lelkipásztori tevékenységében. Mária az Eucharisztiához vezeti a hívőket. (RMat, 44)

4. AZ OLTÁRISZENTSÉG A MI KINCSÜNK

Mivel a kegyelem középpontja és forrása az Oltáriszentség, kulcshelyzetet foglal el a Légió rendszerében. Még a legbuzgóbb tényked sem fog semmi értékeset elérni, ha a légiós akár csak egy pillanatra is szem elől téveszti a fő célt: minden szívben fel kell építenie az Oltáriszentség birodalmát. Ezzel valósul meg ugyanis a cél, amiért Jézus a világra jött. Ő maga akarta kinyilvánítani magát az embereknek, hogy egyek lehessenek Vele. A szent Eucharisztia ennek az eggyé válásnak a legfontosabb eszköze. “Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér’ – mondja Krisztus. “Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért.” (Jn 6,51)

Az Oltáriszentség maga a végtelen jó. Jézus oly elevenen van jelen ebben a szentségben, mint Názáretben vagy az utolsó vacsora jeruzsálemi termében. Az Oltáriszentség nemcsak Krisztus jelképe, nemcsak hatalmának eszköze, hanem Jézus maga, teljes egészében. Ezért anyja, aki a világra hozta és felnevelte, újra megtalálta méhének áldott gyümölcsét “ a csodálatra méltó ostyában, és ismét átélhette a betlehemi és názáreti napok boldogságát, melyet a szentségben jelenlévő Fiával való egyesülés jelent számára.”(Szent Peter Julian Eynmard)

Sokan csak egy istenáldotta embert látnak Jézusban, akit figyelemre méltatnak és utánoznak. Ha többet látnának benne, többet is adnának neki. De mit várjon azoktól, akik családjának tagjai a hitben? Nincs bocsánat azoknak a katolikusoknak, akik ugyan hisznek, de hitüket nem váltják gyakorlatra. Ez a Jézus, akit a többiek csodálnak, a katolikusok pedig magukénak mondhatnak, mindörökre tovább él az Oltáriszentségben. Szabadon elébe járulhatnak, naponta magukhoz vehetik, és kell, hogy vegyék lelkük

táplálékaként.

Ha mindezt figyelembe vesszük, látható, milyen szomorú dolog, hogy egy ilyen nagyszerű örökséget nem értékelünk eléggé: azok az emberek, akik hisznek az Oltáriszentségben, és mégis engednek a bűnnek és a gondatlanságnak, megfosztják lelküket attól a létfontosságú jótól, amit Uruk földi életének első pillanatától kezdve nekik akart ajándékozni. Már újszülött gyermekként ott feküdt Betlehemben (Betlehem jelentése: "a kenyér háza") a szalmán, Ő, az isteni búzaszem. Arra rendeltetett, hogy mennyei kenyér legyen, amely Titokzatos Testében egyesíti Vele és egymással az embereket.

Mária a Titokzatos Test Anyja. Mint egykor gyermekéről gondoskodott, arra vágyódik most is, hogy táplálja a Titokzatos Testet, melynek nem kevésbé anyja. Micsoda fájdalom lehet neki, hogy gyermeke éhezik Titokzatos Testében, mert oly sokan nem akarnak jóllakni az isteni kenyérrel, és oly sokan pedig egyáltalán nem veszik magukhoz. Aki részt akar vállalni Máriának az emberek üdvözüléséért végzett anyai gondoskodásában, annak meg kell osztania vele fájdalmas, anyai aggodalmát, és azon kell fáradoznia, hogy vele egyesülve csillapítsa Krisztus Testének éhségét. Akármit is teszünk a Légióban, mindent arra kell felhasználnunk, hogy megismertessük és megszerettessük az emberekkel a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Felül kell múlnunk a bűnt és a közömbösséget, mert ezek elválasztják tőle az embereket. Minden szentáldozás mérhetetlen nyereség! Az egyes lelkeken keresztül táplálékhoz jut Krisztus egész Titokzatos Teste. Növekszik és gyarapodik bölcsességben Isten és ember tetszésére (vö. Lk 2,52).

"Anya és Fia szoros egysége a megváltás művében, a Kálvária dombon éri el tetőpontját, a kereszten, ahol "Krisztus önmagát ajánlotta fel szeplőtelen áldozatul Istennek"(Zsid.9,14) és ahol Mária ott állt a kereszt lábánál (vö.Jn 19,25), fájdalmasan együtt szenvedve egyetlen Fiával. Anyai szívében egyesült Fia áldozatával és szeretettel hozzájárult Fia áldozathozatalához, hiszen ő szülte Őt világra, s ajánlotta fel az Örök Atyának. Hogy századokon át megörökítse a keresztáldozatot, az isteni Üdvözítő halála és feltámadása emlékére megalapította az eucharisztikus áldozatot, és rábízta jegyesére, az Egyházra, amely főleg vasárnaponként egybehívja a híveket, hogy vele együtt üljék meg az Úr húsvétját, amíg el nem jön. Az Egyház együtt ünnepli ezt a mennybéli szentekkel "különösen a Szűzanyával, akinek lángoló szeretetét és megingathatatlan hitét utánozza" (MCul, 20).

9. A LÉGIÓS ÉS KRISZTUS TITOKZATOS TESTE

1. A LÉGIÓS SZOLGÁLAT A TITOKZATOS TESTRŐL SZÓLÓ TANÍTÁSON ALAPUL

Már a legelső összejövetel alkalmával utalás történt a szolgálat természetfölötti jellegére, melyre a légiósok elkötelezték magukat. Barátságosan és szeretetteljesen kellett másokhoz közeledniük, de nem teljesen természetes indítóokokból. Mindenkiben, akinek szolgálatot végeztek, Jézus Krisztust kellett látniuk. Mindig arra kellett gondolniuk, hogy mindent, amit másoknak tesznek – legyenek azok a leggyengébbek és a legalacsonyabb sorból valók -, magának Krisztusnak teszik. Hisz Ő mondta: “Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” (Mt 25,40)

Így volt ez az első összejövetelen, és így is maradt. Nem sajnálják a fáradságot, hogy tudatába vessék a légiósoknak, ez az igazság képezi szolgálatuk alapját, és elsősorban ezen az alapon nyugszik a Légión belüli fegyelem és harmónia. A tisztségviselőkben és egymásban Krisztust kell látniuk és tisztelniük. Azért, hogy a légiósok soha el ne felejtsék ezt az átalakító igazságot, bevették abba a tanításba is, amelyet a Praesidiumok összejövetelei alkalmával havonként felolvasnak. Ebben a rendszeres tanításban azonban még egy légiós alapelvet is kihangsúlyoznak, mégpedig azt, hogy a szolgálatot Máriával oly szoros egységben kell végezni, hogy a légióson keresztül valójában maga Mária tevékenykedjék.

Ezek az alapelvek, melyekre a Légió épül, a Krisztus Titokzatos Testéről szóló tanításon alapulnak. Szent Pál leveleinek is ez a fő témája. Nem lehet meglepő, mert épp ezeknek a tanoknak a kinyilatkoztatása késztette megtérésre: nagy mennyei fényesség vette körül, megvakítva földre kényszerítette a nagy kereszténylüldözőt, majd ezeket a súlyos szavakat hallotta: “Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Pál megkérdezte: “Ki vagy, Uram?” A hang így felelt: “Jézus vagyok, akit üldözöl.” (ApCsel 9,4-5) Nem csoda, hogy ezek a szavak oly mélyen beivódtak az apostol lelkébe, hogy mindig igazságukat kellett hirdetnie szóban és írásban.

Szent Pál a Krisztus és a hivők közötti egységet az emberi test fejének és tagjainak egységéhez hasonlítja. Minden egyes tagnak megvan a maga meghatározott rendeltetése. Némelyek nemesek, mások kevésbé azok; de mindegyik rá van utalva a másikra, és mindnek ugyanabban az életben van része. Az egyik tag kiesése valamennyit sújtja, hasonlóképpen, ha az egyik rendkívül kiváló, az mindnek nyereség.

Az egyház Krisztus Titokzatos Teste és teljessége (Ef 1,22-23). Krisztus a test Feje, legfontosabb, nélkülözhetetlen és tökéletes része, amelytől az összes többi tag az erejét, sőt az életét kapja. A keresztség az elképzelhető legbensőségesebb kapcsolatot teremti meg köztünk és Krisztus között. Tudnunk kell, hogy a “titokzatos” nem “valószínűtlent” jelent. A Szentírás igen érthetően fejezi ki ezt, amikor a következőket mondja: “tagjai vagyunk testének” (Ef 5,30). A tagok és a fej, valamint a tagok egymás közötti kapcsolatát a szeretet és szolgálat szent kötelezettsége jellemzi (1Jn 4,15-21). Az emberi testhez való hasonlítás igen elevenen érzékelteti, mit kíván tőlünk ez a parancs. Ha pedig az ember ezt tudja, akkor már megtette a fele utat e kötelesség teljesítésében.

Ez az igazság a keresztény tanítás középpontja. A természetfölötti élet és mindaz a kegyelem, amit kapunk, a megváltásból árad. A megváltás azonban azon alapszik, hogy Krisztus és az egyház egyetlen Titokzatos Testet alkotnak egymással úgy, hogy Krisztusnak, a Fejnek engesztelő áldozata és szenvedésének mérhetetlen érdemei minden tag, minden hívő tulajdona. Ezért volt képes Krisztus szenvedni az emberiségért, és elégtételt

adni azokért a bűnökért, amelyeket nem Ő követett el. “Krisztus feje az Egyháznak, Ő a test Üdvözítője (Ef 5,23). Ha Titokzatos Teste cselekszik, akkor maga Krisztus cselekszik. A hívők Őbenne vannak, Benne élnek, szenvednek és halnak meg, s támadnak fel feltámadásában. A keresztség csak azért szentel meg, mert létrehozza Krisztus és az ember között azt a létfontosságú kapcsolatot, amely révén a fej szentsége a tagokba áradhat. A többi szentség, főleg az Oltáriszentség rendeltetése, hogy erősítsék a Titokzatos Test és a Fej közötti egységet. Ez az egység azonban egyre mélyül a hit és a testvérszeretet gyakorlásával, s ehhez járul hozzá az egyház vezetésének elismerése, a tagok egymás iránti, kölcsönös szolgálata, a fáradozás és szenvedés helyes szellemben való elviselése, röviden: a keresztény élet minden cselekedete. Minden cselekvés sokkal hatásosabb lesz azonban, ha a lélek tudatos összhangban munkálkodik Máriával.

Mária a Fej anyja és a tagok anyja, ezért egész kiemelkedő módon erősíti ennek az egységnek a kötelékeit. “Mert testének tagjai vagyunk” (Ef 5,30), és ezért ugyanolyan valóságban és teljességben gyermekei vagyunk anyjának, Máriának is. Az Istenanya életének célja, hogy befogadja és a világra szülje az egész Krisztust – az egész Titokzatos Testet, összeforrassza és egyesítse valamennyi tagját Krisztussal, a Fejjel (Ef 4,15-16). Mária a Szentlélek közreműködése és ereje által viszi ezt végbe, hisz a Szentlélek a Titokzatos Test élete és lelke. Mária szívében és anyai gondoskodásában bízva növekszünk lassan Krisztusban, mígnem eljutunk “Krisztus teljessége életkorának mértékére” (Ef 4,13-15).

“Isten megváltó művében Máriának igen fontos, sőt egyedülálló szerep jutott: különös helyet foglal el a Titokzatos Test tagjai között. Ő az első, aki a Fő után következik. Az egész Krisztus isteni szervezetében Mária azt a feladatot tölti be, amely az egész test életével a legszorosabb kapcsolatban van: ő a szív . . . Szent Bernát szerint Mária szerepe a Titokzatos Testben a nyakéhoz hasonlít, mert ez köti össze a testet a fejjel. Jól ábrázolja ez a hasonlat Máriának a Főt és a tagokat összekapcsoló, közvetítő szerepét. A nyak hasonlata azonban nem fejezi ki olyan hatásosan Mária döntő befolyását, hatalma révén lehetséges és rögtön Isten hatalma után következő, hathatós beavatkozását a természetfölötti életbe, mint a szív. A nyak ugyanis csak összekötő tag. Nem hoz létre életet, és nincs rá befolyása. A szív ezzel szemben az élet gyűjtőmedencéje, mely előbb magába veszi a gazdagságot, hogy azután kiárassza az egész testbe.” (Mura: Le Corps Mystique du Christ)

2. MÁRIA ÉS A TITOKZATOS TEST

Mária táplálta, ápolta és szerette isteni Fia emberi testét. Ugyanezt a szolgálatot végzi most is a Titokzatos Test minden tagjával, legkisebb testvérével éppúgy, mint a legtekintélyesebbel. Ha “a tagok törődnek egymással” (vö. 1Kor 12,25), nem Máriától függetlenül teszik, még akkor sem, ha figyelmetlenségből vagy tudatlanságból nem ismerik fel jelenlétét. Saját ténykedésükkel valójában csak kiegészítik Máriáét: ez már az Ő műve, melyet az angyali üdvözlettől kezdve mindmáig különleges módon végez. Így aztán egyáltalán nem mondható, hogy a légiósok azért imádkoznak Máriához, hogy segítse őket a Titokzatos Test tagjainak végzett szolgálatukban. A valóságban fordítva történik: Mária hívja a légiósokat, hogy álljanak mellé a szolgálatban. Ez a szolgálat Mária ősi feladata, és senki sem vehet részt benne, csak Mária engedélyével. Egyszerűen a Titokzatos Testről szóló tanításból adódik, hogy mindazoknak, akik megpróbálnak felebarátjuknak szolgálni, de nem akarják elismerni Mária helyzetét és kiváltságait, jól meg kell gondolniuk a dolgot. Sőt még inkább azoknak kellene erről a tanításról elgondolkodniuk, akik elfogadják ugyan a Szentírást, de Isten Anyjáról nem akarnak tudni, és alábecsülik. Ezeknek az embereknek szem előtt kellene tartaniuk, hogy Krisztus szerette anyját, és engedelmeskedett neki (vö. Lk 2,51), és az Ő példája kötelezi Titokzatos Testének tagjait is. “Tiszteld anyádat” (vö. Kiv 20,12). Ez az isteni parancs írja elő, hogy gyermeki szeretettel

szeressük Máriát. Minden nemzedéknek boldognak kell hirdetnie őt (vö. Lk 1,48).

Tehát csak Máriával való közösségben lehet kísérletet tenni a felebarát szolgálatára, és csak úgy teljesíthető megfelelően ez a kötelesség, ha legalább egy bizonyos fokig magunkévá tesszük Mária szándékait. Ebből következik, hogy minél szorosabb az egységünk Máriával, annál tökéletesebben tudjuk teljesíteni Krisztus parancsát: Isten és felebarátunk szeretetét.(vö. 1Jn 4,19-21).

Mások vezetése, vigasztalása, útmutatás Isten felé – ez a légiós feladata a Titokzatos Testben. Nem teljesíthető ez a feladat kielégítően, ha az egyházban nem a Titokzatos Testet látjuk. Az egyházat – helyzetét és előjogait, egységét, tekintélyét, növekedését, szenvedését, csodáit és győzelmeit, kegyelemközvetítő és bűnmegbocsátó hatalmát – csak akkor érthetjük meg, ha tudjuk, hogy Krisztus tovább él az egyházban, és az egyház által folytatja küldetését. Azegyház visszatükrözi Krisztus életét és életének minden szakaszát.

Krisztus, a Fő felszólítja az egyház minden tagját, hogy teljesítse a Titokzatos Test működésében neki rendelt feladatát. Jézus Krisztus – olvassuk a Lumen Gentium alapszabályában – "azáltal, hogy minden népből és nemzetből összehívott testvéreire kiárasztotta lelkét, titokzatosan saját testévé formálta őket. Ebben a testben Krisztus élete kiárad azokra, akik hisznek ... És bár a test tagjai is különfélék, mégis egy testet alkotnak, úgy a hívek is Krisztusban (1Kor 12,12). Ugyanígy Krisztus testének felépítésében is nagy a változatosság a testrészek és feladatuk között ... Az Úr lelke a karizmák mérhetetlen sokféleségét ajándékozta a meghívottaknak, hogy különféle hivatást és szolgálatot töltsenek be ..." (CL, 20).

Ha még pontosabban akarjuk körvonalazni a légiósok feladatát a Titokzatos Testben, talán azt mondhatnánk, hogy hasonlít Máriáéhoz. Az ő feladata az, ami az emberi szívé a szervezetben. E szív tevékenységének köszönhető ugyanis, hogy Krisztus vére átjárja a Titokzatos Test ereit, mely ezáltal él és növekszik. Mária különleges feladata: mindenekelőtt a szeretet munkálkodása, ő tényleg a Titokzatos Test szíve. Ha tehát a légiósok Máriával [lélekben] egyesülve végzik apostoli munkájukat, akkor ugyanolyan éltető szerepet töltenek be a Titokzatos Testben, mint a szív.

"A szem nem mondhatja a kéznek: Nincs rád szükségem – vagy a fej a lábnak: Nincs rád szükségem." (vö. 1Kor 12,21) E szavakból kell megtanulnia a légiósnak, milyen fontos munkavállalása az apostolkodásban. Ő nemcsak egy test Krisztussal és Tőle függő, hanem Krisztus, a Fő is rá van utalva a szó szoros értelmében.

Ezért így szól Krisztus Urunk a légiósokhoz: "Szükségem van a segítségedre, hogy megvalósíthassam művemet, a lelkek megmentését és üdvözítését." A Főnek a testtől való függőségére utal Szent Pál, amikor azt mondja, hogy földi életében kiegészíti mindazt, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik (vö. Kol 1,24). Nem azt tételezi fel ez a meglepő kijelentés, hogy bármi is tökéletlen lett volna Krisztus művében, hanem egész egyszerűen azt az alapelvet hangsúlyozza ki, hogy a test minden tagjának a tőle telhető legtöbbet kell munkálkodnia saját és mások üdvösségén (vö. Fil 2,12).

A légiósoknak magas hivatásuk van a Titokzatos Testben: ki kell egészíteniük, ami Krisztus megváltó művéből még hiányzik. Magával ragadó gondolat minden légiós számára: Krisztusnak szüksége van rám, hogy fényt és reménységet vigyek a sötétségben élő embereknek, vigaszt a szomorkodóknak és életet azoknak, akik a bűn halálában vergődnek. Természetesen a légiós feladata, sőt kötelessége, hogy különleges módon kövesse Krisztus példáját, aki Szent Anyját mindenek fölött szerette, és engedelmeskedett neki; a Titokzatos Testben folytatódnia kell ennek.

“Amint Szent Pál elmondhatja magáról, hogy kiegészíti, ami Krisztus szenvedéséből még hiányzik, (vö. Kol 1,24) úgy mi is elmondhatjuk: az igazi keresztény, aki tagja Jézus Krisztusnak, és a kegyelem révén egy Vele, folytatja és tökéletességre viszi Urunk békés földi életének működését; minden, Jézus Krisztus szellemében végzett cselekedetével. Ha egy keresztény imádkozik, Jézus földi életének imáját folytatja. Ha dolgozik, folytatja Jézus életét és emberekkel való párbeszédét. Krisztussá kell válnunk itt a földön, és folytatnunk kell életét és tetteit, működését és szenvedését az Ő szellemében, tehát szent, ég felé irányuló magatartással.” (Eudes Szent János: Krisztus királysága)

3. SZENVEDÉS A TITOKZATOS TESTBEN

A légiósok küldetésének velejárója, hogy sok emberrel kerülnek szoros kapcsolatba, főleg szenvedő emberekkel. Ezért tisztában kell lenniük a szenvedés úgynevezett problémájával. Nincs olyan ember, aki a szenvedés terhe nélkül élhetné le az életét. Szinte mindnyájan fellázadnak ellene. Távol akarják tartani maguktól, s ha nem sikerül, egyszerűen lehengerli őket. Viselkedésükkel akadályt gördítenek a megváltás útjába, ugyanis ha egy élet gyümölcsöző akar lenni, helye van benne a szenvedésnek is, mint ahogy szövéskor a vetülékfonál keresztezi és kiegészíti a láncfonalat. Úgy tűnik, a szenvedés keresztezi és akadályozza életutunkat, valójában azonban ez adja meg életünknek a beteljesedést. Amint a Szentírás minden lapja tanítja, sorsunk, hogy “ne csak higgyünk Krisztusban, hanem szenvedjünk is érte” (Fil 1,29); egy másik helyen pedig ez áll: “Ha meghalunk vele, majd élünk is vele; ha tűrünk vele, uralkodni is fogunk vele.” (2Tim 2,11-12)

Krisztusban való halálunk pillanatát jelképezi a kereszt, a véres keresztfa, amelyen Krisztus, a mi Urunk befejezte művét. A kereszt tövében ott áll egy fájdalomtól szenvedő alak, aki olyan, mintha már nem is volna képes tovább élni. Ez az asszony a Megváltó és minden megváltott anyja. Ami itt most a földre hull, vér a véréből, de ez az a vér, amely megváltotta a világot. Mostantól fogva a Titokzatos Testben fog folyni ez a drágalátos vér, hogy életet vigyen a legutolsó tagnak is. Ahhoz, hogy ez megtörténhessék, meg kell értenünk, mit jelent ennek a vérnek az áramlása. Ez a drága vér hasonlóvá tesz bennünket Krisztushoz: nemcsak a betlehemi és a Tábor-hegyi Krisztushoz – az öröm és a megdicsőülés Krisztusához -, hanem a Golgota, a fájdalmak és az áldozat Krisztusához is.

Minden kereszténynek fel kell ismernie, hogy Krisztusban nem válogathat. Mária felismerte ezt a legvégsőkig, még az angyali üdvözlet örömében is. Tudta, hogy nemcsak arra lett meghívva, hogy Boldogságos Anya legyen, hanem Fájdalmas Anya is. Teljesen Istennek adta azonban mindig magát, így most teljesen be is fogadta Krisztust. Teljes tudatával elfogadta ennek a gyermeknek az életét, és ezzel együtt mindazt, ami előtte állt. Kész volt átélni vele együtt a kínokat, és megízlelni a boldogságot. Abban a pillanatban a két Szent Szív oly szorosan összefonódott egymással, hogy szinte egy szív lettek. Ettől kezdve együtt dobognak a Titokzatos Testben és érte. Így vált Mária a kegyelem közvetítőjévé, kehellyé, mely felfogja és továbbadja Jézus vérét. Ami Máriával történt, annak kell történnie gyermekeivel is. Hogy milyen mértékben tud bennünket Isten felhasználni, mindig attól függ, milyen szoros egységben vagyunk a legszentebb Szívvel. Csak az Ő Szívéből juthatunk a drága Vérhez, amelyet aztán másoknak is elviszünk. Nem találunk azonban rá Krisztus Szívének és Vérének egységére, ha életének csak egyetlen szakaszában keressük. Az egész életét kell elfogadnunk. Értelmetlen és méltatlan dolog szívesen fogadni a Dicsőség Urát, s ugyanakkor elutasítani a Fájdalmak Férfiát, hisz a kettő ugyanaz a Krisztus. Aki nem akarta elkísérni útján a Fájdalmak Férfiát, annak nincs is része az emberekért való küldetésében, s így az eljövendő dicsőségben sem.

Ebből következik, hogy a szenvedés mindig kegyelem. Ha nem az üdvösséget szolgálja,

akkor erőt kell közvetítenie. Sohasem jelent büntetést vétkeinkért. “Értsük meg” – mondja Szent Ágoston -, “hogy az emberiség szenvedése nem büntetőjog; a szenvedésnek ugyanis gyógyító értéke van.” Másrészt a bűnteleneket és szenteket Krisztus nagyon mélyen elmeríti a szenvedésbe, ott alakítja őket, amíg egészen hasonlók nem lesznek hozzá. Felbecsülhetetlen kiváltság ez. Csak azért lehetséges minden önmegtagadás, minden engesztelés, mert a szenvedés így cserélődik, így egyesül.

Egy egész egyszerű hasonlat tegye érzékelhetőbbé a szenvedés célját és értelmét. Gondoljunk csak arra, hogyan kering a vér az emberi testben, és figyeljük a kezünket: a pulzus a szív ritmusában ver. A kezünket átjáró meleg vér a szívünkből jön. Ha a kéz lehűl, a vénák összehúzódnak, a vérkeringés már nem működik megfelelően. Ha még hidegebbé válik, a véráramlat lassan akadozik, és ha a lehűlés olyan fokú, hogy a véráramlat teljesen leáll, bekövetkeznek a fagyás tünetei: a szövetek kezdenek elhalni, a kéz élettelenné és használhatatlanná válik. Elhalt, s ha nem teszünk ellene semmit, üszkösödni kezd. Ezek a lehűlési fokozatok jól érzékeltetik, milyen állapotban van a Titokzatos Test néhány tagja. Lehet, hogy annyira nem képesek befogadni Krisztus vérét, mely ezt a Testet átjárja, hogy fennáll a tag elhalásának vagy üszkösödésének veszélye, s akkor a tagot amputálni kell. Mindenki tudja, mit kell tenni egy fagyott taggal: fel kell pezsdíteni a vérkeringést, nehogy elhaljon. Így a vér ismét benyomul az összeszűkült erekbe, és fájdalmat okoz. Ez a fájdalom azonban jó jel. A gyakorló katolikusok többségéről ugyan nem lehet azt mondani, hogy egészen fagyott tagokhoz volnának hasonlók. Önelégültségükben természetesen szinte sohasem tartják magukat hidegnek, fagyosnak. Urunk véréből azonban mégsem fogadnak be annyit, amennyit Krisztus adni akar nekik. Így rájuk kell kényszerítenie az életét. Vérének eret tágító mozgása pedig fájdalommal jár, s ez sok szenvedést okoz életünkben. Ha azonban ebből a szemszögből vizsgáljuk és értjük meg a szenvedést, vajon nem kell-e a fájdalomnak örömmé változnia? Hisz a szenvedésben érezzük, milyen közel van hozzánk Krisztus!

“Jézus Krisztus mindent elszenvedett, amit csak kellett. Szenvedésének mértékéből semmi sem hiányzik. Vége van tehát szenvedésének? Igen, de csak a Fő szenvedése ért véget, a testé még megmaradt. Joggal kívánja a testében tovább szenvedő Krisztus, hogy részt vállaljunk engesztelő áldozatából. Így kell cselekednünk, mivel egyek vagyunk vele. Minthogy mi vagyunk Krisztus teste és tagjai, egyik a másikra utalva, nekünk, tagoknak is el kell szenvednünk, amit a Fő már elszenvedett.” (Szent Ágoston)

10. A LÉGIÓ APOSTOLI MUNKÁJA

1. AZ APOSTOLI MUNKA MÉLTÓSÁGA

A Légió minden tagját apostoli munkára hívja fel. E munka jelentőségét az Egyház számára nyomatékosan érzékelteti a következő mérvadó kijelentés:

“A világiaknak azon a címen kötelessége és joga az apostolkodás, hogy egységben vannak Krisztussal, a Fővel. A keresztség Krisztus titokzatos testébe beoltotta, a bérmálás pedig a Szentlélek erejével megerősítette őket; maga az Úr adta tehát híveinek az apostoli hivatást Felszentelésben részesülnek: királyi papsággá és szent nemzetséggé lesznek (vö.1Pét 2,4-10), hogy minden munkájuk által lelki áldozatot mutassanak be, és tanúbizonyságot tegyenek Krisztusról az egész földön. A szentségek pedig, különösen az Eucharisztia, közlik velük és táplálják bennük azt a szeretetet, amely minden apostoli hivatás lelke” (AA, 3)

XII. Piusz pápa a következőket állította: “A hívőkre, még pontosabban a világi hívekre hárul az a feladat, hogy az Egyház életében a harcvonalban helyezkedjenek el, mivel számukra az Egyház az emberi társadalom éltető alapja. Ezért nekik mindennél jobban tisztában kell lenniük azzal, hogy nemcsak részei az Egyháznak, de ők maguk az Egyház, vagyis a hívek közössége a pápa (aki mindennek a feje) és a vele egyesült püspökök vezetése alatt. Ők alkotják az Egyházat...” (CL, 9)

“Mária olyan erkölcsi befolyást gyakorol az emberi nemre, melyet leginkább a természet rendjében uralkodó fizikai erőkhöz hasonlíthatunk: a testeket és részecskéiket összetartó vonzóerőhöz, affinitáshoz és kohézióhoz . . . Hiszem, hogy világossá vált, Máriának minden olyan nagy mozgalomban része van, amely a népek életét és igazi civilizációját elősegíti” (Petitalot).

2. A VILÁGIAK APOSTOLKODÁSA NÉLKÜLÖZHETETLEN

Egy katolikus közösség egészséges léte attól függ, fellelhető-e benne apostoli érzületű emberek széles rétege, akik a világiakhoz tartoznak, ugyanakkor képesek a dolgokat a pap szemszögéből megítélni, és lehetővé teszik, hogy a pap és egyházközségi hívei között szoros kapcsolat alakulhasson ki. Aközösség léte akkor biztosított, ha a pap és a hívek között tökéletes egyetértés uralkodik. Egyikük a másik nélkül tehetetlen.

Azapostoli munka része persze az egyház java és működése iránt érzett égő érdeklődés. De aligha fog valaki egy dolog iránt érdeklődni, ha nem érzi azt, hogy maga is részese. Ezért az apostoli szervezet öntőformája az apostoloknak.

Egy dolog biztos: ott, ahol a világiak apostoli képességeit nem fejlesztik és nem ápolják, komoly problémával találja magát szembe a következő nemzedék: hiányozni fog az egyház iránti igazi érdeklődés és mindennemű felelősségtudat. Származhat-e még bármi jó egy ilyen alacsonyan fejlett katolicizmusból? S miként tartsa fenn magát, hogy meg ne merevedjen teljesen? A történelem megtanít arra, milyen könnyű megfutamítani egy ilyen erőtlen nyájat, mely olykor még saját pásztorait is megöli, és milyen gyorsan esik zsákmányául az első vad farkasfalkának. Newman bíboros azt az alapelvet vallotta, hogy “minden időkben a világi hívők voltak a katolikus szellemiség mértékadói”.

“AMária Légió nagy feladata a világiak hivatástudatának előmozdítása. Fennáll annak a veszélye, hogy az egyházat a klérussal és a szerzetesi közösségekkel azonosítjuk, mivel ezeknek az embereknek Isten nyilván megadta azt, amit mi szűk értelemben hivatásnak nevezünk. Öntudatlanul az a téves képzetünk támad, hogy az összes többi keresztényt névtelen tömegnek tekintsük, akik elnyerik az üdvösséget, ha teljesítik az előírt minimumot. Elfeledkezünk arról, hogy Krisztus “egyenként néven szólítja juhait” (vö. Jn 10,3), hogy “az Isten Fia engem szeretett, és értem áldozta föl magát” (vö. Gal 2,20) – amint Szent Pál mondja, aki hozzánk hasonlóan nem volt jelen a Golgotán. Valamennyiünket hív Isten, legyünk bár falusi ácsok, mint maga Jézus, avagy egyszerű háziasszonyok, mint anyja, Mária. Isten minden egyes embert hív, hogy Őt szeresse, Neki szolgáljon, és egy meghatározott feladatot teljesítsen, amit egy másik talán sokkal jobban el tudna végezni, de nem pótolni. Csak én, saját magam – senki más – ajándékozhatom az Úrnak az én szívemet, csak én végezhetem el az én munkámat.

A Légió épp ezt a teljesen személyes vallási tudatot segíti elő. Tagjai nem elégednek már meg passzív, szokványos keresztény magatartással. Minden egyes tag valami akar lenni és valamit akar tenni Őérte. A vallás már nem számít mellékes dolognak, hanem az élet mozgatórugójává válik akkor is, ha ez az élet emberi szemmel nézve még oly hétköznapian telik is. S a személyes elhivatottság tudatában természetszerűen növekszik az apostoli szellem, mely Krisztus művét akarja folytatni, második Krisztussá akar válni, és a legkisebb testvéreiben neki akar szolgálni. Ily módon a Légió a világiak számára a szerzetesrend szerepét tölti be. Magában hordozza a krisztusi tökéletesség gondolatát, és azon munkálkodik, hogy Krisztus országa helyet kapjon elvilágiasodott korunkban.” (Msgr. Alfred O’Rahilly).

3. A LÉGIÓ ÉS A VILÁGIAK APOSTOLI TEVÉKENYSÉGE

Mint minden más alapelv, az apostoli munka is önmagában véve hideg és elvont. Ezért nagy a veszély, hogy hiányzik belőle a vonzerő, és a világi hívek nem fogadják el e nemes elhivatottság kínálta lehetőségeket, sőt ami még ennél is rosszabb, talán egyszerűen képtelennek fogják tartani magukat e hivatás követésére. Ennek igen rossz következményei lennének, mert senki sem törődne már azzal, hogy a világiak is teljesítsék az egyház harcában a maguk egészen személyes és nélkülözhetetlen feladatát.

Ezzel szemben Riberi kardinális, Afrika missziós területeinek egykori apostoli delegátusa, később kínai internuncius, az apostoli munkával foglalkozó kérdések egyik nagy tekintélye, a következőket vallja: “A Mária Légió az apostoli szolgálat vonzó és csábító formája. Túláradó életereje megnyeri az embereket. XI. Piusz pápa óhajának megfelelően a Boldogságos Szűzzel együttműködve tevékenykedik. Minőséget kíván meg, mely a tagság alapelve, sőt egyben számbeli erejének kulcsa. A sok ima és önmegtagadás, a pontosan rögzített leírások és a papsággal való szoros együttműködés védelmet nyújt számára. A Mária Légió korunk csodája.”

A pappal szemben a törvényes elöljárót megillető figyelmet és engedelmességet tanúsít a Légió, sőt még ennél is többet. Apostoli munkája azon a tényen alapszik, hogy a kegyelem kiáradását biztosító szentmise és szentségek a papok szolgálattétele nélkül elérhetetlenek lennének. A Légió apostolkodásának minden fáradozása és valamennyi eszköze arra a nagy célra irányul, hogy eljuttassák ezt az Isten adta táplálékot a sok kiéhezett és beteg lélekhez. Ebből következik, hogy a Légió munkájának alapvető célja előmozdítani a pap és a hívek közötti kapcsolatot. E tekintetben nem a pap személyes jelenléte a lényeg, a lényeg sokkal inkább az ő befolyása és megértése.

Ez a Légió apostoli tevékenységének alapgondolata. Tagjainak túlnyomó többsége világi hívő, akik azonban papi vezetés mellett és vele elválaszthatatlan egységben fejtik ki tevékenységüket. Pap és hívő ugyanazt a célt tartja szem előtt. A Légió tagjai lángoló buzgalommal igyekeznek kiegészíteni a pap munkáját és erősíteni az emberekre gyakorolt befolyást, hogy mindazok, akik a papot befogadják, azt fogadják be, aki őt küldte.

“Bizony, bizony mondom nektek: Aki befogadja azt, akit küldök, engem fogad be, s aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.” (Jn 13,20)

4. A PAP ÉS A LÉGIÓ

Maga Krisztus adott példát arra, hogy hűséges csoport tömörüljön a pap köré, és ossza meg vele fáradozásait. Hogy előkészítse a világ megtérését, egy sereg kiválasztottat gyűjtött maga köré az Úr, akiket maga tanított és töltött el Lelkével.

Az apostolok Krisztus tanítását és példáját követve cselekedtek, amikor mindenkit a lelkek megmentésére buzdítottak. Pizzardo bíboros szavai oly szépen fejezik ki, hogy talán azok a “római idegenek” voltak Jézus első hirdetői Rómában, akik pünkösd napján az apostolok beszédét hallgatták (vö. ApCsel 2,10), és ezzel előkészítették annak az Anyaszentegyháznak a talaját, melyet kevéssel később Szent Péter és Pál apostolok alapítottak meg hivatalosan. “Mit tehetett volna a világban szétszóródott tizenkettő, ha nem gyűjtöttek volna maguk köré férfiakat és nőket, időseket és fiatalokat, akiknek megmondták: ‘Mennyei kincset hordozunk magunkkal. Segítsetek szétosztani!”’ (XI. Piusz pápa egyik beszédéből)

Ezek voltak az egyik pápa szavai. Hadd fűzzük hozzá egy másikét is, hogy nyilvánvalóvá tegyük, Jézus és tanítványainak példája Isten akarata szerint minden papnak példaképül kell szolgálnia a világ megtéréséért folytatott harcban azon a területen, amelyre állították, legyen az plébánia, egyházmegye vagy különleges megbízatás:

“Néhány bíborossal folytatott beszélgetés során X. Szent Piusz pápa ezt a kérdést tette fel: ‘Mi ma a legfontosabb, hogy megmentsük az emberi társadalmat?’ – ‘Katolikus iskolákat kell létesíteni’ – felelte az egyik. ‘Nem.’ – ‘Még több templomot kell építeni’ – hangzott a másik válasza. ‘Ez sem.’ – ‘Intenzívebben kell kutatni a papi hivatásokat’ – vélte a harmadik. ‘Nem, nem’ – felelte a Szentatya. ‘Ma az a legfontosabb, hogy minden egyházközségben legyen egy csoport erényes, előítéletek nélküli, tetterős és valóban apostoli lelkületű világi hívő.’ Életének végén ez a szent pápa abban látta a világ megmentésének egyetlen lehetőségét, hogy buzgó lelkületű papok által kiképzett világiak tevékenykedjenek szóval és tettel, de mindenekelőtt példájukkal az apostoli munkában. Azokban az egyházmegyékben, amelyekben pápává választása előtt munkálkodott X. Piusz, nem annyira a plébániákhoz tartozó hívek megszámlálására helyezte a súlyt, hanem azoknak a katolikusoknak a listájára, akik alkalmasak voltak az apostoli munkára. Azt a nézetet vallotta, hogy minden társadalmi rétegben találhatók olyan emberek, akiket erre ki lehet képezni. Ezért aztán papjait azon eredmények alapján ítélte meg, melyeket – hála buzgalmuknak és képességeiknek – ezen a téren értek el” (Chautard: Az apostolkodás lelkülete, IV. 1.)

“A lelkipásztori tevékenység azonban nem szorítkozhat arra, hogy a hívekkel csak egyenként törődjék, hanem sajátosan kiterjed arra is, hogy valódi keresztény közösséget alakítson ki. A közösségi szellem csak akkor bontakozhat ki egészséges módon, ha a helyi Egyházon túl a maga közösségének érzi az egyetemes Egyházat is. A helyi közösségnek tehát ne csak a hívő tagokra legyen gondja: missziós buzgósággal arra kell törekednie, hogy minden ember számára megnyissa az utat Krisztus felé. A hitújoncok és az újonnan megkereszteltek azonban kiváltképp gondjaira vannak bízva; fokozatosan vezessék be őket a krisztusi élet ismeretébe és gyakorlatába”. (PO, 6)

“Az emberré vált Isten szükségesnek tartotta, hogy Titokzatos Testét itt hagyja a földön. Enélkül a Golgota működésének végét jelentette volna. Halála bizonyára megváltotta volna az emberiséget. De vajon hány ember juthatna a mennyországba, ha az Egyház nem osztaná ki nekik a keresztről való életet? Krisztus különös módon teszi magát egyenlővé papjaival. A pap szinte második szíve, amely eljuttatja a lelkeknek az ő természetfölötti, éltető vérét. Lényeges alkotóelem Krisztus Testének lelki vérkeringésében. Ha csődöt mond, a vérkeringés leáll, és a vele kapcsolatban álló emberek nem kapják meg azt az életadó erőt, amelyet Krisztus akar nekik ajándékozni. Amit Krisztus jelent az egyháznak, azzá kell válnia a papnak is az emberek számára – természetesen a megszabott korlátokon belül. Krisztus tagjai az Ő testének egy részét alkotják, nemcsak munkavállalók, követők, támogatók, segítők. Életük az Ő élete. Részt vesznek művében. Úgy kellene gondolkodniuk, mint Ő.Apapoknak minden tekintetben egynek kell lenniük Krisztussal. Krisztus szükségesnek tartotta, hogy szellemi testet alkosson. Ugyanezt kell tenniük a papoknak. Tagokat kellene formálniuk, akik egyek vele. Amíg egy papnak nincsenek rendelkezésére álló, élő tagjai, tevékenysége korlátozott marad. Elszigetelt és tehetetlen lesz. ‘Aszem nem mondhatja a kéznek: Nincs rád szükségem – vagy a fej a lábnak: Nincs rád szükségem’ (1Kor 12,21). Mivel Krisztus az Ő Titokzatos Testét útjának, igazságának és életének alapjává tette a lelkek számára, ugyanez a rend éppígy hatékony a második Krisztusban, a papban is. Ha hivatalát nem azzal a céllal gyakorolja, hogy valóban felépítse Krisztus Testét, mint az az efezusiakhoz írt levélben is olvasható (4,12.), akkor a lelkeket csak kevéssé fogja áthatni az isteni élet, és gyümölcsöző kiáradása is elmarad.

Sőt a pap önmagát is megfosztja. Afőnek ugyanaz a feladata, hogy az egész test életét szolgálja, mégis érvényes az a tény, hogy maga a fej is függ a test életétől: tetterős, ha a test ereje nő; lankadó, ha a test betegeskedik.

Az a pap, aki a papi küldetés törvényét nem érti meg, csak töredékét fogja életében hathatóssá tenni a neki adományozott erőnek, pedig igazi rendeltetése szerint mindent átfogóan kell tevékenykednie Krisztusban.” (F. J. Ripley)

5. A LÉGIÓ SZEREPE AZ EGYHÁZKÖZSÉGBEN

“Jelen körülmények között a világi hívek a leginkább képesek arra, hogy sokat tegyenek. Ezért kötelességük is sokat tenni annak érdekében, hogy egyházközségükben hiteles egyházi közösség bontakozzék ki, és hogy így újból felébredjen bennük a hitetlenek, hitehagyottak vagy a keresztény életben ellanyhultak irányában érzett missziós buzgóság” (CL, 27). Egy Mária-légiós csoport megalapítása nagymértékben elősegíti egy ilyenfajta közösségi szellem kialakulását. A légión keresztül ugyanis a világi hívek hamar hozzászoknak a plébánosukkal szoros egységben végzett egyházközségi munkához és a lelkipásztori kötelezettségekben való részvételhez. A különböző egyházközségi feladatok rendszeres, hetenkénti összejöveteleken való szabályozása önmagában valóban előnyt jelent, magasabb szempontból azok, akiket bevonnak a plébániai munkába, légiós tagságuk által olyan lelki képzést kapnak, ami segíti őket megérteni, hogy egyházközségük valójában eucharisztikus közösség és olyan módszertani rendszert sajátítanak el, ami képessé teszi őket arra, hogy elérjék a plébánia területén élőket, s így építsék fel plébániai közösségüket. A 37. Fejezet: Javaslatok a munkavégzésre címmel bemutat néhány módot az egyházközségekben bevezethető légiós apostoli munkára.

“A papnak úgy kell tekintenie a világiak apostoli munkáját, mint lelkipásztori tevékenységének egyik lényeges részét; a hívőknek pedig meg kell látnia benne a keresztény életvitel követelményét” (XI. Piusz pápa).

6. A MUNKA GYÜMÖLCSE: IDEALIZMUS ÉS TETTERŐ

Ismételten hangsúlyozzuk, hogy amennyiben az egyház megmaradna csak a megszokott, óvatos rutinban, igen rossz fényt vetne arra az igazságra, melynek őrzője. Ha az ifjúság egyszer azt a szokást venné fel, hogy tisztán világi, sőt ateista rendszerekben keresse a tett idealizmusát, mely után a nagyvonalú természetek vágyódnak, akkor igen nagy rosszat tenne, melyért a következő nemzedékeknek kellene bűnhődniük.

Nagyon jó szolgálatot tehet ilyen esetben a Légió, amennyiben vállalkozási szellemet, segítőkészséget és áldozatosságot tartalmazó programmal áll elő. Ezek segítségével az egyház részére megnyerhető és az egyházi tanítások szolgálatába állítható az “idealizmus” és a “tetterő”.

A történész Lecky azt állítja, hogy a világot az ideálok irányítják. Ha ez így van, akkor mindazok, akiknek magasabb ideálja van, magasabb szintre emelik az egész emberiséget. Természetesen ennek az ideálnak elég erősnek kell lennie ahhoz, hogy megvalósítható és követhető legyen. El kell ismerni, hogy a Légió mindkét követelménynek megfelel.

A Légió különös ismertetőjegye, hogy áldásos működése nyomán számos papi hivatás támad tagjainak és azok gyermekeinek sorából.

Bizonyára akadnak, akik azzal az ellenvetéssel élnek, hogy önzéssel teljes korunkban senki sem lesz majd, aki vállalni fogja a légiós szolgálat komoly terhét. Ez a végkövetkeztetés helytelen. Sokan, akik a többé-kevésbé jelentéktelen munkákra való felhívást követik, hamarosan ismét szétszélednek, nyomot sem hagyva maguk után. Azok a kevesek pedig, akik engedelmesked- nek a felhívásnak, hogy törekedjenek magasabb célra, kitartanak, gondolkodásmódjukat egyre inkább átveszi a nagy tömeg.

A pap számára a légió praesidiuma hatékony eszköz lehet, mivel segít fokozatosan megnyerni a világi hívek közreműködését a lelkipásztor gondjaira bízottak evangelizálásában. Ugyanez a hatása annak a heti másfél órás összejövetelnek, melynek során a pap irányt mutat a Légió tagjainak, bátorítja őket, és lelki értelemben gondjukat viseli. Lehetővé teszi számára, hogy mindenütt ott legyen, mindent halljon, mindenkire befolyást gyakoroljon, egyszóval, hogy legyőzze a fizikai határokat. Úgy tűnik, buzgalmának jobb tevékenysége nem lehet, mint több Praesidium lelki vezetése.

Amint Dávid is csak bottal, tarisznyával, parittyával és kővel volt felszerelve, ugyanúgy a légiósok is önmagukban sovány felszerelést jelentenek, de Mária révén ők az ég fegyverei. Az a pap tehát, akit a Légió tagjai vesznek körül, a győzelem biztos tudatában veheti fel a harcot a hitetlenség és a bűn kihívó Góliátjával szemben, akárcsak egy második Dávid.

“Nem anyagi, hanem erkölcsi hatalom védi vallásodat és biztosítja győzelmedet. Nem az óriások teszik a legtöbbet. Mily kicsiny volt a Szentföld, s mégis meghódította a világot! Mily szegény volt Attika, mégis micsoda szellemet alkotott! Mózes csak egy volt, Éliás egy volt, Dávid egy volt, Pál egy volt, Athanáz egy volt, Leó is csak egy volt. A kegyelem csak kevesek által működik.A kevesek éleslátása, szilárd meggyőződése, eltökélt szándéka, a vértanúk vére, a szentek imája, a hősies tett, egy pillanat elhatározása, egy szó vagy egy pillantás felgyülemlett ereje az, ami az ég eszközeként szolgál. Ne félj, te kis nyáj, mert aki közted van, hatalmas; nagy dolgokat fog cselekedni érted.” (J. H.Newman: A katolikusok jelenlegi helyzete)

7. A KÉPZÉS MÓDSZERE: MESTER ÉS TANÍTVÁNY

Széles körben elterjedt az a nézet, hogy az apostoli tevékenységet tanulóknak előadásokat kell hallgatniuk, és tankönyveket kell áttanulmányozniuk. A Légió azonban úgy véli, hogy az olyanfajta képzés, amely nem áll közvetlen kapcsolatban az apostoli munkával, nem lehet elég hatásos. Ha csak beszélünk az apostolkodásról anélkül, hogy egyidejűleg gyakorolnánk, még az ellenkezőjét is elérhetjük annak, amit éppenséggel akartunk. Egy munka ismertetése során fel kell tárni annak nehézségeit is, és igen magas követelményeket kell támasztani a lelkiség és a megvalósítás tekintetében. Ha az újoncoknak csak beszélünk erről, de nem igazoljuk egyidejűleg a gyakorlattal, hogy képesek a követelmények elvégzésére, és a feladat valójában könnyű, akkor csak gyámoltalanná tesszük, és elijesztjük őket a feladat vállalásától. Ezenkívül az elméleti képzésnek megvan az a veszélye is, hogy teoretikusokat és olyan észlényeket nevelünk, akik úgy vélik, intelligenciájuknak köszönhetően meg tudják téríteni a világot. Az ilyen emberek nem akarnak szerény munkát végezni, lépésről lépésre, fáradságosan elmélyíteni a kapcsolatot egy lélekkel. Pedig valójában minden ettől függ – ezt hangsúlyozni kell -, s a Légió tagjai épp ezt a munkát vállalják készségesen.

A Légiónak a képzésről alkotott elképzelése a “mester-tanítvány” módszeren alapul. Véleménye szerint a képzésnek ez a fajtája az ideális, hiszen szinte kivétel nélkül alkalmazza minden szakma és mesterség. A mester nem tart hosszú előadásokat, hanem a tanítvány elé rakja a munkát, megmutatva neki az egyes munkafolyamatokat. Atanítvány ezután megpróbálja azt maga elvégezni, végezetül a mester elmagyarázza neki, mit tett helytelenül. Ez a módszer biztosan és gyorsan vezet a mesterség elsajátításához. Minden tanításnak kapcsolatban kell állnia a gyakorlati tevékenységgel. A szavakat tettekre kell váltani. Ha nem így történik, csak keveset használnak a szavak, sőt talán hamarosan el is felejtődnek. Egészen különös, milyen keveset jegyeznek meg még a szorgalmas tanulók is egy előadásból.

S még egy megfontolnivaló: ha egy apostoli közösség feltételnek szabja meg előadások látogatását, csak kevesen fognak jelentkezni. A legtöbb felnőtt már hallani sem akar az iskoláról. Különösen az egyszerű emberek riadnak vissza a gondolattól, hogy ismét osztályterembe kell lépniük, még ha az egy “szent” terem is. Ez az oka annak, miért nincs nagy vonzereje az apostolkodást tanító módszernek. ALégió ezért sokkal egyszerűbb és lélektanilag ügyesebb utat követ. Tagjai ezt mondják egymásnak: “Gyere, végezzük el ezt a munkát együtt!” Aki eljön, nem osztályterembe kerül; sokkal inkább feladatot lát maga előtt, melyet hozzá hasonló emberek végeznek. Ez biztonságot ad neki, önmagát is képesnek ítéli a feladat teljesítésére, és szívesen csatlakozik a közösséghez. S ha már eljutott idáig, megfigyeli, miként végzik a munkát, s maga is részt vesz benne. Abeszámolókat és állásfoglalásokat hallgatva megtanulja, mi az eljárás legjobb módja. Hamarosan belőle is hozzáértő tag válik.

“Néha szemére vetik a Légiónak, hogy tagjai nem szakemberek, s nem kívánják meg tőlük, hogy sok időt fordítsanak tanulmányaikra. Ezért le kell szögezni: a) A légió módszeresen ott veti be tanultabb tagjait, ahol azok ismeretei jobban kihasználhatók. b) Bár nem hangsúlyozza mértéken felül a tanulást, azon fáradozik, hogy minden egyes tagját megfelelő módon különleges apostoli munkára képezze ki. c) Fő céljának tekinti azonban azoknak a feltételeknek a megteremtését, melyek révén a Légió minden katolikus hívőt felszólíthat: “Gyere! Hozd a magad talentumát! Megtanítunk, hogyan használhatod fel Mária által Isten dicsőségére.” Nem szabad elfelejteni, hogy a Légió éppúgy nyitva áll az egyszerűeknek és hátrányos helyzetűeknek, mint a tanultaknak és befolyásosaknak.” (Thomas P. O’Flynn CM, a Mária-légió conciliumának egykori lelki vezetője)

11. A LÉGIÓ ALAPVETŐ VONÁSAI

1. EGYÉNI MEGSZENTELŐDÉS: CÉL ÉS ESZKÖZ

A Mária Légió általános és lényeges eszköze a cél eléréséhez a Szentlélek vezetésével történő személyes szolgálat. Más szóval: a szolgálat indítóoka és támasza az isteni kegyelem, végső értelme és célja Isten dicsőítése és az emberek üdvözülése.

Az egyes emberek megszentelődése ezért nemcsak célja a Mária Légiónak, hanem tevékenységének fő eszköze is: "Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehettek" (Jn 15,5).

"Hisszük, hogy fogyatkozhatatlanul szent az Egyház, amelynek misztériumát előterjeszti a Szent Zsinat. Krisztus ugyanis, az Isten Fia, akit az Atyával és a Szentlélekkel "egyedül szentnek" ünnepelünk, menyasszonyaként szereti az Egyházat, önmagát adta érte, hogy megszentelje (vö. Ef 5,25-26). Saját testeképpen kötötte egybe önmagával, és Isten dicsőségére elárasztotta Szentlelkének ajándékával. Ezért az Egyházban mindenki, akár a hierarchiához tartozik, akár ennek lelkipásztori gondozása alatt áll, meghívást kap az életszentségre, az apostol szava szerint: "Az az Isten akarata, hogy szentek legyetek." (1Tesz 4,3; vö. Ef 1,4) Az Egyház szent és ez szüntelenül meg is nyilvánul- és meg is kell nyilvánulnia- azokban a gyümölcsökben, amelyeket a kegyelem által a Szentlélek érlel a hívőkben. Sokféleképpen tárul fel azoknak, akik – embertársaik épülésére – a maguk élethivatásában tökéletes szeretetre törekszenek; egészen sajátos módon jelentkezik az úgynevezett evangéliumi tanácsok követésében. A Szentlélek ihletésére sok keresztény vállalja, hogy e tanácsok szerint él, akár nem hivatalosan, akár pedig az Egyházban jogilag szentesített életforma, állapot szerint: ez ugyanannak a szentségnek fényes bizonysága, jó példája a világ számára, és annak is kell lennie."(LG, 39)

2. PONTOSAN SZERVEZETT RENDSZER

Ha nem irányítják meghatározott pályákra a természet hatalmas erőit, haszontalanul szétfolynak. Hasonlóképpen a terv nélküli buzgalom és a féktelen lelkesedés sem vezet soha említésre méltó eredményre, sem bensőleg, sem külsőleg, s ritkán jellemzi kitartás. A Légió tudatában van ennek, ezért kínál tagjainak nemcsak munkaprogramot, hanem életformát is. Pontosan szervezett rendszert nyújt nekik, melyben sok dolog kötelező előírás, ellentétben más szervezetekkel, ahol ezek csak ajánlottak vagy éppenséggel csak utalnak rájuk. Tagjaitól megköveteli, hogy szabályait minden részletükben kövessék az engedelmesség szellemében. Ennek fejében állhatatosságot ígér és azon tulajdonságoknak észrevehető növekedését, melyek hozzátartoznak a keresztény tökéletességhez. Ezek: hit, Mária iránti szeretet, bátorság, önfeláldozás, testvériesség, imádságos lelkület, okosság, türelem, engedelmesség, alázatosság, vidámság és apostoli lelkület.

"A világiak apostolkodásának elterjedése jellemző korunkra. Számbeli erősségük határtalan lehetőséget biztosít. Úgy tűnik azonban, e hatalmas méretű mozgalmat nem előzte meg kellő előkészítés. Hány kitűnően szabályozott rend kapui állnak tárva azok számára, akik el tudják feledni a világot! De milyen szervezet lelkesíti azokat, akiknek nincs meg e hivatásuk? Micsoda különbség! Az egyik oldalon alaposság és világos felismerés, mely a legjobbat hozza ki az emberből. Ezzel szemben a másik oldalon primitív és felszínes a szabályozás! Bár támasztanak bizonyos követelményeket, a legtöbb tag számára az egész alig jelent mellékes programpontnál többet a hét folyamán, és általában nem is kell, hogy többet jelentsen. Pedig feltétlenül szükség van egy magasabb szintű szemléletre. Vajon

az apostoli munka nem támasz-e tagjainak, nem a földi zarándokút vándorbotja-e, sőt egész lelki életünk gerince?

Kétségtelen, hogy egy apostolkodó közösségnek a rendi élet a példaképe. Hasonló feltételek mellett elvárható, hogy minél közelebb jut az ember a rendi ideálhoz, annál jobb minőségű munkát végez. Azonban e tény felveti azt a nehéz kérdést, milyen messzire mehet a megkötésekkel való szabályozás. A teljesítmény érdekében szükséges a fegyelem, de mindig fennáll a túlzott követelmények veszélye, mely által a szervezet elveszítheti vonzerejét. Mindig azt tartsuk szem előtt, hogy világiakból álló mozgalmat akarunk felépíteni, mégpedig hosszú időre, melynek nem kell új rendnek lennie vagy esetleg azzá válnia, amint az már annyiszor előfordult a történelem folyamán.

Célunk nem más, mint olyan embereket tömöríteni egy hatékony közösségbe, akik a tőlünk teljesen megszokott életet élik, s akiknek meg kell engednünk, hogy nemcsak vallásos érdekeik és céljaik legyenek. Ezért a szabályok mennyisége nem lehet több, mint amennyit a tagok társadalmi osztályuknak megfelelően képesek megtartani. Persze kevesebb se legyen." (Michael Creedon atya, a Mária Légió Conciliumának első lelki vezetője)

3. A TAGSÁG TÖKÉLETESSÉGE

A Légió csakis attól teszi függővé e tökéletességet, vajon a legpontosabban megtartják-e valamennyi szabályt; a megítélést nem a megelégedettség vagy a légiós fáradozásaival együtt járó, látható eredmények mértéke szabja meg. A Légió csak olyan mértékben tekint valakit tagjának, amilyen mértékben aláveti magát a Légió egész rendszerének. Más mérték nincs. A papi vezetőknek és a Praesidiumok elnökeinek a kötelessége, hogy a légiósok mindig tartsák szem előtt a tagságnak ezt a fajta felfogását. Olyan ideál ez, amelyet bárki elérhet, (nem úgy, mint a sikert és a megelégedettséget). Csak ha megvalósítani törekszünk ezt az ideált, akkor tartunk ki az egyhangú vagy kellemetlen munkában, a vélt vagy valós sikertelenségben, tehát mindazokban a megterhelésekben, amelyek még egy sokat ígérő kezdet után is kérlelhetetlenül véget vetnek az apostoli tevékenységnek.

"Tudatában kell lennünk, hogy a 'Mária – Társaságnak' tett szolgálatunkat nem betöltött hivatalunk fontossága szerint értékelik, hanem természetfölötti odaadásunk és Mária iránti buzgalmunk mértéke szerint, amellyel engedelmesen teljesítjük a ránk bízott kötelességet, még ha az alacsonyrendű vagy rejtett is." (Petit Traité de Mariologie: Marianiste)

4. A LEGELSŐ KÖTELESSÉG

Az összejöveteleken való részvétel kötelezettsége első helyen áll a Légióban; ez minden tag legfőbb kötelessége. A találkozó olyan a tagok részére, mint a gyűjtőlencse a nap sugarainak: a fókusz összegyűjti őket, felcsap a láng, és mindent felgyújt, ami a közelébe kerül. Az összejövetelen áll vagy bukik a Légió léte. Ha szétszakítják e köteléket, vagy nem veszik eléggé figyelembe, a tagok szétszélednek, s az ügy összeomlik. Fordítva is igaz: minél nagyobb fontosságot tulajdonítanak a találkozónak, annál inkább nő a Légió ereje.

A következő sorok a Légió fennállásának első éveiből valók, és ma is azt tükrözik, mit ért a Légió szervezet alatt, és milyen jelentőséggel bír a középpontban álló összejövetel: – "Egy szervezetben minden egyes tag – legyen még oly tekintélyes is – megelégszik egy kis fogaskerék szerepével. Az egész javára, tehát a tagok összességének javára mindenki lemond függetlenségének jó részéről. Épp ez biztosít az egész ügy részére százszoros

nyereséget, mert ezáltal jutnak munkához mindazok, akik egyébként semmit sem tettek volna vagy hatástalanok lettek volna, mégpedig nem különálló, gyengeségekkel bíró személyekként, hanem mindenki a köztük levő legalkalmasabbak lelkesedésével és átütő erejével. Ha hasonlattal élnénk, ugyanolyan különbségről van szó, mint ami a haszontalanul heverő és a kemencében égő szén között fennáll.

Ezenkívül minden szervezetnek van egy kifejezetten saját élete az egyes tagoktól függetlenül. A tapasztalat azt mutatja, hogy nem a végzendő munka szépsége vagy sürgőssége, hanem mindenekelőtt ez a sajátosság vonzza mágnesként az új tagokat. A közösség hagyományt és társas szellemet teremt, elismerés és engedelmesség övezi, erőteljesen lelkesíti tagjait. Ha megkérdezzük a tagokat, elmondják, hogy a közösség számukra olyan támasz, mint egy bölcs anya, s ez így jó. A közösség nem védi őket sok veszélytől? A túlbuzgóság okozta megfontolatlanságtól, a sikertelenség okozta elbátortalanodástól, a sikert kísérő beképzeltségtől, az attól való félelemtől, hogy nézetével egyedül áll, a magányosság bátortalanságától, egyszóval a tapasztalatlanság összes velejárójától? A jóakarat magában csak nyersanyag, amelyet a közösség továbbnevel. Határozott tervvel lát munkához, biztosítva a haladást és a folytonosságot." (Michael Creedon atya, a Mária Légió Conciliumának első lelki vezetője)

"Nekünk, tagoknak a Mária – Társaság a továbbélést, Máriának, mennyei édesanyánknak láthatóvá válását jelenti. Mária úgy fogad közösségébe, mintha gyengéden anyai ölébe venne minket, hogy Krisztus képmásává és ezáltal kedves gyermekeivé formáljon. Apostoli feladatot bíz ránk, és részt enged küldetéséből, amelyet a lelkek társmegváltójaként végez. Számunkra közösségünk céljai és érdekei megegyeznek Mária céljaival és érdekeivel." (Petit Traité de Mariologie: Marianiste)

5. A PRAESIDIUM HETI ÖSSZEJÖVETELE

Sok ima, áhítatgyakorlat és szeretetteljes testvériség teremti meg a Praesidium heti összejöveteleinek természetfölötti légkörét. Ennek során minden tag kap feladatot, és elhangzanak a végzett munkáról szóló jelentések. A heti összejövetel olyan, mint a Légió szíve, amelyből friss vér árad valamennyi érbe. Ez a fényt és energiát biztosító erőmű, az összes szükséglet kielégítésére szolgáló kincseskamra, az a nagy közösségi gyakorlat, melyen az a Valaki láthatatlanul köztük van, ahogy megígérte. Itt árad különös kegyelme a munkára, itt tölti el a tagokat a vallásos fegyelem szelleme, melyben először azt keresik, ami Istennek tetsző, és saját megszentelődésüket szolgálja. Ezután fordulnak a közösséghez, amely e kettős cél elérésére a legalkalmasabb, és személyes kívánságaikat nem tekintve hozzálátnak a rájuk bízott munkához.

A Praesidium heti összejövetelein való részvétel minden tag számára elsődleges és szent kötelesség a Légióval szemben. Más nem pótolhatja; összejövetel nélkül a munka olyanná válik, mint a lélek nélküli test.

Értelmünk súgja, a tapasztalat pedig igazolja; hogy ha elhanyagoljuk ezt az elsődleges kötelességet, terméketlenné válik a munka, és hamarosan követi a Légióhoz való hűtlenség:

"Szent Ágoston szavaival fordulunk mindazokhoz, akik nem Máriával járják útjukat: 'Bene curris, sed extra viam.' -' Jól haladsz, de letértél az útról.' Hová jutsz a végén?" (Petitalot)

12. A LÉGIÓ KÜLSŐ CÉLJAI

1. A MUNKAVÉGZÉS

ALégió legfontosabb feladata tagjai megszentelése, nem pedig egy meghatározott munka elvégzése. Ezt a fő célt szolgálja elsősorban a tagok részvétele a különféle összejöveteleken, hisz minden összejövetelt annyira áthat az ima és az odaadás, hogy ez mindenre rányomja bélyegét. Azonban tagjai üdvözülését még egy különös módon kívánja előmozdítani a Légió, amennyiben apostoli jelleget ad neki, felizzítja, hogy azután kisugározzon. Ez a kisugárzás nem egyszerűen a felszabaduló energia hasznosítását jelenti, hanem kölcsönhatásképpen azért szükséges, hogy ez az energia egyáltalán felszabadulhasson. Hiszen az apostoli szellem az apostoli tett révén fejlődik a legjobban. Épp ezért minden tag lényeges és elsődleges kötelessége minden héten elvégezni azt a munkát, amelyet a Praesidium kiszabott rá, s amelyet az összejövetelen engedelmesen elfogad. Akésőbbiekben még felhozott néhány kivételtől eltekintve a Praesidium minden aktív tevékenységet jóváhagy, és a heti munkakötelezettség teljesítésének tekinti. Természetesen a Légió úgy gondolja, hogy a munkamegbízatásoknak a gyakorlatban meg kell felelniük a fennálló igényeknek, és mindenekelőtt a legrosszabb helyzetek ellen kell irányulniuk. Aza nagy buzgalom ugyanis, amelyet a Légió megpróbál felszítani tagjaiban, olyan tevékenységi területet kíván, amely erre érdemes. Ajelentéktelen feladatok megbénítanák, s ez azzal a következménnyel járna, hogy azok a szívek, akik készek voltak fenntartás nélkül a lelkek szolgálatába állni, Krisztus szeretetét viszontszeretettel, szenvedését és halálát fáradozással és áldozattal viszonozni, végül csekélységekkel érnék be, és langyossá válnának.

“Újjáteremtésem nem volt olyan könnyű, mint teremtésem. Isten csak szólt, és megteremtett mindent. De míg teremtésemhez elegendő volt egy szó, addig újjáteremtésemhez sok szó kellett, Isten csodákat tett, és sokat szenvedett.” (Szent Bernát)

2. A NAGY TÁVLATI CÉL: KOVÁSZ LENNI AZ EGÉSZ NÉP SZÁMÁRA

Még ha a Praesidiumok munkája igen fontos is, a Légió nem tekinti azt végső célnak, sőt tagjai legfőbb apostoli tevékenységének sem. Bár ez a munka heti két, három vagy még több órát vehet igénybe a tagoktól, a Légió ettől többet vár: annak az apostoli tűznek kell átizzítania a hét minden óráját, mely az ő szívükben lobbant lángra. Aza mozgalom, amely ilyen tüzet képes gyújtani a lelkekben, óriási erőt tud felszabadítani. Az apostoli szellem ural mindent: gondolatot, szót és tettet. Működése nem korlátozódik meghatározott időre vagy helyre. Még az apostolkodásra kevésbé alkalmas, rendkívül visszahúzódó ember is különös kegyelmet kap, hogy másokat befolyásoljon. Függetlenül attól, hogy milyen környezetben működik, sőt ha apostolkodását nem is tudatosan végzi, a bűn és a vallás iránti közömbösség végül meghajlik egy erősebb hatalom előtt. Mindenütt ez a tapasztalat. A Légió azért ugyanazzal a megelégedettséggel tekint minden olyan családra, üzletre és gyárra, minden iskolára, hivatalra, sőt minden egyéb munka- és üdülőhelyre, ahol igazi légiós található, mint amilyennel egy tábornok szemléli a megfelelően biztosított stratégiai állásokat. Még a legnagyobb erkölcstelenség és istentelenség közepette is, ahol a bűnök úgymond, elsáncolták magukat, “Dávid új tornya” útjukat állja, további terjedésüket megakadályozza, és hadat üzen a gonosznak. Egy légiós sohasem nyugszik bele a romlottságba. Mindig azon fáradozik, hogy segítsen a helyzeten. Szenvedni és imádkozni fog. Elszántan és fáradhatatlanul fog harcolni a rossz ellen, és minden valószínűség szerint végül győzni fog.

Ennélfogva a Légió először összehívja tagjait, hogy királynőjükkel egyesülve kitartsanak az imában. Ezután szétküldik őket, hogy tegyenek jót ott, ahol bűn és szenvedés van, s ha a jót megteszik, tüzet fognak, hogy még nagyobb jót tehessenek. Végezetül a mindennapi élet ösvényeit veszi szemügyre a Légió, mert itt még pompásabb küldetést teljesíthet. Tudja már, mire képes egy maroknyi légiós. Annak is tudatában van, hogy szinte korlátlan számú embersereg alkalmas a soraiban végzett szolgálatra, s meggyőződése, hogy mozgalma mihelyt az Egyház részéről támogatást és elismerést nyer – hallatlanul hatásos eszköz a bűnös világ megtisztítására. Ezért semmit sem kíván jobban, mint tagjai létszámának megsokszorozódását. Légió akar lenni a szó szoros értelmében, nemcsak nevében, hanem számában is.

Mindenki számba jöhet: egyik ember az aktív szolgálatra, másik az auxiliárius (segítő) szolgálatra, azok is, akikért munkálkodnak – tehát mindenki. Így az egész népesség felrázható a szokáskereszténységből, illetve a vallási közömbösségből, és az Egyház buzgó tagjává válhat. Gondoljuk csak meg, mit jelent ez egy falu, egy város számára: már nemcsak hozzátartozik az Egyházhoz, hanem hajtóerő benne, amely közvetlenül vagy a szentek közösségén át juttatja el impulzusait a föld határáig, a bűn legsötétebb szögleteibe! Micsoda ideál! Azegész nép Isten szolgálatára készen! Ez azonban nemcsak ideál. Meg is valósítható a mai világban, természetesen csak akkor, ha körülnézünk, és készek vagyunk a munkára.

“Igen, szokás választott nemzetségnek, királyi papságnak, a föld sójának, a világ világosságának is nevezni a világi híveket. Különleges hivatásuk és küldetésük az, hogy megéljék az evangéliumot, és így kovászként terjesszék az örömhírt a való világban, ahol élnek és dolgoznak. A világot megosztó hatalmas erők – a politika, a tömegkommunikáció, a tudomány, a technika, a kultúra, a nevelés, az ipar és a munka – pontosan azok a területek, ahol a laikus hívek nagymértékben alkalmasak arra, hogy betöltsék küldetésüket. Ugyanis ha olyan emberek irányítják ezeket az erőket, akik Krisztus igazi tanítványai, ugyanakkor teljes mértékben rendelkeznek az adott tárgyra vonatkozó világi tudással és szakmai gyakorlattal, akkor fog a világ valóban átalakulni Krisztus megváltó erejében.” (II. János Pál pápa beszéde híveihez az írországi Limerickben, 1979. októberében)

3. MINDEN EMBER EGYESÍTÉSE

“Ezért ti keressétek elsősorban az Isten országát és annak igazságát…” (Mt 6,33) – a Légió messzemenően szem előtt tartja e parancs teljesítését, amely a lelkekért folytatott közvetlen fáradozást jelenti. Nem szabad azonban megfeledkezni arról, hogy az egyéb dolgok is “hozzáadatnak” ehhez. Így szociális jelentőséget is nyer a Légió, amely nagy áldás minden országnak, és lelki nyereség az ott élőknek.

A szociális gépezet, mint minden más gép, csak akkor működik jól, ha a fogaskerekek harmonikusan együtt tudnak működni. Ugyanígy: minden egyes személynek pontosan azt kell tennie, ami a dolga, lehetőleg a legkevesebb súrlódással. Ha nem minden egyes rész működik tökéletesen, zavar áll be a szükséges egyensúlyban, és a fogaskerekek nem kapaszkodnak jól egymásba. Javításról nem lehet szó, mivel igen nehéz megállapítani a hiba okát és mértékét. Nem marad más hátra, mint még nagyobb erőt bevetni vagy még több pénzt befektetni. Azonban ezek olyan megoldások, amelyek távol állnak a szolgálat vagy az önkéntes együttműködés fogalmától, így azután mind nagyobb és nagyobb hibák keletkeznek a működésben. Természetesen egy közösségnek van annyi életereje, hogy akkor is továbbműködik, ha csak minden második tag dolgozik tökéletesen. Ezért azonban nagy árat kell fizetnie: szegénység, csalódottság, elégedetlenség a következménye. Pénzt és erőbefektetést kell áldozni azoknak a részeknek a meghajtására,

amelyeknek egyébként könnyedén kellene működniük, vagy éppenséggel erőforrásoknak kellene lenniük. A következmény: nehézségek, zavarok, krízisek.

Ki tagadná, hogy manapság még a legjobban szervezett országokban is ez a helyzet? Önzés irányítja az emberek életét. Gyűlölet teszi sokak életét romboló erővé, s minden új nap bebizonyítja azt a létfontosságú igazságot, amelyet a következő szavakkal lehet a leginkább kifejezni:

“Azok, akik tagadják és elárulják Istent, különben is hűtlenek: hűtlenek minden emberhez, mindenhez, amit Isten alkotott a mennyben és a földön.” (Brian O’Higgins) Az állam az emberekből áll, vajon várható-e tőle bármi nagy dolog? Maguk a népek okozzák a veszélyt és a gyötrelmeket; mi mást adhatnának a világnak, mint saját nyugtalanságukat?

Tételezzük fel azonban, hogy egy olyan erő keríti hatalmába a népet, mely járványként terjed, és amelynek következtében mindenki az önfeláldozásban, a felebaráti szeretetben és az idealizmusban leli örömét. Azonnal megváltozik minden! Begyógyulnak a fájó sebek, az egész élet magasabb szintűvé válik. Tegyük fel, hogy támad egy nemzet, mely életét nagy ideálokra építi, és példát ad a világnak, milyen is az, ha egy egész nép tettre váltja a hitét, és magától értetődően minden hitből fakadó nehézségét megoldja. Ki kételkedne abban, hogy egy ilyen nemzet világító példakép volna a világnak, és mindenki odaülne a lábaihoz, hogy tanuljon tőle.

Nem kérdéses, hogy a Légió képes a világiakban felkelteni a hit iránti élénk érdeklődést, és izzó idealizmust adni mindazoknak, akik befolyása alá kerülnek. Ezek a világiak azután feledve rangkülönbségeket, pártoskodásokat és ellenségeskedéseket, csak azt óhajtják, hogy mindenkiért dolgozhassanak, és szeressék az egész emberiséget. Ez az idealizmus a hitükben gyökerezik, nem puszta érzelem. Arra készteti azegyént, hogy a szolgálat fogalmában gondolkodjék, nagy áldozatokat vállaljon, s elvezeti a hősiesség magaslatára, azonkívül kitartás jellemzi.

Miért? Oka a motivációban keresendő. Minden erőnek megvan az eredete. ALégiónak van egy másik mozgatója is a közösség szolgálatára, mégpedig a következő: Jézus és Mária otthona Názáretben volt. Áhítatos odaadással szerették ezt a várost és hazájukat, mert a zsidók számára a hit és a haza két egymással olyan szorosan összetartozó fogalmat jelentett, amely már szinte egy volt. Mint bárki más, Jézus és Mária is ebben az országban élt, de életük maga volt a tökéletesség. Minden ember és minden, ami Názáretben történt, szívből érdekelte Őket. Elképzelhetetlen, hogy bármilyen tekintetben közömbösek lettek volna bárki iránt, vagy elhanyagoltak volna bármit.

Ma az egész világ az Ő országuk, és minden hely Názáret. Egy megkeresztelt néphez Ők bensőségesebben kötődnek, mint egykor a saját véreikhez. Azonban szeretetük csak a Titokzatos Test által áradhat ki. Ha a tagok azon fáradoznak, hogy ebben a szellemben szolgálják a települést, ahol laknak, akkor Jézus és Mária ott lesznek, és nemcsak a lelkekre fognak áldásos jót árasztani, hanem az egész környezetre. Javulni fog az anyagi helyzet, és csökkenni fognak a nehézségek. Az igazi jobbra fordulásnak nem lehet más oka.

Ha ily módon teljesítik az emberek keresztény kötelességüket a lakóhelyükön, növekedni fog a hazaszeretet az egész népben. Hazaszeretet: ez a szó egész ismeretlen fogalom. Mi is az igazi hazaszeretet? Eza világ nem állít elénk ilyenfajta példát. A háborús időkben a hűség és az önfeláldozás közelíti csak meg, de ezek is inkább gyűlöletből, mint szeretetből fakadnak, s ezért a rombolásra irányulnak. Nagyon szükséges tehát megmutatni, mi a békés hazaszeretet.

A Légió arra törekszik, hogy megadja a népnek e lelki szolgálatot. “A hazáért tett

szolgálat” nevet adták neki. Nemcsak vallási indíttatásból történő szolgálat értendő ezalatt, hanem minden ebből adódó munka és kapcsolat felhasználandó a vallási élet előmozdítására. Azok a vállalkozások, amelyek csak `anyagi téren érnek el haladást, teljesen meghamisítanák “A hazáért tett szolgálat” gondolatát. Newman bíboros találóan mondotta, hogy szörnyűséges elképzelni olyan anyagi haladást, amely nem párosul erkölcsi fejlődéssel. Ahelyes egyensúly megőrzésére ügyelni kell.

“A hazáért tett szolgálat” témájáról egy rövid írás kapható a Conciliumnál.

Lássátok, világ népei! Ha a Légió ilyen természetű, vajon nem egyfajta lovagságot kínál-e egész nyilvánvalóan, amely bevetésre kész, és oly titokzatos erővel bír, hogy minden embert egyesít Istenért vállalt merész kockázatban? Szolgálata messze felülmúlja Arthur király legendás küzdelmét, melyről így ír Tennyson szép költeményében: “...maga köré gyűjtötte országa és más birodalmak kóborló lovagjait, egyesítve a Kerekasztal Rendjében a férfinem színe-javát, kik a világ hatalmasainak példaképül szolgálva új idők fényes kezdetét jelentették.”

“Így az Egyház egyszerre látható gyülekezet és kegyelmi közösség; együtt menetel az egész emberiséggel, a földi sorsban osztozik a világgal, és kovásza vagy éppen lelke a társadalomnak, amely arra hivatott, hogy megújuljon Krisztusban, és átalakuljon Isten családjává.

Azsinat buzdítja a kereszténye ket – mind a két országnak polgárait -, hogy igyekezzenek hűségesen teljesíteni földi feladataikat, az evangélium szellemében. Távol járnak az igazságtól azok, akik arra gondolva, hogy nincs itt maradandó hazánk, hanem az eljövendőt keressük, úgy vélik, hogy elhanyagolhatják az evilág szolgálatát, ugyanis nem veszik figyelembe, hogy éppen a hit kötelezi őket erre, mégpedig fokozott mértékben, annak a hivatásnak megfelelően, amelyet ki-ki kapott.” (GS, 40, 43)

“Azsinati megnyilatkozásban kiemelt szükségességre és kötelezettségre vonatkozó gyakorlati válasz megtalálható a Légió 1960-ban kezdődött és ’A hazáért tett szolgálat’ néven ismeretes mozgalmában. Amár elért sikerek mértéke a továbbfejlődés számtalan lehetőségére utal. Hangsúlyozni kell azonban, hogy nem rendkívüli tudás vagy hozzáértés, nem kiugró képesség, sem a tagok nagy létszáma az, amit a Légió ebben a földi életben nyújthat, hanem az a lelki dinamizmus, amely erővé válik a világ számára, és felhasználható a cél érdekében, hogy Isten népének minden csoportját, amely kész magát a Légió szolgálatába állítani, magasabbra vezesse. Az indíttatást azonban a Légiónak kell adnia. Bár a Légió kerül minden olyat, ami az elvilágiasodás felé mutat, mégsem szabad figyelmen kívül hagynia a világot az imént idézett zsinati dekrétum értelmében. Tudatában kell lennie, hogy az ember anyagi dolgok között él, és örök élete nagymértékben kapcsolatban áll ezekkel.” (Thomas P. O’Flynn CM atya, a Mária Légió Conciliumának egykori lelki vezetője)

4. KOCKÁZATVÁLLALÁS ISTENÉRT

Ez az új “lovagrend” akkor született, amikor a hit komoly veszélyben forgott. A szekularizáció és vallásellenesség, amit ügyes propagandával támogatnak, egyre szélesebb körökben terjeszti romboló hatású befolyását, és valóban úgy tűnik, hogy képes ezzel elárasztani az egész világot.

Összehasonlítva ezzel az ijesztő sereggel, micsoda parányi is a Légió! De éppen ez az ellentét jogosít fel bátorságra. Ugyanis a Légió olyan emberekből áll, akik egyek Máriával, a leghatalmasabb Szűzzel. Ezen túlmenően a Légió maga is komoly alapelveket képvisel, és

tudja is ezeket alkalmazni. Talán Isten, a Hatalmas, nagy dolgokat fog tenni vele és általa.

A Mária Légió és "az egyetlen Urat, Urunkat, Jézus Krisztust megtagadó" (vö. Júd 4) másik légió seregeinek céljai gyökeresen ellentétesek. A Légiónak az a célja, hogy minden ember megtalálja Istent és a hitet. Az ellenfél célja épp az ellenkezője. Azonban mégsem szabad azt hinni, hogy szándékos ellenpélda gyanánt hozták létre a Légió rendjét a hitetlenség birodalmával szemben. A dolgok ennél sokkal egyszerűbben alakultak. Egy kis csoport összegyűlt az Istenanya körül, és arra kérte: "Légy Te a vezérünk!" Mária egy nagy kórházba vezette őket, amely tele volt egy nagyváros betegeivel, nyomorultjaival és szerencsétlenjeivel, és így szólt: "Minden egyes emberben az én szeretett Fiamat lássátok! Ahogy itt, e betegekben, ugyanúgy él Ő az emberiség minden egyes tagjában. Segítsetek, hogy minden emberben anyja lehessek a Fiamnak!" Így kezdte szerény szolgálatát a kis sereg, kéz a kézben Máriával – és lám: légióvá nőttek! Ez a Légió az egész világon a szeretet legegyszerűbb cselekedeteivel szereti Istent az emberekben és az embereket Teremtőjük kedvéért. Ez a szeretet pedig mindenütt megmutatja erejét: fellelkesíti és megnyeri a szíveket.

A szekularizált rendszerek is elismerik a felebaráti szeretet és az emberiség szolgálatát. Üres evangéliumot prédikálnak a testvériségről. Milliók hittek benne. Ennek a meggyőződésnek a nevében elhagyták az általuk erőtlennek és tétlennek tartott hitet. Azonban a helyzet nem reménytelen. A materialista rendet választó milliók számára van még egy út, amely visszavezetheti őket a hitre, és megmenthet további megszámlálhatatlan millió embert. Reménykedhetünk ebben, amennyiben a világot irányító, nagy alapelv szerint cselekszünk, melyet Ars szent plébánosa így fogalmazott meg: "A világ azé, aki a legjobban szereti, és be is bizonyítja szeretetét." Ezek a milliók, nem tudják kivonni magukat a valódi hit alól, amely minden ember felé igazi és hősies szeretettel munkálkodik, mert ez megérinti őket. Győzzük meg tehát mindannyiukat, hogy az Egyház szereti őket a legjobban, s hátat fognak fordítani jelenlegi irányítóiknak. Mindenek ellenére vissza fognak térni a hitre. Igen, sőt a hitért vállalni fogják még a halált is.

Az, amit általában szeretetnek neveznek, nem tudja meghódítani az embereket. Még egy középszerű, magát alig megőrizni tudó katolicizmus sem képes erre. Azonban a Katolikus Egyháznak megvan ez az ereje, ha teljes szívvel szereti Krisztust, az Urat, s Őt látja és szereti minden emberben, legyen az bárki. Azonban olyan mértékben kell gyakorolni ezt a legmagasabb fokú krisztusi szeretetet, hogy a kívülállók valóban az Egyház jellemvonásának tartsák, és ne csak az Egyház legkiválóbbjainak megnyilvánulását lássák benne. Ezért e krisztusi szeretetnek láthatóvá kell válnia a világi hívők életében.

Reménytelen kezdetnek tűnik-e ez a szándék, amely e magasztos lélekkel akarja lángra gyújtani az egész Egyházat? Minden bizonnyal herkulesi erőre van szükség. Olyan végtelennek tűnik a feladat, a terepet birtokló sereg pedig oly hatalmasnak, hogy még a legbátrabb szív is visszariad.

A Légió szíve azonban Mária, s ez a szív mérhetetlen hittel és szeretettel van teli. Erre gondol a Légió, amikor a világra tekint, és újra forró reménység tölti el: "A világ azé, aki a legjobban szereti." S ismét nagy Királynőjéhez fordul, mint kezdetben: "Légy Te a vezérünk!"

"A Légió, a szekularizáció és a vallásellenesség szemben állnak egymással. Ezek a szemben álló erők a sajtó, a televízió és a video tartósan kifejtett propagandáján keresztül behozták minden otthon szívébe az abortuszt, a válást, a fogamzásgátlást, a drogokat, a trágárság és az erőszak minden formáját. Így az újszülöttek ártatlansága, egyszerűsége és őszintesége ezeknek a romboló hatásoknak van kitéve.

Semmi mással nem lehet elejét venni ennek az uralomnak, csak ha az egész katolikus

nép mozgósítva lesz. E cél elérésére a Légió tökéletes gépezettel rendelkezik. Azonban használhatatlan az a gépezet, amely nincs eléggé meghajtva. A Légió hajtóerejét lelki magatartása képezi: a Szentlélek tisztelete és a belé vetett nagy bizalom; jegyese, a Boldogságos Szűz Mária iránti teljes odaadás; tápláléka az Élet Kenyere, a legszentebb Oltáriszentség.

Amikor ez a két erő összecsap, a Légió szelleme az, amely majd győzedelmeskedik. A Mester keresztjét hordozva minden nap, a légiósok hatékonyan tudnak megküzdeni korunk társadalmát tönkretevő modern tunyasággal, engedékenységgel és gyengeséggel, és végül győzni fognak..” (Aedan McGrath SSC atya)

13. A TAGSÁG FELTÉTELEI

1. AMária Légió minden katolikus előtt nyitva áll, aki

a) hűségesen teljesíti vallási kötelezettségeit;

b) azt óhajtja, hogy a Légió tevékenységi keretei között gyakorolhassa a világi hívők apostoli munkáját;

c) kész magára vállalni mindazokat a kötelességeket, amelyek a légiós tagságból adódnak.

2. Aki be akar lépni a Légióba, annak valamely Praesidiumban kell kérnie felvételét.

3. 18 éven aluliak csak ifjúsági Praesidiumokba vehetők fel. (lásd 36/1. fejezet, főleg a 16. pont).

4. Tagjelöltként senki sem engedhető be a Légióba, amíg annak a Praesidiumnak az elnöke, melybe az illető felvételét kérte, alapos körültekintés után meg nem győződött a jelentkezővel szemben támasztott feltételek meglétéről.

5. ALégió soraiba való felvételre csak akkor kerülhet sor, ha a jelentkező sikerrel kiállta a legalább három hónapos próbaidőt; azonban kezdettől fogva részt vehet teljes mértékben a Légió munkájában.

6. Minden jelentkezőnek meg kell kapnia a Tessera egy példányát.

7. A hivatalos felvétel elsősorban abból áll, hogy a jelentkező leteszi a légiós fogadalmat, és nevét beírják a Praesidium tagsági névsorába. A fogadalom szövegét a 15. fejezet tartalmazza. A nyomtatás formája megkönnyíti az olvasást.

Montini bíboros, a későbbi VI. Pál pápa ezt írta XII. Piusz pápa megbízásából: “Ez az apostoli és máriás fogadalom az egész világon megerősítette a Légió tagjait a Krisztus ügyéért folytatott harcban, különösen azokat, akiket hitükért üldöznek.”

Suenens bíboros több nyelvre lefordított könyve – “Az apostolkodás teológiája” – taglalja a légiós fogadalmat. Jó lenne, ha a Légió minden tagja magáénak mondhatná e könyvet. Minden felelősségtudattal bíró katolikusnak el kellene olvasnia, mert kitűnően megvilágítja a krisztusi apostoli tevékenység alapelveit.

a) Ha úgy ítélik meg, hogy a próbaidő kielégítően telt el, a jelentkezőnek legalább egy héttel korábban meg kell kapnia a Légióba való felvételről szóló értesítést. Ez idő alatt meg kell ismerkednie a fogadalom szövegével, hogy a felvétel során mind en nehézség nélkül, tudatosan és komolyan fel tudja olvasni.

b) Ezután a Praesidium szokásos heti összejövetele alkalmával, közvetlenül a Cate na elmondása után odaállítják a Vexillumot a jelentkező elé. A többiek állva marad nak. A jelölt bal kezében tartva a fogadalom szövegét, hangosan felolvassa, és a megfelelő helyen a saját nevét mondja. A harmadik bekezdés kezdeténél jobb kezét a Vexillum szárára helyezi, s ott tartja mindaddig, amíg a szöveget végig nem mondta. Ezután a pap (ha éppen jelen van) megáldja az új légiós t, majd nevét bejegyzik a tagok névsorába.

c) Majd mindenki helyet foglal. Most következik az Allocutio, utána az összejövetel a

szokott módon folytatódik.

d) Ha a Praesidiumnak még nem volna birtokában Vexillum, a fogadalomtételkor a Légió zászlójának képét kell a jelölt elé tartani. A Tessera megteszi ezt a szolgálatot.

8. Ha a jelölt alkalmasnak látszik, nem kell késlekedni a fogadalomtétellel. Lehet egyszerre két vagy több jelentkezőt is felvenni, ez azonban nem kívánatos. Minél több az egy időben felvett jelölt, annál kevésbé lesz ünnepélyes a szertartás az egyén számára.

9. Kemény próbát jelenthet a fogadalomtétel a különösen érzékeny embereknek. Valójában azonban épp ők vannak előnyben, mert a felvételi szertartást igazi ünnepélyességgel és komolysággal élik át, s ennek hatása érződni fog későbbi munkájukon.

10. A jelentkezők fogadása, kötelességeikkel való megismertetésük, valamint a próbaidő alatti és azt követő segítésük különösen az alelnök hatáskörébe tartozó feladat, de egyben olyan kötelesség is, melyből részt kell vállalnia minden tagnak.

11. Ha egy jelentkező valamilyen okból nem akarja letenni a fogadalmat, próbaideje újabb három hónappal meghosszabbítható. A Praesidiumnak joga van mindaddig elhalasztani a fogadalomtétel időpontját, amíg meg nem győződött a jelölt alkalmasságáról. Természetesen a jelöltnek is alkalmat kell adni, hogy önszántából dönthessen. A meghosszabbított próbaidő lejárta után azonban a jelöltnek vagy lelki fenntartás nélkül le kell tennie a fogadalmat, vagy el kell hagynia a Praesidiumot.

Az a tag, aki már letette fogadalmát, de a továbbiakban megváltoztatja véleményét, erkölcsi okokból köteles elhagyni a Légiót.

A próbaidő és a fogadalom a Légió bejárati kapuja. Ezt a kaput nem szabad felelőtlenül nyitva hagyni, nehogy illetéktelenek jöhessenek be rajta, akik a színvonalat aláássák, a szellemet pedig gyengítik.

12. A lelki vezetőnek nem kötelessége letenni a fogadalmat. Ha mégis leteszi, a Praesidium ezt nagy örömmel fogadja, és igazi megtiszteltetésnek tekinti.

13. A fogadalom szövegét tulajdonképpeni céljának betöltésére kell fenntartani. Ne szolgáljon ezért fogadalom megújítási aktusként az Acies vagy más ünnepély alkalmával. A Légió tagjai természetesen elmondhatják magánimádságaikban, ha akarják.

14. Ha a tagok közül valaki távol marad a Praesidiumtól, figyelembe kell venni az idevezető körülményeket, és megértést kell tanúsítani. Egy nevet sem szabad könnyelműen kitörölni a tagsági névsorból, főleg betegség, még feltehetően hosszadalmas betegség esetén sem. Azonban ha valaki egyértelműen feladta tagságát, és nevét hivatalosan törölték a névsorból, újabb belépési szándék esetén ismét le kell tölteni a három hónapos próbaidőt, és újból le kell tennie a fogadalmat.

15. A Légióval kapcsolatos munka során, de csak akkor, a tagok “testvérnek” nevezik egymást.

16. A Curia engedélyével férfi, női vagy vegyes Praesidiumok alakíthatók a szükségletnek megfelelően, s ugyanez vonatkozik az ifjúsági praesidiumokra is.

Alapításakor női szervezet volt a Légió, és nyolc év telt el az első, férfiakból álló Praesidium létrehozataláig. A férfiakból álló közösség éppoly jónak bizonyult, mint a női, és manapság sok férfiakból álló és sok vegyes Praesidium működik. Észak- és Dél-Amerikában, Af-

rikában és Kínában férfiak alkották az első Praesidiumokat.

Bár a nők tiszteletbeli helyet foglalnak el a Légióban, könyvünk a szokásnak megfelelően nem tesz különbséget, a légiós szó mind a két nemre vonatkozik.

“Az Egyház azért van, hogy Krisztus országát az Atyaisten dicsőségére a föld végső határáig elterjessze, és így minden embert részesítsen a megváltásban és az üdvösségben, az emberek által pedig Krisztushoz kapcsolódjék a világmindenség. Apostolkodásnak nevezzük a Titokzatos Testnek minden tevékenységét, amely erre a célra irányul, s amelyet minden tagja által gyakorol az Egyház, jóllehet más és más módon. A keresztény hivatás ugyanis – természete szerint – apostoli hivatás is. Ahogyan az élő testben, a szervezetben nincs egyetlen tag sem, amely tétlen lenne, hanem a test életével együtt annak tevékenységében is részesedik; ugyanígy Krisztus testében is, amely az Egyház, ‘a tagok betöltik az erejükhöz szabott feladatkört, és így növekszik’ az egész test. Sőt olyan nagy ebben a testben az összetartozás és a tagok egymásrautaltsága (vö. Ef 4,16), hogy az a tag, amelyik nem működik közre a maga erejéhez mérten a test növekedésében, bizony nem használ sem az Egyháznak, sem önmagának.” (AA, 2)

14. A PRAESIDIUM

1. A Mária Légió legkisebb csoportja a Praesidium. Arómai légiónak azt az egységét illették ezzel a latin szóval, amelyre egy meghatározott feladat végrehajtását bízták, pl. egy frontszakasz, egy megerősített állás, egy helyőrség védelmét. Ugyanebben az értelemben használják a Praesidium szót a Mária Légió egy csoportjára.

2. Minden Praesidiumnak van neve: választható Mária valamilyen elnevezése, pl. "Irgalmasság Anyja", esetleg valamilyen kiváltsága, pl. "Szeplőtelen Fogantatás", vagy életének más eseménye, pl. "Mária látogatása Erzsébetnél". Boldog lehet az a püspök, akinek egyházmegyéje területén annyi Praesidiuma működik, hogy akár egy élő Mária-litániát alkothatnak.

3. A Praesidiumnak tekintélye van minden tagja előtt, és fel van hatalmazva, hogy munkájukat ellenőrizze. A tagoknak a maguk részéről hűségesen kell követniük minden jogos rendelkezést.

4. Minden Praesidiumnak vagy közvetlenül, vagy egy rendeltetésszerűen létesített testület révén a Légió Conciliumához kell kapcsolódnia, ahogy az a későbbiekből majd kiderül. Másként nem létezik légiós tagság. Ebből következik, hogy egy Praesidiumot sem szabad alapítani az illetékes Curia formális engedélye nélkül. Amennyiben a közvetlen környezetben még nincs Curia, az ezt követő rangfokozatú testületnek – legvégső esetben a Conciliumnak – kell az engedélyt megadni. Minden Praesidium közvetlenül alá van rendelve egy felsőbb légiós testületnek.

5. A plébániai egyházközségben sohasem szabad Praesidiumot létesíteni a plébános vagy a püspökség tudta nélkül. Fel is kell kérni őket, hogy az alakuló összejövetelen töltsék be az elnöki helyet.

6. A Praesidiumnak hetenként rendszeres összejövetelt kell tartania. Az összejövetel menetének irányelvei a 18. fejezetben "A heti összejövetel rendje" címszó alatt találhatók.

Ezt a szabályt semmilyen körülmények között sem szabad megváltoztatni. Minduntalan hangoztatják, hogy különböző, nyomós okokból nehéz hetenkénti összejöveteleket tartani, és a havonként egyszeri vagy kéthetenkénti összejövetel tökéletesen megfelelne a célnak.

Erre csak az válaszolható, hogy a Légió semmilyen körülmény között sem ad felmentést a hetenkénti összejövetelek alól, és egyik testületnek sincs hatalmában ezen a szabályon módosítani. Ha csak az elvégzendő munkák beosztásáról esnék szó, talán elégséges lenne havonként egyszer összejönni, bár az is kétséges, ha a munkát előírás szerint, heti beosztásban végzik. Az összejövetelnek azonban van egy másik, mégpedig létfontosságú célja: a hetenkénti közös imádság. Fölösleges utalni arra, hogy ez a cél csak akkor valósítható meg, ha az összejöveteleket minden héten megtartják.

Áldozatot jelenthet minden héten részt venni a találkozón. Ha azonban a Légió nem várhatja el teljes bizalommal ezt az áldozatot, ugyan milyen alapokra építse egész szervezetét?

7. Minden Praesidiumnak legyen egy papja, aki a lelki vezető tisztét tölti be. Legyen ezenkívül elnöke, alelnöke, írnoka és pénztárosa. Ők a Praesidium tisztségviselői, ők képviselik a Praesidiumot a Curia előtt. A 34. fejezetben részletesebben tárgyaljuk feladatukat. A tisztségviselők elsődleges kötelessége azonban az, hogy olyan jól teljesítsék rendes munkakötelezettségeiket, hogy ezáltal példaképül szolgáljanak valamennyi tagnak.

8. A tisztségviselőknek a Curia minden találkozójáról jelentést kell tenniük saját Praesidiumukban, hogy a tagok folytonosan tájékoztatva legyenek mindarról, ami a Curiában történik.

9. A lelki vezetőt a plébános vagy a püspök nevezi ki, s mindaddig hivatalában marad, míg az előbbiek másként nem rendelkeznek.

Egy lelki vezető több Praesidiumot is elláthat.

Ha a lelki vezetőt valami akadályozza abban, hogy részt vegyen a Praesidium összejövetelén, képviseltetheti magát egy másik pappal vagy szerzetessel, egész különleges esetekben egy arra alkalmas légióssal is, akit "tribunus"-nak neveznek.

A lelki vezetőt tájékoztatni kell a találkozóról. Az összejövetelek a lelki vezető távollététől függetlenül érvényesek.

A lelki vezető olyan rangú, mint a Praesidium bármely tisztségviselője, s a Légió tekintélyét meg kell őriznie.

10. Ha a Praesidium összejövetelén hitet és erkölcsöt érintő kérdések merülnek fel, az utolsó döntés joga a lelki vezető kezében van. Vétójog illeti meg, ami azt jelenti, hogy mindaddig feltartóztathatja a Praesidium minden döntését és vállalkozását, amíg a plébános vagy a püspökség véleményét ki nem kéri.

"Ez a jog szükséges fegyver. De – mint minden fegyvert – csak nagyon okosan és óvatosan szabad használni, különben ahelyett, hogy védene, pusztítani fog. Egy jól felépített és jól vezetett közösségben sohasem szükséges élni ezzel a joggal." (Civardi: A Katolikus Akció kézikönyve)

11. A lelki vezetőt kivéve a Curia nevezi ki a Praesidium tisztségviselőit. Ha valamely vidéken még nincs Curia, a kinevezés a rangban soron következő testület feladata.

Nem kívánatos és elkerülendő a nyílt vita egy tisztség betöltésénél szóba kerülő légiós érdemeiről, annál is inkább, mert egyik vagy másik jelölt valószínűleg részt vesz a Curia összejövetelén. Ezért ha egy hivatal megürül, a következő eljárást szokták alkalmazni: A Curia elnöke gondosan tudakozódik, és mindenekelőtt értekezik a Praesidium lelki vezetőjével. Miután megbizonyosodott, hogy ki a legalkalmasabb a megürült tisztség betöltésére, javaslatot tesz a Curiának az illető személy kinevezésére. Ha a Curia egyetért, kinevezi a szóban forgó légiót.

12. A tisztségviselők kinevezése – a lelki vezetőt kivéve – hároméves időtartamra szól. Ez az időtartam meghosszabbítható újabb három évvel, ez tehát összesen hat év. Amennyiben a tisztségviselés ideje lejárt, az eddigi tisztségviselő nem gyakorolhatja tovább tevékenységét.

Ha a tisztségviselőt egy más tisztségre nevezik ki, vagy ugyanazt a tisztséget egy másik Praesidiumban kapja meg, ez új kinevezésnek számít.

Három év letelte után a tisztségviselő ismét elvállalhatja ugyanazt a tisztet ugyanabban a Praesidiumban.

Ha a tisztségviselő valamilyen okból nem tölti ki a három évet, akkor a hivatalától való megválás napjával letöltöttnek minősül hivatali ideje, mintha három évig tartott volna.

Újbóli kinevezésre vagy ismételt választásra csak az érvényben lévő szabályoknak megfelelően kerülhet sor, azaz: (a) ha a tisztségtől az első hivatali idő alatt vált meg, a légiós (a még le nem telt hivatali időszak alatt) azonnal kinevezhető egy második hivatali időre ugyanabban a tisztségben, (b) ha már a második hivatali időről van szó, akkor csak a tisztségtől való megválástól számított három év letelte után engedélyezett az újbóli kinevezés.

“A tisztségviselés időtartamának kérdését általános érvényű alapelvek alapján kell meghatározni. Minden szervezetnek, különösen egy önkéntes, vallási közösségnek szem előtt kell tartania azt a veszélyt, hogy akár egésze, akár egyes csoportjai megcsontosodhatnak. Ez a veszély igen nagy. A természetünk olyan, hogy a kezdeti lelkesedés lassanként alábbhagy, kezd kialakulni a rutin, és a munkamódszerek sablonokká válnak. A rossz azonban, melyet le kell küzdeni, mindig újabb és újabb formákat ölt.

Egy ilyen elfajulási folyamat végül a teljesítőképesség hiányához és közömbösséghez vezet, ami miatt a közösség elveszti vonzerejét épp azon emberek előtt, akikre soraiban a legnagyobb szükség volna. Már nem képes őket megnyerni, sem megtartani. Egyfajta félholt állapot lép fel. Ez ellen mindenáron védekeznünk kell a Légióban. Gondoskodnunk kell arról, hogy minden egyes testületben és minden Praesidiumban újra és újra fellángoljon a lelkesedés. Első gondunk, hogy a buzgalom természetes forrásaiban, a tisztségviselőkben ne hűljön ki a kezdeti lelkesedés tüze. Ez leginkább úgy érhető el, ha cseréljük őket. Ha a tisztségviselők lanyhulnak, minden megindul a lejtőn lefelé. Ha elveszítik buzgalmukat és lelkesedésüket, ugyanaz fog történni az általuk vezetett közösségben is. S ami a legrosszabb: a tagok hozzászoknak ehhez az állapothoz, nagyon is jól érzik magukat benne, így aztán kiútra nincs semmi remény, hacsak kívülről nem avatkoznak be. Orvoslást jelent ezzel szemben elméletileg egy olyan előírás, amely szerint a tisztség időtartamát időről időre meg kell újítani. A gyakorlatban azonban ez nem vezet célra. Még a felsőbb testületek sem ismernék fel a folyamatban lévő lanyhulást, s ezért a tisztség idejét automatikusan újra és újra meghosszabbítanák.

Az egyetlen biztos útnak tehát az látszik, hogy a tisztségviselőket – tekintet nélkül érdemeikre vagy egyéb körülményekre – rendszeresen cseréljék. E tekintetben a szerzetesrendek gyakorlata szolgál modellként, ennek mintájára kell kialakítani a Légió gyakorlatát is: a tisztségviselési időtartamot 6 évre kell korlátozni és az első három év letelte után szükséges az újbóli kinevezés. (A Légió határozata a tisztségviselési időtartam korlátozásáról).

13. “Nincsenek rossz katonák, csak rossz tisztek” – ezekkel a kemény szavakkal magyarázta meg Napóleon, hogy a katonák olyanok, amilyenné a tisztek teszik őket. A Légió tagjai sem fogják soha túlszárnyalni vallásos lelkületükben és munkájukban azt a színvonalat, amelyet a tisztségviselők képviselnek. Ezért a rendelkezésre álló legjobb tagokra kell bízni a tisztségeket. Ugyanis ha a munkás méltó az ő bérére (Lk 10,7), akkor a légiósokat is megilleti, hogy jó vezetésben részesüljenek.

Egy olyan Praesidiumnak, melynek soraiba rendre csak jó tisztségviselők kerülnek, tulajdonképpen állandó előrehaladást kellene tennie. Minden új tisztségviselő nemcsak arra ügyel teljes éberséggel, hogy a már elért színvonal ne süllyedjen, hanem személyes ténykedésével hozzájárul a Praesidium formálásához.

14. Mindenekelőtt az elnökök kinevezését kell körültekintő gondosságnak megelőznie. Egy téves intézkedés tönkreteheti a Praesidiumot. Minden olyan jelölt esetében, aki e tisztség betöltésére szóba kerül, meg kell előbb vizsgálni, hogy megfelel-e azoknak a követelményeknek, amelyek a 34. fejezet 2. pontjában “Az elnök” címszó alatt vannak rögzítve. Olyan légiósok, akik nem felelnek meg e feltételeknek, nem lehetnek elnökök, még

ha egyébként komoly érdemeket szereztek is.

15. Amennyiben a Praesidium nem hű a szabályokhoz és a Curia beavatkozására van szükség a helyes rend megteremtéséhez, le kell váltani az elnököt, hacsak nem szólnak ez ellen nyomós indokok. Majdnem minden esetben ugyanis az elnök hanyagságában vagy vezetésre való alkalmatlanságában keresendő a Praesidium hanyatlásának oka.

16. Felnőtt Praesidiumban csak helyettesként, vagy ideiglenesen szabad megbízni próbaidős légióst valamely tisztséggel. Amennyiben ezt a tisztséget a próbaidő alatt nem vonják meg tőle, úgy kinevezése végérvényes. A tisztség gyakorlásában letöltött időt beszámítják a korábban említett 3 éves tisztségviselési időbe.

17. A Praesidium engedélye nélkül senki sem léphet ki a Praesidiumból, hogy egy másikhoz csatlakozzon. Ha valaki egy másik Praesidiumba akar belépni, az új tagok felvételére vonatkozó előírások és szabályok érvényesek, kivéve a próbaidőt és a fogadalomtételt, melyeket nem kell megismételni. A más Praesidiumba való belépés iránti kérést nyomós ok nélkül nem kell elutasítani. Amennyiben az engedély megadása elhúzódik, fellebbezés nyújtható be a Curiánál.

18. A Praesidium elnökét megilleti a jog, hogy a Praesidium bármely tagját – a tisztségviselőkkel folytatott megbeszélést követően – kizárja a Praesidiumból, ha a tisztségviselők helytálló okokat találnak. Lépésükről nem tartoznak elszámolni a Praesidium tagjainak.

19. A Curia joga, hogy valamely Praesidium bármely tagját ideiglenesen vagy végérvényesen kizárja, ez ellen azonban fellebbezéssel lehet élni a rangban felettes testületnél. E testület határozata végleges.

20. Ha a Praesidiumok között nézetkülönbség támad a munkaterületeket illetően, a Curia döntésére kell hagyatkozni.

21. A Praesidium fő kötelességei közé tartozik, hogy auxiliárius tagokból erős csoportot építsen ki, és azt jól gondozza.

Képzeljünk el egy sereg katonát, jó tisztekkel, telve bátorsággal, fegyelemmel, kitűnő felszereléssel. Micsoda ellenállhatatlan átütőerő! Ám ez a hadsereg magára utalva csak rövid életű sikert tud felmutatni. Nap mint nap rászorul egy hatalmas ellátó bázisra, amely ellátja lőszerrel, élelemmel, ruházattal és orvosi segítséggel. Hogyan nézne ki ez a nagyszerű sereg néhány napos harc után, ha elvágnák az utánpótlásától?

Amit a frontvonal mögött működő egységek jelentenek a sereg számára, azt jelentik az auxiliárius légiósok a Praesidiumnak. Hozzátartoznak a Légió rendszeréhez. Auxiliárius légiósok nélkül nem teljes egy Praesidium.

Az auxiliárius légiósokkal személyes kapcsolatot kell tartani. Ez az egyetlen helyes módszer, ha összeköttetésben akarunk velük maradni. Nem elegendő körleveleket küldözgetni nekik, ezzel még nincs teljesítve a fontos kötelesség.

22. Minden hadsereg alapít katonaiskolákat, hogy gondoskodjék a jövőről. Felnőtt Praesidium esetében is így kell történnie: amikor megtervezik egy felnőtt Praesidium egészét, feltétlenül gondolni kell egy ifjúsági Praesidium vezetésére is.

Két felnőtt légióst kell kijelölni az ifjúsági Praesidium tisztségviselői posztjaira. Mivel a fiatalok képzése bizonyos képességeket kíván, nem minden felnőtt alkalmas erre a feladatra.

Nagy körültekintéssel kell végezni a választást. Aki felnőtt légiósként tisztséget visel egy ifjúsági Praesidiumban, ezzel teljesíti munkakötelezettségét a felnőtt Praesidiumban. Ő képviseli az ifjúsági Praesidiumot a felnőtt Curia vagy az ifjúsági Curia előtt, ha ilyen már egyáltalán létezik.

A másik két tisztségviselő legyen ifjú légiós. Az a felelősség, amit ezáltal rájuk bíznak, kitűnő iskolát jelent számukra. Ők képviselik a Praesidiumot az ifjúsági Curia előtt. Ifjú légiósok azonban nem lehetnek tagjai felnőtt Curiának.

“A napnak megszámlálhatatlan sugara van, de fénye csak egy. A fának sok ága van, de törzse csak egy, amely a szilárd gyökerekre támaszkodik.” (Szent Ciprián: Az Egyház egységéről)

15. A LÉGIÓS FOGADALOMTÉTEL

Szentlélek Isten,

én, … (a jelölt neve), azzal a kívánsággal állok itt, hogy ma felvételt nyerjek a Mária Légióba.

Tudom, hogy saját erőmből nem tudok Hozzád méltó szolgálatot teljesíteni.

Ezért kérlek: szállj le rám, és tölts el engem, támogasd erőddel erőtlen tetteimet, hogy hatalmas céljaidnak eszköze lehessek!

Tudom, azért jöttél, hogy Jézus Krisztusban megújítsd a világot, mégpedig Mária közreműködésével. Nélküle nem tudunk Téged megismerni és szeretni. Általa osztod szét minden ajándékodat, erődet, kegyelmedet, annak, akinek Ő akarja, akkor, amikor Ő akarja, és olyan mértékben, amilyenben Ő akarja.

Világos előttem, hogy a tökéletes légiós szolgálat titka a Máriával való teljes egységben rejlik, aki egészen egy Veled.

Ezért kezembe veszem a Légió zászlaját, mely mindezeket szemünk elé tárja.

Előtted állok Mária harcosaként és gyermekeként.

Elismerem teljes függőségemet Tőle; Ő a lelkem anyja. Szíve és szívem egészen egyek, s ebből az egy szívből mondja ugyanazokat a szavakat, mint egykor régen: "Íme, az Úr szolgáló leánya."

S Te ismét általa jössz, hogy nagy dolgokat cselekedj. Árnyékozz be erőddel, jöjj tűzzel és szeretettel lelkembe, egyesítsd lelkem Mária szeretetével és akaratával a világ megmentésére, hogy tiszta lehessek benne, akit szeplőtelennek teremtettél, hogy Krisztus, az én Uram növekedhessék bennem is Általad; hogy anyjával, Máriával elvihessem Őt a világnak és azoknak a lelkeknek, akiknek szükségük van rá; hogy a győzedelmes harc után velük együtt uralkodhassunk Máriával a Szentháromság dicsőségében.

Bízom benne, hogy a mai napon elfogadsz és rendelkezel velem, s erővé változtatod gyengeségemet.

Beállok hát a Légió soraiba, s megígérem, hogy hűségesen fogok szolgálni.

Alávetem magam a Légió minden szabályának, melyek társaimhoz fűznek, sereggé formálnak minket, és segítenek megőrizni egységünket,

hogy Máriával nyomulhassunk előre teljesíteni a Te akaratodat, véghezvinni kegyelmed csodáit, hogy megújuljon a föld színe, és eljöjjön a Te országod, Szentlélek Isten!

AzAtya, † a Fiú …

"Hangsúlyoztuk, hogy a légiósok a fogadalomtételkor a Szentlélekhez fordulnak, akit a katolikusok nagy általánossága meglehetősen kevéssé tisztel. A légiósoknak egész külön-

leges szeretettel kell lenniök iránta, hisz feladatuk – hogy maguk is szentté váljanak, és a Titokzatos Test többi tagját is üdvösségre vezessék -, a Szentlélek erejétől és működésétől függ, s ez megkívánja a vele való szoros egységet. Két dolgot kell különösen szem előtt tartani: a tudatos ráfigyelést és a Mária iránti odaadást, a Szentlélek ugyanis Máriával elválaszthatatlan egységben működik. Valószínűleg nem a ráfigyelés, hanem sokkal inkább az odaadás hiánya okozza, hogy a Szentlélek igazi tisztelete kívánnivalókat hagy maga után annak ellenére, hogy oly sok könyvet írtak, s oly sok prédikációt tartottak róla. A légiósok tiszta szívükből szeretik Királynőjüket és Anyjukat. Ha ezt a szeretetet összekapcsolják a Szentlélek tiszteletével, teljesen megfelelnek annak az isteni tervnek, mely a világ újjászületését csakis a Szentlélek és Mária együttműködésével valósíthatja meg. Következésképp a légiósok fáradozása nem lehet hiábavaló, hanem erőt fognak nyerni, és sikereket elérni.

A légiósok első imája a Szentlélekhez szólt: Őt hívták, Őt kérték; ezt követte a rózsafüzér. Ugyanezekkel az imákkal kezdődik azóta is minden légiós összejövetel. Illő tehát, hogy az ünnepélyes fogadalomtételt is ugyanezek a szent gondolatok vezessék be, felidézve azt az első pünkösdöt, amikor a Szentlélek Mária által osztotta szét az apostolság kegyelmét. Az a légiós, aki a Szentlelket Márián keresztül óhajtja befogadni, bőségesen megkapja kegyelmeit, melyek között ott található a Mária iránt őszintén lángoló szeretet is.

A fogadalom szövegének fenti megfogalmazása megegyezik továbbá azzal a meggyőződéssel, amely kifejezésre jut a Légió zászlaján: a “galamb” uralkodik a Légió és mindazon tevékenység fölött, melyet a Légió Mária által tesz az emberek üdvösségéért.”

(Részlet a Légió Conciliumának 88. összejöveteléről készült jegyzőkönyvből.)

[Ezek az idézetek nem tartoznak a fogadalomtétel szövegéhez.]

16. A TAGSÁG TOVÁBBI FOKOZATAI

Az aktív tagságon kívül még több rangfokozata is van a Légiónak:

1. A PRAETORIÁNUSOK

Apraetoriánus rangfokozat magasabb rangot jelent a tagságban, és csak aktív légiósok számára érhető el. Praetoriánusnak (A praetoriánus gárda volt a római hadsereg elit ezrede.) számít az, aki az aktív tag általános légiós kötelezettségén felül még a következő hármat is vállalja:

1. Naponta elmondja a Tessera minden imádságát;

2. Naponta részt vesz a szentmisén, és mindennap áldozik. Senkit se tartson vissza attól, hogy praetoriánus legyen, a félelem, hogy nem tud valóban mindennap szentmisére menni és áldozni. Efelől egy ember sem lehet egészen biztos. Aki hetente egy-két alkalomnál többször nem mulasztja el a szentmisét, nyugodtan bejegyeztetheti magát praetoriánusnak.

3. Naponta elimádkozik egy, az Egyház által elfogadott Officiumot, főleg a papi zsolozsmát, vagy annak lényeges részét, pl. a reggeli és az esti zsolozsmát. Ezenkívül egyházilag jóváhagyták a breviárium rövidített változatának használatát is, amely tartalmazza ezeket az imákat és az éjszakai imát is.

Időnként azt javasolják, hadd tarthassanak a breviárium imái helyett elmélkedést, vagy legalább hadd választhassanak az elmélkedés és az Officium között. Ez a javaslat azonban ellentmond a praetoriánus fokozat alapgondolatának, amely nem egyéb, mint a légiós részvétele a Titokzatos Test hivatalos imájában. Alégiós munka részvételt jelent az Egyház hivatalos apostoli tevékenységében. Apraetoriánus légiós még szorosabb kapcsolatban áll az Egyház életével. Érthető, hogy ezért kell kötelezni őket a napi szentmisén való részvételre és a naponkénti áldozásra. Aszentmise és a szentáldozás jelenti ugyanis az Egyház életének középpontját, mert ebben újul meg napról napra Krisztus egyedülálló megváltó műve.

Abreviárium imádkozása rögtön a második helyen áll a liturgiában. Ez az Egyház közösségi imája, amelyben maga Krisztus imádkozik. Az Officium túlnyomórészt zsoltárokból áll. Tehát a Szentlélektől sugalmazott imákat mondjuk, és ezzel csatlakozunk az Egyház könyörgéseihez, melyek az Atyához szólnak. Ezért kell a praetoriánusnak a breviáriumot imádkoznia és nem elmélkednie.

“Ha növekszik bennünk a kegyelem, szeretetünknek új kifejezési formát kell találnia” – mondta Leen érsek egyszer a légiósainak. Ha valaki abban a helyzetben van, hogy elimádkozza az egész breviáriumot, úgy ez még nagyobb szeretet jele volna.

Le kell szögeznünk azonban:

a) Apraetoriánus fokozat csak magasabb rangja a tagságnak, de a praetoriánusok nem képeznek külön csoportot a Légióban. Épp ezért nem alakíthatók praetoriánus Praesidiumok.

b) Kizárólag és teljesen a légiós magánügye, hogy vállalja-e a praetoriánus kötelezettségeit.

c) A legcsekélyebb morális nyomást sem szabad kifejteni a praetoriánus fokozat elérésére való ösztönzés során. Ajánlani kell ugyan a légiósoknak, méghozzá gyakran, hogy törekedjenek erre a rangfokozatra, de nem szabad nyilvánosan nevet bejegyezni, sem megnevezni.

d) A légiós nevét egy ún. "külön listára" jegyzik föl, így az illető praetoriánusnak tekinthető.

e) A lelki vezetőknek és az elnököknek azon kell fáradozniuk, hogy a praetoriánusok száma emelkedjék. Azonban kapcsolatban kell maradniuk azokkal is, akik ezt a fokozatot már elérték, nehogy bárki is lankadjon közülük nagylelkű szolgálatában.

Ha a lelki vezető kész bejegyeztetni magát a praetoriánusok listájába, ez elmélyíti a tagságát, még szorosabban fűzi őt Praesidiumához, és minden bizonnyal kedvező hatással volna a Praesidiumban lévő praetoriánusok létszámára.

A Légió elvárásai komolyak e tagsági fokozatot illetően: sok légiót segít, hogy bensőségesebben egyesüljön Istennel az imában. Ezáltal növekszik a Légió rendszerében "az ima szelleme". Egyre többen fognak elmerülni benne, ez pedig maradéktalanul hatással lesz a Légió egész lelki életére: mind jobban és jobban meg fogja tanulni, hogy minden vállalkozásában az imára támaszkodjék. Egyre világosabban fel fogja ismerni, hogy első és igaz célja tagjai megszentelése.

"Tudom, növekedned kell! Ez a rendeltetésed. Szükségszerűen adódik abból, hogy katolikus vagy: ez az apostoli örökség kiváltsága. Szörnyű azonban az az elképzelés, amely az anyagi előbbrejutást nem állítja szembe a lelki téren tett előrehaladással." (J. H. Newman: Akatolikusok jelenlegi helyzete)

2. AZ AUXILIÁRIUS TAGSÁG

Ez a tagsági fokozat nyitva áll a papok, a szerzetesek és a laikusok, tehát mindazok előtt, akik nem képesek, vagy nem akarják vállalni az aktív tagsággal járó kötelezettségeket. Ők is tagok lehetnek, ha a Légió nevében vállalnak egy különleges imaszolgálatot.

Az auxiliárius tagság a következő két fokozatra oszlik:

a) az első fokozat: auxiliárius légiósnak nevezett tagok;

b) a magasabb fokozat: Adiutores Legionis vagy adiutor nevet viselő tagok.

Egyik auxiliárius tagsági fokozatnak sincs korhatára.

A szolgálatot nem szükséges közvetlenül a Légió számára végezni. Elegendő, ha az imádságokat a Szűzanya tiszteletére mondják el. Elgondolható tehát, hogy magának a Légiónak ebből nincs semmi haszna, de nem is akar semmi olyat magának tulajdonítani, amire másutt nagyobb szükség van. Minthogy azonban légiós szolgálatról van szó, feltételezhetjük, hogy Királynőnk gondoskodik mindarról, amire a Légiónak szüksége van.

Mindenkinek a lelkére kötjük, hogy ezt az imaszolgálatot éppúgy, mint a Légióban végzett minden egyéb szolgálatot, feltétel nélkül Máriának kell ajándékozni, hogy ő szabadon rendelkezhessék vele. Csak ezzel tudjuk bizonyítani nagylelkűségünket, s ez emeli magasabb szintre szolgálatunk értékét. Ahhoz, hogy ezt soha ne tévesszük szem elől, naponta rövid imával ajánljunk fel mindent Máriának, például a következő szavakkal: "Szeplőtel-

en Szűzanya, minden kegyelem közvetítője! Neked ajándékozom minden imámat, munkámat és szenvedésemet olyan mértékben, amennyire tudom."

A Légiónak olyan nagy szüksége van ezekre az imádkozó tagokra, auxiliárius légiósokra és adiutorokra, mint a madárnak a szárnyára: Ha sok ilyen tagja van, tehát szárnyai szélesre tárva erőteljesen és a hű ima egyenletes ritmusában mozognak, akkor a Légió természetfölötti magasságokat érhet el gondolkodásban és működésben. Gyorsan eljut mindenhova, s még egy hegy sem fogja röptében akadályozni. Ha azonban szárnyai lankadtan csüngenek, csak nehézkesen és lassan jut előbbre, s a legcsekélyebb akadály is megállásra kényszeríti.

ELSŐ FOKOZAT: AZ AUXILIÁRIUS LÉGIÓSOK

Az auxiliárius légiósnak nevezett tagok úgyszólván az imádkozó légiós sereg balszárnyát alkotják. Szolgálatuk abban áll, hogy mindennap elimádkozzák a Tessera imádságait: a Szentlélek segítségül hívását, öt rózsafüzér-tizedet és az ezt követő könyörgéseket, a Catenát és az ún. befejező imákat. Ezeket tetszés szerint felosztva végezhetik a nap folyamán.

Ha valaki – mindegy, milyen indíttatásból – naponta imádkozza a rózsafüzért, nem kell újabb rózsafüzért elmondania, ha auxiliárius légiós lesz.

"Aki imádkozik, minden ember lelkének segítségére van. Segít minden testvérének, mert a hittel, ismeretekkel és akarattal bíró lélek megváltó és erős erővel rendelkezik. Megadja mindazt, amit Szent Pál mindenekfölött követel tőlünk: imát, könyörgést és hálát mindenki nevében:

'Esedezzetek szüntelen bensőséges könyörgéssel és imával a Lélek- ben.' (Ef 6,18). Ha azonban felhagysz az éberséggel, az imával, a törekvéssel és a kitartással, nemde úgy tűnik, minden elernyed, s a világ visszahull régi hibáiba. Testvéreid pedig érezni fogják, hogy gyengébbek lettetek, és kevesebb segítséget kapnak. Igen, minden bizonnyal így van! Bizonyos fokig mindannyiunknak hordoznunk kell a világot, s aki abbahagy- ja a munkát és az őrködést, a többieket terheli vele." (Gratry: A források)

MAGASABB FOKOZAT: AZ ADIUTOROK

Ők képezik az imádkozó Légió jobbszárnyát. Ide tartoznak azok a tagok, akik:

a) naponta elimádkozzák a Tessera minden imáját, ezenkívül

b) készek mindennap részt venni a szentmisén, áldozni és elmondani az Egyház által elfogadott Officiumok egyikét.

Az Officium értékére már utaltunk "Apraetoriánusok" c. fejezetben.

Az adiutor fokozat tehát azt jelenti az auxiliárius légiósoknak, mint amit a praetoriánus fokozat az aktív légiósoknak. A járulékos kötelességek ugyanazok.

Ha a vállalt kötelezettségeket hetente egy-két alkalommal nem sikerül teljesíteni, ez még nem durva mulasztás.

Azok a szerzetesek, akiknek a szabályzat nem írja elő a breviáriumot, adiutorként nem kötelesek az Officium elmondására.

Igyekezni kellene, hogy az auxiliárius légiósokat elvezessük erre a magasabb tagsági fokozatra, mert ez igen valóságos életformát kínál. Amit “A praetoriánusok” c. fejezetben az aktív légiósoknak az Egyház imáiban való részvételéről és az officium imádkozásának értékéről mondottunk, áll az adiutorokra is.

Mindenekelőtt a papokat és a szerzeteseket kérjük, legyenek adiutorok. A Légiónak ugyanis hőn óhajtott kívánsága kapcsolatban lenni ezekkel az Istennek szentelt emberekkel. Az ő egész különös rendeltetésük, hogy imaéletet éljenek, és szoros közelségben legyenek Istennel. Ők alkotják az Egyház energiájának csodálatos erőművét. Ha a Légió kapcsolatban van velük, ezek az erőáramlatok átjárják a Légió életét is, és ellenállhatatlan erőt nyernek tőle.

A papoktól és a szerzetesektől csak igen kevés járulékos imát követel a Légió: a Catenát, a légiós imádságot és néhány könyörgést, tehát csak néhány perccel többet. ALégióhoz való kapcsolódásuk révén azonban annak hajtóerejévé válhatnak.

“Adjatok nekem egy emelőt és egy szilárd pontot” – mondotta Archimedes -, “és kifordítom a világot sarkaiból”. Az adiutor tagok meg fogják találni a Légióban azt a pontot, ahol az emelőhöz hasonlóan bevethetik hűséges imájukat, melynek ereje által képesek lesznek felemelni a világban élő, terhektől nyomasztott lelkeket s megoldani a legnagyobb nehézségeket is.

“Az utolsó vacsora termében, ahol a Szentlélek kiáradása által véglegesen megalakult az Egyház, az ott összegyűlt apostolok és tanítványok körében Mária első ízben teljesíti mindenki számára láthatóan azt a feladatot, amelyet a későbbiek folyamán inkább rejtve és bensőséges módon fog folytatni: azt a feladatot, hogy imában egyesítse az emberek szívét, és hatalmas közbenjárásával életet ajándékozzon nekik. Mindannyian egy szívvel, egy lélekkel állhatatosan imádkoztak az asszonyokkal, Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt. (ApCsel 1,14)” (Mura: Le Corps Mystique du Christ)

ÁLTALÁNOS UTASÍTÁSOK AZ AUXILIÁRIUS LÉGIÓSOK ÉS AZ ADIUTOROK SZÁMÁRA

Többletszolgálat. ALégió felszólítja mindkét fokozat auxiliárius légiósait, hogy ne maximális szolgálatot lássanak vállalt kötelességeikben, hanem olyan minimumot, amelyet nagylelkűen még sok imával és számos jótettel kell kiegészíteniük kifejezetten ilyen szándékkal. Apapi adiutorok figyelmét felhívjuk, hogy minden szentmiséjükbe foglalják bele Mária és Légiójának szándékait, és néha erre a szándékra mutassák be a szentmisét. Atöbbi auxiliárius tag is időről időre mondathatna ugyanezzel a szándékkal egy szentmisét, még ha ez számukra áldozatot is jelent. Bármilyen nagylelkű legyen is egy auxiliárius tag a Légióval szemben, százszorosan, ezerszeresen, sőt milliószorosan fogja visszakapni. Hogyan? Úgy, hogy a Légió megtanítja auxiliárius tagjait – éppúgy, mint a légiósokat – meglátni Mária nagyságát, megnyeri őket katonás szolgálatára, és elvezeti őket a helyes Máriatiszteletre. Ez pedig oly nagy dolog, hogy még a “milliószoros” szó sem képes kifejezni a nyereség nagyságát. Itt ugyanis a lelki élet magasabb szintre kerül, s ez egy dicsőségesebb örökkévalóságot biztosít.

Ki tagadhatná meg Máriától ezt az ajándékot? Hisz ő, a Légió Királynője az egész világmindenség úrnője, minden reá van bízva, minden terület, minden ügy. Ha neki adunk, az ajándék oda jut, ahol a legnagyobb szükség van rá, és az ima a legtöbbet segíthet.

Aszeplőtelen Szűz gondoskodik a kezébe helyezett javakról és arról is, hogy mindent megkapjunk, ami hétköznapjaink kis és nagy kötelességeihez szükséges.

Felmerülhet a kérdés: “Szívesen csatlakoznék, de már mindent odaadtam Máriának!” vagy “Mindent a szenvedő lelkekért és a missziókért ajánlok fel. Már semmim sincs. Semmit sem tudok már a Légiónak adni. Miért legyek akkor auxiliárius légiós?”

A légió válasza erre a következő: Egy ilyen önzetlen tag igen nagy nyereség a számunkra. Már maga az a szíves segítőkész imádság is bizonyítéka a rendkívül tiszta szándéknak, ugyanakkor ellenállhatatlan kérés Isten kincstárosnőjének határtalan nagylelkűségéhez. Egy biztos: Mária mindenkinek meghálálja a magára vállalt szolgálatot, s az új imaszándék meghallgatásra talál anélkül, hogy a régit elfelejtené.

Királynőnk és Anyánk ugyanis – bár elfogadja ajándékunkat, és teli kézzel osztja szét másoknak lelki kincseinket -, csodálatos módon úgy intézi, hogy mi mégis különös módon gazdagodjunk általa.

Közvetítése nagy dolgokat művel: csodálatos szaporítás megy végbe, melyet Grignon Szent Lajos a kegyelem titkának nevez, és a következőképpen ír le:

“Ha jótetteink Mária kezén futnak át, növekszik tisztaságuk, ezáltal érdemük, engesztelő és könyörgő értékük. Sokkal hatásosabban enyhítik ezért a tisztítótűzben szenvedő lelkek kínjait, és járulnak hozzá a bűnösök megtéréséhez, mintha nem Mária szűzi és szabadon ajándékozó kezén mennének át.” (Grignon Szent Lajos: Tökéletes Mária-tisztelet, 172.)

Erre a csodálatos, kölcsönhatásra bármelyikünknek szüksége van: mindenünket, amink van, elfogad, rendeltetésének megfelelő helyre juttat, végül kamatostul visszakapjuk. Amagukat hűségesen Máriának ajándékozó auxiliárius légiósok meg fogják találni ezt az erőt.

Úgy tűnik, Mária ajándékozott Légiójának valamit saját, a szívekre gyakorolt, ellenállhatatlan vonzerejéből, talán mert a Légió igen sok rászorulóval áll kapcsolatban. Alégiósoknak nem esik majd nehezükre megnyerni barátaikat erre a segítő szolgálatra, amely a Légió számára létfontosságú, az auxiliárius tagnak pedig igen értékes.

Az auxiliárius tagok a Mária Légióhoz tartoznak, ezért részük van e közösség minden imájában és tevékenységében.

Megmutatkozott, hogy a Légió soraiban a segítő (imádkozó) tagság éppoly vonzó, mint az aktív tagság.

Olyan emberek, akik soha nem gondoltak a rózsafüzér naponkénti imádkozására, igazi hűséggel teljesítik kötelességüket auxiliárius légiósként, s ez azt jelenti, hogy naponta elmondják a Tessera valamennyi imádságát, amit már az előzőekben részleteztünk. Igen sokan találták meg életük új értelmét: betegek a kórházakban; különféle otthonok életkedvüket vesztett lakói; olyan falvakban vagy környezetben élő emberek, ahol a vallás inkább csak hagyománynak, ha ugyan nem puszta szokásnak számít. Auxiliárius légiósként valamennyien felismerték, milyen fontosak az Egyház számára. ALégióhoz tartozónak érzik magukat, s minden érdekli őket, ami a Légióban történik. Buzgón elolvasnak minden kis feljegyzést, amihez hozzájutnak. Tudják, hogy részük van a térben tőlük legtávolabb eső lelkekért folytatott harcban is. Felismerik, hogy imájuktól függ e harc kimenetele. Alelkekért folytatott hősies küzdelemről szóló izgalmas jelentések színt hoznak egyhangú életükbe. Tudják, hogy keresztes hadjáratban vesznek részt, s ez a magával ragadó gondolat megváltoztatta egész életüket. Még a legszentebb embernek is szüksége van ilyen ösztönzésre.

f) Minden Praesidiumnak célul kellene tűznie, hogy a területén élő katolikusokat meg-

nyerje a segítő tagságra. Ez a légiós apostoli tevékenység számára kedvező termőtalajt nyújt. Ha ezzel a szándékkal látogatunk el egy házhoz, az tulajdonképpen egyfajta bók az ott lakókra nézve. Ezért többnyire szíves fogadtatásban van részünk, és örvendetes visszhanggal lehet számolni.

g) Minél több más katolikus egyesület vagy csoport tagjai kerülnek be az auxiliárius légiósok soraiba, annál inkább megvalósul valamennyiük kívánatos egysége és együttműködése. Mária vezetésével mindannyian egyesülnek az imában, a jó szándékban, az idealizmusban, míg önállóságuk és sajátosságuk a legcsekélyebb mértékben sem károsodik, és a saját közösség imáiról sem kell lemondaniuk. Az auxiliárius légiósok ugyanis Isten Anyjának tiszteletére végzik imádságukat, nem pedig a Légiónak.

h) Nem katolikusok rendszerint nem lehetnek auxiliárius légiósok. Esetenként azonban előfordul, hogy egy más hitet valló személy kész a légiós imák naponkénti elimádkozására. Ilyen esetben adjunk neki Tesserát, és bátorítsuk nagylelkű elképzelésének megvalósításában. Nevét és címét rendkívül fontos feljegyezni a kapcsolattartás érdekében. ASzűzanya minden bizonnyal gondoskodni fog mindarról, amire szüksége van.

i) Azauxiliárius tagoknak tisztában kell lenniük azzal, hogy imaszolgálatuk nem annyira saját, szűk térségre korlátozódó vállalkozásaikat támogatja, hanem inkább a Légió világszerte folytatott, néha veszélyekkel teli harcát, amely az emberek lelkének örök üdvösségét szolgálja. Azauxiliárius tagokat meg kell győzni, hogy akkor is lényeges feladatot teljesítenek, ha nem közvetlen, aktív munkát végeznek. Olyan a feladatuk, mint a lőszergyár munkásaié, és a hadtápellátóké, akik nélkül bármely harcoló sereg tehetetlen.

j) Senkit sem szabad túlzott sietséggel felvenni. Ajelentkező segítő tagoknak előre tudomásukra kell hozni, hogy milyen kötelezettséget vállalnak, és valamelyest biztosnak kell lenni afelől, hogy azt hűségesen fogják teljesíteni.

k) Az auxiliárius légiósoknak bepillantást kell nyerniük a Légió munkájába, hogy ezáltal növekvő érdeklődéssel végezzék szolgálatukat. Két dolog érhető el ennek révén:

1. a jelenben jobban fogják végezni szolgálatukat, és kitartóan fognak imádkozni;

2. a jövőre nézve indíttatást kapnak, hogy adiutorok vagy aktív légiósok legyenek.

l) Az auxiliárius tagokkal állandó kapcsolatban kell maradni, különben hamarosan elvesztik érdeklődésüket, és visszamondják tagságukat. Ez jó megbízatás lehet bizonyos légiósok számára, akiknek az a célja, hogy a rájuk bízottakat egyre magasabb régiókba vezessék.

m) Minden auxiliárius légiós figyelmét fel kell hívni a Rózsafüzér Társulatra, s a vele járó nagy, lelki nyereségekre. Mivel az auxiliárius légiós már eleve többet imádkozik, mint a Rózsafüzér Társulat többi tagja, csatlakozása esetén csak nevét kell bejegyeztetnie a névsorba.

n) Az auxiliárius légiósoknak, akik Mária segédcsapatainak katonái, legalábbis el kell magyarázni, mi is a “tökéletes Mária-tisztelet”, azaz életünk teljes átadása Máriának. Ezzel ugyanis kiteljesedhet lelki fejlődésük. Sok auxiliárius légiós bizonyára szívesen szolgálná Máriát ilyen tökéletes módon. Mária azt kívánja, hogy minden lelki javukat adják át Őneki, akit Isten kincstárnokává tett. Ez minden további nélkül megtehető, mert Mária szándékai mindig megegyeznek a legszentebb Szív céljaival. Mária akarata magában foglalja az Egyház minden törekvését, az egész apostoli munkát, kiterjed az egész Földre és azokra a lelkekre is, akik a tisztítóhelyen várják szabadulásukat.

Ha teljes buzgósággal támogatjuk Mária szándékát, az nem jelent egyebet, mint hogy gondját viseljük Urunk Titokzatos Teste minden szükségletének. Ugyanis ma éppúgy, mint egykor Názáretben, Mária a gondoskodó anya. Aki szándékait az övével egyesíti, az egyenes úton jut el a célhoz, Isten akaratához. Ha azonban a magunk belátása szerint próbáljuk megközelíteni a célt, könnyen eltévedhetünk, s akkor vajon célhoz érünk-e egyáltalán?

Egyesek talán úgy vélik, azok számára találták ki ezt az odaadást, akik a lelki életben már komoly előrelépést tettek. Szem előtt kell tartanunk ezzel kapcsolatban egy fontos dolgot: Grignon Szent Lajos azokhoz az emberekhez fordult, akik épphogy megszabadultak a bűn kötelékétől, s már mindent elfelejtettek. Így ismét elölről kellett emlékezetükbe idéznie a katekizmus alapigazságait. S ezeknek az embereknek beszélt Grignon Szent Lajos a rózsafüzérről, a Mária iránti odaadásról és a szeretet szent szolgálatáról.

o) Jó, sőt szükséges dolog saját összejöveteleket rendezni az auxiliárius légiósok részére, így kötetlen formában találkozhatnak közösségükkel. Egy ilyen "hálózat" hozzásegíthet ahhoz, hogy az egész települést áthassa a Légió apostolkodó és imádkozó szelleme. Hamarosan eszerint élnek, és ezáltal átalakulnak.

p) Azauxiliárius légiósok közössége többet jelent, mint bármely más közösség: részét képezik a Légiónak, annak minden sajátos melegével és elevenségével. Arendszeres összejövetelek révén a tagok szoros kapcsolatban maradnak a Légióval, szellemével éppúgy, mint szükségleteivel. Ez még nagyobb odaadásra serkenti őket imaszolgálatukban.

q) Célul kell kitűzni, hogy minden auxiliárius légiót megnyerjünk a patríciuskör számára, ott találják meg ugyanis az ideális kiegészítést. Apatríciuskör biztosítja az auxiliárius légiósok rendszeres összejövetelét, amint azt már korábban ajánlottuk, s ezáltal állandó kapcsolatukat a Légióval, valamint vallási továbbképzésüket. Másrészt: ha patríciusok nyerhetők meg az auxiliárius tagság számára, akkor ez további előrelépést jelent részükre.

r) Auxiliárius légiósok nem alkalmazhatók a szokásos légiós munkaterületeken.

Első pillantásra sokat ígérőnek látszik a javaslat, mely konkrét munkával bízná meg őket: jó útnak tűnik az auxiliáriusok továbbvezetésére. Csakhogy az alaposabb meggondolás azt mutatja, hogy más dolog forog itt kockán. Az auxiliáriusok ugyanis munkát végeznének, de nem vennének részt az összejöveteleken. Ez pedig azt jelenti, hogy figyelmen kívül hagyjuk az aktív tagság egyik döntő előfeltételét.

s) Ha kívánatos és lehetséges, vegyenek részt az auxiliáriusok az Aciesen. Nagy ünnepet fog jelenteni számukra, és közvetlen kapcsolatba hozza őket az aktív légiósokkal. Azok az auxiliárius légiósok, akik maguk is szívesen tennének személyes önfelajánlást, az aktív légiósok után következzenek.

t) Azauxiliárius légiósoknak be kell szúrniuk a Tessera könyörgésébe a következőt: "Szeplőtlen Szűz, minden kegyelem közvetítője, könyörögj érettünk!"

u) Azaktív tagoknak szóló felhívás: "Légy mindig a lelkek szolgálatában!" – vonatkozik az auxiliáriusokra is. A légiósokhoz hasonlóan nekik is azon kell fáradozniuk teljes erővel, hogy megnyerjenek másokat is a légiós szolgálatra. Ha így tagot taghoz illesztünk, arany imalánccá válhat a Catena Legionis, mely behálózza az egész világot.

v) Gyakran hangzik el a javaslat, hogy rövidítsük le, vagy módosítsuk az auxiliárius légiósok imaszolgálatát, ha vakokról, írástudatlanokról vagy gyermekekről van szó.

Természetes dolog, hogy egy nem egészen pontosan rögzített kötelezettséget az ember egyáltalán nem érez olyan kötelezőnek. Ettől eltekintve azonban világosan kell látnunk, hogy nem tehető ilyen engedmény. Hosszabb vagy rövidebb idő múlva ugyanis alacsonyabb iskolai képzettséggel rendelkező emberek, a látásukban korlátozottak és a túlságosanelfoglaltak is magukévá tennék ezeket a könnyítéseket, és a kivétel idővel szabállyá válna.

Nem! ALégiónak ragaszkodnia kell az előírt imaszolgálat elvégzéséhez. Ha ez meghaladja némelyek erejét, inkább ne legyenek auxiliárius légiósok. Ennek ellenére sokat segíthetnek, ha a maguk módján imádkoznak a Légióért. Bátorítsuk is őket erre!

w) Az auxiliáriusoktól kérhető a Tessera és a tagsági igazolvány árának megfizetése. Azonban tagsági díj nem szedhető tőlük.

x) Minden Praesidiun listát vezet a segítő tagokról adiutorok, ill. auxiliáriusok felosztással, feltüntetve nevüket és címüket. Ezt a névsort időről időre be kell mutatni a Curiának vagy a Curia által megbízott vizitátoroknak alapos tanulmányozás céljából. Mindenekelőtt azt kell figyelni, rendesen vezetik-e a listát, buzgón toboroznak-e új tagokat, és a Praesidium alkalmanként meglátogatja-e a csatlakozott segítő tagokat. Ez azért szükséges, hogy ne tekintsenek hátra, ha már egyszer “az eke szarvára tették kezüket” (vö. Lk 9,62).

y) Az auxiliáriusok sorába való felvétel úgy történik, hogy az illető nevét bejegyzik a Praesidium auxiliárius tagjainak névsorába. E névsor vezetése az alelnök feladata 1

z) Apróbaidejüket töltő auxiliárius légiósok nevét a jelöltek listájára kell bejegyezni. A három hónapos próbaidő letelte után a Praesidiumnak meg kell bizonyosodnia, hogy az illető hűen teljesíti-e az imakötelezettséget, még mielőtt nevét beírnák a névsorba.

“Milyen viszonzást szán nekünk jóságos Üdvözítőnk fizetségül azért, hogy hősiesen és önzetlenül átadjuk Neki legszentebb Anyja kezének közvetítésével jótetteink minden értékét? Ha már e világon százszorosan megfizet azoknak, akik iránta való szeretetből elhagyják külsőséges, földi és mulandó javaikat, milyen lesz annak az embernek a százszoros jutalma, aki még benső, lelki javait is föláldozza Neki?” (Grignon Szent Lajos: A tökéletes Mária-tisztelet, 137.)

17. MEGBOLDOGULT LÉGIÓSAINK LELKE

Elérkezett a harc vége, az Úr magához hívott egy légióst. Most végérvényesen megerősíttetett légiós szolgálatában. Mindörökké légiós marad, mert a Légió meghatározó volt üdvössége számára. ALégió volt lelki életének támasza és öntőformája. Sőt mi több, az aktív tagok és az auxiliárius légiósok által naponta komolyan elmondott kérés ereje, vagyis hogy: "életünk harca után veszteség nélkül állhasson majd Előtted Légiónk" átsegítette őt hosszú életútjának veszélyein és nehézségein. Boldogító tudat ez minden légiósnak, akár a megholtra, akár önmagára gondol. Ebben a pillanatban azonban még fáj a barát és társ elvesztése, s imádkozni kell, hogy az elhívott katona mielöbb kiszabaduljon a tisztítótűzből.

Ha egy légiós meghal, a Praesidiumnak haladéktalanul szentmisét kell mondatnia a megboldogultért, és a Praesidium minden tagjának legalább egyszer érte kell felajánlania valamennyi légiós imádságát, a rózsafüzért is beleértve. Ez a kötelesség azonban nem áll fenn a Praesidium-tagok rokonainak halálakor. Agyászmisén és a temetésen vegyen részt lehetőleg minél több légiós, ne csak a Praesidium tagjai.

A temetésen ajánlatos elimádkozni a rózsafüzért és a többi légiós imádságot is, lehet közvetlenül az előírt egyházi szertar- tást követően. Ez az imádság nemcsak a megholtnak fog javára válni, hanem nagy vigasztalást nyújt a gyászoló rokonoknak, maguknak a légiósoknak és minden jelenlévő barátnak.

A légiós imákat el lehet mondani már a temetés előtt, a felravatalozás alatt, akár többször is. Természetesen ne gondoljuk, hogy ezzel az imádkozással már eleget tettünk a halottról való megemlékezési kötelezettségünknek.

November folyamán minden Praesidiumnak szentmisét kell mondatnia a Légió minden elhunytjáért, nemcsak a Praesidium saját halottaiért, hanem a Légió világszerte meghalt tagjaiért. Ezen a misén éppúgy, mint más alkalmakkor, amikor az elhunyt légiósokért imádkozunk, belefoglaljuk az összes rangfokozatú tagot.

"A tisztítótűz is része Mária birodalmának. Ott is az ő gyermekei várakoznak, hogy a múló fájdalmak után megszülessenek az örökké tartó dicsőségre. Ferreri Szent Vince, Szienai Szent Bernardin, Louis de Blois és mások kifejezetten a tisztítótűz királynőjének nevezik Máriát. Grignon Szent Lajos pedig arra szólít fel bennünket, hogy e hit irányítsa gondolatainkat és tetteinket. Azt kívánja, hogy helyezzük Mária kezébe imáink és engesztelésünk értékét. Megígéri, hogy áldozatunk viszonzásaképpen a számunkra oly kedves emberek sokkal bőségesebben részesülnek a segítségben, mintha imáinkat közvetlenül értük mondtuk volna el." (Lhoumeau: La Vie Spirituelle á I'Ecole de St. Louis-Marie de Montfort)

18. A HETI ÖSSZEJÖVETEL RENDJE

1. Minden összejövetel kerete legyen egységes. A tagok egy asztal körül üljenek, amelynek egyik végén egy kis oltárt készítenek az összejövetel idejére. Egy megfelelő méretű, fehér terítőre kerül a Szeplőtelen Fogantatás szobra (a kegyelem közvetítőjét ábrázolva, kitárt karokkal. kb. 60 cm magasságban), tőle jobbra és balra egy-egy virágváza és egy-egy égő gyertya. Aszobortól kissé előbbre és valamelyest jobbra álljon a Vexillum, amelyről a 27. fejezet ír.

A légiós oltár és a Vexillum képe megtalálható a kézikönyvben.

A szobor annak a jele, hogy a Királynő jelen van katonái között, ezért az oltárt nem szabad az asztaltól elkülönítve elhelyezni, vagy úgy felállítani, hogy a szobor kívül essék a tagok körén. Mennyei Édesanyánk iránti gyermeki szeretetünk megkívánja, hogy az oltárra kerülő tárgyak és virágok olyan szépek legyenek, amilyenek csak lehetnek. Azoltárhoz szükséges kellékek csak egyszeri kiadást jelentenek. Talán egy jótevő vagy más szerencsés körülmény hozzásegítheti a Praesidiumot, hogy ezüstvázákat és gyertyatartókat szerezzen be. Atagok egyikének megtisztelő kötelessége a Vexillum, a vázák és gyertyatartók tisztán tartása és fényesítése, valamint a virágról és gyertyáról való gondoskodás, melyet a Praesidium költségeiből kell fedezni.

Ha egyáltalán nem lehet természetes virágot szerezni, megfelel a művirág is, de az élet jeleként mellé kell tenni valami friss zöldet.

Olyan vidékeken, ahol a gyertya lángját védeni kell, használhatók egyszerű üvegcsészék vagy búrák, amelyek természetesen nem takarják el a gyertyákat.

A terítőbe belehímezhető a “Legio Mariae” felirat, de nem a Praesidium neve. Azt kell ugyanis hangsúlyozni, ami összekapcsol, nem pedig, ami elválaszt.

“Mária közbenjárása szorosan összefügg anyaságával, kifejezetten anyai jellegű, és ez megkülönbözteti minden más teremtmény közbenjárásától, amelyek különböző módon ugyan, de mindig “alárendelt módon” részesednek Krisztus egyedüli közvetítésében; így Mária közbenjárása is részesedés. “Ugyanis sohasem lehet egy sorba helyezni teremtményt a megtestesült Igével és Megváltóval”, de ugyanakkor “a Megváltó egyedülálló közvetítői tevékenysége sem rekeszti ki, hanem éppen serkenti a teremtményekben az egy forrásból eredő változatos együttmunkálkodást.” Így “árad szét valójában Isten egyetlen jósága a teremtményekben” (RMat, 38)

2. Meghatározott időben, pontosan kell a tagoknak a helyükön lenniük, majd kezdetét veszi az összejövetel. Apontos kezdés, amely a Praesidium teljesítőképességének egyik szükséges feltétele, csak akkor lehetséges, ha a tisztségviselők valamivel korábban jönnek, hogy megtehessék a kellő előkészületeket.

Írásban rögzített program, ún. “Munkaterv” nélkül sohasem szabad elkezdeni az összejövetelt. Ezt már a találkozó előtt kell megfogalmazni, s ennek alapján veszi sorra az elnök az egyes pontokat. Amunkatervben külön pontokban kell felsorolni a Praesidium által vállalt minden munkát, s a megbízatás mellett fel kell tüntetni annak a tagnak a nevét, aki kapta. Azegyes pontokat nem szükséges minden találkozón ugyanabban a sorrendben megbeszélni, minden tagot fel kell azonban szólítani jelentésének megtételére még akkor is, ha a légiósok két- vagy többfős csoportokban kapták a munkát.

Ügyelni kell a találkozó befejezése előtt arra, hogy minden tag megkapja a következő hétre szóló munkamegbízatását.

Legyen az elnöknek egy bekötött könyve, amelyben összeállíthatja minden hét munkatervét.

“Legyen bár az idealizmus mégoly izzó és az egész embert hatalmába kerítő, sohasem lehet határozatlan és nem reális érzések ürügye. Mint már említettük, Szent Ignác nagysága abban állt, hogy gondosan és módszeresen vetette be a vallásos erőket. Hasztalan a gőz, sőt értelmetlen, ha nincs hozzá henger és dugattyú. Mennyi vallási buzgóság megy veszendőbe, mert nem vizsgálják felül, és nem határozott cél érdekében vetik be! Egy pár liter benzinnel levegőbe lehet röpíteni egy autót, és fel lehet vele menni a hegy tetejére.” (Alfred O’Rahilly: William Doyle atya élete)

3. Az összejövetel kezdetén segítségül hívják a Szentlelket, aki a kegyelem, az élet és a szeretet forrása, mindezek közvetítőjének pedig Máriát tekintjük.

“Attól a pillanattól kezdve, hogy méhébe fogadta az Isten Fiát, Mária birtokosa lett egy bizonyos hatalomnak, hatáskörnek, mely a Szentlélek minden földi működésére vonatkozik. Ez pedig oly módon megy végbe, hogy egyetlen teremtmény sem kap Istentől kegyelmet az Ő közvetítése nélkül. Ő osztja szét ugyanennek a Szentléleknek minden ajándékát, erényét és kegyelmét annak, akinek Ő akarja, akkor, amikor Ő akarja oly mértékben és módon, amint Ő akarja.” (Szent Bernardin: Szentbeszéd az Úr születéséről)

[Megjegyzés: ennek az idézetnek az utolsó része szinte teljesenazonosan megtalálható Nagy Szent Albertnél, aki 200 évvel Szienai Szent Bernardin előtt élt. Biblia Mariana, Liber Esther 1.]

4. Ezt követi a rózsafüzér öt tizede úgy, hogy az első, harmadik és ötödik tizedet a lelki vezető, a másodikat és a negyediket pedig a tagok imádkozzák elő. Atagoknak nem szabad a rózsafüzért csendben végzett imának tekinteniük. Oly méltósággal és tisztelettel kell elmondaniuk, mintha a Szűzanya, akihez könyörgéseinket intézzük, maga is közöttünk volna, nemcsak a szobra.

Az Üdvözlégy megfelelő elmondása megkívánja, hogy ne kezdjük el az Üdvözlégy második részét addig, amíg az elsőt be nem fejeztük, és Jézus áldott nevét áhítattal ejtsük ki. A rózsafüzér imádkozása a Légióban részben kötelesség, részben ajánlott. Fontos szerepet tölt be a légiós életében, ezért minden légiót ösztönzünk a Rózsafüzér Társulatba való belépésre (lásd 7. Függelék).

VI. Pál pápa nyomatékosan hangsúlyozta, hogy ragaszkodni kell a rózsafüzérhez, mert az a legtisztább formájú imádság. Tartalma legnagyobb mértékben bibliai. Csodálatosan összefoglalja az egész üdvösségtörténetet, és bemutatja benne Mária szerepét.

“A legkülönfélébb imádkozási módok közül nincs jobb a rózsafüzérnél. Magába rejti mindazt a tiszteletet, amely megilleti Máriát. Gyógyszer minden gonosz ellen, s minden kegyelem forrása. (XIII. Leó)

“Valamennyi imádság közül a rózsafüzér a legszebb és kegyelmekben a leggazdagabb: ez az, amely leginkább megörvendezteti a legszentebb Szüzet. Szeressétek ezért a rózsafüzért, és imádkozzátok mindennap nagy odaadással – ezt a végrendeletet hagyom rátok, hogy megemlékezzetek rólam általa.” (X. Szent Piusz)

“A keresztények számára ez evangélium az első az összes könyv között; a rózsafüzér pedig nem más, mint az evangélium rövidített összefoglalása.” (Lacordaire)

“Lehetetlenség, hogy ne találjon meghallgatásra oly sok ember imája, ha ezek az imák mind egy nagy imádságot képeznek.” (Aquinói Szent Tamás Mt 18. fejezet alapján)

5. Közvetlenül a rózsafüzér után következik a lelki olvasmány, melyet a lelki vezető, ill. az ő távollétében az elnök olvas fel. Öt percnél ne tartson tovább. Aszöveg kiválasztása tetszés szerinti, javasolt azonban – különösen a Praesidium első éveiben – a kézikönyvből venni ezeket az olvasmányokat, hogy megismertessük tartalmával a tagokat, és buzdítsuk őket ezzel a kézikönyv komoly tanulmányozására.

Az olvasmány végén szokás közösen keresztet vetni.

“Kétségtelen, hogy Mária a legméltóbb ezekre az áldó szavakra. Már csak azért is, mert test szerint Jézus édesanyja lett (“Boldog a méh, amely kihordott és az emlő, amelyet szoptál”), de főképp azért, mert a híradás [Angyali üdvözlet] első pillanatában elfogadta az Úr szavát, mert hitt neki, mert Isten iránt engedelmes volt, mert a szavakat “megőrizte”, és “szívében gyakran elgondolkodott rajtuk” (vö. Lk 1,38.45; 2,19.51), és egész életével meg is valósította azokat. Ezért mondhatjuk: a Jézustól hallott dicséret egyáltalán nincs ellentétben, a látszat ellenére sem, azzal, amit az ismeretlen asszony kifejezett, hanem ezek pontosan Szűz Máriában találkoznak, aki egyedül nevezte magát az “Úr szolgálójának” (Lk 1,38). (RMat, 20)

6. Felolvassák az előző összejövetel jegyzőkönyvét, s ha a jelenlévő tagok egyetértenek vele, az elnök aláírja. Ajegyzőkönyv készítése során ésszerű középutat kell követni: ne legyen se túl részletes, se túl rövid. Minden jegyzőkönyvet el kell látni az összejövetelek sorszámával.

Ajegyzőkönyv szerepének fontosságát már kiemeltük az írnok kötelességeiről szóló fejezetben. Aheti összejövetelnek a jegyzőkönyv képezi az első pontját, amely a Praesidium tulajdonképpeni munkájával foglalkozik. Ezért kulcsfontosságúnak számít, ugyanis leírásának és felolvasásának módja megadhatja a találkozó egész menetének hangvételét a jó irányban éppúgy, mint a rosszban.

Ajó jegyzőkönyv olyan, mint a jó példa, a gyenge pedig, mint a rossz. Nyomatékosan le kell szögeznünk, hogy a jól megfogalmazott, de rosszul felolvasott jegyzőkönyvet rossznak kell tekintenünk. Atagokra különösen nagy befolyással van a jegyzőkönyv. Figyelmük mértéke és beszámolóik minősége ettől függ. Ezért egész egyszerűen a jó vagy a rossz jegyzőkönyv függvénye az összejövetel sikeres vagy sikertelen volta. Azösszejövetel minősége pedig további kihatással van a végzendő munka minőségére.

Mindezeket szem előtt kell tartania az írnoknak, amikor odahaza csendben a jegyzőkönyvön dolgozik. Erre a Praesidiumnak is ügyelnie kell saját hatékonysága érdekében.

“Szégyen volna, ha e tekintetben beigazolódnának Krisztus szavai, nevezetesen: hogy e világ gyermekei okosabbak, mint a világosság gyermekei (vö. Lk 16,8). Hisz láthatjuk, milyen igyekezettel intézik ügyeiket; mily gyakran készítenek mérleget hiteleikről és adósságaikról; milyen pontosan vezetik könyvelésüket; mennyire panaszkodnak veszteségeik miatt, és mennyire törekednek azokat kiegyenlíteni.” (X. Szent Piusz)

7. Rendszeres oktatás. A következő utasítást csatolni kell a munkatervhez, vagy más módon kell kéznél tartani, hogy az adott időben megtalálható legyen. Minden hónap első összejövetelén fel kell olvasnia az elnöknek közvetlenül a jegyzőkönyv aláírása után.

RENDSZERES OKTATÁS

“A légiós szolgálat minden légióstól megkívánja a következőket:

Először: pontos és rendszeres részvételt a Praesidium hetenkénti összejövetelein, amelyeken megfelelő és érthető beszámolót kell tennie a végzett munkáról;

Másodszor: a Catena napi elimádkozását;

Harmadszor: olyan alapos, aktív légiós munkavégzést a hit szellemében és Máriával egységben, hogy Isten Anyja újra saját Fiát láthassa és szolgálhassa a gondozottakban és a légiós társakban;

Negyedszer: tökéletes titoktartást minden olyan dolgot illetően, amit az összejövetel során beszéltek meg, ill. a légiós munka folyamán tudtak meg.”

“Mária általam akarja szeretni Jézust azoknak az embereknek a szívében is, akikben az én apostoli ténykedésem és szüntelen imám fel tudja szítani a szeretet tüzét. Ha teljesen azonosulni tudok Máriával, el fog árasztani kegyelmével és szeretetével úgy, hogy hasonlóvá válok egy túlcsorduló áradathoz, amely elönti mások szívét. Így általam Mária szeretni tudja Jézust, örömet okozhat neki, s nemcsak az én saját szívem által, hanem mindazon szívek sokasága által, melyek az enyémmel egyek.” (De Jaegher: Abizalom erénye) [Ez az idézet nem tartozik bele a Rendszeres oktatásba, és nem kell felolvasni.]

8. Pénzügyi jelentés. Apénztárosnak hetenként számot kell adnia a Praesidium bevételeiről és kiadásairól s annak anyagi helyzetéről.

“Lelkek néha azért vesznek el, mert hiányzik a pénz – vagy más szavakkal élve: mert hiányzik az igazi apostoli munka.” (Mellett, C.S.Sp)

9. Meghallgatják a tagok beszámolóit. Atagok maradjanak ülve, mialatt jelentéseiket megteszik. A beszámoló szabadon történjék, de a jelentést tevő tagok, természetesen bepillanthatnak az előre elkészített jegyzeteikbe.

Ha valamelyik tag nem teljesíti légiós kötelességét, azt a Praesidium nem tekintheti magától értetődő dolognak. Ha egy légiós igazolható ok folytán nem tudta elvégezni megbízatását, akkor ezt az okot – ha lehet – meg kell neveznie. Amennyiben a beszámoló elmarad, anélkül, hogy okát megmagyarázták volna, a kötelességmulasztás látszata forog fenn, és ez minden jelenlévőnek rossz példa.

Ha a tagok a szükséges komolysággal látnak munkához, szerencsére csak ritkán kerül sor mentegetődzésre, és ez így van rendjén. Ahol gyakoriak a mentegetődzések, lelohad a buzgóság és a fegyelem.

Ajelentés nemcsak az elnöknek szól. Figyelembe kell venni, milyen pszichológiai hatással volna ez a többiekre. Ha ugyanis az ember egy meghatározott személlyel beszél, olyan hangerőt használ, amelyet a köztük lévő távolság éppen megkíván. Ez azonban azt jelentheti, hogy a kissé távolabb ülők csak nehezen értik meg, amit az illető az elnöknek mond.

A beszámolót és a hozzáfűzött véleményeket olyan hangosan kell elmondani, hogy az az egész helyiségben érthető legyen. Bármily tökéletes és lelkiismeretes is egy beszámoló, ha a jelenlévők nem hallják, nyomasztóan hat, és rosszabb, mintha el sem hangzott volna. A suttogás nem a szerénység vagy a szelídség jele, mint azt sokan gondolni vélik. Ki olyan szerény, ki oly gyengéd, mint Mária? S elképzelheti-e bárki, hogy suttogva vagy érthetetle-

nül beszélt, és a mellette lévő emberek sem értették? Légiósok, kövessétek Királynőtöket ebben éppúgy, mint minden másban!

Az elnöknek vissza kell utasítania a nehezen hallható beszámolókat. Ez azonban feltételezi, hogy ő maga jó példával jár elöl, és így minden tag számára megadja a kellő hangerőt. A légiósok általában halkabban beszélnek, mint az elnök. Ha tehát ő csak tompa hangot vagy társalgó hangerőt használ, akkor a többiek már csak suttogva fogják megtenni jelentéseiket. Ha az elnök halkan szól, a tagok azt képzelik, hogy ők kiabálnak, s így azután hangerejüket egész a hallhatatlanságig mérséklik.

A tagoknak ragaszkodniuk kell ahhoz, hogy mindannyian hangosan beszéljenek, az elnököt is beleértve. A lelki vezetőnek is – akár egy orvosnak – meg kell követelnie, hogy minden beszámoló jól hallható legyen, mert ez döntő a Praesdium egészsége szempontjából.

A maga módján a beszámoló éppoly fontos az összejövetel számára, mint az ima. Az imádság és a beszámoló kiegészítik egymást. Mindkét tényezőre szükség van a Praesidium összejövetelén.

A beszámoló képezi az összekötő elemet a munka és a Praesidium között, s ezért világosan fel kell tárnia, mit végzett a tag. Bizonyos fokig hasonlítania kell a film elevenségéhez, mert csak így képesek a tagok társaik munkájában részt venni, azt megítélni, véleményt nyilvánítani és a többiek tevékenységéből tanulni.

A jelentésnek tükröznie kell a megkísérelt erőfeszítéseket és az elért eredményeket, s azt a szellemet, amelyben mindez történt, továbbá, hogy mennyi időt fordítottak rá, milyen módszert választottak, mit nem sikerült elérni, és kikkel léptek kapcsolatba.

Az összejövetel légköre legyen eleven és jókedvű. A beszámolóknak ezért nemcsak információjellegűeknek, hanem érdekesnek is kell lenniük. Elképzelhetetlen, hogy egy Praesidium egészséges, ha az összejövetel elképesztően unalmas, s ez kétségtelenül távol tartja a fiatal tagokat.

Vannak olyan munkák, amelyek változatosságuknál fogva elősegítik a jó beszámolót, míg akadnak olyan feladatok is, ahol ez a lehetőség nincs adva. Ilyen esetekben észre kell venni azokat a kicsi mozzanatokat, amelyek eltérnek a szokásostól, s ezeket kell a beszámolóban megemlíteni.

A jelentés ne legyen se túl hosszú, se túl rövid, főleg azonban ne legyen túlságosan sablonos. Az ilyen tekintetben kívánnivalót maga után hagyó beszámoló nemcsak a légiós kötelességbeli hanyagságát bizonyítja, hanem azt is, hogy a többi tag támogatja őt eme mulasztásában. Ez pedig ellentétben áll a Légió egyik alapgondolatával, amely épp a munka felügyeletére vonatkozik. A Praesidium nem tudja ellenőrizni azt a tevékenységet, amelyről nem kap kellő tájékoztatást.

A légiós feladatok általában olyan nehezek, hogy a légiósok talán megkísérlik leegyszerűsíteni azokat, hacsak az összejövetelen nem kapnak a Praesidiumtól megfelelő ösztönzést fáradságos munkájukhoz. Ez viszont nem volna helyes dolog, hisz azért vannak a Légióban, hogy olyan sok jót tegyenek, amennyit csak lehetséges. S valószínűleg ott van leginkább szükség a munkájukra, ahol a legerősebb, természetből eredő ellenállást érzik. Alégiós fegyelem révén áthidalhatók ezek a gyengeségek, s a tagok bátorítást nyernek, hogy feladataikat végrehajtsák. Alégiós fegyelem pedig elsősorban épp az összejöveteleken mutatkozik meg. A Praesidium nem tudja megfelelő módon ellenőrizni a munkát, ha a beszámolóból alig deríthető ki, mit is végzett az illető légiós. Ilyen esetben a Praesidium nem ösztökélheti, nem tudja támogatni, magára marad, nélkülözni fogja Praesidiumának

érdeklődését és vezetését. Pedig mindkettő nélkülözhetetlenül fontos számára. Így azután a légiós fegyelem már nem befolyásolja a tagot, s ennek minden tekintetben rossz következményei lesznek.

Nem szabad elfelejtenünk azt sem, hogy a rossz beszámoló helytelen példát jelent a többi tagnak is. Megeshet, hogy egyik Légiós nagy kárt okoz általa a másiknak, noha szolgálni szeretné a Légiót.

Egyetlen légiós sem elégedhet meg csak azzal, hogy jó beszámolót ad. Miért nem tűzzük a célt magasabbra és törekszünk arra, hogy példás beszámolóval egészítsük ki munkakötelezettségünk tökéletes teljesítését? Ily módon példát adnánk a többi tagnak, miként végezzék munkájukat, és hogyan számoljanak be róla. “Apélda jelenti az emberek számára az iskolát” – mondja Edmund Burke-, “és semmi egyébből nem tanulnak.” Az a légiós, aki eszerint cselekszik, egy egész Praesidiumot vezethet el a teljesítőképesség legmagasabb fokára. Bár nem a jelentések teszik ki az egész összejövetelt, mégis annak olyan “idegközpontját” képezik, amelyre minden reagál a Praesidiumban, akár jó, akár rossz irányban.

Korábban utaltunk arra, hogy bizonyos tekintetben Máriának kell példaképünknek lennie a beszámolóban. Minden egyéb tekintetben is segítséget ad azonban, ha rá gondolunk. Ha csak egy pillantást vetünk a szobrára, mielőtt elkezdenénk a jelentést, már emlékezni fogunk erre. Egy dolog biztos: ha valaki úgy próbálja megtenni beszámolóját, ahogy elképzelése szerint Mária tenné, aligha fog bármely szempontból is helytelen jelentést tenni.

“Vannak keresztények, akik úgy tekintenek Máriára, mint egy végtelenül tiszta és kiválasztott teremtményre, a legszeretetreméltóbb és leggyengédebb asszonyra, aki valaha is létezett. Ennek az a veszélye, hogy vagy csak érzelmileg fogják szeretni Máriát, vagy – a különösen erős egyéniségek- csak csekély vonzódást fognak érezni iránta. Ezek az emberek sohasem ébredtek rá arra, hogy ez a gyengéd Szűz, ez a szelíd Anya egyben a legrettenthetetlenebb Asszony is, és soha nem létezett férfi, akinek jelleme oly szilárd lett volna, mint az övé.” (Neubert: Marie dans le Dogme)

10. A Catena Legionis imádkozása. Ameghatározott időben mindannyian felállnak, és közösen elimádkozzák a Catena Legionist (lásd 22. fejezet, A Légió imádságai). Amint a tapasztalat mutatja, ez körülbelül a jegyzőkönyv aláírása és az összejövetel befejezése közötti idő közepére esik (az általában másfél órás összejövetel megkezdése után egy órával).

Az antifónát mindannyian közösen imádkozzák, a Magnificatot váltakozva a lelki vezető (távollétében az elnök) és a tagok. Akönyörgést a lelki vezető (vagy az elnök) egyedül imádkozza elő.

Akeresztvetés nem a Catena előtt, hanem a Magnificat első soránál történik. ACatena után nem vetünk keresztet, mert ezután rögtön az Allocutio következik.

Nincs szebb dolog a Légióban, mint amikor közösen imádkozzák a Catenát. Akár nagy öröm, akár keserű csalódás vagy netán a megszokottság fáradtsága jellemzi is a Praesidiumot, a Catena mindig olyan, mint egy mennyei, liliom- és rózsaillattal teli fuvallat. Csodálatos módon felfrissít és örömmel tölt el mindenkit. Minden légiós jól tudja, hogy ez nem romantikus túlzás!

“Különösen a Magnificatot szeretném kiemelni. Úgy hiszem, hogy Mária eme dicsérő énekében kegyelmi anyaságának hallatlanul fontos dokumentumát láthatjuk, amely

talán nem mindenki előtt nyilvánvaló. Tudjuk, hogy a legszentebbSzűz az Úr üzenetének pillanatától kezdve teljesen azonosult Krisztussal, az egész emberiség képviselőjének tekinti magát, bensőséges egységben van 'minden nemzedékkel', és osztozik mindazok sorsában, akik valóban egyek vele. A Magnificat az ő lelki anyaságának éneke." (Bemard, O.P.: Le Mystere de Marie)

"A Magnificat Mária imája, ami a szó szoros értelmében a messiási idők éneke, amelyben az ősi és az új Izrael öröme keveredik. S amint azt Szent Iréneusz felvetette: Mária dicsőítő énekében hangzott fel még egyszer Ábrahám örvendezése (vö. Jn. 8,56), aki megjósolta a Messiást, és prófétai előrelátással dicsőítette Istent az Egyház hangján. Sőt Mária himnusza közel s távol a világban mindenhol elterjedt, az egész Egyház imája lett minden korban." (MCul, 18)

11. Az Allocutio.* Miután ismét helyet foglaltak mindannyian, a lelki vezető rövid beszédet tart. Hacsak nem szól valami különleges ok ellene, legyen ez a beszéd a kézikönyv egy részének magyarázata. A cél az, hogy a tagokat fokról fokra megismertesse a kézikönyv egyes tárgyalt pontjaival.

* Így nevezték a római légióban a hadvezér katonáihoz intézett beszédét

A légiósok nagyon szívesen veszik az Allocutiót, hiszen az rendkívül fontos lelki fejlődésük szempontjából. Ezért az előrehaladásért a lelki vezető felelős, és igazságtalanság volna a tagokkal szemben éppúgy, mint a Légióval szemben, ha nem segítené kibontakozni valamennyi képességüket. Amit csak lehet, mindent meg kell tehát ismerniük a légiósoknak, ami szervezetüket illeti. E cél elérésében nagy segítséget nyújt a kézikönyv tanulmányozása, de nem helyettesíti az Allocutiót. Alégiósok talán azt gondolják, ha kétszerháromszor figyelmesen átolvasták a kézikönyvet, azzal már eleget tanulmányozták. De ha még tízszer vagy akár hússzor is elolvassák, akkor sem ismerik olyan jól, ahogy azt a Légió elvárja. Erre az ismeretre a légiósok csak úgy tehetnek szert, ha valaki módszeresen elmagyarázza nekik a kézikönyvet, és hétről hétre, évről évre elébük tárja és teljesen megismerteti velük a benne lévő valamennyi gondolatot.

A lelki vezető távollétében az elnök – vagy az elnök által kijelölt más tag – tartja ezt a magyarázatot. Nyomatékosan hangsúlyozzuk, hogy Allocutio címszó alatt nem elég csak felolvasni a kézikönyvből vagy másféle irományból.

Az Allocutio ne tartson tovább 5-6 percnél.

Az Allocutiót gondosan előkészítő, illetve elhanyagoló Praesidium úgy különbözik egymástól, mint egy kiképzett hadsereg a kiképzetlentől.

"Épp most, amikor a világ egyre gonoszabbá válik, és úgy tűnik, mintha Istennek már nem is volna hatalma az emberi szívek fölött, épp most – régóta érzem már – vár komolyan és aggódva valami nagyot azoktól, akik hűek maradtak hozzá. Lehet, hogy nem tud nagy sereget gyűjteni zászlaja alá, de azt kívánja, hogy mindegyik katonája hős legyen, s fenntartás nélkül és szeretettel adja oda Neki magát. Bárcsak sikerülne behatolnunk a nagylelkű szívek e varázsgyűrűjébe! Akkor, azt hiszem, Isten megadna nekünk minden kegyelmet, hogy véghezvihessük az annyira szívén viselt művét: saját megszentelésünket" (Alfred O'Rahilly: William Doyle atya élete)

12. Az Allocutio után mindenki keresztet vet. Ezt követik a még el nem hangzott jelentések és a napirend egyéb pontjai.

"Mária nyelvezete rendkívül kifinomult lelkű asszonyról tanúskodik. Természetes ad-

ottságainál fogva minden további nélkül költő válhatott volna belőle. Amikor beszélt, oly ritmusban áradtak belőle a szavak, hogy az maga volt a költészet. Képekben gazdag kifejezési módja a szavak művészetének nyelve volt." (Lord: Mária a modern világban)

13. A titkos perselyezés. Közvetlenül az Allocutiót követően kerül sor a titkos perselyezésre, amelyhez minden tagnak hozzá kell járulnia anyagi lehetőségeihez képest. A Praesidium ezzel a pénzzel fedezi a különféle kiadásokat, és járul hozzá a Curia és a magasabb rangú testületek anyagi támogatásához. Ismételten hangsúlyozzuk, hogy a testületeknek irányítói és terjesztési feladataik ellátásához semmilyen egyéb bevételi forrásuk és eszközük nincs, csak amit a Praesidiumok rendelkezésükre bocsátanak (lásd: Pénzügyi eszközök: 35. fejezet).

Az összejövetelt nem szabad megszakítani a pénzgyűjtés miatt. A perselyt feltűnés nélkül adja tovább egyik légiós a másiknak, s kezét még akkor is bele kell tennie, ha nem áll módjában adakozni.

Gondoskodni kell megfelelő zacskóról (nyitott perselyről), amibe a tagok beledobhatják hozzájárulásukat. Kesztyű vagy papírzacskó nem felel meg a célnak.

A gyűjtés azért titkos, mert a Praesidiumban nem szabad a legcsekélyebb különbséget sem tenni szegény és gazdag között. Ügyelni kell tehát a titoktartásra, s egy tag sem árulhatja el a másiknak, hogy mennyit adott. Természetesen mindenkinek szem előtt kell tartania, hogy nemcsak a Praesidium, hanem a Légió egész vezetése arra az összegre van utalva, amit a légiós a zsákba berakott. Atitkos perselyezést nem szabad ezért puszta formalitásnak tekinteni. Aza légiós, aki olyan keveset adományozott, hogy meg sem érezte, nem teljesítette hozzájárulási kötelezettségét. Minthogy kiváltsága révén részt vállalhat a Légió távolabbi, missziós küldetésében, a gyűjtéssel hozzásegít, hogy létrejöhessenek a szükséges pénzügyi feltételek. Agyűjtés során tehát gyakorolnia kell felelősségtudatát és nagylelkűségét.

Csak a személyenkénti hozzájárulás titkos, a végösszeget nyilvánosságra szabad hozni. Akönyvelést természetesen pontosan kell vezetni, és a felhasználásról számot kell adni.

"Talán Máriára, saját anyjára gondolt Jézus, amikor dicsérettel szólt az özvegy adományáról, aki nem 'feleslegéből adott, hanem egész megélhetését odaadta' (vö. Lk 21,3-4)." (Orsini: A Boldogságos Szűz története)

14. Az összejövetel befejezése. Ha a napirend minden pontját sorra vették, minden tag kapott munkamegbízatást, és kitöltötték a jelenléti ívet, akkor elmondják a Légió záró imáit, és a találkozó a papi áldással fejeződik be.

Azösszejövetel ne legyen hosszabb, mint másfél óra, a megállapított kezdési időponttól számítva.

"Azt is mondom nektek: Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön, és úgy kérik, megkapják Mennyei Atyámtól. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük." (Mt 18,19-20)

19. AZ ÖSSZEJÖVETEL ÉS A TAG

1. Az összejövetel tiszteletben tartása. A természet rendjében mindig attól függ az erőátvitel, hogy létrejön-e vagy megszakad-e a kapcsolat. Hasonlóképpen a Légió életében is előállhat bizonyos ponton egy végzetes kapcsolatmegszakadás. Előfordulhat, hogy egy tag részt vesz ugyan az összejövetelen, mégis csak kevés vagy semmiféle lelkesítést, odaadást és erőt nem kap, melyek pedig a Légió életét jelentik, amiről már korábban szóltunk.

A tagnak benső kapcsolatban kell lennie a találkozóval, de ez a kapcsolat még nem jön létre automatikusan a puszta jelenléttel. Szükség van a részvételt gyümölcsözővé tévő elemre, amely nem más, mint a tiszteletben tartás. Ha a tag tiszteletben tartja (respektálja) az összejövetelt, ez megmutatkozik az engedelmességben, a hűségben és a nagyrabecsülésben; ettől a tiszteletben tartástól függ minden a Légió életében.

2. A Praesidiumnak méltónak kell lennie erre a tiszteletre. Ha egy testület nem jobb, mint tagjai átlaga, akkor hiányzik vezetéséhez a legfontosabb feltétel, és hamarosan nem lesz méltó a tagok tiszteletére.

3. A Praesidiumnak ügyelnie kell a Légió szabályainak betartására. Minél jobban tiszteletben tartja egy légiós a Praesidiumot, annál inkább be tud kapcsolódni a Légió életébe; kölcsönhatás érvényesül ugyanis. ALégió szelleme és élete csak egy célt ismer: a tökéletességre való törekvést. APraesidiumnak ezért mindent be kell vetnie annak érdekében, hogy megszerezze a tagok legnagyobb tiszteletét, hogy azután megfelelően tudja befolyásolni őket.

Homokra épült az a Praesidium, amely megkívánja tagjaitól a tiszteletet, ugyanakkor nem veszi figyelembe a Légió szabályait. Ezért utalunk a kézikönyvben szüntelenül arra, mennyire elengedhetetlen az összejövetel és más egyebek rendjében a rögzített előírások szigorú megtartása.

4. A Praesidium legyen az állhatatosság példaképe. ALégió megkívánja, hogy az összejövetelek hangvétele és az azokon való viselkedés még a legbuzgóbb tag számára is példamutató legyen. Minthogy a légiós élet igen változatos, a Praesidiumnak alkalma nyílik e kötelesség teljesítésére.

Az egyes légiósokat akadályozhatja betegség, szabadság vagy egyéb elkerülhetetlen körülmény tagsági kötelességeik elvégzésében. APraesidium azonban sok légiósból áll, akik nem mindig ugyanazon időben vannak akadályoztatva, így felül tudnak emelkedni az egyén korlátozott voltán. Heti összejövetel csak akkor maradhat el, ha megtartása teljességgel lehetetlen. Ha a megszokott napon egyáltalán nem kerülhet rá sor, el kell halasztani egy másik napra. Nem ok az összejövetel elmaradására, ha a tagok nagyobb része nem tud rajta részt venni. Még mindig jobb néhány taggal megtartani a heti találkozót, mint teljesen lemondani róla. Egy ilyen összejövetelen természetesen csak kevés munkát végeznek el, a Praesidium azonban legalább eleget tett legfontosabb feladatának, s ez igen kedvezően hat a soron következő találkozók munkájára. Akaratlanul is növekszik ugyanis az elismerése annak a Praesidiumnak, amely a tagok távollétében is továbbdolgozik, állhatatosnak bizonyul a légiósok gyengeségei, hibái és különféle kötelezettsége ellenére is, s így kicsiben visszatükrözi az Egyház fő jellemvonását.

5. Fűtés és világítás. Legyen a helyiség jól megvilágítva, a hőmérséklet pedig kellemes, különben az összejövetel, mely egyébként örömet jelentene, valamiféle vezeklésssé válik, s ez kedvezőtlenül befolyásolná a Praesidium munkáját.

6. Ülőhelyek. Álljanak rendelkezésre székek vagy legalábbis padok. Ha a tagoknak iskolapadokkal vagy hasonló, rögtönzött ülőalkalmatosságokkal kell megelégedniük, rendetlenség keletkezik, melyben a Légió szelleme – a rend szelleme – nem tud boldogulni.

7. Jól meg kell választani az összejövetel időpontját. Minthogy a legtöbb embert napközben foglalkozása köti le, a heti találkozók megszokott ideje az este vagy a vasárnap. Vannak azonban olyanok is sokan, akik esti vagy éjszakai szolgálatban dolgoznak. Nekik is lehetővé kell tenni, hogy részt vehessenek a Praesidium összejövetelén; olyan időpontot kell tehát választani, ami nekik is megfelel.

Ugyancsak tekintettel kell lenni a több műszakban dolgozókra, akiknek munkaideje meghatározott ritmusban váltakozik. Két Praesidiumnak kell ilyen esetben összedolgoznia és befogadnia a több műszakban dolgozókat úgy, hogy találkozóikat különböző időpontokban tartják. Így ezek a légiósok váltakozva vehetnek részt a találkozón mindkét Praesidiumban aszerint, hogy mikor szabadok. Akét Praesidiumnak természetesen szoros kapcsolatban kell állnia egymással, hogy biztosak legyenek a jelenlét és a munkakötelezettség rendszeres teljesítése felől.

8. Az összejövetel időtartama. A heti találkozónak nem szabad másfél óránál tovább tartania a meghatározott kezdési időponttól számítva.

Ha egy Praesidium vezetése jó, és az egyes pontok megtárgyalását mégis meg kell szakítani vagy siettetni kell, hogy a befejezés kitűzött idejét tudják tartani, akkor ez annak a jele, hogy a Praesidiumnak túl sok a munkája, és megfontolandó, nem volna-e jobb a munkát megosztani.

9. A találkozó ne legyen túl rövid. A minimális időtartam nincs meghatározva. Ha azonban alig egy órát vesz igénybe az összejövetel minden alkalommal (ebből is kb. fél órát lehet az imára, a lelki olvasmányra, a jegyzőkönyv felolvasására és az Allocutióra számítani), akkor valószínűleg nincs minden rendjén.

Akármi is az oka – a tagok száma, a munka mennyisége avagy a beszámolók minősége-, tenni kell valamit ellene. Az iparban durva hibának számít, ha nem teljes kapacitással működtetnek egy gépet, noha igény volna a termékre. A Légió rendszerét is ki kell használni a legteljesebb mértékben. Senki sem állíthatja, hogy nincs szükség a lehető legtöbb lelki “termék” iránt.

10. Késői érkezés és korai távozás. Abevezető imádságokról elkéső légiósoknak térdelve és csendben kell elmondaniuk a rózsafüzért megelőző Tessera imáit, valamint az azt követő könyörgéseket. Ateljes rózsafüzért természetesen már nem lehet pótolni. Hasonlóképpen térdelve és csendben kell elmondaniuk azoknak a tagoknak az “Oltalmad alá futunk…” imát és az azt követő könyörgéseket, akik az összejövetel befejezése előtt kényszerülnek távozásra, erre azonban előbb engedélyt kell kérniük az elnöktől.

Semmilyen körülmények között sem szabad megengednie az elnöknek, hogy a tagok közül valaki rendszeresen túl későn érkezzék vagy túl korán távozzon. Amunkát bizonyára el lehet végezni, a jelentéseket pedig meg lehet tenni nélküle is, de ha valakinek közömbös, hogy elmulasztja a bevezető, ill. a befejező imádságokat, azzal olyan belső magatartást árul el, mely idegen az igazi légiós szellemtől, sőt ellenkezik vele. ALégió szelleme az ima szelleme. Az ilyen tag inkább kárára van a Légiónak, semmint hasznára.

11. A rend a fegyelem alapja. ALégió meggyőződése, hogy tagjai előrehaladásra tesznek szert a fegyelemben,

ha az összejövetel külső körülményei hűen megfelelnek a szabálynak;
ha valamennyi feladatot pontról pontra elvégeznek;
ha előírás szerint, pontosan látnak munkához;
ha mindenben érezhető, hogy e rendnek Mária a hajtóereje.

Fegyelem nélkül olyan az összejövetel, mint egy béna test egészséges fejjel. Erőtlen, s a tagokat nem tudja sem visszatartani, sem ösztönözni, még kevésbé bármilyen módon alakítani. Fegyelem nélkül ki vannak szolgáltatva természetes, emberi hajlamaiknak. Egyedül akarnak dolgozni vagy legalábbis kevés ellenőrzéssel; csak azt akarják megtenni, ami pillanatnyi hangulatuknak megfelel és csak úgy, ahogy éppen nekik tetszik. Ebből pedig nem származik semmi jó.

Másrészt: az a fegyelem, amelynek önként, vallási okokból vetjük alá magunkat, egyike a világ leghatalmasabb erőinek. Semmi sem állhat neki ellen, ha habozás nélkül ragaszkodunk hozzá, persze keménység nélkül és készségesen engedelmeskedve az Egyház tisztségviselőinek.

A fegyelem szelleme a Légió ismertetőjegyeinek egyike. Olyan kincs ez, amelyet saját sorain kívül is továbbajándékozhat. Afegyelem megfizethetetlen ajándék, mert a világ két szélsőség között – a túl kevés és a túl sok szabadság között – ingadozik, s egyiknek sincs semmi haszna. Az erős, külső fegyelem, amely hagyományon vagy erőszakon alapszik, eltakarhatja a belső fegyelem hiányát. Ahol az egyén vagy a közösség csak a külső fegyelemre támaszkodik, minden összeroppan, ha a külső nyomás megszűnik, pl. krízisek idején. A belső fegyelem sokkal fontosabb a külsőnél, de ez nem jelenti azt, hogy a külső fegyelem lényegtelen. Valójában mindegyiknek szüksége van a másikra. Ha megfelelő arányban kiegészítik egymást, és ehhez még hozzájárul a vallási indíték, kezünkben van az a hármas kötelék, amelyről a Szentírás azt mondja: “nem szakad el egyhamar’ (vö. Préd 4,12).

12. A pontosság rendkívül fontos. Pontosság nélkül nem teljesíthető az Úr parancsa: “Rendezd el ügyeidet…”(vö. Iz 38,1). Aza közösség, amely rendetlenségre neveli tagjait, teljesen elferdíti őket lelki értelemben. Ezen túlmenően eljátssza azt a tiszteletet is, amely minden igazi nevelés és fegyelem előfeltétele. Egy ilyen – különben könnyen megtartható – fontos dolog elhanyagolása éppoly őrültség lenne, mint egy hajót csak azért elsüllyedni hagyni, hogy ezzel megtakarítsuk a kátrány árát, amint azt az angol közmondás tartja.

Helyenként elővigyázatosságból néha az asztalra helyeznek egy órát, ennek azonban nincs a legkisebb befolyása sem az összejövetel menetére. Más Praesidiumokban a találkozó kezdetét, közepét és befejezését illetően játszik szerepet az óra, a beszámolók beosztását és a napirend egyéb pontjait azonban nem érinti. Pedig a pontosság alapelvét a találkozó kezdetétől a végéig minden tekintetben be kell tartani.

Ha a tisztségviselők hibát követnek el az előbb említett útmutatásban, a tagoknak tiltakozniuk kell, különben ők is segítséget nyújtanak, és maguk is részeseivé válnak a hibának.

13. Az imádkozás módja. Némely ember olyan temperamentumos, hogy még az imádság közben is nehezére esik tempóját mérsékelni. Ezek magukhoz ragadják a vezetést, és oda juttathatnak egy egész Praesidiumot, hogy az imádság sebessége már a tiszteletlenség határát súrolja. Atöbbé-kevésbé legáltalánosabban elterjedt hiba épp az, hogy az imákat túl gyorsan mondják. Ezzel a légiósok figyelmen kívül hagyják azt a kifejezett utasítást, mely szerint úgy kell imádkozniuk, mintha nemcsak egy szobor köré gyűltek volna össze, hanem maga a Boldogságos Szűz volna jelen ott láthatóan körükben.

14. Az ima és az összejövetel egy egységet alkot. Időről időre elhangzik az a javaslat, hogy imádkozzák a légiósok a rózsafüzért az Oltáriszentség előtt, és csak utána vonuljanak a találkozási helyiségbe. Ez a javaslat azért nem engedhető meg, mert az ima és a munka egysége döntő jelentőségű a légiós összejövetelen az egész légiós rendszer szempontjából. Amennyiben őrzik ezt az egységet, úgy az ima szelleme nyomja rá bélyegét a napirend minden pontjára (a hősies fáradozás pedig gazdag gyümölcsöt terem). Elvész ez az imaszellem, ha az imák nagy részét másutt mondják el. A helyiség cserélése megváltoztatná az összejövetel egész jellegét, s ezzel a Légió lényegét, mely tulajdonképpen az összejövetelekre épül fel. Azeredmény egy bizonyára igen méltányolható szervezet volna, amelynek azonban már semmi köze sem lenne a Mária Légióhoz. Az elmondottakból nyilvánvalóvá válik, hogy még kevésbé engedhető meg bármiféle körülmény között a rózsafüzérnek vagy az imák egyéb részeinek az elhagyása. Amit a lélegzés jelent a testnek, az a rózsafüzér a légiós összejövetelnek.

15. Templomi ájtatosságok és a heti összejövetel. Afent említett oknál fogva a Praesidium köteles minden légiós imádságot elmondani a heti összejövetel során még akkor is, ha azokat a találkozót megelőzően egy templomban vagy másutt, valamely rendezvényen már elimádkozták.

16. Különleges imák az összejövetelen. Gyakran kérdezik, szabad-e felajánlani az imádságokat a találkozón különleges szándékra. Mivel elég sok kérelem hangzik el e tekintetben, szükséges ezt a kérdést pontosan tisztázni:

Ha a kérelem arra irányul, hogy szabad-e a találkozón különleges szándékra felajánlani a légiós imádságokat, akkor a szabály a következő: Ezeket az imákat a Boldogságos Szűz, a Légió Királynőjének szándékára kell elimádkozni, más szándékra nem szabad.

Amennyiben a légiós imádságokat még más imádságokkal akarják kiegészíteni meghatározott szándékra, úgy a szabály így hangzik: Amúgy is elég imádság van már előírva, ne kívánjunk még többet. Természetesen figyelembe kell venni, hogy időnként a rendkívüli légiós szándékok megkívánják a különleges imát; ha pedig így van, akkor hozzá szabad kapcsolni a légiós imádságokhoz a találkozón még egy rövid imát. Nyomatékosan hangsúlyozzuk azonban, hogy ez csak ritkán fordulhat elő.

Az természetesen megengedett, hogy a tagoknak ajánljuk, foglalják bele magánjellegű imáikba a különleges szándékokat.

17. Ellentétben áll-e a beszámoló az alázattal? Akadtak olyan tagok, akik azon állítás alapján elégedtek meg az értéktelen beszámolóval, mert úgy vélték, vétenek az alázat ellen, ha közzéteszik jól végzett munkájukat. Létezik azonban egy olyan büszkeség, amely alázatnak álcázza magát; a költők az ördög kedvenc bűnének nevezik. Azilyen gondolatokat fejükben forgató légiósoknak igen ébernek kell lenniük, nehogy az alázat helyett a titkolt büszkeség vezesse őket, és ne az a kívánság, hogy munkájukat kivonják a Praesidium pontos ellenőrzése alól. Az igazi alázat sohasem készteti őket ilyen helytelen példára, mely – ha követésre talál a többiek között – tönkreteheti a Praesidiumot.

Nem, épp a keresztény szerénység készteti a légiósokat arra, hogy elkerüljék a különcködést, egyszerűen alávessék magukat közösségük szabályainak, előírásainak, és személyes s nem kevésbé lényeges részvételükkel hozzájáruljanak az összejövetel sikeréhez. Hisz mindegyik beszámoló – mint már mondottuk – építőkő ennek előmozdításában.

18. Az egyetértés az egység jele. Alégiósok között egyetértésnek kell uralkodnia, mert ez a harmónia jelzi, hogy az összejövetel a szeretet szellemében folyik. ALégió értelmezése sze-

rinti eredményes tevékenység sohasem zárja ki az egyetértést.

Azegység rovására valami jót tenni kétes nyereség; az egyetértést zavaró hibákat úgy kell kerülni a Légióban, mint a valódi pestist. Ilyenek az akadékoskodás, a kritizálás, a rossz hangulat, a bántó gúny és a beképzeltség. Ha ezek a tulajdonságok felütik fejüket egy Praesidiumban, azonnal tönkreteszik a jó légkört.

19. Az egyén munkája mindenkire tartozik. Azösszejövetel imával kezdődött, és mindenki tudja, hogy valamennyien együtt imádkoztak. Ennek a közös részvételnek az érzése kell, hogy jellemezze a napirend összes többi pontját is: észre kell venni, hogy valamennyien együttműködnek! Itt nincs helye a szomszéddal való beszélgetésnek vagy nevetgélésnek. Atagoknak meg kell tanulniuk, hogy nemcsak az egyes megbízott légiósokra vagy légiós párokra tartozik minden eset, hanem mindannyiukra. Ezért lélekben mindegyiküknek fel kell keresnie azokat az embereket és helyeket, amelyekről a beszámolókban szó van. Ha nem így tesz, meghallgatja ugyan a mások munkájáról szóló jelentéseket és észrevételeket, de ez a fajta figyelem nem elegendő. Nemcsak az odafigyelésről van ugyanis szó; érezni kell, hogy mindannyian egy szívvel-lélekkel azonosulnak a jelentést tevővel.

20. A titoktartás jelentősége igen nagy. A légiósoknak hónapról hónapra alkalmuk nyílik meghallgatni a rendszeres oktatást. Ezáltal világosan tudtukra akarjuk adni, mennyire fontos a titoktartás a Légió egész rendszerében.

A gyávaság nagy szégyene a katonának, az árulás azonban még sokkal rosszabb. Árulást követ el a Légióval szemben az, aki továbbmondja, amit az összejövetelen megtudott vagy szóba került. Ugyanakkor ésszerűen kell látnunk a dolgokat. Alégiósokat néha elragadja a buzgalom, és azt kérik, hogy a légiós pár emberszeretetből ne adja meg a Praesidiumnak mindazokat a neveket és jelentéseket, ahol vallási hanyagságról van szó.

Bár érthető ez az óhaj, tévedés áll fenn, és a Légió élete számára veszély is egyúttal: a Praesidium ugyanis nem volna képes ilyen körülmények között munkálkodni:

Ez az eljárás ellentétben áll valamennyi olyan közösség gyakorlatával, amely dolgait meg szokta tárgyalni.

Ha ugyanis ezt a javaslatot következetesen végrehajtanák, az azzal járna, hogy még a két légiós sem beszélhetne egymás között arról a látogatásról, amelyet pedig közösen tettek.

A munka, az ismeretek, az emberszeretet nemcsak az egyes tagok vagy párok dolga, hanem az egész Praesidiumé; ezért joga van tudomást szerezni a munkákkal kapcsolatos minden részletről. Abeszámolók meg nem tétele végül az egység széthullásához vezet. Atestvéri szeretet ürügye alatt vétkezünk a testvéri szeretet ellen.

A légiósok helyzete nem hasonlítható össze a papéval: a pap szent hatáskörének színtere másutt van. Egy légiós nem sokkal többet tud meg látogatása során, mint amennyit bármely bizalmas vendég vagy éppenséggel minden szomszéd, netán az egész környék amúgy is tud.

Ha a légiósokat felmentjük ama kötelezettségük alól, hogy munkájukról pontos jelentést tegyenek, a beszámoló ellenőrzésének lényege szorul háttérbe, amelynek oly nagy jelentősége van a Légió rendszerében. APraesidium nem adhat nekik tanácsot, vezetést vagy segítséget, így maga a Praesidium sem tudja ellátni feladatát, beszámolók nélkül ugyanis nem tudja nevelni és védeni a tagokat. Ha a Praesidiumban felhagynak azzal, hogy a légiósok hétről hétre számot adjanak munkájukról, nyitva áll a kapu a tapintatlanság előtt, ami a Légió kárára válik.

A legkülönösebb benne az, hogy a hallgatási kötelezettséget sem tartják már be hűségesen. Alégiós titoktartásért ugyanis egyedül a Praesidiumnak a tagjaira való befolyása kezeskedik. Ha ez a befolyás alábbhagy, gyengül a titoktartás is. Egyszóval a Praesidium nemcsak a testvéri szeretet és a titoktartás helye, hanem azok támasza is.

Ha a Praesidiumban beszámolókat tesznek, az olyan, mint a családi körben folytatott beszélgetés a saját ügyeikről. Éppoly nyíltan is kell beszélni, kivéve, ha kiderül, hogy valaki kiszivárogtatja a dolgokat. Azellenszer ilyenkor nem a jelentések korlátozása, hanem az áruló kizárása.

Természetesen akadnak mindig kivételek, mert esetleg a különleges körülmények abszolút titoktartást tesznek szükségessé. Ilyen esetben haladéktalanul a lelki vezetőhöz kell fordulni (ha nem elérhető, akkor más, alkalmas tanácsadóhoz), aki határoz a szóban forgó kérdésben.

21. Szabad véleménynyilvánítás. Kimondhatja-e valaki a véleményét kereken, ha az összejövetellel kapcsolatban kifogásai vannak? Alégiós összejövetelen nem úgy zajlanak a dolgok, mint a katonaságnál, hanem mint egy családban. Ajó szándékú kritikáért ezért hálásnak kell lenniük a tagoknak. Avéleményt előterjesztő hangnemnek azonban magától értetődően sohasem szabad kihívónak lennie, és a tisztségviselők iránti tiszteletet nem nélkülözheti.

22. Az összejövetel a tagság legfőbb erőssége. Természetünkből adódóan gyorsan szeretnénk sikert látni, s azután minden elért eredménnyel elégedetlenek vagyunk. Alátható eredmény azonban nem bizonyítéka a sikeresen végzett munkának. Van, akinek csak a kisujját kell megmozdítania, s máris eredményt mondhat magáénak; a másik pedig hősies kitartást mutat, s mégsem hoz neki gyümölcsöt. Amunka sikertelensége láttán van, aki úgy érzi, elvesztegetett fáradság volt az egész. Ha azonban csak a látható eredmények alapján értékeljük a munkát, akkor az a futóhomokhoz hasonlít, és a tagnak általában nem ad hosszú ideig tartást. Ez a tartás azonban igen fontos. Megtalálják azt a tagok az ima gazdagságában, a pontosan rögzített napirendben, a Légiót olyannyira jellemző jó légkörben, a megbízatások elvégzéséről szóló jelentésekben, a jó baráti kapcsolatban, a Praesidiumot összetartó fegyelemben, az eleven részvételben, a komoly rendben, tehát minden olyan dologban, ami hétről hétre fellelhető az összejöveteleken.

Senki nem gondol itt erőpocsékolásra és a közösség gyengítésére. Sőt: minden a Légió közösségének erősítését szolgálja. Találkozó találkozót követ, és lassan tudatosul bennünk, hogy egy súrlódásmentesen működő gépezetről van szó, amely bizonyára eléri azt a célt, amelyre kitalálták. Ez a tudat pedig bizonyosságot ad afelől, hogy értelmes munkát végzünk. Ez a meggyőződés szükséges ahhoz, hogy állhatatos légiósok lehessünk. Alégiósoknak azonban ennél messzebbre kell tekinteniük, és fel kell ismerniük, hogy ez Mária eszköze Szent Fia országának elterjesztéséért folytatott küzdelmében. Maguk a légiósok alkotják a részeket, és az egész működőképessége attól függ, milyen módon állnak rendelkezésre. Ahűséges tagok jó munkát végeznek, s Mária fel tudja őket használni céljai elérésére. Asiker pedig tökéletes lesz, mert “csak Mária tudja pontosan, miben rejlik a Mindenható legnagyobb dicsősége” (Grignon Szent Lajos).

23. A Praesidium “Mária jelenléte”. E fejezet utasításai még jobban, sőt teljesen meg akarják erősíteni az egyeseket a közösségben, hogy az mindenütt bevethető legyen az Egyház hivatalos apostoli munkájában. Aközösség és az egyén apostoli tevékenysége közötti kapcsolat a liturgia és az egyéni ima viszonyához hasonlítható.

Ez az apostoli tevékenység egységben áll Mária anyai szerepével, és az Ő gondoskodását

élvezi: “Ő hozta a világra magát a mindent megújító Életet, Isten pedig megajándékozta Őt nagy méltóságához illő adományokkal” (LG, 56). Aneki készséggel segíteni akaró emberek szolgálata révén Mária továbbra is teljesíti ezt a feladatát. APraesidium kínálja neki azokat a buzgó embereket, akik művében segíteni vágynak. Mária bizonnyal elfogadja a segítségüket. APraesidiumban tehát Mária egyfajta jelenlétét kell látnunk. A Praesidium révén osztja újra szét rendkívüli ajándékait, és terjesztheti ki anyai tevékenységét. Az ideáljaihoz hű Praesidiumtól elvárható tehát, hogy környezetében életet, megújulást, megszentelődést és segítséget jelentsen. Ezt a lelki alapelvet kell alkalmazni azokon a helyeken, ahol nehézségek adódnak.

“Hajtsd alá a vállad [a bölcsességnek], s hordozzad a terhét, a gyeplőit ne und meg sohasem. Közeledj felé szíveddel-lelkeddel, és minden erőddel tarts ki az útjain. Keresd csak, járj utána s biztosan rátalálsz, s hogyha megtalálod, ne engedd el többé. Végül megtalálod nála nyugalmadat, és csupa gyönyörré változik számodra. Erős támaszul szolgálnak majd bilincsei, nyakláncai pedig pompás öltözékül. Igájából aranypálca válik, gyeplőiből meg bíborszínű szalag. (Sir 6,25-30)

20. A LÉGIÓ SZABÁLYAIN SEMMIT SEM SZABAD VÁLTOZTATNI

1. A tagok nem változtathatják meg kényük-kedvük szerint a szabályokat és a gyakorlatot. A leírt módszer a Légió módszere. Bármilyen módosítás, még a legcsekélyebb is, óhatatlanul további módosításokat hoz magával, s egy napon kiderül, hogy alakult itt egy, a Légió nevét viselő csoport, de közös vonás vajmi kevés van vele. Még ha ez az új csoport valójában értékes munkát végez is, a Légió habozás nélkül elhárítja a vele való közösséget.

2. A tapasztalat azt mutatja, hogy néhány embernek nem sokat mond egy szervezet neve. Kifejezett önkénynek tekintik, ha egy bizonyos közösség nevét nem használhatják saját elképzeléseik fedőneveként.

Vannak ún. modernizáló emberek, akik szinte mindent megváltoztatnak a Légióban, csak a név marad. Hát miért nem lehet megérteni, hogy a lopás legrosszabb fajtájáról van szó, ha jogtalanul eltulajdonítjuk a Légió elismert státuszát és tagságát. Itt ugyanis lelki javakról van szó!

3. Néhány ember különleges esetnek tartja magát – gyakran települések is hangoztatják, hogy helyzetük a többiéhez képest egész más -, velük tehát kivételt kell tenni. Időről időre elhangzik az a javaslat, hogy a Légió szabályai nem lehetnek olyan merevek, hogy ne lehetne őket az – állítólag – különleges körülményekhez igazítani. Ennek azonban szerencsétlen következményei lesznek. Az ilyen módosításokat majdnem kivétel nélkül nem azért hajtják végre, mert szükségesek – a Légió egyébként már bebizonyította, hogy módszere egyetemesen bárhol alkalmazható – hanem, mert mindenáron függetlenek akarnak lenni. Ez a magatartás sohasem fogja magán viselni az ég áldását, s az efféle függetlenség eredménye a tagság elpártolása lesz. Természetesen nem mindig lehet erről meggyőzni az embereket. Aki nem gátolható meg abban, hogy a Légió szabályait saját ítélőképessége szerint alakítsa, annak legalább meg kell mondani, hogy becsülete tartsa vissza attól, hogy önhatalmú vállalkozásait a Légió nevével takarja.

4. Az egyes részek ily rafinált kiválogatása során – melyet a túl okos emberek űznek szívesen – veszendőbe megy a frissesség és tűz, amely az eredetinek annyi erőt kölcsönöz. Az ilyesfajta sebészi amputáció maradványa általában nem más, mint egy hulla. Legjobb esetben is csak egy szépen működő gépezet marad, nem egyéb. Ha azután szerény eredmények vagy netán teljes sikertelenség következik, súlyos felelősséggel kell szembenézni.

5. Elsősorban a Légió különböző testületei hivatottak gondoskodni arról, hogy a Légió rendszerében változás ne történjen. Amit hűségükben rájuk biztak, hűségesen meg kell őrizniük mindenáron.

“A Mária Légió rendszere kiváló!” (XXIII. János pápa)

“Vagy az egészet elfogadod, vagy az egészet elutasítod. A redukálás gyengít, a csonkítás megnyomorít. Könnyelműség nem elfogadni azt a részt, amely éppúgy az egészhez tartozik, mint bármely másik.” (J. H. Newman: A fejlődésről szóló értekezés)

21. A NÁZÁRETI TITOKZATOS OTTHON

A Krisztus Titokzatos Testéről szóló tanítás különleges alkalmazását vonatkoztathatjuk a légiós összejövetelekre, különösen a praesidiumi találkozókat illetően, melyek a légiós élet szívét jelentik.

“Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). Az Úr Jézus ezen szavai biztosítanak minket; a misztikus test jelenléte annál hatékonyabb, minél többen egyesülnek szolgálatára. Sokaknak kell lenniük, ami feltétele annak, hogy hatalma teljesen megnyilvánuljon. Ezt az egyes egyének fogyatékossága teszi szükségessé, vagyis az, hogy egy-egy személynek oly kevés erény jut osztályrészéül, amiben Krisztus nem tárulkozhat ki teljes valójában.

Egy egyszerű természeti hasonlat teheti ezt érzékletesebbé: az egyszínű üveg csak a saját színárnyalatának fényét bocsátja át, s az összes többit elnyeli. De az a fény, ami a különféle színes üvegek együttesén halad át, már magában foglalja az összes létező árnyalatot, s így teljes értékűnek tekinthető. Hasonlóképpen, amikor a légiósok az Úr szándékára tömörülnek, képességeik, tulajdonságaik kiegészülnek egymáséival, s így rajtuk keresztül Mennyei Atyánk tökéletessége és hatalma is nagyobb mértékben bontakozhat ki. Tehát, amikor a légiósok összegyűlnek a Praesidiumban az Ő nevében és az érte való munkára, Ő ezzel a fokozott hatalommal élhet, s bizonyosak lehetünk abban, hogy ott erő árad ki belőle (Mk 5,30). Jézussal ott van Mária és Szent József is a kis légiós családban, akinek ugyanaz a kapcsolata a Légióval, mint ami nekik volt Jézussal. Ez lehetővé teszi nekünk, hogy a Praesidiumot a Názáreti Otthon modelljének tekintsük, nem csupán áhítatos gyakorlatként, hanem kézzelfogható valóságként. “Jézus cselekedeteit és titkait nem kezelhetjük úgy, mint ami elmúlt vagy halott, de mint ami élő, jelenbeli és örök”- mondja Berulle. Hitünk szempontjából ugyanúgy helyes, ha a Praesidium helyiségeit és berendezési tárgyait a Szent Otthon szerkezetével és bútorzatával azonosítjuk. Az, hogy a légiósok hogyan becsülik meg a Praesidium ingóságait, arról tanúskodik, mennyire fogadják el azt az igazságot, melyet Krisztus bennünk él meg és rajtunk keresztül valósít meg, szükségszerűen igénybe véve azokat az eszközöket, amiket mi is használunk.

A fenti okfejtés elegendő indítást adhat ahhoz, hogy kellő gondot fordítsunk a Praesidiumot körülvevő dolgokra, valóságos otthonná formálva azt.

A légiósok nem mindig rendelkezhetnek korlátlanul azzal a helyiséggel, melyben összejöveteleiket tartják, azonban a berendezési és felszerelési tárgyakkal már sokkal szabadabban bánhatnak, úgy mint az asztal, a székek, az oltár és a könyvek. Hogyan teszik lehetővé a légiósok a Praesidium vagyis a Názáreti Otthon édesanyjának, hogy újra megelevenedjen az a házvezetés, amit Galileában kezdett meg annak idején? Máriának szüksége van a légiósok segítségére. Mindazonáltal ezt megtagadhatják vagy nemtörődöm módon akár oda is dobhatják neki, eltorzítva ezzel a titokzatos Krisztusért végzett munkát. Szembesülve eme gondolattal, a légiósoknak kötelessége minél valósághűbben elképzelni, Mária hogyan tarthatta fenn az otthonát.

Bár szegényes lehetett és bútorzata nagyon egyszerű, mégis mind közül bizonyára ez volt a leggyönyörűbb, mert minden idők feleségei és anyái között nem találni párját, s oly kitűnő és kifinomult ízléssel bírt, mely otthonának minden részletében megmutatkozott. Minden egyszerű részlet csodálatos, minden hétköznapi dolog csupa báj. Mert szerette ezeket az apró dolgokat – annál is inkább, hisz csak szeretni tudott – az Úr kedvéért, aki megalkotta és emberként használta őket.

Mária gondozta, tisztogatta, fényesítette őket, megpróbálta széppé tenni őket, mert a maguk módján azoknak egészen tökéleteseknek kellett lenniük. Bizonyosak lehetünk,

hogy nem volt semmi összezördülés abban a házban. Nem is lehetett, mert az a kis ház senki máséhoz nem hasonlított. Az a ház volt a megváltás bölcsője, a közeg, ahol a világ Ura felnevelkedett. A benne lévő minden dolog titokzatos módon azt a célt szolgálta, hogy azzá formálja, ami, vagyis az összes létező teremtőjévé. Ezért mindennek alkalmasnak kellett lenni arra, hogy beteljesítse ezt a magasabbrendű célt. Ez az alkalmasság abban a rendszerben, tisztaságban, fényességben és meghatározhatatlan minőségben valósult meg, amelyet Mária adott neki.

A maga módján a Praesidiummal kapcsolatos minden dolog a tagok alakítására szolgál, ezért a Szent Otthon jegyeit kell visszasugároznia, éppen úgy, ahogy a légiósoknak Jézust és Máriát kell sugározniuk.

Egy francia szerző könyvet írt a következő címen: “Utazás a szobám körül”

Tégy egy utazást gondolatban a te saját Praesidiumod körül. A lehető legkritikusabban vizsgálj meg mindent, amit látsz, hallasz. A padlót, a falakat, az ablakokat, a bútorzatot, az oltár összetevőit, különösen a szobrot, mely az otthon legfontosabb tényezőjét jeleníti meg : Máriát. Mindenekfelett vizsgáld meg a tagok viselkedését, és az összejövetel lebonyolításának módját.

Ha a látottak és hallottak teljes összegzése nincs összhangban a Názáreti Otthonnal, akkor nem valószínű, hogy názáreti lelkiség jellemezné a Praesidiumot. Azonban ama lelkiség nélkül a Praesidium helyzete még annál is rosszabb, mintha nem is létezne.

Néha a tisztségviselők, akár a hanyag szülők, tévútra vezetik a gondjaikra bízottakat. A praesidiumok hiányosságai majd mindig a tisztségviselőkre vezethetők vissza: ha a tagok pontatlanok és rendszertelenek a részvételben, ha nem végeznek megfelelő munkát, vagy megbízhatatlanul végzik munkájukat, vagy viselkedésük nem megfelelő az összejövetel során. Mindez azért, mert a tagok átvették a hibás viselkedést, s nem tanultak helyette jobbat. Tisztségviselőiktől rossz képzést kaptak.

Hasonlítsuk össze ezt az alkalmatlanságot a Názáreti Otthonnal. Képzeld el Miasszonyunkat úgy, hogy elhanyagolja teendőit, továbbá javíthatatlanul rendszertelen és rendetlen, hibás képzési formát nyújtva ezzel gyermekének. Nehéz, de próbáld meg elgondolni Máriát, mint aki ápolatlan, gyenge, megbízhatatlan, közömbös; aki hagyja, hogy a hínár ellepje a Szent Otthont és tönkremenjen. És a szomszédok gúnyos pletykálkodása! Természetesen különös a gondolat. Ennek ellenére nem egy és nem két légiós tisztségviselő hagyja elfajulni a Praesidiumon, vagyis a Názáreti Otthonon belüli állapotokat, holott nyilvánosan azt vallja, hogy ez a Miasszonyunk legtökéletesebb megtestesülése.

Másrészt viszont, ha mindezen dolgok a tökéletességükkel bizonyítják a Praesidium odaadását, akkor tudhatjuk, hogy a mi Urunk teljességgel ott van, amint azt szavai is jelzik. A Szent Család lelkét nem zárta be a Szent Ház, sem Názáret, sem Judea vagy bármilyen határ. Ezért a Praesidium szellemisége sem lehet bezárva.

“A katolikusoknak az Istenanya iránti szeretete mutatja a művészi érzék dicséretreméltóságát azzal, hogy nem akarja tudni a názáreti évek aprólékos részleteit. Tudjuk, hogy Názáretben marad egy élet, amit ember nem tapasztalt, ember aligha bír felfogni. Van-e a földön valaki, aki jellemezni tudja azt a két emberfeletti módon erőteljes életet, amelyek eme erőteljes mivoltukban minden mozdulatuknak, vonzalmuknak tökéletes egységét valósítják meg. Nézzünk le a názáreti dombtetőről; egy nőt látunk, aki a kúthoz megy le, fején edénnyel, mellette egy tizenöt éves fiúval. Tudom, hogy kettejük közt olyan szeretet van, ami nem tapasztalható azon lelkek közt, akik Isten trónja körül lakoznak. És tudom azt is, hogy nincs jogom többet látni, mert meghalnék a csodálkozástól”. (Vonier: Az istenanyaság)

22. A LÉGIÓ IMÁDSÁGAI

Az alábbiakban következnek a Légió imádságai, mégpedig olyan sorrendben, ahogy azokat az összejövetelek alkalmával szokták imádkozni. Egyéni imádkozás esetén e sorrend betartása nem kötelező.

Auxiliárius tagok számára is előírás mindezen imák napi elmondása.

Keresztet csak akkor kell vetni az egyes imaszakaszok elején és végén, ha az imádságokat nem egyszerre végzik. Egyébként csak az ima elején és végén van keresztvetés. (U)

1. Bevezető ima

Az Atya, † a Fiú …

Előimádkozó: Jöjj Szentlélek Úristen, töltsd el híveid szívét, és gyújtsd lángra bennünk szereteted tüzét. Áraszd ránk Szentlelkedet, és minden életre kél.

Mind: És megújítod a föld színét.

E: Könyörögjünk! – Urunk és Istenünk! Kérünk szenteld meg egyházadat minden népben és minden nemzetben. Áraszd ki Szentlelked ajándékait az egész Földre és add, hogy amit kegyelmed elindított az Örömhírrel, Ő folytassa a világban a benned hívők szívén át. A mi Urunk Jézus Krisztus által!

M: Amen.
E: Uram, nyisd meg ajkamat.
M: Hogy dicséreted hirdesse szám.
E: Isten, segíts meg engem.
M: Uram, siess segítségemre.
E: Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek.
M: Miképpen kezdetben, most és mindörökké. Amen.

(Öt tizedet elimádkozunk a szentolvasóból.)

Salve Regina

E: Üdvözlégy Királynő,
M: Irgalmasság Anyja! Életünk, édességünk, reménységünk, üdvözlégy! Hozzád kiáltunk Évának számkivetett fiai, hozzád sóhajtunk sírva és zokogva e siralom völgyéből. Fordítsd reánk tehát Szószólónk irgalmas szemedet, és e számkivetés után mutasd meg nekünk Jézust, méhednek áldott gyümölcsét! Ó irgalmas, ó kegyes, ó édes Szűz Mária!
E: Imádkozzál érettünk Istennek szent Anyja.
M: Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéretére.
E: Könyörögjünk. – Isten, kinek Egyszülötte élete, halála és feltámadása által az örök élet jutalmát megszerezte nekünk, engedd kérünk, hogy e titkokról a boldogságos

Szűz Mária szentolvasója elmondásával megemlékezvén, utánozzuk amit magukban foglalnak, és elnyerjük, amit igérnek. A mi Urunk Jézus Krisztus által.

M: Amen

E: Jézus szentséges Szíve,

M: Irgalmazz nekünk!

E: Szűz Mária szeplőtelen Szíve.

M: Könyörögj érettünk!

E: Szent József,

M: Könyörögj érettünk!

E: Szent János evangélista,

M: Könyörögj érettünk!

E: Grignon Szent Lajos Mária,

M: Könyörögj érettünk!

E: Az Atya, † a Fiú …

2. Catena Legionis

Az összejövetel felénél imádkozzuk;
a Légió tagjai naponta elmondják.

Antifóna

E: Ki az,

M: ki előjön, mint a hajnal pírja, szép, mint a hold, fénylő, mint a nap, félelmetes, mint a harcra kész sereg?

Magnificat

E: Magasztalja † lelkem az Urat,

M: és szívem ujjong üdvözítő Istenemben.

E: Tekintetre méltatta alázatos szolgálóleányát:
íme, ezentúl boldognak hirdet minden nemzedék,

M: mert nagyot művelt velem ő, aki Hatalmas:
ő, akit Szentnek hívunk.

E: Nemzedékről nemzedékre megmarad irgalma azokon,
akik istenfélők.

M: Csodát művelt erős karjával:
a kevélykedőket széjjelszórta,

E: hatalmasokat elűzött trónjukról,
kicsinyeket pedig felmagasztalt;

M: Az éhezőket minden jóval betölti,
a gazdagokat elbocsátja üres kézzel.

E: Gondjába vette gyermekét, Izraelt:
megemlékezett irgalmáról,

M: melyet atyáinknak hajdan megígért,
Ábrahámnak és utódainak, mindörökké.
E: Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek.
M: Miképpen kezdetben, most és mindőrökké. Ámen.

Antifóna

M: Ki az, ki előjön, mint a hajnal pírja, szép, mint a hold, fénylő, mint a nap, félelmetes, mint a harcra kész sereg?

E: Szeplőtelenül fogantatott Szűz Mária,
M: Könyörögj érettünk, kik Hozzád menekülünk.
E: Könyörögjünk. – Urunk, Jézus Krisztus, közvetítőnk az Atyánál, ki a legszentebb Szüzet, Édesanyádat nekünk is anyánknak adtad, hogy közbenjárónk legyen Nálad. A tőled kegyelmet kérőknek add meg azt az örömet, hogy amiért esedeznek, azt Mária által el is nyerjék.
M: Amen.

3. Befejező ima:

A légiós imádság: – Az összejövetel végén mondjuk el

E: Az Atya, † a Fiú ...

Oltalmad alá futunk, Istennek szent Szülője! Könyörgésünket meg ne vesd szükségünk idején, hanem oltalmazz meg minket minden veszedelemtől, mindenkor dicső és áldott Szűz!

E: Szeplőtelen Szűzanya, minden kegyelem közvetítője
/vagy a praesidium saját könyörgése/
M: Könyörögj érettünk!
E: Szent Mihály és Szent Gábor főangyalok.
M: Könyörögjetek érettünk!
E: Mennyei hatalmak, Mária angyalainak légiója,
M: Könyörögjetek érettünk!
E: Keresztelő Szent János.
M: Könyörögj érettünk.
E: Szent Péter és Pál apostolok.
M: Könyörögjetek érettünk!

A következő imát az első Amen-ig közösen mondjuk. A halottakért való könyörgést az előimádkozó egyedül imádkozza.

Adj Urunk mindnyájunknak, akik Nagyasszonyunk zászlaja alatt szolgálunk, hódító erejű hitet és az Istenanya iránti gyermeki bizalmat, hogy a világot számodra megnyerhessük.

Adj nekünk eleven szeretettől áthatott hitet, amely erőt nyújt, hogy mindent irántad való

őszinte szeretetből végezzünk, minden embertársunkban Téged lássunk, és rajtuk keresztül Neked szolgáljunk.

Adj sziklaszilárd rendíthetetlen hitet, hogy az élet minden keresztjében, fáradalmában és csalódásában állhatatosan ki tudjunk tartani.

Tégy hitünkben bátrakká: szent nyugtalanság hajtson minket ügyedért, elszánt lépésekre is a Te dicsőségedre és a lelkek megmentésére. Hitünk, mint tűzoszlop vezessen minket – bárhol is legyünk – közös győzelemre.

Add, hogy isteni fényed lángralobbantói lehessünk a bűn sötétjében és az örök halál útján, hogy ez ellanyhultakat izzítsa át a szeretet, és a megkeményedettek keljenek új életre.

Adj nekünk erős hitet, amely lépteinket a béke útjára vezeti. Végül Urunk, őrködj felettünk, hogy életünk harca után veszteség nélkül állhasson majd Előtted Légiónk az örök hazában, szereteted és dicsőséged országában. Amen.

E: A légió elhunyt tagjai és minden meghalt hívő lelke Isten irgalmából békességben nyugodjék.

M: Amen.

Közvetlenül ezután a pap áldást ad. Ha pap nincs jelen, keresztvetéssel fejezzük be az imádságot.

Az Atya, † a Fiú …

Az alábbi idézet nem tartozik a Légió imái közé!

“Mária hite minden ember és minden angyal hitét felülmúlta. Látta Fiát a betlehemi jászolban, és hitte, hogy Ő a világ Teremtője. Átélte menekülését Heródes elől, mégsem ingott meg hitében, hogy Ő a Királyok Királya. Látta világrajövetelét, és hitte, hogy öröktől fogva létezik. Látta szegényen, a legszükségesebbeket is nélkülözve, mégis hitte, hogy Ő a mindenség Ura. Látta gyermekként szalmán feküdni, s hite azt súgta, hogy Ő a Mindenható. Anélkül, hogy Fia egy szót is szólt volna, Mária hitte, hogy Ő az örök Bölcsesség. Hallotta Őt sírni, és hitte, hogy Ő a Paradicsom öröme. Végül látta meghalni, keresztre szegezve, kitéve gúnynak és csúfolódásnak, s bár mindenki hite megrendült, Mária mégis erős maradt, és rendíthetetlenül hitte, hogy Ő az Isten.” (Liguori Szent Alfonz)

23. A LÉGIÓ IMÁDSÁGAIN SEMMIT SEM SZABAD VÁLTOZTATNI

Ahhoz kell tartani magunkat, hogy a Légió imádságai nem változtathatók meg. Még a könyörgések sem módosíthatók vagy egészíthetők ki, sem az illető ország vagy település védőszentjének, sem más szentnek a nevével. Ez vonatkozik arra az esetre is, ha egy ilyen módosítás vagy kiegészítés egyébként kívánatosnak tűnne.

Ez a magatartás áldozatot követel, megelőzte azonban már az e tekintetben hozható legnagyobb áldozatok egyike. Bizonyára elfogadják ezt mindazok, akik Írországot, ahol e szabályokat megalkották, ismerik, és tudják, hogy az ott élő emberek mennyire szeretik hazájuk apostolát.*

* Szent Patrik 432-től 461-ig volt a sziget püspöke. Az írek mind a mai napig nagy tisztelettel övezik.

Igaz, hogy a különleges, egyedi könyörgések megtűrése még nem jelent durva eltérést az érvényben lévő szokástól. Benne rejlik azonban a Légió szabályaitól való eltérés csírája, a Légió pedig távol akarja tartani magától ezt a csírát.

Az imák a Légió belső szellemét tükrözik. Ezért – bármely nyelven is végezzék az idők folyamán – a legszigorúbb egységességnek kell jellemeznie, mely kifejezi egyben a szellem, a szív, a szabály, a gyakorlat tökéletes egységét. Erre hív a Légió mindenkit, aki valaha is zászlaja alatt szolgál.

“Minthogy Krisztus gyermekei vagytok, Róma gyermekeinek is kell lennetek.” (Szent Patrik)

“Uram, add meg nekem azt a kegyelmet is, hogy harcoljak azért, amiért imádkozom.” Morus Szent Tamás)

24. A LÉGIÓ VÉDŐSZENTJEI

1. SZENT JÓZSEF

Jézushoz és Máriához Szent József áll legközelebb. A Légió imádságaiban neve közvetlenül követi a Jézus legszentebb Szíve és Mária szeplőtelen Szíve megszólításokat. Egy Suarez nevű teológus szerint Szent József annyira bensőséges kapcsolatban áll Krisztus emberré válásának titkával, hogy felette áll minden szentnek és angyalnak.

József volt a Szent Család feje, és igen fontos, sőt egyedülálló szolgálatot tett Jézusnak és Máriának. Ugyanezt a szolgálatot teljesíti manapság is – nem többet és nem kevesebbet – Jézus Titokzatos Testének és a Test anyjának. Segítője az egyház életének és tevékenységének, így a Légiónak is. Az apa meleg szeretetével szüntelenül gondoskodik róla. Ez az oltalom létfontosságú, csak Mária anyai gondoskodása előzi meg. A Légió hálával tartozik érte. Ha azt akarjuk, hogy Szent József szeretete hathatósan felénk irányuljon, akkor ki kell tárnunk előtte szívünket. Annak a bensőséges szeretetnek tehát, amellyel Szent József eláraszt, vissza kell tükröződnie egész magatartásunkban. Jézus és Mária sohasem feledkezett meg róla, mindenért hálásak voltak, amit csak tett értük. Hozzájuk hasonlóan a légiósoknak is állandó figyelmet kell tanúsítaniuk Szent József iránt.

Szent Józsefnek, az Istenanya jegyesének ünnepe március 19-én van. Szent Józsefről, a munkások védőszentjéről különös tisztelettel emlékezik meg az egyház május 1-jén.

“Jézus titokzatos élete, mely az egyházban folytatódik tovább, nem választható el történelmi életétől. A pápák nem ok nélkül választották Szent Józsefet az egyház védőszentjéül. Az idő és az életmódok változó forgatagában feladata ugyanaz: az Egyház védelmezőjeként nem kevesebbet tesz, mint folytatja azt a küldetést, amelyet betöltött a földön a Szent Család életében. A názáreti napokat követően Isten családja növekedett, és elterjedt az egész világon. Szent József szíve új apaságának mértékében kitágult. Sőt túl is szárnyalja az Ábrahámnak tett isteni ígéret, miszerint utódainak száma annyi lesz, mint földön a porszem (vö. Ter. 13,16). Isten változatlanul bánik velünk; terveit nem jellemzi utólagos fontolgatás vagy önkényes változtatás. Minden egységes, rendezett, állandó és folyamatos. József, Jézus nevelőapja egyben nevelőapja Jézus testvéreinek is, tehát valamennyi kereszténynek. Mária, aki világra hozta Jézust, jegyese volt Józsefnek, aki titokzatos módon kapcsolatban áll vele az egyháznak a világban végbemenő misztikus születésénél. A Mária Légió tagjai azon munkálkodnak, hogy Isten országa, tehát az egyház már itt a földön egyre nagyobb legyen. Ezért joggal számíthatnak annak a szentnek egészen rendkívüli közbenjárására, aki az újszülött egyháznak, a Szent Családnak a feje volt.” (Suenens biboros)

2. SZENT JÁNOS EVANGÉLISTA

Az Újszövetség így jellemzi Szent Jánost: “a tanítvány, akit Jézus szeretett. (Jn 19,26; 20,2), és úgy állítja elénk, mint a legszentebb Szív iránti odaadás példaképét. Mindvégig hűségesen ott maradt e szív mellett, míg az meg nem állt, és át nem szúrta a katona lándzsája. A későbbiekben János a hűség példája lesz a Mária Szeplőtelen Szíve iránti odaadásban. Oly tisztán, mint egy angyal, Jézus helyére lépve, fiúi szeretetet tanúsított Mária iránt egészen a Szent Szűz haláláig.

Urunk keresztfán mondott harmadik szava azonban többet jelent, mint a fiú anyjáról való gondoskodása. Jánossal Jézus minden embert értett, különösen azokat, akik egyek Vele a hitben. Ezzel kinyilvánította, hogy Mária minden embernek és minden testvérének anyja, akik közül maga Jézus volt az elsőszülött. Szent János jelképezte ezeket az új gyer-

mekeket, ő volt az első az örökségben, és példaképe volt az utána következőknek. Ő az a szent, akinek a Légió a legszeretőbb tisztelettel tartozik.

Szerette az egyházat és minden tagját; az egyház szolgálatába vetette minden erejét. Apostol volt és evangélista, kiérdemelte a vértanúságot.

János volt Mária papja. Ezért különös védőszentje a Légió papjainak egy közösség szolgálatában, amelynek célja, hogy Mária élő képmása legyen.

Ünnepe december 27-én van.

“Amikor Jézus látta, hogy ott áll az anyja és szeretett tanítványa, így szólt anyjához: ’ Asszony, nézd, a fiad!’ aztán a tanítványhoz fordult:’Nézd, az anyád!’ Attól az órától fogva házába fogadta a tanítvány.” (Jn 19,26-27)

3. MONTFORTI GRIGNON SZENT LAJOS MÁRIA

“Mivel ismételten olyan határozat született, hogy a Légió imádságaiban sem helyi, sem más szentekhez könyörögni nem szabad, első pillantásra megtámadhatónak látszik, hogy Montfort Grignon Szent Lajos nevét bevegyék a könyörgésekbe. A leghatározottabban ki kell azonban hangsúlyozni, hogy semmilyen más szent nem játszott nagyobb szerepet a Légió fejlődésében, mint ő: a kézikönyv az ő szellemével van tele. Szavai visszhangzanak az imádságokban. Valójában ő a Légió tanítómestere. Ezért megilleti a könyörgés, sőt ez majdnem erkölcsi kötelesség is.” (A Légió Conciliumának határozata Montforti Grignon Szent Lajos nevének a könyörgésekbe való felvételéről.)

1947. július 20-án avatták szentté. Ünnepe április 28-án van.

“Nemcsak alapító, hanem misszionárius is! Sőt több a misszionáriusnál, mert kibontakozik lényének másik oldala is: tanító és teológus, aki olyan mariológiával ajándékozott meg minket, mint még senki. Oly mélyen tanulmányozta a Mária-tisztelet gyökereit, oly tágra nyitotta horizontját, hogy ezzel kétségtelenül előrevetítette napjaink Máriával kapcsolatos eseményeit Lourdes-tól Fatimáig, a Szeplőtelen Fogantatás dogmájától a Mária Légióig, s hirdetője lett annak az isteni országnak, mely Mária által jön el. Előfutárává vált annak a vágyott üdvösségnek, amelyet a szűz Istenanya hoz el a világnak szeplőtlen szíve által az idők végezetekor.” (Részlet Federigo Tedeschini bíborosnak, a Szent Péter Bazilika érsekének beszédéből, melyet 1948. december 8-án mondott a Szent Péter Bazilikában Montforti Grignon Szent Lajos szobrának leleplezése alkalmából.)

“Tisztán látom előre, miként fognak iderohanni a dühhel teli, méregtől ziháló bestiák, hogy ördögfogaikkal széttépjék ezt a kis iromány t és szerzőjét, akit a Szentlélek késztetett írásra, vagy legalábbis hogy elássák ezt a könyvecskét egy láda sötétjébe és csendjébe, nehogy fény derüljön rá. Sőt azokat is megtámadják és üldözni fogják, akik ezt olvassák és tettre váltják. De mit számít? Annál jobb! Ezek a kilátások felbátorítanak és remélni engedik azt a hatalmas sikert, amelyet mindkét nemből való bátor és derék légiósok fognak elérni a gonosz, a világ és a megromlott természet elleni harcukban azokban a végveszélyes időkben, melyek mindennél jobban közelednek!” (Montforti Grignon Szent Lajos: A tökéletes Mária tisztelet)

4. SZENT MIHÁLY FŐANGYAL

“Bár Szent Mihály az égi seregek vezére, igyekvő buzgalommal tiszteli Máriát, és azon van, hogy mások is tiszteljék. Állandó készenlétben vár arra, hogy Mária kívánságára segítséget

nyújthasson szolgálói közül valakinek.” (Szent Ágoston)

Szent Mihály mindig is a kiválasztott nép védelmezője volt, előbb az Ó-, majd az Újszövetségben. Az egyház hűséges oltalmazója maradt, és annak ellenére, hogy a zsidók elfordultak Jézustól, nem vonta meg tőlük segítségét. Sőt talán még fokozottabban segíti őket, hisz azóta még nagyobb szükségük van rá, azonkívül Jézus, Mária és József a vérrokonaik. A Légió Szent Mihály alatt szolgál. Sugalmazására annak a népnek az újra- megnyerésén fáradoznak szeretettel a légiósok, melynek hite az idők folyamán annyira meggyengült.

Az “Úr seregének vezérét” (Józs. 5,14) szeptember 29-én ünneplik a liturgiában.

“A kinyilatkoztatás szerint az angyalok, akik részesei a Szentháromság életének s a dicsőség fényében fürödnek, arra hivatottak, hogy részt vegyenek az emberiség üdvtörténetében, az isteni Gondviselés által kijelölt időkben.

’Nemde ők mind szolgáló lelkek? Azok szolgálatára vannak rendelve, akik majd öröklik az üdvösséget. – kérdi a zsidókhoz írt levél szerzője. (1,14) Ezt hiszi és tanítja az Egyház a Szentírás alapján, melyből megtapasztaljuk, hogy a jó angyalok feladata az emberek védelme, és üdvükért való féltő gond.’ (II. János Pál pápa, General Audience 1986. aug. 6.)

5. SZENT GÁBOR FŐANGYAL

Szent Mihály és Szent Gábor főangyalhoz gyakran egyszerre könyörgünk. Az egyház imaszövegeiben így nevezik őket: harcosok és fejedelmek, az égi seregek vezérei, az angyalok parancsnokai, az isteni felség szolgálói, az emberek védelmezői és vezetői.

Szent Gábor az isteni üzenet angyala. Ő továbbította Máriának a Szentháromság üdvözletét. Ő szólt először az embereknek az egylényegű Háromság titkáról. Ő jelentette be az Isten emberré válását, és ő nyilvánította ki Mária szeplőtelen fogantatását. Az ő szavaiban fedezhetők fel a rózsafüzér első hangjai.

Széles körű feltételezés szerint Gábor főangyal volt Mária őrzőangyala. Milyen különös: a Szeplőtelenül Fogantatottnak sokkal inkább szüksége volt e mellé adott segítőre, mint Ádám bármelyik gyermekének. Minden bizonnyal nagy erők fogtak össze ellene, Gábor angyal azonban sohasem hagyta cserben Máriát. A Légió szívesen tekinti magát Mária jelenléte és küldetése egyfajta folytatójának. Innét ered a gondolat, hogy Gábor a Légiónak is különös pártfogója, és ugyanúgy védelmébe veszi a Légiót, mint egykor Máriát.

Az előzőkben szerepelt, hogy Szent Mihály és a zsidó nép között különleges kapcsolat van. Talán ugyanez mondható el Szent Gáborról és a mohamedánokról is. A mohamedánok szerint Gábor nyilatkoztatta ki nekik hitüket. Ez az állítás ugyan megalapozatlan, mégis tükrözi azt a tiszteletet, amelyben a mohamedánok részesítik a főangyalt. S ezt meg is fogja nekik hálálni Szent Gábor. Elvezeti őket Krisztus felismerésére, melyért ő a felelős. Természetesen ezt az átalakulást ő egyedül nem idézheti elő: ehhez mint mindig – az emberek együttműködésére van szükség.

A Koránban meglepően magas helyet foglal el Jézus és Mária. Majdnem úgy ábrázolják őket, mint a Bibliában, de küldetés nélkül az üdvrendben. A mohamedán hit értelmében Krisztusnak és Szent Anyjának várakoznia kell, míg jön valaki, és síkra száll értük, igazolva, kik is ők. Bebizonyosodott, hogy a Légió képes erre, és a mohamedánok szívesen veszik a légiósok látogatását. A Koránban igen gazdag anyag található, amely Jézus és Mária szerepét értelmezi!

Szent Mihály, Szent Gábor és Szent Raffael ünnepe szeptember 29-én van.

“A Szentírás elénk állítja az egyik mennyei vezért, akit az ég látható alakban küldött el Máriához, hogy megvigye neki a megtestesülés titkát. Az angyal arra kérte Máriát, legyen a Megváltó anyja, mert az istenanyaság méltósága minden angyal fölötti hatalmat fog neki adni. ’Azt lehet mondani – írja XII. Piusz -, Gábor főangyal volt az első égi követ, aki hírül adta Máriának királyi méltóságát.’ (Ad Coeli Reginam) Gábort védőszentjükként tisztelik mindazok, akik fontos megbízatást kapnak, akikre Isten fontos híreket bízott. Máriának megvitte Isten üzenetét. Ebben a pillanatban Mária az egész emberiség nevében állt ott, Gábor pedig minden angyal képviseletében. Párbeszédük az idők végezetéig élni fog az emberekben. Ez vezetett ahhoz a szövetséghez, melyből ’új ég és új föld’ fog születni. Mily csodálatos volt a Máriához szóló angyal! Milyen helytelen lekicsinyíteni feladatát az üzenet pusztán passzív továbbítására! Hisz mindenbe be volt avatva, és meg is mutatta, hogy mindenről tud. Tiszteletteljesen válaszolt Mária feltett kérdéseire, mert Isten szószólója és meghatalmazottja volt. A Gábor és Mária közti találkozásból támadt a teremtés megújulása: az új Éva üdvösségre változtatta az első Éva okozta rosszat. Az új Ádám pedig, a Titokzatos Test feje, aki az angyalok fölött uralkodik, nemcsak az emberiséget váltotta meg, hanem helyrehozta az angyalok becsületét is, amelyet a bukott angyal beszennyezett.” (Michael O’Caroll CSSp)

6. A MENNYEI HATALMAK, MÁRIA ANGYALAINAK LÉGIÓJA

“Regina Angelorum! Az Angyalok Királynője! Csodálatos elképzelni Máriát, Édesanyánkat szüntelenül az angyalok seregének kíséretében! Olyan ez, mint a mennyország előíze!” (XXIII. János pápa)

“Mária vezeti az angyalok seregét. Az angyalok képezik a legpompásabb csapatát annak az Asszonynak, aki ’félelmetes, mint a zászlós hadak’ “. (Boudon: Az angyalok)

A Légió imádságaiban kezdettől fogva szerepelt az angyalokhoz való könyörgés, mégpedig a következő formában:

Szent Mihály főangyal, könyörögj érettünk!

Szent őrzőangyalok, könyörögjetek érettünk!

Isteni útmutatást látunk ebben, mert akkoriban még nem ismerték fel olyan világosan, mint ma, milyen szoros kapcsolatban állnak az angyalok a Légióval. Az idők folyamán aztán egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy helyénvaló az angyalok segítségét kérni. Arra a felismerésre jutottak, hogy az angyalok a küzdelemben a Légió “mennyei szövetségesei”. Ez a szövetség többféleképpen érthető. A Légió minden aktív és segítő tagjának megvan a saját őrzőangyala, aki lépésről lépésre küzd mellette. Ez a küzdelem bizonyos tekintetben többet jelent az őrzőangyalnak, mint a légiósnak, mert az angyal világosan látja, mi forog kockán: Isten dicsősége és a végtelenül értékes, halhatatlan lélek. Ezért ilyen intenzív az angyal részvállalása – mindig ráhagyatkozhatunk a segítségére. Más angyalok is részt vesznek azonban a harcban: például mindazoknak az őrzőangyalai, akikért a Légió munkálkodik, támogatják a légiósok fáradozásait. Nemcsak egyetlen angyal, hanem egy egész sereg siet segíteni. Harcunk ugyanis annak a nagy küzdelemnek egy része, amelyet az angyalok kezdettől fogva folytatnak a sátán és csatlósai ellen.

Az Ó- és Újszövetség egyaránt több százszor említi az angyalokat. A Biblia kijelentései értelmében az angyalok együtt küzdenek az emberekkel a gonosz ellen, és egyben az emberek leghűségesebb védelmezői. Az angyalok beavatkoznak a döntő pillanatban.

Minduntalan ilyen szavakra bukkanunk: Isten elküldte angyalát. Mind a kilenc angyali karnak megvan a maga védelmi feladata: embereket, helyeket, városokat, országokat, a természetet, sőt néhány angyal még más angyalokat is védelmez. A Szentírásból még az is kitűnik, hogy a pogány királyságoknak is vannak őrzőangyalai (vö. Dán 4,10 és 20; 10,13). A kilenc kar neve a következő: angyalok, főangyalok, kerubok, szeráfok, hatalmasságok, fejedelemségek, trónállók, mennyei erősségek, égi uralmak.

Az angyalok tehát akár egymaguk, akár együtt, segítségünkre jönnek. Ahhoz hasonlítható ez, mint amikor a légierő segítségére érkezik a szárazföldi haderőnek.

A korábbi könyörgés nem fejezte ki elég világosan az angyalok védelmezői feladatát. Ezt felismerve úgy döntöttek, hogy:

a) a könyörgést jobban kell megfogalmazni;

b) az angyalokhoz szóló könyörgést össze kell kapcsolni a "légió' szóval. Maga az Úristen is az angyalokkal kapcsolatban használta és szentelte meg a szót azáltal, hogy ajkára vette. Amikor ellenségei fenyegették, így szólt: "Vagy azt hiszed, nem kérhetném Atyámat, s nem küldene tizenkét légió angyalnál is többet?" (Mt 26,53)

c) a könyörgésbe be kell venni Mária nevét is. Ő az Angyalok Királynője, az angyali légiók vezére, és a Légió számára újabb ajándék lenne, ha ezzel a jelentőségteljes címmel köszönthetné Máriát. Ezt követően sok vita folyt az egész Légióban, mígnem 1962. augusztus 19-én a következő szöveget rögzítették és vették be a könyörgésbe:

"Mennyei hatalmak, Mária angyalainak légiója, könyörögjetek érettünk!"

Az Egyház október 2-án emlékezik meg erről a mennyei légióról.

A "Philangeli" nevű társaság az angyalokkal kapcsolatos ismeretek és tiszteletük terjesztésén munkálkodik. E szervezet székhelye Angliában van: Philangeli, Hon. General Secretary, Salvatorians, 129 Spencer Road, Harrow Weald, Middlesex HA3 7BJ, England.

"Mária, Angyalok Királynője" – ez a megszólítás több tiszteletteljes címnél. Mária királyi tisztsége a Krisztus királyságában való részvétel, neki pedig abszolút, mindent átfogó uralma van az egész teremtésen. A teológusok még nem tárták fel egész szisztematikusan, miként uralkodik Mária Krisztussal, a Királlyal. Annyi azonban világos, hogy Mária tevékenysége királyságából fakad, tevékenységének hatása pedig a látható és láthatatlan világmindenség határáig terjed. A jó szellemeket irányítja, a gonoszokat féken tartja. Mária olyan felbonthatatlan szövetséget kötött az ember és az angyalok között, mely révén az egész teremtett világ eljut igazi céljához, a háromszemélyű Isten megdicsőítésére. Mária királysága a pajzsunk, mert neki, Anyánknak és Védelmezőnknek hatalma van segítségünkre küldeni az angyalokat. Mária számára pedig azt jelenti ez a királyság, hogy Fiával együttműködve megtöri és megsemmisíti a sátán uralmát az emberek felett." (Michael O'Carroll C.S.Sp)

7. KERESZTELŐ SZENT JÁNOS

Meglepő és nem könnyen magyarázható tény, hogy Keresztelő Szent Jánost csak 1949. december 18-án vették fel a Légió védőszentjei közé. Ő ugyanis áhítatos magatartása révén bensőségesebben kapcsolódik a Légióhoz, mint a többi védőszent, Szent Józsefet kivéve.

a) János volt minden légiós őspéldaképe: az Úr előfutára, aki előkészítette neki az utat,

és elegyengette az ösvényeket. Példaképe annak a rendíthetetlen szilárdságnak és hűségnek, mellyel eleget tett hivatásának, és készen vállalta érte a halált, melyet el is szenvedett.

b) Sőt mi több, maga Mária készítette fel erre a feladatra – ahogy a Légió tagjaival is kell, hogy történjék. Szent Ambrus szerint Mária azért tartózkodott oly sokáig Erzsébetnél, mert fő célja az volt, hogy a kis "nagy prófétát" alakítsa és képezze. Az alakítás eme pillanatát ünnepli fő imádságunk, a Catena, melyet a Légió minden tagjának naponta el kell imádkoznia.

c) Az Erzsébetnél tett látogatás először állítja elénk az Istenanyát a kegyelmek közvetítőjeként, és Keresztelő Szent János az első, aki részese ennek a közvetítésnek. János ezért kezdettől fogva különös módon a légiósok védőszentje, segítőjük mindenféle kapcsolatukban, látogatásaikban és egyáltalán minden munkájukban. A Légió tevékenysége nem egyéb, mint azon való fáradozás, hogy Mária közvetítői tisztjében közreműködhessen.

d) Jánosnak lényeges része volt Krisztus küldetésében, és igen fontos helyet foglal el benne. Minden olyan közösségnek, amely utánozni akarja ezt a küldetést, egyesítenie kell magában mindazt, ami Krisztus feladatához lényegileg hozzátartozik. Előfutárnak mindig kell lennie. Ha ő nem lett volna itt, hogy előkészítse Jézus és Mária útját, meglehet, hogy nem jönnek el.

A Légió tagjainak fel kell ismerniük Keresztelő Szent János e különleges helyzetét, és belé vetett bizalmukkal lehetőséget kell teremteniük, hogy küldetését folytathassa. "Ha Jézus mindig az, 'akinek el kell jönnie', akkor János mindig az, aki előtte jár, mert Krisztus történelmi emberré válásának isteni terve Titokzatos Testében folytatódik" (Daniélou).

e) A befejező imában Keresztelő Szent János neve közvetlenül az angyalokhoz szóló könyörgések után áll. Ez a megfelelő hely, mert az imádságok előrehaladtában ábrázolják a Légiót: a Szentlélek vezetése alatt áll, aki Márián, mint tűzoszlopon át adja tudtul magát; segítségére vannak a mennyei seregek vezéreikkel, Szent Mihály és Szent Gábor arkangyallal; előtte jár előharcosként és előfutárként Keresztelő Szent János, aki ezzel – úgy, mint egykor – Isten reábízott küldetését teljesíti. Ezután következnek a Légió hadvezérei, Szent Péter és Pál apostol.

f) Keresztelő Szent Jánosnak két ünnepe van, születésére junius 24-én, halálára augusztus 29-én emlékezik az egyház.

"Úgy hiszem, Keresztelő Szent János titka ma is jelen van a világban. Aki ugyanis hinni akar Jézus Krisztusban, annak lelkét el kell, hogy töltse előbb János szelleme és ereje, hogy ezáltal tökéletes emberek készüljenek az Úr eljövetelére, akik kiegyenesítik szívükben ami görbe, és elegyengetik Jézus útját. János szelleme és ereje mind a mai napig Urunk és Megváltónk érkezése előtt jár." (Origenes)

8. SZENT PÉTER

"Szent Péter, az apostolok fejedelme kiemelt módon védőszentje az apostoli közösségeknek. Ő volt az első pápa, de nevének említésekor nemcsak rá gondolunk, hanem az őt követő valamennyi kiváló pápára, egészen a mostani Szentatyáig. Ezért a Szent Péterhez való könyörgés ismételten kinyilvánítja a Légió hűségét Róma iránt, mely a hit központja, a tekintély, a fegyelem és az egység forrása" (a Légió Conciliumának határozata arról, hogy Szent Péter nevét bevegyék a könyörgésekbe).

Szent Péter és Pál apostolok ünnepét június 29-én tartja az egyház.

“Mondom tehát neked: Péter vagy, erre a sziklára építem egyházamat, s az alvilág kapui sem vesznek rajta erőt. Neked adom a mennyek kulcsait. Amit megkötsz a földön, a mennyben is meg lesz kötve, s amit feloldasz a földön, a mennyben is fel lesz oldva.” (Mt 16,18-19)

9. SZENT PÁL

Aki meg akar nyerni másokat, olyan nagy és mindent átfogó lélekkel kell bírnia, mint az óceán. Aki a világot meg akarja téríteni, annak a lelke nagyobb kell, hogy legyen, mint a világ. Ilyen volt Szent Pálé attól a naptól kezdve, amikor hirtelen mennyei fényesség vette körül (vö. Ap. Csel 9,3). Az esemény lelke legmélyéig megérintette, és felszította szívében a vágyat, hogy az egész világon hirdesse Krisztus nevét és a benne való hitet. “Népek apostola” – ez az elnevezés híven tükrözi művét. Fáradhatatlanul munkálkodott, mígnem a hóhér kardja Isten színe elé küldte törhetetlen lelkét. Írásai azonban tovább éltek és élnek, hogy a küldetést folytathassák.

Az egyház imádságaiban mindig együtt szerepel Szent Péterrel. Nagy kitüntetés ez, de a közös könyörgés mindkét szentet megilleti, mert mártírhalálukkal együtt szentelték meg Rómát.

Ünnepüket az egyház ugyanazon a napon tartja.

“…többet fáradtam, többször voltam börtönben. Módfelett sok verésben volt részem, sokszor forogtam halálveszélyben. A zsidóktól öt ízben kaptam egy híján negyvenet, háromszor megbotoztak, egyszer megköveztek. Háromszor szenvedtem hajótörést, egy nap és egy éjjel a nyílt tengeren hányódtam. Sokszor voltam vándorúton. Veszélyben forogtam folyóvizeken, veszélyben rablók miatt, veszélyben népem körében, veszélyben a pogányok között; veszélyben a városokban, veszélyben a pusztaságban; veszélyben a tengeren, veszélyben az áltestvérek közt. Fáradtam és gyötrődtem, sokat virrasztottam, éheztem és szomjaztam, sőt koplaltam, fagyoskodtam, és nem volt mit fölvennem.” (2Kor 11,23-27)

25. A LÉGIÓ KÉPE

1. A kézikönyv borítóján látható a Légió jelképes ábrázolása. Egy dublini tehetséges, fiatal művész festette, és eredetijét ajándékba adta a Légiónak. A kép igen szép, és nagy kifejezőerővel bír, ezt a kicsinyített másolatok is jól mutatják.

De hogy is lehetne másként, ha egy alkotást ily jó lélek sugall!

2. A kép meglepően jól, sőt tökéletesen kifejezésre juttatja a Légió vallási meggyőződését.

3. Úgyszólván láthatók rajta a Légió imádságai: a bevezető imákat – a Szentlélek segítségül hívását és a rózsafüzért – a galamb jelképezi, mely beárnyékozza Máriát, és eltölti Isten szeretetének fényével és tüzével. Ezekben az imákban a Légió tisztelettel emlékezik meg arról a pillanatról, amely minden idők középpontja. Amikor Mária igent mondott az angyal üzenetére, anyja lett egyben Istennek és az isteni kegyelemnek. Ezért egyesülnek vele a légiósok a rózsafüzérben és veszik igen komolyan IX. Piusz szavait: "Meg tudnám hódítani a világot, ha volna egy olyan seregem, amely a rózsafüzért imádkozza."

Utal a kép továbbá a pünkösdre, a Szentlélek második eljövetelére, melyben Mária közvetítő szerepet játszott, s mely eseményre úgy tekinthetünk, mint az egyház bérmálására. Látható jelekkel nyilatkoztatta ki a Szentlélek Isten az egyházat, s eltöltötte azzal az apostoli tűzzel, melynek meg kell újítania a világot. "Mária hatalommal teli közbenjárása esdette ki az újonnan született egyház számára az isteni Megváltó Szentlelkének csodálatos kiáradását" (XII. Piusz). Ez a tűz Mária nélkül nem lobbant volna lángra az emberek szívében.

4. A Catenát – mint neve is mutatja – egy lánc jelképezi, mely körbeveszi a Tessera képét. Máriát úgy jeleníti meg, mint az antifóna sora: a felkelő hajnal pírja, szép, mint a hold, fénylő, mint a nap, félelmetes, mint a harcra kész sereg. Homlokán ragyogó csillag jelenti, hogy ő az igazi hajnalcsillag, akit a Megváltó kegyelem kezdettől fogva elárasztott, és aki az üdvösség hajnalát hirdeti.

Magnificat első verse is fellelhető a képen: a Máriát szüntelenül foglalkoztató gondolat tüzes betűkkel övezi fejét. A Magnificat alázatosságának győzelmét zengi. Isten napjainkban is az alázatos názáreti Szűztől teszi függővé győzelmét. Mindazokat, akik Máriával egyesülnek, felhasználja, hogy szent nevének dicsőségére nagy dolgokat vigyenek véghez.

A könyörgés és a válaszos vers a Szeplőtelenül Fogantatott Szűzhöz szól, akit a Légió különös tisztelettel vesz körül. Ezt az imát a képen a kígyó fejének széttiprása jeleníti meg. Ugyanerre utalnak a képet keretező szavak is: "Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet…"

Ezt a szüntelen harcot ábrázolja a kép: Mária és a kígyó; Mária gyermekei és a kígyó ivadékai; a Légió és a gonosz hatalmak, amelyeket győzelmesen visszaszorítanak és szétvernek.

A Catena befejező, napi imádsága Máriát minden kegyelem közvetítőjének, Krisztus és minden ember anyjának nevezi. A kép fölső részén látható a Szentlélek, minden jó forrása; lent a földgolyó, melyet jók és rosszak vesznek körül, jelentve az emberi világot; közöttük Mária, kegyelemmel eltelve, szeretettől égve, összeköttetést biztosítva közbenjáróként és az isteni kegyelem szétosztójaként mindenkinek. Mindenekelőtt azonban azokat ajándékozza meg, akik a szó szoros értelmében az Ő gyermekei: azokat, akik János evangélistához hasonlóan fejüket Jézus szívére hajtva és Máriát anyjukként szeretve jönnek

hozzá: “Asszony, nézd, a te Fiad!... Nézd, a te anyád!”. Ezek a szavak arra a golgotai pillanatra utalnak, amely elképzelhetetlen kínok között hirdette ki Mária anyaságát.

5. A kép szemünk elé tárja a záróima minden részletét. A Légió megszámlálhatatlan hadseregként áll előttünk, mely Királynőjének vezetésével, hadrendbe sorakozva nyomul előre zászlaja alatt, “jobb kezükben a feszületet, a balban a rózsafüzért tartva, Jézus és Mária szent nevét a szívükben hordva, Jézus Krisztus egyszerűségét és önfeláldozását egész magatartásukkal tükrözve” (Montforti Grignon Szent Lajos: A tökéletes Mária-tisztelet, 59.). Olyan hitért imádkoznak, amely életük minden hajlamát és tettét természetfölötti magasságba emeli, és megadja nekik az erőt, hogy Krisztusért, a Királyért mindent meg merjenek tenni. Ezt a hitet a tűzoszlop jelképezi, amely egyetlen szívvé olvasztja össze valamennyi légiós szívét, győzelemre viszi őket, az Ígéret Földjére, s miközben előrehalad, rájuk sugározza az isteni szeretet életet adó tüzét. A tűzoszlop Mária, aki hite által megmentette a világot. “Boldog, aki hitt” – olvasható a képet keretező szövegben. Mária pedig biztosan vezeti a minket körülvevő sötétségből a mi Urunk örök dicsőségébe mindazokat, akik Őt áldják.

6. Végezetül az ima szövege a légiós szolgálat fáradságaitól az örökkévalóság felé fordul, amikor majd mindenkit nevén szólítanak. Akkor a hűséges légiósok vállvetve és hiánytalanul fel fognak sorakozni, hogy szolgálatukért elnyerjék az örök élet koronáját.

Addig is azonban imádkozzunk mindazokért, akik már befejezték a harcot, és a dicsőséges feltámadásra várnak – talán szükségük van társaik imájára.

“Az Ószövetségben azt olvassuk, hogy az Úr ’nappal felhőoszlopban, éjjel tűzoszlopban’ (vö. Kiv 13,21) vezette népét Egyiptomból az ígéret földjére. Ez a csodás oszlop, mely hol felhő, hol tűz képében jelent meg, Máriát és mindazokat a feladatokat jelképezi, melyeket érettünk tesz.” (Liguori Szent Alfonz)

26. A TESSERA

“Tessera’ nevet viseli az az imalap, melynek első oldalán a Légió képe látható, benne pedig a Légió imádságai találhatók. Minden aktív légiósnak és auxiliárius tagnak kell ilyennel rendelkeznie.

A latinban “tessera” alatt elsősorban egy igazolványt értettek, olyan jelet, amelynek részeit szétosztották egymás között, és amelyről a barátok és utódaik felismerték egymást. A hadseregben egy kis négyszögletes táblát értettek rajta, amelyen a jelszó állt; ezt adták egymásnak tovább a római légióban.

A Mária Légióban a Tessera a Légió imáit és képét tartalmazó összehajtható lapot jelenti. Az egykori tessera mintájára ugyanazokat a gondolatokat akarja kifejezni: a) légiós a légiósnak adja tovább; b) a Légió igazi jelszavát ismerteti – imádságaiban; c) a légiósok egységének és testvériségének ismertetőjele, bárhol is találkozzanak. Ez az oka annak is, hogy a Légióban sok latin kifejezést használnak. Általános érvényűek, s épp ezért a Légió alapvető dolgok esetében használja. Az egymással való kapcsolatot oly nagymértékben segítik, hogy nem is lehetne róluk lemondani. Nem helytálló az a kifogás, miszerint idegen elemnek tekintve nem tartozhatnak a Légióba. Ezek a latin kifejezések ugyanis már olyan megszokottak, hogy teljesen beépültek a Légió szókincsébe. Nagy igazságtalanság volna a Légióval szemben, ha meg akarnák fosztani ezektől a gyakorlati és jellegzetes kifejezési módoktól.

“Utazókként együtt vándorolunk ezen a nyomorúságos világon, és mindannyian oly gyengék vagyunk, hogy szükségünk van testvérünk támogató karjára, nehogy összeroskadjunk útközben. Az üdvösség és kegyelem rendjében azonban Isten mindenekelőtt azt kívánja, hogy egyek legyünk. Az ima köti össze és egyesíti valamennyi szívet és hangot egy szívvé és egy hanggá. Erőnk a közös imában van: csak a közös ima biztosítja győzelmünket. Ezért tehát sietve egyesítsük imáinkat, fáradozásainkat, szándékainkat! Mindegyik elég erős már önmagában is, egyesítve azonban legyőzhetetlennek fognak bizonyulni.” (Ramiére).

27. A VEXILLUM – A Légió zászlaja

A Vexillum megtervezéséhez a római légió zászlaját vették alapul. A Szentlelket szimbolizáló galamb a sas helyébe került, amely a római jelvényt koronázta. A galamb alatti keresztfelirat: Legio Mariae (Mária Légió). A keresztfelirat és a szár között egy ovális alakú kép ábrázolja a Szeplőtelen Fogantatást (a Csodásérem képe), melyet fölül egyik oldalról egy rózsa, másikról egy liliom díszít. A szár egy földgolyón áll, amely asztali zászló esetén egy négyszögletes alapzaton nyugszik. Ez az elrendezés azt kívánja érzékeltetni, hogy a Szentléleknek meg kell hódítania a világot, s működését Mária és az ő gyermekei által terjeszti ki.

a) A Légió hivatalos levélpapírján szerepelnie kell a Vexilium képének.

b) Az összejövetelek alkalmával az asztalra kell állítani egy Vexiliumot, amelynek a Szűzanya szobrától 15 cm-re előre, ill. 15 cm-re jobb kéz felé kell lennie. A fényképen látható, általában használatos asztali modell az alapzatot is beleértve 32 cm magas.

Az ilyen – fémből és ónixból készült – Vexillum a Conciliumnál kapható.

c) Körmenetekhez és az Acies alkalmával egy nagy légiós zászlóra van szükség (lásd fénykép). Ennek magassága kb. 2 m, melyből leszámítunk kb. 60 cm-t a földgolyó alatti szárra. Az összes többi részét 12:1 méretarányban kell elkészíteni a modell mintájára. Acies alkalmával, és ha a Vexillumot nem viszik, alapzatban rögzítik a szárat. (Ez az alapzat azonban nem alkotórésze a Légió zászlajának.)

A nagy zászló nem kapható a Conciliumnál; készítése azonban egyszerű és könnyen befesthető. Azok a testületek, amelyek előnyben részesítik az igényesebb kivitelezést, bizonyára nem fát fognak anyagul választani. A művészi kialakítás lehetőségei e téren igen gazdagok.

d) A Vexillumot jogvédelem illeti, ezért gyártása csak a Concilium kifejezett engedélyével történhet.

“Micsoda gyönyörű, kifejezésteljes a Mária Légió zászlaja!” (XI. Piusz)

28. A LÉGIÓ VEZETÉSE

1. AMI MINDEN TESTÜLETRE VONATKOZIK

1. A Légiónak akár a helyi, akár a központi vezetése a testületek dolga. Az a feladatuk, hogy működési területükön biztosítsák az egységet, megóvják a Mária Légió eredeti ideálját, sértetlenül megőrizzék a kézikönyvben leírt szellemét, szabályait és gyakorlatát, valamint gondoskodjanak terjesztéséről.

Hogy milyen jó a Légió, az mindenütt azon fog múlni, hogy a testületek jó Légiót akarnak-e.

2. Valamennyi testületnek rendszeresen és gyakran kell találkoznia, legalább havonta egyszer.

3. Bármely légiós testület imádságaira, összejövetelének formájára és lefolyására ugyanazok az előírások érvényesek, mint a Praesidiumok találkozóira, de a következő kivételekkel:

a) nincs időbeli korlátozás;

b) nem kell felolvasni a rendszeres oktatást;

c) nem kötelező a titkos perselyezés.

4. Minden testületnek elsősorban az a fontos kötelessége, hogy hűségesen alárendelje magát a rangban felette álló testületnek.

5. Sem Praesidiumot, sem más testületet nem szabad addig alapítani, míg a soron következő felsőbb testület, vagy a Légió Conciliuma kifejezetten engedélyt nem adott rá, és az illetékes egyházi hatóság jóváhagyását meg nem kapták.

6. A Légió szabályzata értelmében a megyés püspök és a Légió Conciliumának fenntartott joga, hogy feloszlasson egy Praesidiumot vagy egy Curiát. Amennyiben ez megtörténik, úgy a Praesidium vagy a Curia azonnali hatállyal megszűnik a Mária Légióhoz tartozni.

7. Minden testületben kell lennie egy papnak, aki a lelki vezető funkcióját tölti be. A testület lelki vezetőjét az illetékes egyházi hatóság nevezi ki, s hivatalát visszavonásig gyakorolja. Ha a testület összejövetelén hit- és erkölcsbeli kérdések merülnek fel, eldöntésük a lelki vezető dolga. Vétójog is megilleti, tehát a testület minden határozatát vagy vállalkozását mindaddig feltartóztathatja, amíg az őt hivatalába kinevező egyházi hatóság határozatát meg nem szerzi.

A lelki vezető a testület tisztségviselője, és fenn kell tartania a Légiót megillető tekintélyt.

8. Ezen kívül minden testületnek van elnöke, alelnöke, írnoka és pénztárosa. Lehetnek még más tisztségviselői is, feltéve, ha a rangban soron következő testület ezt szükségesnek tartja, és ehhez beleegyezését adja. A tisztségviselők kinevezése három éves időtartamra szól. Ez az időtartam meghosszabbítható újabb három évvel, ez tehát összesen hat év. Amennyiben a tisztségviselés ideje lejárt, az eddigi tisztségviselő nem gyakorolhatja tovább tevékenységét. Ha a tisztségviselő valamilyen okból nem tölti ki a három évet, akkor a hivatalától való megválás napjával betöltöttnek minősül hivatali ideje, mintha három évig tartott volna. A még le nem telt hivatali időszak alatt a légiós

tisztségviselő azonnal megválasztható egy második hivatali időre, ugyanarra a tisztségre. Ha a tisztségviselő nem tölti ki a második hivatali idő három évét, akkor a hivatalától való megválás napjával betöltöttnek minősül hivatali ideje, mintha három évig tartott volna. Ha már egy második hivatali időről van szó, akkor csak a tisztségtől való megválástól számított három év letelte után engedélyezett újból a tisztségviselő kinevezése ugyanabban a testületben ugyanarra a tisztségre. Ezt az időtartamot nem szükséges betartani, ha ugyanazon testületen belül más tisztségre vagy egy másik testületben azonos tisztségre választják meg a légiós tisztségviselőt. Minden testületi tisztségviselő aktív tagja kell, hogy legyen egy praesidiumnak, és alá kell vetnie magát a fennálló rendelkezéseknek.

9. Ha valamely testületet magasabb rangúvá neveznek ki (pl. egy Curiát Comitiummá, stb.), ez nem befolyásolja tisztségviselőinek hivatali idejét.

10. A testület tisztségviselőit jelenlévő tagjai (vagyis közvetlenül a testülethez tartozó praesidiumok, testületek tagjai, illetve a testület bármely megválasztott tagja) választják meg a rendszeres összejövetel alkalmával. Minden légiós megválasztható valamely tisztségre. Ha korábban nem volt a testület tagja, úgy megválasztott tisztségénél fogva az lesz (ex officio). Minden tisztségviselési választást jóvá kell hagynia a következő magasabb rangú testületnek, de amíg a jóváhagyás megérkezik, a megválasztottak már eleget tehetnek a tisztségükkel kapcsolatos feladatoknak.

11. A tagoknak meg kell mondani – ha lehet, a választást megelőző utolsó összejövetelen -, hogy a következő alkalommal választás lesz, és hogy javaslatokat tehetnek. Elvárható, hogy a jelöltek tisztában legyenek az adott hivatali tisztséggel járó kötelességekkel.

12. Egy jelölt alkalmasságáról szabad ugyan nyilatkozni, de magától értetődő, hogy tartózkodó formában. A testület tisztségviselői is tehetnek javaslatot, ha mind egyetértenek abban, hogy a szóban forgó jelölt alkalmas a tisztség betöltésére. Egy ilyen megválasztási javaslat azonban nem lehet akadálya annak, hogy más jelöltek is szóba jöjjenek, és a választást lebonyolítsák.

13. A választás titkos szavazással történik. Lefolyása a következő:

Minden egyes tisztséget külön kell megválasztani, mégpedig először a magasabb rangút. Minden jelöltet formálisan javasolnia kell valakinek, s ezt a javaslatot egy másik személynek kell alátámasztania (szekundálnia). Ha csak egy nevet jelölnek meg, természetesen fölösleges a titkos szavazás. Ha azonban két vagy több légiót is javasolnak és szekundálnak, a választást szavazócédulákkal kell lebonyolítani. Minden választásra jogosult jelenlévő kap egy szavazócédulát, beleértve a lelki vezetőt is. Ügyelni kell arra, hogy csak a testület tagjai jogosultak választásra. A kitöltött cédulákat gondosan összehajtogatják, és a választásnál segédkezők begyűjtik. A választó személy neve nem szerepelhet a szavazócédulán.

Ha a számlálás azt eredményezi, hogy egy jelöltnek abszolút többsége van, tehát legalább egy szavazattal többet kapott, mint a többi jelölt együttesen, akkor őt választják meg. Ha azonban nem ért el abszolút többséget, akkor a választás eredményét közzéteszik, és újból szavaznak ugyanazokról a jelöltekről.

Ha a második választási forduló után sem kapott egy jelölt sem abszolút többséget, akkor az, aki a legkevesebb szavazatot kapta, kiesik, és a megmaradt jelöltekre újból szavaznak. Ha a harmadik választási forduló is eredménytelen, ismét az a jelölt esik ki, akinek a legkevesebb szavazat jutott. Ezt a folyamatot mindaddig ismétlik, amíg az egyik jelölt meg nem kapja az abszolút szavazati többséget.

Minthogy itt egyházi közösség tisztségviselőinek a megválasztásáról van szó, a választást nem szabad mellékes dolognak tekinteni, hanem szigorú és megfelelő formában kell végrehajtani, és a választás titkosságát minden szavazócédula esetében meg kell őrizni. Szükséges a választás lefolyását írásban is rögzíteni az ülésről szóló jegyzőkönyvben, amelynek tartalmaznia kell a javaslattevő és a javaslatot alátámasztó (szekundáló) személyek nevét és a jelöltekre leadott szavazatok számát (ha több jelölt is van). Ezt be kell nyújtani az eggyel magasabb rangú testületnek jóváhagyásra.

14. Minden Praesidiumot és minden testületet tisztségviselői képviselnek a rangban közvetlenül fölöttük álló testület előtt.

15. A tapasztalat azt mutatja, hogy a felsőbb testületek felügyeleti szerepének minél hatékonyabb ellátása érdekében érdemes levelezőket kinevezni, akik állandó kapcsolatban állnak a távolabbi, alájuk tartozó testületekkel és a havi megküldött jegyzőkönyvek alapján jelentést készítenek, amit a magasabb rangú testület összejövetelén olvasnak fel, ha szükséges. A levelezők látogathatják a magasabb rangú testület üléseit, részt vehetnek a megbeszéléseken, de; hacsak nem tagjai a magasabb rangú testületnek, szavazati joguk nincs.

16. A testület engedélyével vendégek is részt vehetnek az összejöveteleken, függetlenül attól, hogy a Légió tagjai-e vagy sem. A vendégeknek nincs szavazati joguk, de a titoktartási kötelesség rájuk is vonatkozik.

17. A Légió testületei a következők: Curia, Comitium, Regia, Senatus és Concilium, továbbá minden olyan testület, amely a szabályzat értelmében létesíthető.

18. A latin elnevezések nagyon jól kifejezik a különböző testületek mindenkori feladatkörét.

A Légióban Mária a Királynő: Ő gyűjti össze a légiósok seregét, hogy dicsőséges harcba vigye őket, Ő adja a parancsot, Ő ihleti meg őket, s Ő maga vezeti őket győzelemre. Mária látható képviselője az a testület, amely valamennyi légiós testületet felügyeli: a Concilium.

Egy olyan testületben, amely egy kis területen működik, többnyire képviselve van a hozzá tartozó valamennyi csoport. Nem így egy magasabb rangú testületben, amely oly nagy területet képvisel, hogy tulajdonképpen lehetetlen minden tagnak részt vennie a rendszeres összejöveteleken. A Curia, Comitium, Regia és Senatus elnevezések nagyon jól tükrözik e testületek jellegét, rangját és működési területét.

Egy magasabb rangú testület egyidejűleg teljesítheti egy alárendelt testület feladatait is. Egy Senatus például lehet egyben Curia is. A működési területek ilyen összefonódásának több előnye is van a következő okok miatt:

a) Mind a felsőbb, mind az alárendelt testület vezetése általában ugyanazon légiósok kezében van; megkönnyíti munkájukat, ha az összejövetel során mindkét testület feladatait teljesíteni tudják.

b) Van azonban egy még fontosabb ok is: A magasabb rangú testület tagjai többnyire igen széles területről érkeznek. Valószínűleg nem képesek teljes létszámban részt venni a találkozókon, melyeket a testületnek rendszeresen és rövid időközönként kell tartania. Ennek az a következménye, hogy egy buzgó légiósokból álló, kis csoport komoly felelősséget és nagy mennyiségű munkát kap, s elkerülhetetlenné válik, hogy a munka nagy részét csak mellékesen vagy sehogy sem végzik, s ez ugyancsak kárára van a Légiónak.

Ha egy magasabb rangú testület feladatait összekapcsolják egy alacsonyabb rangúéval, az is biztosított, hogy az összejöveteleken a tagok mindig nagy létszámban lesznek jelen. Ezek a légiósok nemcsak az alárendelt testület kötelességeit fogják teljesíteni, hanem a magasabb rangúé iránt is érdeklődni fognak, s beletanulnak abba. Hamarosan alkalmazhatók lesznek az igen fontos felügyeleti munkára, a terjesztésre és a magasabb testület írnoki feladatainak elvégzésére is.

Talán van, aki kifogásolja, hogy az ilyesfajta eljárás révén egy alapjában véve kis körzetben illetékes testületre ruházzák át egy kiterjedt terület vezetését. Ez azonban tévedés, mert az alsóbb testület tagjai csak a magvát képezik a felsőbb testületnek. Minden egyes csatlakozó testület tagjai kötelesek részt venni az összejövetelen, s ezt lehetőségeikhez mérten bizonyára lelkiismeretesen meg is teszik. Gyakran javasolják azt a változatot, hogy dolgozzon a magasabb testület külön, és legyen nekik elég négy találkozó évente. Ez biztosítaná, hogy az összejöveteleken sok tag vegyen részt. Ez a javaslat állítólag azt eredményezné, hogy a testület minden tagja részt kapna a vezetési feladatokból. Valójában azonban ez az elgondolás távolról sem közelíti meg ezt a célt. A testület arra kényszerülne, hogy a találkozók közti hosszú időszakban a tisztségviselőire ruházza minden feladatát. Ez csak névleg fedné a működést. Következménye pedig az volna, hogy tagjai már nem éreznék magukat felelősnek a testület munkája iránt, és igen hamar elveszítenék valódi érdeklődésüket.

Ezenkívül egy ilyen ritkán találkozó csoport inkább hasonlítana egy kongresszushoz, mint egy testülethez. Hiányozna belőle a vezetési feladatokra való alkalmasság, mindenekelőtt a legfontosabb feltétel: a folyamatosság elve, a belső összefüggések megértése és a vezetési feladatokkal, valamint ezek problémáival való lelki kapcsolat.

20. Minden légiósnak jogában áll személyesen kapcsolatba lépnie az illetékes Curiával és minden felsőbb légiós testülettel. Minden olyan dologban, ami ily módon a testület tudomására jut, nagy körültekintéssel kell eljárnia, és természetesen megfelelő módon kell figyelembe vennie az alárendelt légiós csoport helyzetét és jogait. Van, aki kifogásolhatja, hogy nem lojális dolog a “hivatali” utat megkerülni, tehát kapcsolatot felvenni magasabb rangú testületekkel, és a saját, közvetlen közösséget (Praesidiumot vagy más testületet) mellőzni. Ez azonban nem így van. Szembe kell nézni azzal, hogy a tisztségviselők esetleg különböző okokból eltitkolnak olyan dolgokat a magasabb rangú testületek elől, amelyeket közölniük kellene. Így – ha más információszerzési út nem állna nyitva – a felsőbb testület nem szerezne tudomást olyan dolgokról, amelyekről pedig tudnia kellene. Minden testületnek joga van tudni, mi folyik valójában a gondjaira bízott területen. Ha nem ismeri a problémákat, nem tud helyesen dolgozni. Ezt a fontos jogot tehát biztosítani kell.

Minden légiós csoport köteles anyagilag hozzájárulni a rangban soron következő testület pénzalapjához. (Lásd erre vonatkozóan a 34. és 35. fejezetet.)

Egy légiós testületben nyíltan és szabadon kell beszélni minden feladatról és problémáról. Ez nélkülözhetetlen. Nemcsak felügyelő és döntő szervről van ugyanis szó, hanem a testület a tisztségviselők iskolája is. Hogyan tanulják meg ellátni hivatalukat, ha nincs helye vitáknak, légiós alapelvek és ideálok stb. megbeszélésének? Ezen kívül ezeken a megbeszéléseken mindenkinek részt kell vennie. Sohasem válhat egy Curia vagy egy másik testület színházhoz hasonlóvá, amelyben egy csekély kisebbség valamit előad a hallgató nézőknek. Csak ha minden tag tart beszámolót, válik egy Curia munkaképessé. Az a tag, aki az összejövetelen nem vesz aktívan részt, nem teljesíti a Curiában feladatát. Lehet, hogy azáltal, hogy odafigyel, kap valamit a Curiától, de vissza nem ad neki semmit. Az is meglehet, hogy üres kézzel távozik a Curia összejöveteléről, mert – a pszichológia szerint – a szellemi tétlenség tompítja az emlékezetet. Az a tag, aki a Curiában mindig néma

marad, hasonlít az agy vagy az emberi szervezet egy nem működő sejtjéhez. Ez a tétlen sejt megtagad egy olyan szolgálatot, amelyet pedig el kellene végeznie. Nem teljesíti ottlétének célját, és bármely pillanatban veszélybe sodorhatja az embert.

Igen szomorú volna, ha valaki, aki a Légiónak oly szívesen szeretne szolgálni, ily módon veszélyforrássá válna. Ahol az együttműködés létfontosságú, ott a passzív magatartás egyenlő a pusztulással. A pusztulás azonban egyre terjed.

Ezért tehát egy tag sem maradhat alapvetően passzív. Mindenkinek teljes mértékben hozzá kell járulni a testület életéhez, mégpedig nemcsak jelenlétével és odafigyelésével, hanem hozzászólásával is. Nevetségesen hangzik ugyan, de igazán komoly, amikor hangsúlyozzuk: Minden tagnak évente legalább egyszer fel kell szólalnia. A félénk emberek néha minden erejükkel tiltakoznak az ellen, hogy beszéljenek. Ezt az ellenállást azonban le kell győzniük. Itt is meg kell nyilvánulnia annak a bátorságnak, amelyet a Légió mindig és mindenütt elvár tagjaitól.

Természetesen kifogásolható, hogy amikor a testület összejön, nem tud mindenki különkülön szóhoz jutni a rendelkezésre álló idő alatt. Ez kétségtelenül igaz. De ha fennáll ez a probléma, próbáljuk meg megoldani! Általában épp az ellenkezője fordul elő. A jelentést tevők száma túl csekély, valamennyi beszámolót csupa olyan légiós teszi, akik nagyon szeretnek beszélni. Néha a beszédben jártasak élénksége csalóka, ugyanis a testület tagjainak többsége hallgat. Sőt gyakran az elnök senkit sem enged szóhoz jutni, mert ő maga is sokat beszél. A monológ azonban bénítóan hat, ez pedig felettébb veszélyes. Néhány elnök azt hozza fel kifogásként, hogy muszáj beszélnie, különben teljes csend uralkodna. Lehet, hogy ez így van, de e pillanatnyi csendtől nem szabad félni. Ez a csend beszédes felhívás a tagok számára, hogy ragadják meg a szót, és ezzel tegyék elevenebbé a Curia összejövetelét. Ez a csend arra fogja bátorítani a félénkeket, hogy elérkezett az ő pillanatuk, most senkit sem fognak visszatartani felszólalástól, akkor, ha ők maguk emelkednek szólásra.

Az elnöknek szilárd alapelvvé kell tennie, hogy senki se beszéljen egyetlen fölösleges szót sem. Ezen lemérheti, hogy jól vezeti-e a találkozót vagy sem.

23. Az összejövetel jó menetét segítsük elő azzal, hogy senki sem beszél kihívó hangon, nem kérdez anélkül, hogy legalább ne fűzne hozzá egy gondolatnyi választ, és ne hozzon fel nehézségeket anélkül, hogy meg ne próbálná megoldani azokat. A folytonos kifogás alig jobb a bomlasztó, néma hallgatásnál.

24. Minden légiós összejövetel alaphangvétele ne a leszavazás, hanem a meggyőzés legyen. Amikor gyors döntést kell hozni, megtörténhet, hogy a résztvevők két pártra szakadnak: kisebbségre és győztes többségre, felkorbácsolt érzelmekkel és hajthatatlan nézetkülönbségekkel. Ha azonban csak türelmes vizsgálódás és sokrétű véleménycsere után kerül sor a döntésre, minden tag el fogja fogadni, mégpedig a helyes szellemben: az alulmaradott vesztesége révén érdemeket nyer, a győztes azonban nem veszíti el a győzelem által érdemeit.

Véleménykülönbségek esetén tökéletes türelmet kell tanúsítaniuk azoknak, akik nyilvánvalóan a többséget képviselik. Talán nincs igazuk, és szerencsétlen dolog volna helytelen álláspontot elfogadni. A döntést lehetőleg el kell halasztani egy másik összejövetelig, ha a körülmények úgy kívánják, akár többször is. Így időhöz jutnak, hogy mindent alaposan átgondoljanak. A testület tagjainak meg kell ismerniük a kérdéssel kapcsolatos minden szempontot, és meg kell tanítani őket arra, hogy ilyen esetekben is világosságért imádkozzanak.

Mindenkinek el kell jutnia a világos felismerésig, hogy nem egy gondolat keresztülvi-teléről van szó, hanem arról, hogy alázatosan kifürkésszük, mi Isten szándéka ebben a bizonyos esetben. Akkor majd mindannyian közös nevezőre fognak jutni.

25. S ha már a Praesidiumban is igen éberen kell őrködni az összhang megőrzésén – ahol egyébként csak ritkán adódnak véleménykülönbségek -, milyen óvatosnak kell lenni egy testületben! Az okok a következők:

a) Egy testület tagjai nincsenek hozzászokva, hogy együtt dolgozzanak.

b) Sok a véleménykülönbség, mert a testületek fő feladataihoz tartozik, hogy az ilyen nehézségeket megoldják. Az új munkák megtervezése, a magasabb szint elérésére való törekvés, az általános fegyelmi kérdések, a hiányosságok megvitatása – mindez könnyen vezethet olyan véleménykülönbségekhez, melyek kellemetlen irányba fajulhatnak el.

c) A sok tag között könnyen található néhány olyan ember, akik bár kitűnően dolgoznak, mégis "különcök", és a többiekre kedvezőtlen befolyással lehetnek. Mivel munkájukban nincs kivetnivaló, követőkre találnak; harcias hangulatot terjesztenek, amelynek ismét csak felborzolt kedélyállapot a következménye. Ily módon az a testület, amely az összes alárendeltnek példaképül kell, hogy szolgáljon, sőt testvériségből és munkamódszerből gyakorlati tanítást kell, hogy adjon, végül is rossz példa lesz minden légiós számára. A Légió vérkeringésébe méreg kerül.

d) Gyakran megesik, hogy a légiósok helytelen módon tartanak össze. Gyorsan készek például arra, hogy egy szomszédos, vagy magasabb rangú testület ellen for duljanak, és szemére hányják, hogy túllépi hatalmi hatáskörét, vagy méltatlanul viselkedik. (S mily hamar lehet találni hihető és meggyőző okot!)

e) "Emberek nagyobb számban sohasem jönnek össze anélkül, hogy lángra ne lobbanjon a mindegyikükben többé-kevésbé ott szunnyadó szenvedély, önfejűség, büszkeség és hitetlenség, mely alkotórésze lesz közösségüknek. Még ha mindenkiben meg is van a hit, és vallásos emberek vallásos célok érdekében tömörülnek, ha szervezetet alkotnak, meglehetősen hamar kinyilvánítják az emberi természet veleszületett gyengeségeit, és a szellemben, viselkedésben, szóban és tettben komoly ellentétbe kerülnek a kereszténység-hirdette egyszerűséggel és egyenes vonalúsággal. Ez az, amit a szent írók 'a világ' alatt értettek, s ez az az ok, amiért óvnak tőle. Ábrázolásuk többé-kevésbé találó az emberek minden csoport jára és pártjára, legyenek azok magas vagy alacsony rangúak, nemzetiek vagy szak maiak, világiak vagy egyháziak." (J. H. Newman: In the World)

Megdöbbentő szavak ezek, de egy igen komoly gondolkodótól származnak. Nazianzi Szent Gergely is tulajdonképpen ugyanígy vélekedik. Ha megkísérelnénk kideríteni, mi okozza az előbbi kijelentés furcsaságát, rájönnénk, hogy "a világ" a szeretet hiányát jelenti. Szeretetünk gyenge. Ezt a gyengeséget bizonyos fokig eltakarják az olyan kapcsolatok, amelyek csak néhány embert fűznek össze, tehát a rokonság, a bizalmasok, a barátok. Ha azonban a létszám megnövekszik, ha felmerül a kritika és a nézetkülönbségek, többnyire gyorsan felszínre kerülnek a szeretet eme gyengeségei, melyeknek rossz következményei lesznek. "Isten maga a szeretet." – mondja Szent Bernát. "Ahol nem a szeretet uralkodik, felülkerekednek a szenvedélyek és az érzéki vágyak. Ha nem a szeretet tüze gyújtotta meg a hit lángját, sohasem ég olyan hosszú ideig, hogy elvezessen bennünket az örök üdvösségre... Nincs igazi erény szeretet nélkül."

Nem sok hasznuk van a légiósoknak abból, ha olvasnak ezekről a veszélyekről, s aztán

megfogadják, hogy “ilyesmi náluk nem fog előfordulni”. Előfordulhat és elő is fog fordulni, ha az összejöveteleken hiányzik a szeretet, és ha megengedik, hogy gyengüljön a természetfölötti lelkület. Éberségünk sohasem lankadhat. A történelemből tudjuk, hogy a római légióban még a leghosszabb menetelés során sem múlt el egy éjszaka anélkül, hogy körül ne sáncolták és gondosan meg nem erősítették volna a felvert tábort. Még akkor is így tettek, ha csak egyetlen éjszakáról volt szó, és a közelben nem is volt ellenség, sőt békeidő volt. Ezt a szigorú fegyelmet példaképül véve kell a Mária Légiónak is megerősíteni táborait – tehát az összejöveteleket -, hogy megvédjék “a világ” egészségtelen szellemének behatolásától. Ez pedig úgy valósítható meg, ha szóban és viselkedésben elkerülnek minden olyat, ami ellenkezik a szeretettel, és általában véve megpróbálják az összejöveteleket áthatni imádságos lelkülettel és a Légió szellemével.

“A természethez hasonlóan a kegyelem is ismer érzelmeket és vonzalmakat. Ismeri a szeretetet, a buzgalmat, a reményt, az örömöt, a bánatot. Az Istenanyában mindig teljesen elevenek voltak a kegyelemnek ezek az “érzelmei”, pedig ő sokkal inkább élt a kegyelemből, mint a természetből. A hívők túlnyomó többsége inkább a kegyelem állapotában, mint a kegyelem életében van. Velük ellentétben a Szűzanya egész földi élete során mindig a kegyelem állapotában volt, még több: a kegyelem életében volt, sőt a kegyelmi élet legmagasabb fokú teljességében.” (Gibieuf: De la Vierge Souffrante au pied de la Croix)

2. A CURIA ÉS A COMITIUM

1. Mihelyt egy körzetben, városban vagy egy településen két vagy több Praesidium alakul meg, ott létesíteni kell egy vezető testületet is. Ennek a testületnek a neve Curia. A Curia területén lévő Praesidiumok összes tisztségviselője – a lelki vezetőt is beleértve – együttesen alkotja a Curiát.

2. Ha egy Curiára a maga feladatkörén túl szükséges más Curia felügyeletét is rábízni, akkor ez a magasabb rendű Curia a Comitium elnevezést kapja.

A Comitium tehát nem új testület: Curiaként működik a saját területén, és Curiaként vezeti a hozzá tartozó Praesidiumokat. Ezen felül azonban felügyel egy vagy több Curiát is.

A Comitium alá rendelt valamennyi Curiának és Praesidiumnak joga van ott valamennyi tisztségviselője révén képviseltetni magát. A Curia tisztségviselőinek igen nagy megterhelés lehet részt venni a Comitium minden összejövetelén, hisz nekik ott kell lenniük a saját Curiájuk találkozóin is. Ezért megengedett, hogy egy Curia ügyeit csak minden második vagy harmadik Comitium-összejövetel alkalmával tárgyalják meg, és a Curia tisztségviselői csak ezeken jelenjenek meg.

A Comitium hatásköre általában ne legyen egy egyházmegyénél nagyobb.

3. A lelki vezetőt mindenkor az a püspök nevezi ki, akinek egyházmegyéjében a Curia vagy a Comitium működik.

4. A Légió szabályzata szerint a Praesidiumok a saját Curiájuknak vannak alárendelve. A Curia nevezi ki a Praesidiumok tisztségviselőit a lelki vezető kivételével, és gondoskodik hivatali idejük betartásáról. A tisztségviselők kinevezésével “A Praesidium” c. 14. fejezet 11. pontja foglalkozik.

5. A Curiának biztosítania kell, hogy a Praesidiumok és azok tagjai lelkiismeretesen megtartsák a szabályokat.

A Curia munkájának fontos alkotórészei a következő feladatok:

a) A tisztségviselőket be kell tanítani feladataikra, és felügyelni kell őket hivatali kötelességeik gyakorlásában, valamint Praesidiumaik általános vezetésében.

b) Minden Praesidiumtól évenként legalább egyszer beszámoló jelentést kell kapniuk.

c) Tapasztalatot kell cserélni.

d) Meg kell tárgyalni az új munkákat.

e) Magas követelményeket kell támasztani a légiósokkal szemben.

f) Biztosítani kell, hogy minden légiós kielégítően teljesíthesse a rábízott munkát.

g) Terjeszteni kell a Légiót, a Praesidiumokat pedig arra kell buzdítani, hogy aux iliárius légiósokat toborozzanak (s természetesen továbbra is vezessék őket, és visel jék gondjukat). Érthető, hogy a Curiáknak – mindenekelőtt a tisztségviselőknek – kimagasló erkölcsi bátorságot kell tanúsítaniuk, hogy helyesen teljesíthessék ezeket a kötelességeket.

6. A Légió sorsa a Curiák kezében van, jövője pedig a Curiák fejlődésétől függ. Amíg valamely területen nem működik Curia, ott a Légiót egyelőre bizonytalannak kell tekinteni.

7. A 18. évet be nem töltött légiósok nem lehetnek felnőtt Curia tagjai. Amennyiben a Curia tanácsosnak ítéli, létrehozható egy ifjúsági Curia, amely a felnőtt Curiának van alárendelve.

8. Feltétlenül szükséges, hogy a Curia tisztségviselői – mindenekelőtt az elnök – könnyen elérhetők legyenek a Curiához tartozó légiósok számára. A légiósoknak ugyanis alkalmat kell adni, hogy a nehézségeket, javaslatokat és mindazt, ami még nem érett arra, hogy nagyobb körben vitassák meg, megbeszélhessék a hivatalviselőkkel.

9. Rendkívül kívánatos, hogy a Curia minden tisztségviselője főleg az elnök – olyan helyzetben legyen, hogy tekintélyes időt szentelhessen hivatali kötelességeinek, melyek teljesítésétől oly sok minden függ.

10. Ha egy Curiához sok Praesidium tartozik, meglehetősen nagy lesz a résztvevők száma a Curia összejövetelein. Ez nehézségeket okozhat a helyiség biztosításában és a találkozó lebonyolításában. A Légió azonban úgy véli, hogy ezek a hátrányok más tekintetben messzemenően kiegyenlítődnek. A Légió elvárja a Curiáktól, hogy ne adminisztratív igazgatási gépezetek legyenek, hanem a hozzájuk tartozó Praesidiumok szíve és esze. A Curia az egyesítő középpont. Minél több szál köti össze az egyes Praesidiumokkal (tehát a Curia összejövetelein résztvevő tisztségviselőkkel), annál erősebb lesz ez az egység és nagyobb a bizonyosság, hogy a Praesidiumok a Légió szellemében és módszereivel működnek. Egyes egyedül a Curia találkozóján vitathatók és tanulhatók meg a Légió lényegét érintő dolgok. A Curiában tanultakat pedig magukkal viszik a Praesidiumokba, és ott szétsugározzák a tagok között.

11. A Curiának gondoskodnia kell arról, hogy időről időre meglátogassanak minden Praesidiumot, mégpedig lehetőleg évente kétszer. E látogatás célja az, hogy bátorítsák a Praesidiumot, és körülnézzenek, minden rendben van-e. Fontos azonban, hogy ennek során ne gyakoroljanak kicsinyes kritikát, és ne a hibákat keressék. Különben hamarosan félve tekintenének a látogatások elé, és tanácsaikat rossz néven vennék. A látogatásoknak a

szeretet és az alázat szellemében kell történniük. A látogatóknak pedig tudatában kell lenniük, hogy nemcsak a Praesidium tanulhat tőlük, hanem ők is épp oly sokat a Praesidiumtól.

A látogatást legalább egy héttel korábban be kell jelenteni a Praesidiumnak.

Alkalmasint azt is hallani, hogy rossz néven veszik ezeket a látogatásokat, mert "külső beavatkozásnak" tartják. Az efféle szemlélet nem tanúsít kellő megbecsülést a Légió iránt. A Légiónak ugyanis tagja minden Praesidium, mégpedig hű tagja kell, hogy legyen. Vagy tán azt mondja a kéz a fejnek: "Nincs szükségem rád?" Ez a magatartás ezenkívül hálátlanságot is árul el: végül is ezek a légiós csoportok egy ilyen ún. "külső beavatkozásnak" köszönhetik létüket. Önmagának is ellentmond, mert valamennyi Praesidium készségesen elfogad a fölérendelt testülettől mindent, amit előnyösnek tart. Ez a magatartás nem túlzottan bölcs, mert ellentétben áll az általános érvényű gyakorlattal, ami a következő: Minden közösség számára lényeges, hogy készséggel és megértően elismerje a központi vezetést, és ezt a felfogást a gyakorlatban bizonyítsa. Legyen az vallási, civil vagy katonai szervezet, csak ilyen feltételekkel őrizheti meg elevenen szellemét és eredményes működését. A gyakorlatba átültetve ez azt jelenti, hogy a központi vezetésnek rendszeresen meg kell látogatnia a szervezet egyes csoportjait. Az illetékes vezető testület nem hanyagolhatja el ezt a kötelességet.

Eltekintve attól, hogy a Curia látogatása a Praesidiumok egészséges fejlődése érdekében szükséges, a légiósoknak arra is gondolniuk kell, hogy ezt a szabályzat is előírja. Ezért minden Praesidiumnak külön súlyt kell helyeznie arra, hogy a Curia meg ne feledkezzen erről a kötelességéről. A látogatókat magától értetődően baráti szívélyességgel kell fogadni.

A látogatások során meg kell vizsgálni a különböző tagsági névsorokat, a jegyzőkönyveket és pénztárkönyvet, a munkatervet és mindazt, ami még hozzátartozik a Légió rendszeréhez. Meg kell bizonyosodni arról, hogy helyesen vezették-e a feljegyzéseket, és a Praesidium minden arra jogosult tagja letette-e a légiós fogadalmat a próbaidő leteltével.

A vizsgálatot a Curia két képviselője végzi. Nem feltétlenül kell a Curia tisztségviselőinek lenniük, ezzel megbízható bármely tapasztalt légiós. A vizsgálat eredményéről szóló jelentést a látogatóknak írásban kell benyújtaniuk a Curia tisztségviselőinek. Az e célra szolgáló nyomtatvány a Conciliumnál kapható.

Ha visszásságokra derül fény, és az első alkalommal történik, nem szabad róluk rögtön nyilvánosan beszélni a Praesidiumban vagy a Curiában. Először a lelki vezetőnek és a Praesidium elnökének kell szólni ez ügyben. Csak ha ez nem vezet célhoz, akkor kell az ügyet a Curia elé vinni.

12. A Curia és a Curia tagjai között ugyanolyan viszony van, mint a Praesidium és a Praesidium tagjai között. Mindaz, amit e könyv a légiósok Praesidium-összejövetelén való részvételéről és magatartásáról közöl, teljes mértékben vonatkozik a Praesidium tisztségviselőinek a Curia találkozóihoz való hozzáállására is.

A más területeken felmutatott buzgalom nem teszi jóvá a tisztségviselők olyan mulasztásait, amelyeket a Curia összejövetelein való hűséges részvétel terén követnek el.

13. A Curia találkozóinak idejét és helyét a Curia tagjai maguk határozzák meg, a rangban soron következő testületnek azonban ezt engedélyeznie kell. Ezekre az összejövetelekre havonta legalább egyszer kell sort keríteni.

Hogy miért ilyen rövid időszakonként, annak okait e fejezet 1. részének 19. pontja taglalja.

14. A Curia írnoka a Curia elnökével történt megbeszélés után előre rögzíti a találkozó napirendjét, és megküldi minden lelki vezetőnek és minden elnöknek; időben kell ezt megtennie, hogy még a Curia találkozóját közvetlenül megelőző Praesidium-összejövetel előtt odaérjen az értesítés. Az elnök kötelessége értesíteni a Praesidium többi tisztségviselőjét.

E napirendnek azonban csak feltételesnek kell lennie. A tagok legyenek – amennyire csak lehet – szabadok, hogy még további ügyeket is megtárgyalhassanak.

15. A Curiának éberen kell őrködnie afölött, hogy ne váljék szokássá a Praesidiumokban az anyagi segítségnyújtás, ami minden, valóban hasznos légiós munka végét jelentené. A pénztáros feljegyzéseinek rendszeres felülvizsgálata lehetővé teszi a Curia számára, hogy felfedje a helytelen irányzat kialakulásának kezdetét.

16. Az elnöknek és a többi tisztségviselőnek is óvakodnia kell attól a széles körben elterjedt hibától, hogy saját maga tartson kézben minden feladatot, még a legkisebbet is. Ez a magatartás ugyanis lelassítaná a munkát, és a nagy területeken, ahol a légiós tevékenység tekintélyes méreteket ölt, akár meg is béníthatja az egész rendszert. Minél kisebb a palack nyaka, annál lassabban folyik ki belőle a tartalma. Így megtörténhet, hogy valaki türelmetlenségében letöri az üveg nyakát.

E hibának van azonban egy másik komoly következménye is: ha az arra alkalmas légiósokra nem bízunk felelősséget, igazságtalanul járunk el nemcsak velük, hanem az egész Légióval szemben. Feltétlenül szükséges, hogy az egyén hordozzon bizonyos mértékű felelősséget, mert csak e feltétellel tudja nagy képességeit kibontakoztatni. A felelősségtudat képes a homokot arannyá változtatni!

A Curia írnokának tevékenysége nem korlátozódhat csupán írnoki munkájára, a pénztárosé pedig a könyvelésre. A Curia tisztségviselőit éppúgy, mint a tapasztalt vagy alkalmasnak látszó tagokat, meg kell bízni kezdeményező és ellenőrző feladatokkal, melyekért felelősséggel tartoznak. Ennek során bebizonyíthatják vállalkozó szellemüket és vezetési talentumaikat, természetesen a tisztségviselők tekintélyét szem előtt tartva. A távoli cél az, hogy minden légiós átérezze azt a személyes felelősséget, hogy gondoskodnia kell a Légió jó működéséről és terjesztéséről, mert hathatós segítséget képes nyújtani az emberi lelkeknek.

“Isten minden műve egységen alapszik; mert minden Őrajta alapul, aki a legegyszerűbb és legtranszcendensebb minden lehetséges egység közül. S kifejezetten Egy; s még ha értelmünknek sokféleképpen is nyilatkoztatja ki magát tulajdonságaiban és tetteiben, a következtetés mégis az, hogy a rend és a harmónia Isten legmélyebb lényegéhez tartozik.” (J. H. Newman: Order, the Witness and Instrument of Unity)

3. A REGIA

1. Regiának nevezzük azt a testületet, amelyet a Concilium nevez ki a Mária Légió nagyobb területeinek vezetésére. Státusza rangban megegyezik a Senátuséval. A Concilium határozza meg, hogy az adott Regia közvetlenül a Concilium vagy a Senatus alá tartozik-e.

2. Ha egy meglévő testület alakul át Regiává, akkor továbbra is betöltheti korábbi feladatait, és egyidejűleg eleget tehet új kötelezettségeinek is (lásd ezen fejezet A légió vezetése 1. szakasz 19. pont). A Regia tagságának a következőkből kell állnia:

a) minden, Regiához tartozó légiós testület tisztségviselői;

b) és a Regia rangjára emelkedett korábbi testület tagjai, ha van ilyen.

3. A Regia lelki vezetőjét az a megyéspüspök nevezi ki, akinek az egyházmegyéjére kiterjed a Regia hatásköre.

4. A Regia hagyja jóvá a közvetlenül hozzátartozó alárendelt testületek tisztségviselőinek választását. Ezek a tisztségviselők kötelesek részt venni a Regia összejövetelein, hacsak bizonyos körülmények ezt meg nem akadályozzák (pl. a nagy távolság stb.).

5. A tapasztalat azt mutatja, hogy a Regia felügyeleti szerepének minél hatékonyabb ellátása érdekében érdemes kinevezni levelezőket, akik állandó kapcsolatban állnak a távolabbi, hozzájuk tartozó testületekkel, és a havi megküldött jegyzőkönyvek alapján jelentést készítenek, amit a Regia összejövetelén olvasnak fel, ha szükséges. A levelezők látogathatják a Regia üléseit és részt vehetnek a megbeszéléseken, de (hacsak nem tagjai a Regiának) szavazati joguk nincs.

6. A Regia üléseiről készült jegyzőkönyvek másolatát a közvetlen felettes szervnek kell megküldeni.

7. A Regia szervezetének bármilyen szándékos megváltoztatása, ami jelentősen befolyásolná a Regia tisztségviselőinek részvételét az összejöveteleken, a Concilium hivatalos megtorlását vonja maga után, még akkor is, ha a Regia közvetlenül a Senatus alá tartozik és nem a Conciliumhoz.

8. A régi Rómában a Regia volt a Pontifex Maximus rezidenciája és hivatali épülete. Később a király városát vagy várát jelölték vele.

“Tulajdonságaiban oly sokfélének és különbözőnek, s mindennek ellenére csak Egy lenni -,szent, igazságosság, igazság, szeretet, hatalom, bölcsesség: egyszerre lenni ezek közül bármelyik, s oly tökéletesen, mintha csak az egyik létezne, a másik egyáltalán nem,- ez jelenti az isteni természet végtelen szuverenitását és teljességgel felfoghatatlan rendjét, azt a rendet, amely oly csodálatos tulajdonság, mint bármelyik másik és az összes többi eredménye.” (Newman bíboros: Order, the Witnes and Instrument of Unity)

4. A SENATUS

1. Senatusnak nevezzük azt a testületet, amelyet a Concilium nevez ki a Mária Légió vezetésére egy országon belül. Közvetlenül a Concilium alá tartozik. Azokban az országokban, ahol a terület túl nagy, vagy más okok miatt az egyetlen meglévő Senatus nem tud megbirkózni a feladatokkal, létesíthető két vagy több Senatus is. Mindegyik közvetlenül a Conciliumnak van alárendelve, és hatáskörében valamennyi a Concilium által ráruházott jogot gyakorolhatja.

2. Senatusi feladatokkal mindig egy már meglévő, alárendelt testületet bíznak meg, mely Senatusként továbbra is betölti eredeti feladatkörét az újabb kötelezettségek mellett (vö. ezen fejezet: A Légió vezetése 1. szakaszának 19. pontja).

A Senatus tagjai a következők lehetnek:

a.) minden légiós csoport képviselői, akik közvetlenül a Senatushoz tartoznak;

b.) a Senatussá emelt testület tagjai, ha van ilyen.

3. A Senatus lelki vezetőjét az a püspök nevezi ki, akinek egyházmegyéjére kiterjed a Senatus hatásköre.

4. A Senatus hagyja jóvá a közvetlenül hozzá tartozó alárendelt testületek tisztségviselőinek választását. Ezek a tisztségviselők kötelesek a Senatus összejövetelein részt venni, hacsak bizonyos körülmények ezt meg nem akadályozzák (pl. a nagy távolság, stb.).

5. A tapasztalatok szerint a Senatus felügyeleti szerepének minél hatékonyabb ellátása érdekében érdemes levelezőket kinevezni, akik állandó kapcsolatban állnak a távolabbi, hozzájuk tartozó, alárendelt testületekkel és a havi megküldött jegyzőkönyvek alapján jelentést készítenek, amit a Senatus ülésén olvasnak fel, ha szükséges. A levelezők látogathatják a Senatus összejöveteleit és részt vehetnek a megbeszéléseken, de – hacsak nem tagjai a Senatusnak – szavazati joguk nincs.

6. A Senatus üléseiről készített jegyzőkönyv másolatát a Conciliumnak kell megküldeni.

7. A Senatus szerkezetének bármilyen szándékos megváltoztatása, ami jelentősen befolyásolná a Senatus tisztségviselőineak az üléseken való részvételét, a Concilium hivatalos megtorlását vonja maga után.

“Isten maga a végtelen törvény, éppúgy, mint a végtelen erő, bölcsesség és szeretet. Azonfelül a rend gondolata magában foglalja az alárendeltség gondolatát. Ha rend uralkodik az isteni tulajdonságokban, akkor ezeknek kapcsolatban kell lenniük egymással, s bár önmagában mindegyik tökéletes, úgy kell érvényre jutniuk, hogy ne gyengítsék a többi tökéletességét, és különleges esetekben látszólag háttérbe kell vonulniuk a többivel szemben.” (J. H. Newman: Order, the Witness and Instrument of Unity)

5. A CONCILIUM LEGIONIS

1. A legfelsőbb vezetés a központi testület kezében van, amit Concilium Legionis Mariae-nak nevezünk. Csak ennek a testületnek van joga szabályokat felállítani, megváltoztatni vagy érvényteleníteni, (természetesen mindig azzal a feltétellel, hogy az egyházi személyek jogai sértetlenek maradnak, mint azt ez a könyv tartalmazza). Jogában áll továbbá minden országban Praesidiumokat és alárendelt testületeket létesíteni vagy feloszlatni. Ez a testület határozza meg a Légió működésének minden részletét, ez dönt a vitás kérdésekben és a nehézségekben, a tagsággal kapcsolatos tisztázatlan ügyekben, valamint a munka alkalmas voltát és elvégzésének módját illetően.

2. A Concilium Legionis Mariae havonta ül össze az írországi Dublinban.

3. A Concilium leadhatja feladatainak egy részét alárendelt testületeknek vagy egyes Praesidiumoknak. Az ilyenfajta megbízatás mértéke bármikor változhat.

4. A Concilium összekapcsolhatja valamely alárendelt testület vagy több testület munkáit saját feladatkörével.

5. A Concilium Legionis Mariae tagsága a közvetlenül a Conciliumhoz tartozó légiós testületek tisztségviselőiből áll. A Concilium résztvevőinek magvát a dublini érsekség rangidős Curiájának a tisztségviselői alkotják. A nagy távolság stb. miatt a többi légiós testület túlnyomó többsége nem képes rendszeresen részt venni az üléseken. A Concilium fenntartja a jogot magának arra, hogy váltogassa a dublini Curia képviselőit.

6. A Concilium lelki vezetőjét Írország püspöki kara nevezi ki.

7. A Concilium hagyja jóvá a közvetlenül hozzá tartozó alárendelt testületek tisztségviselőinek választását.

8. A Concilium, hogy eleget tudjon tenni a távolabbi testületek feletti felügyeletei kötelezettségeinek, levelezőket nevezett ki, akik állandó kapcsolatot tartanak fenn a testületekkel, és a havi megküldött jegykönyvek alapján jelentést készítenek, amit a Concilium ülésén olvasnak fel, ha szükséges. A levelezők látogathatják a Concilium üléseit, részt vehetnek a megbeszéléseken, de – hacsak nem tagjai a Conciliumnak – nincs szavazati joguk.

9. A Concilium felhatalmazott képviselőinek szabad belépése van a Légió minden működési területére, meglátogathatják a különböző légiós testületeket, folytathatnak propaganda jellegű tevékenységet, és általánosságban véve végezhetnek minden olyan munkát, amely a Conciliumot megilleti.

10. A kézikönyv módosítására egyedül és kizárólag a Concilium Legionis jogosult. Egy ilyenfajta módosítást csak a Légió szabályzatának és szabályainak megfelelően szabad végrehajtani.

11. Valamely szabályt csak a légiós csoportok nagy többségének beleegyezésével szabad módosítani. Az egyes csoportokat az illetékes testületeknek értesíteniük kell a tervezett szabálymódosításról, és megfelelő időt kell biztosítani nekik állásfoglalásuk kialakításához. Véleményüket vagy a Concilium összejövetelén megjelent képviselők révén, vagy írásban kell ismertetniük.

“Ily módon Isten hatalma bár végtelen, mégis alá van rendelve bölcsességének és igazságosságának; igazságossága ugyancsak végtelen, de alá van rendelve szeretetének; szeretete viszont végtelen, de alá van rendelve elidegeníthetetlen szentségének. Egyetértés van tulajdonság és tulajdonság között, egyik sem keresztezi a másikat, mert a maga területén mindegyik szuverén; így van a végtelenségek végtelensége, amelyek közül mindegyik hathatósan működik a maga rendjében és egyesülve Isten végtelenül egyszerű egységében.” (J. H. Newman: Order, the Witness and Instrument of Unity)

29. HŰSÉG A LÉGIÓBAN

A szervezetnek az az értelme, hogy sokakat tömörítsen egységbe. A közösségtudatnak mindenkit elevenen át kell hatnia a Légióban, kezdve a legegyszerűbb tagtól egészen a legmagasabb tisztségviselőig. Az összetartozás érzésének hiánya egy létfontosságú alapelvtől való eltérésre utal. Minél inkább fennáll ez a hiány, annál nagyobb az eltérés.

Egy önkéntes szervezetben a hűség az összetartozás "cementje": a tag hűsége a Praesidiumhoz, a Praesidium hűsége a Curiához, hűség minden magasabb rangú légiós testülettel szemben, egész a legfelsőbbig, a Concilium Legionisig, és hűség mindig és mindenütt az egyházi vezetés iránt.

Az igazi hűség nem engedi, hogy a légiós, a Praesidium vagy valamely testület önhatalmúan cselekedjen. Minden kétségben, minden nehéz esetben és minden új munka vagy minden járatlan út megkezdésekor ki kell kérni a magasabb testület tanácsát és engedélyét.

A hűség gyümölcse az engedelmesség, az engedelmesség próbaköve pedig az a készség, amely elfogadja, mégpedig – s ez fontos! – örömmel a kellemetlennek ítélt helyzeteket és döntéseket. Azonnal és szívből engedelmeskedni mindig nehéz. Néha annyira erőszakot kell vennünk természetes hajlamainkon, hogy az engedelmesség egyenlővé válik a hősiességgel, és ténylegesen egyfajta vértanúsággá válik. Ezt a kifejezést használja Loyolai Szent Ignác is, amikor a következőket mondja: "Azok, akik nagylelkű erőfeszítéssel az engedelmesség mellett döntenek, nagy érdemeket szereznek; az engedelmesség áldozata hasonló a mártíromsághoz."

A Légió az egész világon élő, minden tagjától ezt az engedelmes lelkületet várja el, ezt a hősies és önkéntes alkalmazkodást minden jogos tekintéllyel szemben.

A Légió hadsereg – az alázatos Szent Szűz hadserege. A légiós hétköznapok munkája során ugyanazt kell megtapasztalni, ami bőségesen megtalálható minden földi hadseregben: a hősiességet és áldozatot, sőt a legnagyobb áldozatot is. A légiósokkal szemben is a legmagasabb követelményeket támasztják. Persze csak ritkán várják el tőlük, hogy – a világi seregek katonáinak módjára – odavessék testüket a megsebzésnek és a halálnak. A lelki dolgokban azonban annál nagyobb dicsőségért kell harcolniuk. Készen kell állniuk arra, hogy sebeket szenvedjenek érzéseikben, személyes véleményükben, függetlenségükben, büszkeségükben, akaratukban az ellentmondásról, és nagylelkűen feláldozzák mindezt a halálnak, ha az engedelmesség úgy kívánja.

"Nagy baj az engedetlenség, hisz az engedelmesség minden rend záloga" – mondja Tennyson.

A légiósok egymás közötti, oly létfontosságú kapcsolatát azonban nemcsak szándékos engedetlenség zavarhatja meg. Ez a kötelék megszakadhat akkor is, ha a tisztségviselők vétenek az összejöveteleken való részvétel kötelezettsége ellen, vagy elhanyagolják a levelezést. Ezzel ugyanis elvágják a Praesidiumokat vagy a testületeket a Légió életének nagy áramlatától. Éppúgy nagy kárt okoz az is, ha egy légiós – mindegy, hogy tisztségviselő vagy egyszerű tag – részt vesz ugyan a találkozón, de valamely okból úgy viselkedik, hogy ezzel széthúzást szít.

"Jézus engedelmeskedett anyjának. Olvastad, hogy az evangélisták nem mondanak többet Krisztus Máriával és Józseffel töltött, titokzatos názáreti életéről, mint azt, hogy 'engedelmeskedett nekik', 'növekedett' és 'gyarapodott bölcsességben' (vö. Lk 2,51-52). Összeegyeztethetetlen volt ez isteni természetével? Bizonyára nem. Az Ige testté lett'! An-

nyira lealacsonyította magát, hogy a miénkhez hasonló természetet öltött, a bűnt kivéve. Krisztus – mint mondotta – ’nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon másoknak’ (Mt 20,28) és hogy ’engedelmes legyen mindhalálig’ (vö. Fil 2,8). Ezért akart engedelmeskedni anyjának. Názáretben engedelmeskedett Máriának és Józsefnek, annak a két szeretett embernek, akiket Isten mellé adott. Mária bizonyos mértékben osztozik az Örök Atya tekintetében emberré vált Fia fölött. Amit Jézus a Mennyei Atyáról mondott (Jn 8,29), azt anyjáról is elmondhatta: ’Mindig azt teszem, ami tetszésére van.”’ (Marmion: Krisztus, a lélek élete)

30. RENDEZVÉNYEK, ÜNNEPEK, ÜNNEPSÉGEK

Minden Curia köteles időről időre összehívni a területén működő valamennyi légiót, hogy megismerhessék egymást, és átérezzék összetartozásukat. Erre szolgálnak a következőkben részletezett rendezvények, ünnepek és ünnepségek.

1. AZ ACIES

Az első Aciest 1931. március 29-én tartották, a Légió alapítása után majdnem 10 évvel. Már az első alkalommal megmutatkozott azonban, hogy az Acies lesz a Légió fő ünnepsége.

Mivel a Mária-tisztelet igen fontos helyet foglal el a Légióban, minden évben meg kell rendezni az Istenanyának szentelt légiósok fogadalomújítását. Erre a fogadalomújításra, amely az egyéné és egyben a közösségé is, március 25-én, Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén, vagy az e körüli napok egyikén kerül sor, s neve Acies. A latin “acies” szó csatarendbe sorakozott sereget jelent. Illő elnevezés arra az ünnepségre, melyen a légiósok összesereglenek, hogy újból megvallják Mária, a Légió Királynője iránti hűségüket, és egyben erőt és áldást kérjenek édesanyjuktól egy újabb évre a gonosz hatalmak ellen folytatott harcukhoz. Ezenkívül az “acies” szó igen hatásosan tükrözi a Praesidiumtól való különbséget, amely a Légiót nem zárt csatarendben, hanem egyes csoportjaiban tárja elénk, mindegyiket a maga meghatározott feladatkörében.

Az Acies a Légió nagy, központi, évenkénti fő ünnepsége, ezért nyomatékkal utalunk arra, milyen fontos minden egyes tag számára a részvétel. A Légió alapgondolata, amelyre minden felépül, a következő: egységben Máriával és tőle függve munkálkodni. Az Acies ennek az egységnek és függőségnek az ünnepélyes megvallása. A légiósok egyenként és együttesen újra megvallják, hogy hűek Máriához. Ebből adódik, hogy a légiós, aki részt vehetne az Aciesen, de nem teszi, alig, vagy egyáltalán nem tette magáévá a Légió szellemét. Az ilyen emberek tagsága nem nyereség a Légiónak.

Az ünnepség menete a következő:

Az Acies kitűzött napján összegyűlnek a légiósok, lehetőleg egy templomban.

Egy arra alkalmas helyen felállítják a Szeplőtelen Fogantatás szobrát, elébe virágokat és gyertyákat helyeznek. A szobor előtt áll a Légió nagy zászlaja (lásd XVI. fejezet, c).

Az ünnepség énekkel kezdődik, ezt követik a bevezető imádságok és a rózsafüzér. Ezután egy pap beszél a fogadalomújítás jelentőségéről, majd kezdetét veszi a tulajdonképpeni fogadalomújítás. Először a lelki vezetők, majd a légiósok vonulnak fel egyenként; csak akkor vonuljanak párosával, ha igen sokan vannak. Megállnak a Légió zászlaja előtt – egyenként vagy párban -, és kezüket a zászló nyelére téve az odaadás személyes aktusaként hangosan elmondják a következő szavakat: “Királynőm, Anyám egészen a Tied vagyok, s mindenem, amim van, a Tied.” Ezután a légiós leveszi kezét a zászlóról, kicsit meghajtja magát és továbbmegy. Ha nagy létszámban vannak jelen, elég sok időbe telik e szöveg egyenkénti elmondása. Ez nem baj, mert épp ezáltal válik az ünnepség még élményszerűbbé. Mialatt a légiósok előremennek a szoborhoz és ismét vissza a helyükre, szóljon az orgona.

Egy Vexillumnál többet nem kell felállítani. Természetesen időt takarítanának meg, ha több zászlót helyeznének el, de ez megzavarná az ünnepség egységét. Ezenkívül visszás volna ez a sietség az ünnepség menetében. Az Aciest mindenekelőtt rendnek és méltóságnak kell jellemeznie.

Mihelyt a légiósok ismét elfoglalták helyüket, minden jelenlévő nevében a pap mond egy hangos felajánlási imát Máriához. Ezt követi a Catena, amelyet mindenki állva imádkozik. Ezután kerül sor – ha lehetséges – a szentségi áldásra. Az Acies a befejező imákkal, majd énekkel ér véget.

Az Acies természetesen összekapcsolható szentmisével is. A szentmiseáldozat foglalná el az áldás helyét, az ünnepség egyéb részei változatlanok maradnának. A szentmiseáldozat bemutatása még mélyebb értelmet, sőt tökéletességet kölcsönöz az Aciesnek. A húsvét titkának megünneplése magában foglalja az egyének önfelajánlását és mindazokat a lelki áldozati adományokat, amelyeket a jelenlévők a szentmise előtt helyeztek az "isteni Megváltó nagylelkű társának és az Úr alázatos szolgálójának" anyai kezeibe (LG, 61) és a "közvetítő" által (vö. 1Tim 2,5) bemutatnak a Szentlélekben az Atyának.

A fent idézett fogadalomújítási szöveget ("... egészen a Tied vagyok ...") nem szabad gépiesen, lelketlenül mondani. Minden egyes személy szavait hassa át az odaadás és a hála tudata. A függelék 7. pontjának (Gondolatok Máriáról) tanulmányozása segíteni fog ebben. Ezek a gondolatok megpróbálják felidézni, milyen különös módon működött közre Mária a megváltásban, és milyen mértékben vagyunk neki valamennyien adósai. Az Aciest megelőző Praesidium-összejövetel alkalmával talán szolgálhatnának ezek a gondolatok lelki olvasmányként, és témája lehetnének az Allocutiónak is. Ajánlatos felhasználni magán az Aciesen a közös felajánlási szertartás során is. (Sok pap kér a Conciliumtól megfelelő felajánló szöveget.)

"Mária a pokol hatalmainak réme. 'Félelmetes, mint a zászlós hadak' (Énekek Éneke 6,10), mert az okos hadvezérhez hasonlóan tudja, hogyan rendelkezzen hatalmával, jóságával és kéréseivel, hogy megzavarja az ellenséget, és szolgáinak javára cselekedjen." (Liguori Szent Alfonz)

2. AZ ÉVENKÉNTI KÖZÖSSÉGI ÜNNEP

A közösségi ünnepet első alkalommal már 1922. szeptember 10.-én tartották, hogy megünnepeljék az alapítás évfordulóját. Ezért ez a Légió legrégibb ünnepe. Később áthelyezték az időpontot a Szeplőtelen Fogantatás ünnepére, melyet egy ideig a Légió fő ünnepeként tartottak számon. Ennek megfelelően a december 8. körüli napok valamelyikén össze kell jönnie minden tagnak. Kezdődhet a találkozó templomi ünnepséggel, ahol elmondják a rózsafüzért, a légiós imádságokat, elénekelnek néhány éneket, sor kerül egy beszédre és a szentségi áldásra.

Ezt követi a közösségi este. Ha a légiós imádságokat nem templomban végzik, akkor egészében abban a helyiségben kell elmondani, amelyben a légiósok a közösségi ünnepet megünneplik. Az imákat úgy kell felosztani, mint a Praesidium összejövetelén.

Legjobb, ha a légiósok maguk gondoskodnak az egész programról. A derűsebb programpontokon kívül azonban helyet kell adni fontos légiós témákat érintő beszédeknek és hozzászólásoknak is.

Bizonyára szükségtelen arra utalni, hogy a formalitásoknak itt nincs helye. Főleg, ha sok légiós vesz részt a közösségi ünnepen, óvakodni kell a túl sok formaságtól. Az ünnep azért van, hogy a jelenlévők jobban megismerjék egymást. A programnak ezért mozgási szabadságot kell biztosítania, hogy az emberek beszélgethessenek egymással. A közösségi ünnep lebonyolításával megbízott légiósoknak ügyelniük kell arra, hogy a tagok ne különüljenek csoportokba, megsemmisítve ezzel az ünnep fő célját, amely épp az egység

és a szeretet előmozdítása a Légió családjában.

“Az öröm kedves bájt kölcsönzött Szent Ferenc lelki lovag mivoltának. Krisztus igazi lovagjaként Ferenc kimondhatatlanul boldog volt, hogy szolgálhatta Urát, követhette a szegénységben, és hozzá hasonlóvá válhatott szenvedésében; Krisztus szolgálatának, követésének és szenvedésének áldott boldogságát hirdette lovagi dalnokként és Isten trubadúrjaként az egész világon. Ferenc testvér egész életét folytonosan ez az örömtől áthatott alaphang jellemezte. Rendíthetetlen nyugalommal és vidámsággal énekelte szívében magának és Istennek az öröm énekeit. Szakadatlanul arra törekedett, hogy mind bensőleg, mind külsőleg örömteli hangulatban legyen. A barátok meghitt körében is nagyon értette, hogy hogyan kell olyan vidám hangulatot teremteni, amely olyan teljes harmóniában csengett ki, hogy szinte mennyei atmoszférába emelkedetten érezték magukat. Ugyanez az örömtől átitatott hangulat jellemző szentünk embertársi kapcsolataira is. Még bűnbánati prédikációi is örömhimnuszokká váltak, s puszta megjelenése örömteli ünnep volt a nép minden rétege számára.” (Felder: Assisi Szent Ferenc ideálja.)

3. RENDEZVÉNY A SZABADBAN

Szabadban megtartott rendezvényekre sor került már a Légió legkorábbi napjaiban is. Ezek ugyan nem kötelezőek, de ajánlottak. Tehetnek kirándulást, mehetnek zarándoklatra, rendezhetnek kerti ünnepséget. A Curia dönti el, hogy Curia- vagy Praesidium-rendezvény legyen-e. Ha az utóbbiról van szó, megtarthatja két vagy több Praesidium közösen is.

4. A PRAESIDIUM ÜNNEPSÉGE

Nagyon ajánlott, hogy a Praesidiumok a szeptember 8-a körüli napokban (Kisboldogasszony – Mária születésnapja) tartsák meg közösségi rendezvényüket. Ha egy területen több praesidium is működik, csatlakozhatnak egymáshoz, és tarthatnak közös ünnepséget. Erre szabad meghívni olyan személyeket is, akik ugyan nem tagjai a Légiónak, de alkalmasak lennének, és ezúton is szeretnék őket bátorítani a Légióhoz való csatlakozásra.

A Praesidium ünnepségén elmondják mindazokat a légiós imádságokat, amelyeket az összejöveteleken szoktak: kezdetként a bevezető imádságokat és a rózsafüzért, középtájban a Catenát és végezetül a befejező imádságokat. Ezek csak jelentéktelenül rövidítik meg az este szórakoztató részét, s ez az Úrnőnek bemutatott kis tiszteletadás segít megszépíteni ünnepségünket. Hisz a Légió Királynője “örömünk oka”! Imánkra adott válaszképpen különös örömmel fogja megajándékozni a résztvevőket.

A zenei vagy egyéb műsorszámok közé szúrjunk be legalább egy rövid programpontot, ami légiós témát érint. Ezáltal mindenki egy kicsivel több ismeretet szerez a Légióról, a műsor pedig változatosabb lesz. A puszta szórakozás hamarosan veszít lendületéből.

5. A KONGRESSZUS

Az első légiós kongresszust 1939. húsvétjának vasárnapján tartotta a Clare Curia Írországban. Minthogy sikeres volt, követésre talált – ez jellemzi mindig a sikereket. Manapság a Légió el sem képzelhető kongresszus nélkül.

A kongresszusnak egy Comitiumra vagy egy Curiára kell korlátozódnia. A széles bázison alapuló rendezvények nem érnék el céljukat, mert nem felelnek meg a kongresszus alapgondolatának. Ezért ha ilyen nagy összejöveteleket tartanak, azokat nem szabad kon-

gresszusnak nevezni, s nem is pótolhatják azt. Meg szabad azonban hívni más testületek tagjait vendégnek.

A Concilium úgy rendelkezett, hogy egy testület legfeljebb minden második évben tarthat kongresszust, amely egész napos legyen. Megkönnyíti a lebonyolítást, ha a rendezvény valamilyen szerzetesotthonban kaphat helyet. Lehetőleg kezdődjék szentmisével, ezt kövesse a lelki vezető vagy más pap rövid beszéde, végezetül szentségi áldással fejeződjék be.

A nap folyamán "közös megbeszélésekre" kerül sor egy vagy több témában. Minden témát olyasvalaki vezessen be néhány rövid szóval, aki erre már előzőleg felkészült. A megvitatásba kapcsolódjon be mindenki. Ez az általános, aktív részvétel jellemzi ugyanis a kongresszust.

Itt is utalni kell arra, hogy az elnökséget vállaló tisztségviselők ne beszéljenek túl sokat, és ne szóljanak mindig bele a vitába. A kongresszusnak – éppúgy, mint a testületek összejöveteleinek – parlamentáris módszerekhez kell tartania magát, ez pedig a következő alapelv: az elnök vezetése alatt mindenki dolgozik. Néhány elnök minden előadáshoz szívesen hozzáfűzi a maga kommentárját. Ez azonban ellentmond a kongresszus tulajdonképpeni lényegének, és nem szabad megtűrni.

Örömmel lehet üdvözölni, ha egy magasabb rangú testület képviselői segédkezet nyújtanak a kongresszus megtartásában. Elvállalhatják a speciális feladatokat, mint pl. az elnöklés, a vitatémák bevezetése, stb.

Kerülni kell minden olyan kísérletet, hogy valaki szónoki képességével tűnjön ki. Ez ugyanis olyan mesterkélt légkört teremt, amely nem egyeztethető össze a Légió szellemével, senkit sem segít előre, s a problémákat sem oldja meg.

A kongresszuson való részvétel minden légiós számára nyitva áll, de korlátozódhat csak a Praesidiumok tisztségviselőire is. Az első esetben meg lehet próbálni, hogy az első megbeszélést munkabizottságokban tartják, vagyis az egyes hivatalok alkotnak egy-egy bizottságot, azokat pedig, akik nem viselnek hivatalt, külön bizottságba fogják össze. A témákat ekkor az illető csoport követelményei adják. De beoszthatók a munkabizottságok a különböző munkaterületek szerint is, melyeken a légiósok tevékenykednek.

Hogy az első megbeszélésre felosztják-e a résztvevőket, vagy sem, abban szabadon dönthetnek. A következő megbeszéléseket azonban semmiképpen sem szabad csoportokban tartani. Nem volna logikus, ha a tagokat összehoznánk, majd az idő túlnyomó részében egymástól különválasztanánk. Gondolni kell azonban arra, hogy a tisztségviselők kötelességei sokkal nagyobb területet ölelnek át, mint az egyes tisztségekhez kötött, csupán rutinfeladatok. Az az írnok például, akinek érdeklődése csak a jegyzőkönyv vezetésére korlátozódik, rossz tisztségviselő. Mivel a tisztségviselők mindannyian a Curia tagjai, megbeszélésükön fel kell vetni, hogyan tökéletesíthető Curiájuk tevékenysége az összejöveteleket és egyéb adminisztrációs feladatokat illetően.

A kongresszus legyen több, mint egy Curia-találkozó. Ne csak olyan részletekkel és kérdésekkel foglalkozzon tehát, amelyek egy Curia hatáskörébe tartoznak. A kongresszuson alapvető, lényeges kérdéseket kell felvetni. Természetes azonban, hogy mindazt, amit a kongresszuson kidolgoztak, gyakorlattá kell váltani a Curiában.

A megtárgyalásra kerülő témák a Légió legfontosabb alapelveit tartalmazzák, körülbelül a következő témacsoportokban:

a) A Légió szellemi alapelvei. Mindaddig, amíg a tagok nem tudják, milyen sokoldalú a Légió lelki élete, nem képesek megérteni a Légiót; s mindaddig, amíg ez a lelki tartás nem fonódik össze a tevékenységgel olyan bensőségesen, hogy a légiós munka ebből a szellemből fakad, addig nem beszélhetünk a Légió alapelvei szerinti életről. Más szavakkal: ennek a lelkületnek át kell hatnia minden tettet úgy, ahogy a lélek is élettel járja át a testet.

b) Azok a tulajdonságok, amelyeknek jellemezniük kell a légiósokat, s miként lehet elősegíteni ezek kibontakoztatását.

c) A Légió módszere és gyakorlata. Ide tartozik az összejövetelek vezetése és – döntő dolog! – a munkabeszámolók; vagyis hogy hogyan kell ezt a beszámolót megtenni, és miként kell vele kapcsolatban állást foglalni.

d) Légiós feladatok, valamint a munkamódszerek javítása és olyan vállalkozások tervezése, amelyek a Légiónak lehetővé teszik, hogy elérjen minden egyes embert.

A napirend lényeges pontja valamelyik lelki vezető vagy arra alkalmas légiós beszéde a Légió lelkületéről, idealizmusáról vagy kötelességeiről. E témakörök valamelyikét kell kiemelni.

Kezdődjék és végződjék minden tárgyalás imával. Három alkalomra megfelelnek a légiós imádságok.

Az időbeosztást a legnagyobb gonddal kell elkészíteni és megtartani. Ez elengedhetetlen. Ha ezen a téren hiányosság van, tönkretesszük az egész napot.

A program változatos alakításának kell jellemeznie az idők folyamán ugyanazon a Curia-területén tartott kongresszusokat. Először is a kongresszuson csak korlátozott számú téma tárgyalható meg, míg néhány év alatt sok új területet kellene feltörni. Másodszor: sohasem támadhat az a benyomás, hogy minden akadozik. Már csak a változatosság kedvéért is kell változatosságról gondoskodni. A harmadik indok is kézenfekvő, nevezetesen: ha egy kongresszus sikeres volt, szívesen nyúlnak vissza a következő alkalommal is ugyanahhoz a programhoz. A kongresszus sikere azonban részben annak tudható be, hogy programja valami újat hozott. Ismétléskor viszont ez nem szokott beválni. Ha minden új kongresszusnak újdonságot kell hoznia, akkor természetesen okosnak és találékonynak kell lenni az előkészítés során.

“Ha azt akarjuk megtudni, milyen módon kell felkészülnie egy hívő léleknek az isteni Vigasztaló jövetelére, helyezzük magunkat gondolatban az utolsó vacsora termébe, ahol összegyűltek a tanítványok. Mesterük parancsát követve, imádságban egyesülve várták, hogy leszálljon rájuk fentről az erő, és felfegyverezze őket az előttük álló küzdelemre. A gyülekezés és béke e szent helyén időzve pillantásunk megpihen Márián, Jézus anyján, a Szentlélek mesterművén, az élő Isten templomán. Ugyanannak a Szentléleknek a működése révén támad belőle, mint anyaölből a küzdő egyház, melyet az új Éva képvisel és hordoz magában.” (Guéranger: The Liturgical Year)

31. TERJESZTÉS ÉS TOBORZÁS

1. A terjesztési kötelezettség nem egyedül a magasabb rangú testület kötelezettsége, sem a Curia tisztségviselőinek egyedüli feladata. A terjesztés a Curia minden tagjának kötelezettsége. Mi több, minden egyes légiós kötelezettsége, és mindenkinek fel kell ismernie azt a tényt, és el is kell számolnia, hogyan sáfárkodott. E kötelezettség teljesítés nyilvánvaló módszere a személyes beszélgetés ill. a levelezés de mindenkihez egyéni módon kell közeledni. Ha sok olyan központot alakíthatnánk, ahonnét a terjesztést irányíthatjuk, akkor hamarosan már mindenütt lenne Légió, és az Úr aratására buzgó munkások hadai jelentkeznének. (Lk10,2) Ezért a terjesztés és toborzás fontos témák, melyeket gyakran kell megemlíteni a tagoknak, azért, hogy mindenki pontosan tudatában legyen ilyen irányú kötelességének.

2. A Légiónak bármely hatékonyan működő ága óriási jónak lesz a forrása. Ha feltételezzük, hogy ez a jó megduplázódik egy következő ág létrehozásával, akkor nem csupán a tisztségviselőknek, de minden tagnak törekednie kell újak létrehozására.

Ha a tagok beszámolóit és a napirend egyéb pontjait azért kell rendszeresen lerövidíteni, hogy az összejövetelt időben be tudják fejezni, elérkezett annak az ideje, amikor a csoport szétbontása már nemcsak kívánatos, hanem szükséges is. Amennyiben ez nem történik meg, a Praesidium – bár még mindig nagy – hamarosan olyan kóros állapotba kerül, hogy a munka iránti érdeklődés hanyatlik, és a tagok létszáma is csökkenni kezd. A Praesidium nemcsak egy új csoport életre hívásához szükséges erőt veszíti el, hanem saját maga fenntartása is nehézségekbe fog ütközni.

Ha valahol újabb Praesidiumot kellene létesíteni, gyakran azt állítják, hogy a meglévő tagok létszáma tökéletesen elég az esetleges munka kielégítő elvégzéséhez. Ezzel kapcsolatban nyomatékkal kell hangsúlyozni, hogy a Légió célja tagjainak a megszentelése és az ő kisugárzásuk révén az egész egyházközség megszentelése. Már csak ez oknál fogva is rendkívül kívánatos a tagok számának növelése. A kis településeken talán fejtörést okoz, milyen feladatokat találjanak ki számukra. Ennek ellenére kell új tagokat toborozni és felvenni. A Légió sohasem állíthat fel határokat, különben megtörténhet, hogy jobb embereket zár ki, mint amilyenek már soraiban működnek. Ha a legnyilvánvalóbb szükségleteket már megoldották, mélyebbre kell tekinteni. A gép működéséhez munkára van szükség, ezt pedig meg kell találni, s meg is lehet.

Ahol már van Légió, azon kell fáradozni, hogy az újonnan alakult csoport egy már meglévő Praesidiumtól vegye át tisztségviselőit és tagjainak tekintélyes részét. Minden Praesidium érezze a legnagyobb megtiszteltetésnek, ha egy új Praesidium alapításához legjobb embereit bocsáthatja rendelkezésre. Az osztódásnak ez a legegészségesebb módja. Ha egy Praesidium megfogyatkozott, mert tagjait odaadta, sorai hamarosan ismét feltöltődnek, apostoli tevékenysége pedig különösen áldásos lesz.

Olyan városokban és településeken, ahol még nincs Praesidium, elképzelhető, hogy nem állnak rendelkezésre tapasztalt légiósok. Ebben az esetben az új Praesidium alapító tagjainak még figyelmesebben kell tanulmányozniuk a kézikönyvet és minden elérhető légiós irodalmat.

Ha valamely helyen első ízben létesítenek légiós csoportot, gondoskodni kell arról, hogy a munka a lehető legváltozatosabb legyen. Ez érdekessé teszi az összejöveteleket, és elősegíti a Praesidium egészséges fejlődését. Ezen túlmenően az is biztosított, hogy a tagokat különböző képességeiknek és hajlamaiknak megfelelően sikerül alkalmazni.

3. Az új tagok toborzása kapcsán körültekintően kell eljárni. Valóságos veszélyt jelent, ha

túl magas követelményeket állítunk. Természetesen aki már egy ideje a Légióban van, az átlagnál nyilván magasabb szinten áll. Ezt figyelembe kell venni, ha azt akarjuk eldönteni, alkalmas-e valaki új tagnak. Igazságtalanul várnánk el egy újonctól, hogy ugyanolyan fokon álljon, mint a Praesidium tagjai, hisz ők is csak a Légióban töltött szolgálat bizonyos ideje után érték el ezt a fokot.

A Praesidiumok többnyire azzal az indoklással kérnek elnézést az újonnan toborzottak kis létszáma miatt, hogy nem találtak alkalmas embereket. A körülmények pontos felülvizsgálata azonban majdnem mindig azt igazolja, hogy ez nem igaz. Szinte kivétel nélkül mindig az mondható, hogy maga a Praesidium hibás:

a) vagy senki sem feszíti meg komolyan erejét a toborzásban, ez pedig kötelességmulasztás az egyén részéről éppúgy, mint a Praesidiuméról,

b) vagy a Praesidium követi el azt a hibát, hogy túl szigorú mércét állít azok elé, akiket a Légióba szeretne toborozni. Ha őket is ilyen mércével mérték volna, a legtöbb alapító tag és a Praesidium mostani tagjai igencsak kiszorultak volna a tagságból.

A felelős légiósoknak persze kézenfekvő az ellenvetésük: nem akarják kockáztatni, hogy alkalmatlan emberek csatlakozzanak a Légióhoz. Arra is gondolniuk kell azonban, hogy kevés kivételtől eltekintve senkitől sem tagadhatják meg azokat a javakat, amelyeket a Légió minden tag számára tartogat. Ha a túlzott szigor és a túlzott lazaság között kellene választani, akkor a szigor jelentené a nagyobb rosszat: megöli ugyanis az apostolkodást, mert megtagadja azt a készséges vállalkozóktól. Ha túl nagy a lazaság, csak hibákat fognak elkövetni, ezeket azonban újra jóvá lehet tenni.

A Praesidiumnak meg kell lelnie a középutat. Egy bizonyos kockázattal persze szembe kell nézni. Az egyetlen biztos mód, hogy megbizonyosodjunk a tag alkalmasságáról: az esetenkénti próbatétel. Ha valaki tényleg alkalmatlan, a munka nyomása alatt hamarosan el fog maradni. Ez adja az igazi biztosítékot.

Ki hallott már olyat, hogy azért nem állítanak fel egy hadsereget, mert attól tartanak, alkalmatlan katonák kerülnének bele? A katonai kiképzés a nagy tömegek alakítására és vezetésére szolgál, tehát az átlagemberre van méretezve. A Légió is hadsereg, s ezért arra kell törekednie, hogy minél nagyobb legyen a létszáma. A jelentkezők alkalmasságát természetesen megvizsgálja, de a követelmények nem lehetnek olyan magasak, hogy azokat a nagy átlag ne tudja teljesíteni. A Légió szilárd lelki rendszere azért van, hogy formálja és vezesse azokat az embereket, akiknek formálásra és vezetésre van szüksége, nem pedig a szuperemberek részére találták ki. Ezért szóba sem jöhet a kérdés, hogy csak olyan embereket vegyenek fel, akik már annyira szentek és megtisztultak, hogy össze sem hasonlíthatók az átlag laikussal.

Foglaljuk tehát össze: nem az a szomorú, hogy olyan kevés az alkalmas ember, hanem az, hogy olyan kevesen vannak, akik a légiós tagsággal járó terheket vállalják. Ez pedig a következő megfontolásra késztet:

c) Az alkalmas emberek néha elriadnak a csatlakozástól, mert a Praesidium légköre túl feszes, merev, vagy más módon nem megfelelő.

A Légió tagsága nem korlátozódik csak a fiatalokra, de a fiatalokért különösen kell fáradozni, és tekintettel kell lenni rájuk. Ha a Légió nem vonzó a fiataloknak, célját tévesztette, mert egy olyan mozgalom, amely nem vonzó a fiatalság számára, sohasem lehet tartós és nagy befolyással bíró. Ezenkívül az ifjúság a jövő záloga. Ezért megértést kell tanúsítani a fiatalok jogos kívánságaival szemben, és figyelembe kell venni ezeket. A vidám, nagylelkű,

lelkes fiatalok nem maradhatnak kívül a Légión csak azért, mert olyan követelményeket támasztunk, amelyek nem felelnek meg az ifjúságnak, vagy kedvüket szegik.

d) A leggyakoribb kifogás ez: “Nincs időm!”, s ez valószínűleg igaz. A legtöbb ember ugyanis kitölti az idejét, persze nem vallásos tevékenységgel; ugyanis ez a fontos dolgok között az utolsó helyre szorul. Ha ezeket az embereket meggyőzzük arról, hogy életüket helytelen értékrend alapján rendezik be, örökké tartó jót teszünk velük. Az apostolkodásnak kell az első helyen állnia. Hogy időt nyerjünk ehhez, néhány dolgot fel kell adnunk.

“Minden vallási közösség alaptörvénye, hogy biztosítsa fennmaradását, apostoli tevékenységét kiterjessze az egész világra, és minél több lelket nyerjen meg: “Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet” (Ter 1,28). Az életnek ez a törvénye a közösség minden tagját kötelezi. Pater Chaminade így fogalmazza meg ezt: “A Szent Szűzért hódításokat kell tennünk. A velünk és közöttünk élő emberekkel meg kell értetnünk, milyen jó dolog Máriához tartozni, sokuknak alkalmat adva ezzel arra, hogy hozzánk csatlakozzanak és együtt haladjunk tovább.” (Petit Traité de Mariologie Marianiste)

32. VÁRHATÓ KIFOGÁSOK A LÉGIÓ ELLEN

1. "Itt nincs szükség a Légióra!"

Aki a Légiót egy új helyen szeretné bevezetni, fel kell készülnie az ellenvetésre, miszerint a Légióra "ezen a helyen" nincs szükség. A Légió azonban nem olyan szervezet, amely csak egészen konkrét munkát végez: mindenekelőtt a katolikusok buzgalmát és hitét akarja előmozdítani. (Ha ez megtörtént, bármely kívánt munka elkezdhető.) Ezért a kifogás általában annak a megállapitását jelenti, hogy azon a helyen nincs igény apostoli buzgalomra. Ez egy önmagának világosan ellentmondó kijelentés. P. Plus ezt igy fejezte ki röviden és tömören: "A keresztény olyan ember, akire Isten rábízta embertársait."

Az intenzív apostoli munka kivétel nélkül, minden helyen létfontosságú, mégpedig több okból: először is az apostoli életet folytatni képes egyházközségi híveknek meg is kell adni ezt a lehetőséget. Másodszor: korunkban igen nagy szükség van arra, hogy ilyen apostoli munkával rázzuk fel a nagy tömeget, ha meg akarjuk akadályozni, hogy a vallás sablonná váljék vagy materializmusba süllyedjen. Harmadszor: türelmes és kitartó apostoli munkára van szükség mindazok felkarolásához, akik felszínesen élnek, akik erkölcsi nyomorba jutottak, vagy könnyelműen letértek a jó útról.

Az elöljárók felelőssége az, hogy a lehető legmagasabb szintre fejlesszék az alájuk rendelt "apostolok" lelkiségét. Mert ugyan mi is lehetne más az apostoli munka, mint a keresztény jelleg legmeghatározóbb és leglényegesebb alkotóeleme? Ezért aztán minél több embert kell az apostolok közé szólítani. De nem elegendő csupán szólítani őket, hanem biztosítani kell munkájukhoz a feltételeket is (máskülönben inkább bele se fogjunk a toborzásba), minthogy a rátermettek jó része képtelen önmaga megteremteni ezeket. Tehát létre kell hoznunk a gépezetet, vagyis ki kell alakítani egy apostoli szervezet kereteit.

2. "Itt nincsenek alkalmas tagok!"

Ez a kifogás általában abból a téves meggyőződésből fakad, hogy csak egyes meghatározott helyeken találhatunk alkalmas személyeket. A válaszunk erre az, hogy bármely hivatalban, üzletben vagy más munkahelyen is ott vannak a leendő apostolok.

Ezek a majdani apostolok igen sokfélék lehetnek: iskolázottak vagy iskolázatlanok, dolgozók vagy léha gazdagok, de akár munkanélküliek is. Nem tartoznak egy bizonyos osztályhoz, fajhoz vagy bőrszínhez, bárhol rájuk bukkanhatunk. A Légiónak megvan az a különleges adománya, hogy az egyház szolgálatába képes állítani ezeket a rejtett forrásokat, vagyis azokat a szeretetre méltó jellemeket, melyekre ez ideig nem figyelt fel senki. Mgr. Alfred O'Rahilly, egy a Légió tevékenységéről írott tanulmányának összegzéseként a következőket mondta: "Óriási felfedezést tettem, helyesebben, tanúja lettem annak a felfedezésnek, mely feltárta azt a lappangó hősiességet, ami ott lapul minden látszatra közönséges férfiban és nőben; eleddig ismeretlen energiákat szabadítottunk fel így."

A tagokkal szemben támasztott követelmények nem lehetnek szigorúbbak azoknál, melyeket a pápa fogalmazott meg, mikor kinyilvánította, hogy az élcsapat, mely a jövőben apostoli munkát fog ellátni, bármely társadalmi osztályból kialakítható és kinevelhető.

Ezzel kapcsolatban gondosan kell tanulmányozni a 31. fejezet 3/b szakaszát (Terjesztés és toborzás), valamint a 40.fejezet 6. szakaszát "A Légió a missziók szolgálatában", melyek értelemszerűen a Légió széles körű elterjesztésére ösztökélnek az újonnan alakult keresztény közösségekben.

Amennyiben valóban nehezen lehetne új tagokat találni, azt jelentené, hogy azon a helyen rendkívül alacsony szintű a vallási élet. Ez azonban nem ok a tétlen visszavonulásra. Sőt! Ez a bizonyitéka annak, mennyire szükséges volna itt egy kovászként ható légiós csoport léte. Hisz Krisztus nevezett minket kovásznak, hogy emeljük az általános szinvonalat (vö. Mt 13,33). Ez megfontolandó. Gondoljuk csak meg, hogy már négy, öt vagy hat fő elégséges egy Praesidium alapításához. Ha ez a néhány lélek elszánja magát a feladatra, és felfogja, miről van szó, hamarosan újabb, megfelelő tagokat fognak találni és a Légióba vinni.

3. "Nem vennék szívesen a Légió tagjainak látogatását!"

Ha valóban igy volna, akkor tényleg új müködési területet kellene keresni. Nem szabad azonban feladni az új alapitás gondolatát, s a vele járó sok jót, melyet a Légió saját tagjainak és az egyházközségnek jelenthetne. Eddigi látogatásai során ugyanis még sehol sem ütközött hosszó távon vagy minden embernél nehézségbe a Légió. Feltételezve, hogy e látogatásokat az apostolkodás igazi szellemében folynak (vö. a megfelelő fejezettel), kimondhatjuk, hogy többnyire vallási közömbösségnek vagy valami még ennél is rosszabbnak a jele az, ha a légiós pár rideg elutasitással találkozik. Pont ott van a legsürgetőbben szükség a Légióra, ahol a legkevésbé óhajtják. Az ilyesfajta kezdeti nehézségek nem jogosítanak fel a házi látogatások felfüggesztésére. Ezzel a fagyos ridegséggel bátran szembeszálló légiósoknak szinte mindig sikerült a jeget megtörni, sőt gonosz okait is megszüntetni.

Teljes súllyal kell latba vetni azt a tényt, hogy lelki szempontból kulcsfontosságú szerepet foglal el a család. Aki megnyeri a családokat, meghóditotta a társadalmat. Ehhez azonban otthonaikban kell őket felkeresni.

4. "A fiatalok egész nap keményen dolgoznak, szükségük van pihenésre!"

Milyen értelmesen hangzik! Ha azonban helyt adnánk ennek az érvelésnek, pusztaság maradna a világ vallási téren. Az Egyház művét ugyanis nem azok fogják véghezvinni, akik egyébként is henyélnek. Ezenkivül kérdéses, vajon mit kezd szabadidejével az életvidám ifjúság. Nem használja-e sokkal inkább többé-kevésbé káros időtöltésre, mint pihenésre? Nappal dolgozni, esténként szórakozni – ettől a ritmustól hamar materializmusba süllyednek a fiatalok. Néhány év múltán szívüknek már nincsenek ideáljai. Nem marad más, mint az idő előtt letűnt ifjúság utáni sóvárgás. Ifjúságukkal mindent elvesztettek, amit megtanultak becsülni. De a dolog ennél rosszabbul is végződhet. Vajon Aranyszájú Szent János nem azt mondja-e, maga sem hiszi, hogy bárki is üdvösségre juthat, hacsak saját maga is nem tesz valamit testvérei üdvözülése érdekében.

Sokkal bölcsebb volna a fiatalok lelkére kötni, hogy szabadidejük első gyümölcseit a Légióban eltöltött szolgálattal tegyék az Úristen lába elé: ezek az első gyümölcsök az egész életnek frissséget adnak, a szívet pedig – de az arcot is – megőrzik vidámnak és fiatalnak. Pihenésre marad még elég idő, s minél inkább rászolgáltunk, annál jobban fogjuk élvezni.

5. "A Légió csak egy a sok idealista szervezet közül..."

Valóban, idealizmus nagyon sok van. Az is igaz, hogy akinek van papírja és íróeszköze, néhány perc alatt programba tudja foglalni az elvégzendő, kívánatos munkákat. Bizonyára a Légió is csak egyike azon tízezer szervezetnek, melyek nemes harcot akarnak folytatni a lelkek megmentéséért, és egy sor fontos tennivalót tűztek programjukra. Igaz

azonban az is, hogy csak egyike azon keveseknek, amelyek apostoli munkájukat határozottan körvonalazzák. Nagyon bizonytalan módon válik tetté az az általánosan felfogott idealizmus és az a kötetlen felhívás, mely a tagokra bízza, milyen jótettet cselekedjenek a környezetükben. A Légió pontosan rögzített követelményekre összpontosít "hadviselése" során: meghatározott egyházias magatartásra, meghatározott imaéletre, meghatározott heti munkára, meghatározott hetenkénti beszámolóra; nyilvánvaló, hogy ezzel határozott, kézzelfogható eredményt ér el. Végül, de nem utolsó sorban, a Légió eme módszeres eljárása a Máriával való egység révén nyer igazán dinamikus hajtóerőt.

6. "A Légió munkáját más intézmények már elvégezték. A Légió összeütközésbe kerülhet velük!"

Milyen furcsa ezeket a szavakat olyan helyeken hallani, ahol a lakosság nagy része nem gyakorolja vallását, vagy nem katolikus, és ahol előrehaladás alig érzékelhető!

Szomorú, ha valaki be is éri ezzel. Azt jelenti, Heródes uralkodik az emberek szívében, az Urat és Szent Anyját pedig nyomorúságos istállóba taszították!

Gyakran meggátolják a Légió létrejöttét ezzel a megokolással más szervezetek érdekében, melyek csak névleg léteznek, tevékenységet azonban nem fejtenek ki: talán létező hadseregek ezek, de ellenséget sohasem győztek le.

Ezenkívül egy munka csak akkor nevezhető elvégzettnek, ha megfelelően hajtották végre. Nem lehet egy feladatra ráfogni, hogy teljesítették, ha csak néhány világi hívő foglalkozik vele, holott tulajdonképpen százakra és ezrekre volna szűkség. Sajnálatos módon ez az általános helyzet. A munkatársak csekély száma szervezési hiányosságokról is árulkodik, mely együtt jár lelki és módszerbeli hiányosságokkal.

Okos dolog volna egyszer felülvizsgálni az ellenkezést, és legalább egy kis működési területet biztosítani a Légió számára. Az eredmény lesz a bizonyság, s egy kis légiós csoport tagjai az öt árpakenyérhez hasonlóan úgy megsokszorozódhatnak, hogy nemcsak a szükségletet fedezik, hanem még azon felül is marad (vö. Mt 14,16-21).

A Légiónak nincs speciális munkaprogramja. Nem feltételez új munkákat, hanem inkább már meglévő, de nem elég módszeresen végzett munkáknak nyújt új keretet. A hatás ahhoz hasonlítható, mintha egy munkát korábban kézzel, most pedig elektromos géppel végeznének.

7. "Túl sok szervezet létezik. Jobb volna a meglévőket felélesztení, és feladataik körét kibővíteni. Akkor a Légió munkáját is átvehetnék . . ."

Ez maradi kifogásnak hangzik. Joggal mondhatnánk az élet valamennyi területéről, hogy már "túl sok" van mindenből. Az újat mégsem utasítják el azért, mert új. S az újjal időről időre nagy előrehaladást érnek el. A Légió is szeretne alkalmat kapni, hogy bebizonyíthassa, mit tud. Ha nem "már megint valami újnak" tekintjük, hanem Isten szándéka szerintinek, micsoda veszteség ajtót mutatni neki!

Az előbb említett kifogásból az is kiderül, hogy pillanatnyilag senki sem végzi a kérdéses munkát. Ilyen körülmények között nem ésszerű, nem is megszokott dolog elutasítani azt az új "szerszámot", mely másutt már bebizonyította alkalmasságát. Milyen különösen hangzana a következő kifogás: "Nincs szűkség repülőgép importra. Enélkül is van már épp elég motor. Inkább az autót fejlesszük tovább, míg repülni nem tud."

8. “Ez a hely túl kicsi. Itt nincs tere a Légiónak!”

Nem ritkán hallani ezeket a szavakat épp olyan településeken, melyek ugyan nem nagyok, de nem is örvendenek a legjobb hírnévnek.

Másrészt a falvakban lehet egy megszokásból eredő külsőséges kereszténység: minden langyos és pang. Hiányzik az erkölcsi erő, egyáltalán az érdeklődés. A fiatalság ezért a nagyvárosokba menekül, ahol gyengeségénél fogva utoléri a romlás.

A baj a vallási lelkesedés hiányából ered, amiből következik, hogy senki se tesz többet alapvető kötelességeinél. A vallásos eszményekért való lelkesedés eltűnésével egy vallásos vadon marad. Ahol az idealizmus nem táplálja a hitet, ott az kihal, s ez nemcsak a falvakra jellemző. Ahhoz, hogy ez a pusztaság ismét virágba boruljon, meg kell fordítani a folyamatot: ki kell alakítani egy új szellemet sugárzó és új mércét állító világi hívők kis csoportját, akik hozzáfognak a településen leginkább égető munkához. Ezáltal az élet új lendületet kap, és megszűnik a városba menekülés.

9. “A Légió munkája a lelkipásztor feladatkörébe tartozik, mely természeténél fogva a pap dolga. Világiak csak akkor vállaljanak ilyen feladatot, ha az egyháziak képtelenek azokat teljesiteni. Magam is évenként többször meglátogatom egyházközségem tagjait, s az eredmény kielégítő.”

Erre az ellenvetésre általában a 10. fejezetben találunk választ, mely “A Légió apostoli munkája” címet viseli. A következőkben szeretnénk megvilágítani néhány részletet, de már most hangsúlyozzuk, hogy nem szükséges elvállalni olyan munkát, amelyet az ember nem tart tanácsosnak.

Aki az utolsó szegletéig ismer egy bizonyos várost, mely kétségtelenül a világ egyik legszentebb városának számít, tudja, hogy ott is sok ezer lélek beteg a bűntől, csak e világra gondol, és a modern civilizáció szörnyű problémáival viaskodik. Nem mondhatjuk, hogy kielégítő módon törődünk e város vagy bármely másik lakóival, ha évenként egyszer, kétszer, avagy négyszer meglátogatjuk őket, legyenek bár látogatásaink még oly eredményesek is. Ha valóban minden rendben van, akkor például sok ember járul naponta a szentáldozáshoz, még többen hetente, havonként legalább egyszer pedig mindenki. Hogy lehetséges akkor, hogy a pap heti négy-öt órát gyóntat mindössze? Honnét ez az ijesztő aránytalanság?

Ismételten felvetődik a kérdés: micsoda bizalom vagy legalábbis személyes kapcsolat szükséges ahhoz, hogy lelki gondját viseljék az egyházközség valamennyi tagjának? Borromeo Szent Károly szavaival élve, már egyetlen lélek is elég nagy egyházmegye egy püspök részére. Egy egyszerű felmérés is kimutatná azt a ráfordítandó időt, amelyet valamennyi egyházközségi hívő évi félórás végiglátogatása jelentene. S vajon elég volna ez a félóra? Barat Szent Zsófia számtalan beszélgetést folytatott egy problémás lélekkel, sőt ezenkívül még 200 levelet is írt neki. Hányszor fordul elő, hogy a Légió tagjai akár tíz vagy még több évig jártak, illetve járnak még most is valaki után? A túlterhelt pap gyakran még egy félórát sem tud rászánni. Azonban a Légió készséges, és képes a pap rendelkezésére bocsátani buzgó lelkű tagjait, mégpedig sokat, míg a pap csak egy személy. E “helyettesek” engedelmeskednek utasításainak, megbízhatók és titoktartók. A pap segítségével megnyílik számukra az út a családokhoz és az egyes személyekhez. Birtokában vannak a kegyelemnek, mely ellenállhatatlanul ösztökéli a másikat egy magasabb világ felé. A pap

lehetőséget kap általuk, hogy többet nyújtson a rábízottaknak a rutinszerű lelkipásztori szolgálatnál. Vajon helyénvaló-e, ha visszautasítja ezt a segítséget?

“A Mária Légió két, egyaránt értékes áldásban részesíti a papot: az első egy olyan hódító fegyver, mely félreismerhetetlenül magán viseli a Szentlélek pecsétjét. Kérdem magamtól: visszautasíthatom-e én a Gondviselés által felkínált fegyvert? Másodszor kap egy olyan élővíz-forrást, mely képes megújítani egész belső életünket. Felmerül bennem újra a kérdés: ha felkínálták nekem ezt a tiszta, mély életforrást, nem kötelességem-e inni belőle?” (C. Guynot)

10.”Attól tartok, a tagok nem tanúsítanak elég tapintatot …”

Ez a kijelentés nem elég reálisan ítéli meg a valós helyzetet. Ahhoz hasonlít, mintha valaki azért vonakodna betakarítani a termést, mert fél, hogy ügyetlenségből néhány szem kihullik. Itt a lelkek jelentik a termést. A szegény, gyenge, vak és béna lelkek, akik oly nagy számban és olyan égető ínségben vannak, hogy fennáll az orvosolhatatlanság veszélye. Pedig épp ezek azok az emberek, akiket – az Úr parancsa szerint – a város utcáin és terein, az országutak, és sövények mentén kell keresni, hogy megteljék az Úr háza (Lk.14,21-23). Egy ilyen mérhetetlen termés csak akkor takarítható be, ha mozgósítják a világiakat is. Előfordulhat némi tapintatlanság. Ez elkerülhetetlen, ahol buzgóság és élet van. Két lehetőséggel védekezhetünk ellene: szégyenletes tétlenséggel vagy gondos figyelemmel. A szív, amely visszhangozza a mi Urunknak a betegségtől sújtott tömegek iránti fájdalmát és aggodalmát, rémülettel fordul el az előbbi, formális lehetőségtől, és teljes erejét latba veti a sorsüldözött lelkek gazdag termésének learatásában.

A Légió története mind a mai napig nem ad okot az aggodalomra, hogy félni kellene a túlzott vagy gyakori tapintatlanságtól, és csak elvétve kell gondoskodni a fegyelmezésről.

11. Kezdeti nehézségek mindig lesznek

Ez nemcsak a Légióra vonatkozik, hanem minden jó ügyre. Elég egy kis jóakarat. Hamarosan kiderül, hogy a kezdetben óriásnak tűnő nehézségek olyan erdőhöz hasonlítanak, amely távolról sűrűnek és áthatolhatatlannak tetszik, közelebbről azonban már könnyen áthaladunk rajta.

Newman bíboros arra emlékeztet, hogy “aki mindig csak céloz, sohasem talál. Aki nem mer, az nem nyer. Aki mindig a biztonságot fontolgatja, mindig gyenge marad. Aki igazi jót tesz, kiegyenlíti azt, amit esetleg elhibázott.”

Ha a kegyelem ügyéről van szó, nem szabad semmibe venni a kegyelem létezését világi okoskodásból. Nem lehet csak kifogásolni, és az esetleg okozott károkat felemlegetni anélkül, hogy ne tartanánk szem előtt a segítséget. A Légió az emberek üdvösségéért munkálkodik, alapja az ima, és mindenestől Máriáé. Ezért nem mérhető emberi mértékkel, csak istenivel.

“Mária a maga nemében egyedülálló Szűz, és senki sem hasonló hozzá: Virgo Singularis. Ha róla van szó, ne emberi mértékről beszéljetek nekem! Mondjátok meg Isten mértékét!” (Bossuet)

33. A LÉGIÓS ALAPVETŐ KÖTELESSÉGEI

1. RENDSZERES ÉS PONTOS RÉSZVÉTEL A PRAESIDIUM HETENKÉNTI ÖSSZEJÖVETELEIN

(vö. 11. fejezet – “A Légió alapvető vonásai”)

a) Nehezebben teljesíthető ez a kötelezettség, ha valaki fáradt, mintha jól érzi magát, s éppúgy kellemetlenebb rossz idő esetén, mint szép időben. Mindenekelőtt fáradságos, ha kísértésünk támad máshová menni. De mi volna a próbakő, ha nem épp a nehézség? Hol az érdem, ha nem a nehézségek legyőzésében?

b) Könnyebb észrevenni egy végzett munka értékét, mint beszámolni róla a heti összejövetel alkalmával. Ennek ellenére a heti összejövetel az elsődleges kötelesség. A találkozó olyan a munka szempontjából, mint a gyökér a virágnak: nélküle nincs élet.

c) Aki hűségesen eljár a heti találkozóra, bár hosszú utat kell megtennie, természetfölötti magatartásról tesz tanúságot. Ha csak a természetes észokokat engednénk érvényesülni, akkor az összejövetel értéke valószínűleg nem volna egyenértékű a hosszú utazásra fordított időveszteséggel. Ez az idő azonban nem elvesztegetett. Része, sőt igen érdemleges része az összmunkának. Vagy tán időpocsékolás volt Mária hosszú útja Erzsébethez?

“Más erények mellett Szent Teréznek rendíthetetlen bátorsága volt, mely nem engedte, hogy bármitől is visszariadjon. Mindig azt az álláspontot képviselte, hogy végső erőnkig kell elmennünk, mielőtt panaszkodnánk. Szédülési rohamai és kínzó fejfájása ellenére hányszor vett részt a kora reggeli imádkozásokon! “Még tudok járni” – szokta mondani, “és ezért a helyemen kell lennem”. E rendíthetetlen energiának köszönhető, hogy olyan dolgokat vitt végbe, amelyek emberfölöttiek voltak.” (Lisieux-i Szent Teréz)

2. A HETI MUNKAKÖTELEZETTSÉG TELJESÍTÉSE

a) Nem lehet úgy tekinteni ezt a munkát, mint valami mellékest; a légiósnak hetente mintegy két órát kell rászánnia. Nem kell azonban matematikai pontossággal tartaniuk magukat ehhez a minimális értékhez. Sokan ennél jóval többet fordítanak rá, sőt több napot áldoznak hetente a légiós tevékenységre. Többen egész szabadidejüket is. Ez a munka pontosan rögzített tevékenység, melyre a Praesidium adott megbízatást. Nem választható az egyén kényekedve szerint. Az ima vagy egyéb lelki gyakorlatok – bármilyen mértékűek is – nem helyettesíthetik a munkakötelezettséget, és a tényleges munkát még részben sem pótolhatják.

b) A légiós munka az ima különleges formája, ezért az ima szabályai vonatkoznak rá. Természetfölötti támaszték nélkül a mű sem lesz tartós. Ha egy munka könnyűnek tűnik, hamarosan unalmassá válik. Ha érdekes, többnyire nehéz ellenállásba ütközünk, és látszólagos sikertelenségeket kell elviselnünk. Akár könnyű, akár nehéz, ha csak természetes nézőpontból szemléljük a munkát, hamarosan az a kívánsága támad az embernek, hogy feladja. Azonban a légiósnak fel kell tudni ismerni a tiszta irányvonalat, a természetfölöttit, még az emberi gondolkodás és érzések ködfátyolán át is, amely elhomályosítja látásunkat. Minél inkább keresztté válik a munka, annál magasabb értékű lesz.

c) A légiós katona szolgálata nem kevésbé férfias, mint a földi célokért küzdő katonáké. Mindannak, ami nemes és önfeláldozó, lovagias és erős a katonai jellemben, magas fokon kell tükröződnie Mária igaz légiósaiban és természetesen az általuk végzett légiós munkában.

A katonai szolgálat jelenthet halált, monoton őrségben állást, avagy a laktanya padlójának súrolását. Azonban minden esetben csak a szolgálat a fontos, nem pedig a szolgálat mibenléte. Minden körülmény között ugyanazzal a hűséggel kell végezni a szolgálatot, győzelem vagy vereség nem befolyásolják. Sem a légiós kötelességtudatára, sem megbízatása teljesítésére nem lehet negatív hatással, hogy jelentéktelen vagy komoly munkát kell végeznie.

d) Máriával a legszorosabban együttműködve kell végezni a légiós munkát. Hozzá kell azonban tenni, hogy fáradozásaink fő célját abban kell látnunk, hogy az embereket elvezessük Mária megismerésére és szeretetére. Így ők is elkezdenek valamilyen módon szolgálni neki. Mária ismerete és tisztelete feltétele lelki életünk egészségének és fejlődésének. "Ő ugyanis részese Isten titkainak, és valóban e titkok őrzőjének nevezhetjük. Őrajta – Jézus Krisztus után a legnemesebb alapon – nyugszik minden nemzedék hite" (X. Szent Piusz: Ad Diem Illum). A légiósoknak el kell gondolkodniuk X. Piusz pápa másik, mély tartalmú szavain is: "Mihelyt mély gyökeret eresztett a Boldogságos Szűz iránti tisztelet a lelkekben, az apostol akkor – és csak akkor – fogja felvirágozva látni bennük az erényt és a szentséget, az értük végzett munka gyümölcsét."

"Gondolj arra, hogy győzedelmes harcot vívsz, mint Urunk a Golgotán! Ne félj a fegyverektől, melyeket ő tett élessé, és a sebektől, amelyet viselt. Mit törődsz vele, hogy te győzöl-e vagy az utánad jövő nemzedék? Tedd türelemmel a munkád, mint az előtted járók. Add át az Úrnak a többit, hisz nem minket illet tudni a napot és az órát, amelyet az Atya hatalma szabott meg. Légy bátor, és viseld lovagságod terheit határozottsággal és elszántsággal, mint azok az emelkedett lelkű emberek, akik előtted jártak." (T. Gavan Duffy: A virradó nap győzelme)

3. A VÉGZETT MUNKÁRÓL TETT BESZÁMOLÓ A HETI ÖSSZEJÖVETELEN

Rendkívül fontos kötelesség ez, és egyben a legjobb eszköz a légiós munka iránti érdeklődés ébrentartására. A beszámolónak éppúgy kell szolgálnia ezt a célt, mint a tagok tájékoztatását. A légiós alkalmasságát tükrözi az a gondosság, amellyel beszámolóját előkészíti, és az a mód, ahogy előadja. A találkozó szempontjából minden beszámoló egy tégla, melynek minőségétől függ a ház. Ha elmarad vagy hiányos, csapást jelent a Praesidiumnak, hisz ez a légiós élet forrása.

A végzett munkáról szóló jelentés fontos része a légiós tag oktatásának, mert a többi tag beszámolóiból ismeri meg a munkamódszert, a tapasztalt légiósok pedig az ő saját jelentésével kapcsolatban foglalnak állást. Ebből adódik, hogy a nagyon hiányos információkat nyújtó beszámoló senkinek sem segít, sem a jelentést tevő légiósnak, sem az azt hallgató tagoknak.

Hogy mit kell tartalmaznia a végzett munkáról szóló jelentésnek, és hogyan kell azt előadni, részletesen tárgyalja a 18. fejezet 9. pontja: "A Praesidium összejövetelének rendje".

"Tartsd szem előtt, milyen lelkesen szólítja fel Szent Pál a keresztényeket, hogy végezzenek imát, könyörgést, esedezést és hálaadást minden emberért, mert 'Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön... mert Krisztus Jézus váltságul adta magát mindenkiért' (vö. 1Tim 2, 1-6). Aranyszájú Szent János is ugyanazt az alapelvet képviseli, amikor komoly-

an veszi a figyelmeztetést: ‘Keresztények! Számadással tartoztok nemcsak magatokról, hanem az egész világról!”’ (Gratry: A források)

4. MEG NEM SZEGHETŐ HALLGATÁSI KÖTELEZETTSÉG

Minden, amit a légiós az összejövetelen vagy légiós munkája során tapasztal, hallgatási kötelezettség alá tartozik. Azért jutnak ez ismeretek birtokába, mert légiósok, s továbbmondásuk elviselhetetlen árulás volna a Légióval szemben. A heti összejöveteleken természetesen jelentést kell tenni, de ezt is bizonyos körültekintéssel. Ezzel a kérdéssel részletesebben foglalkozik a 19. fejezet “Az összejövetel és a tag” 20. pontja:

“Őrizd meg a rád bízott kincset!” (1Tim 6,20)

5. MINDEN TAGNAK LEGYEN JEGYZETFÜZETE

melyben röviden feljegyzi az egyes eseményeket: (a) mert a légiós munkához gyakorlatiasan kell hozzáállni; (b) mert ezáltal nem merülnek feledésbe az elmúlt vagy befejezetlen feladatok; (c) mert feljegyzések nélkül nem lehet rendes jelentést összeállítani; (d) mert a jegyzetelés rendre neveli a légiót; (e) mert ezek a konkrét feljegyzések értékes bizonyítékok lehetnek az elkerülhetetlen órákban, amikor egy pillanatnyi sikertelenség árnyékot vet minden korábban végzett munkára.

A feljegyzéseknek bizalmas jellegűeknek kell lenniük. Ezért a légiós használjon valamiféle titkosírást, melyet csak ő maga tud kibetűzni. A feljegyzésekben szereplő személy jelenlétében sohasem szabad jegyzeteket készíteni.

“De minden illő módon és rendben menjen végbe.” (1Kor 14,40)

6. A LÉGIÓSOK NAPI IMÁJA: A CATENA LEGIONIS (LÉGIÓS LÁNC)

A Catena fő eleme a Magnificat, amelyet maga Mária mondott, s amely az egyház esti himnusza. “Nemcsak a legalázatosabb és leghálaadóbb, hanem a legfenségesebb és legmagasztosabb is minden ének közül.” (Grignon Szent Lajos: A tökéletes Mária-tisztelet 225.)

Mint azt neve is elárulja, ez az imádság kapcsolatot teremt a Légió és tagjainak hétköznapjai között, az aktívak és az imádkozók között. Ez az összetartó kötelék, amely a légiósokat egyesíti egymással és az Istenanyával. Már elnevezése is utal arra, hogy ezt az imát naponta kell végezni. A sok tagból összetevődő lánc jelképe – minden láncszem azért kell, hogy összetartson – figyelmezteti a légiósokat arra, hogy a napi légiós imaláncban ne legyenek törött tagok.

Akit külső körülmények kényszerítenek aktív légiós tagságának feladására, s aki kevésbé nyomós okokból hagyja el a Légiót, próbálja meg mégis megtartani ezt a szép gyakorlatot, s legalább e napi ima köteléke révén maradjon egész életén át kapcsolatban a Légióval.

“Ha bizalmasan beszélgetek Jézussal, mindig Mária nevében teszem, sőt részben az ő személyében. Általam ismét átéli a bensőséges bizalom és kimondhatatlan gyengédség óráit, melyet szeretett gyermekével Názáretben töltött. Az én segítségemmel ismét

boldog örömmel beszélgethet vele, általam újra a karjába veheti és a szívére ölelheti, mint egykor Názáretben.” (De Jaegher: The Virtue of Trust)

7. A LÉGIÓSOK EGYMÁS KÖZÖTTI KAPCSOLATA

A légiósok általában mindig készek arra, hogy teljesítsék az egymás iránti szeretet kötelességét, de néha megfeledkeznek arról, hogy ez a magatartás magában foglalja a látszólagos hibák elnézését is. Aki ebben vét, sok kegyelemtől fosztja meg a Praesidiumot, sőt oka lehet más tagok kilépésének is.

Másfelől értelmükkel be kell látniuk, hogy a Légióban betöltött tagságuk semmiképp sem függhet attól, hogy egy elnököt vagy egy légiós társat szimpatikusnak találnak-e vagy sem; hogy vélt vagy valós sérelmeket kell-e megtapasztalniuk; hogy nézeteltéréseket, helyreutasítást és hasonló dolgokat kell-e elviselniük.

Önmagunk legyőzése jelentse minden közösségi munka alapját. E lemondás nélkül még a legjobb dolgozó is veszélyt jelent a szervezetnek. Azok a légiósok teszik a legjobb szolgálatot a Légiónak, akik tudnak uralkodni személyiségükön, és a legtökéletesebben és legharmonikusabban alkalmazkodnak a rendszerhez. Akiből azonban szóban és tettben egyaránt hiányzik a Légiót jellemző szelídség, halálos sebet ejthet. Ezért mindenkinek ügyelnie kell arra, hogy csak azt tegye, ami az összetartást szolgálja és nem a széthúzást.

Ha már a légiósok egymás közötti kapcsolatáról van szó, meg kell említeni a “kis féltékenykedéseket”, amelyeket könnyelműen, de helytelenül nevezünk így. A féltékenység ugyanis csak ritkán jelent valami kicsit. A féltékenység megkeseredett szívet jelent. Szinte kivétel nélkül belopódzik minden emberi kapcsolatba és megmérgezi. A gonosz emberekből brutális hatalmaskodást vált ki, mely az őrületbe kergeti és a legborzalmasabb dolgokra készteti őket. De az önzetlen, tiszta szívű ember éppúgy ki van téve a kísértésnek épp azért, mert érzékeny és szeretetet adni akaró természet. Mily nehéz elviselni az embernek, ha kiszorítják, ha mások fölébe kerülnek erény vagy teljesítmény dolgában, ha félretolják a fiatalabbak kedvéért! S milyen keserűség végignézni ezt a kiszorítást! Még a legkiválóbb emberek is megtapasztalták titokban ezt a fájdalmat, és felismerték meglepő gyengeségüket. Ez a keserűség ugyanis valójában nem más, mint gyűlölet, melynek parazsa rejtve van, de bármely pillanatban lángra lobbanhat, és mindent tönkretehet.

Talán segít a dolgon, ha megpróbáljuk elfelejteni. A légiósnak azonban e békénél magasabbra kell törekednie. Mással nem elégedhet meg, csak azzal a győzelemmel, mely harcban legyőzi saját önfejű természetét, és teljesen keresztény szeretetté alakítja át a gyűlölettel határos irigységet. Miként történhet meg ez a csoda? Meg fog történni, ha a légiós úgy teljesíti kötelességeit légiós társaival és a környezetében élő minden emberrel szemben, ahogy tanították neki: Krisztust kell látnia és tisztelnie minden emberben. A féltékenység minden kis fullánkját le kell küzdenie arra gondolva: “Ez az ember, akinek a sikere nekem annyira fáj, nem más, mint Jézus Krisztus. Ezért ugyanúgy kell gondolkodnom, mint Keresztelő Szent János tette. Tudnom kell örülni annak, hogy Jézus az én káromon ér el sikert. ‘Neki növekednie kell, nekem kisebbednem.”’ (Jn 3,30)

Ez a magatartás hősiességet és szentséget követel meg. Ez az a nyersanyag, amelyből kiformálható egy nagy élet. Most Mária teljesen megszabadíthat egy embert a hiúságtól, úgy, hogy annak árnyéka sem marad vissza, és ez az ember tanúságot tesz a világosságról! (Jn 1,7). Milyen csodálatos lehetőség Máriának, ismét felkészíthet egy önzetlen előfutárt, aki előkészíti az Úr útját (vö. Mk 1,3).

Az előfutárnak mindig azt kell kívánnia, hogy az lépjen helyébe, akinek jöttét hírül adja. Egy apostoli lélek mindig örül, ha látja a körülötte lévők növekedését, és sohasem jut eszébe, hogy a többiek felemelkedését a magáén mérje. Aki óhajtja ugyan a mások növekedését, de csak annyira, hogy általa saját nagyságára ne boruljon árnyék, az nem apostol! Ez a féltékeny gondolat azt mutatja, hogy ha róla van szó, ő az első. Az apostol azonban mindig az utolsó. Az őszinte, igaz apostoli élettel nem fér össze az irigység és a féltékenység.

“Mária tisztelet- és szeretetteljes köszöntésének első szavai kezdetét jelentik már ennek a szentségnek, e két személy megtisztulásának: megadják Keresztelő Jánosnak az újjászületés kegyelmét, ugyanakkor megnemesítik Erzsébetet.

Ha már az első szavaknak ily nagy hatása volt, mi mindennek kellett történnie az ezt követő napokban, hetekben és hónapokban? Mária folyvást ad, Erzsébet pedig elfogad – s miért ne mondanánk ki -, elfogad féltékenység nélkül. Az az Erzsébet, aki csak Isten csodája által lehetett anya, meghajlik fiatal rokona előtt, és a legcsekélyebb keserűséget sem érzi amiatt, hogy nem ő lett Isten kiválasztottja. Erzsébet nem volt féltékeny Máriára. Később pedig Mária is képtelen lesz féltékeny lenni Jézusra, mert szerette apostolait. S Keresztelő Szent János sem lesz féltékeny Jézusra, amikor tanítványai elhagyják, és Jézust követik. Minden keserűség nélkül engedi őket elmenni, hozzátéve: ‘Aki felülről jön, az mindenkinek fölötte van. … Neki növekednie kell, nekem kisebbednem.’ (Jn 3,31 és 30)” (Perroy: L’Humble Vierge Marie)

8. A LÁTOGATÁST TEVŐ KÉT LÉGIÓS KAPCSOLATA

A légiósnak egészen különleges feladatot kell teljesítenie társával szemben. Itt a titokzatos szám a “kettő”, ama szeretet jelképe, melytől a munka jó gyümölcse függ (Lk 10,1), de a kettő nem csupán azt jelenti, hogy két ember együtt dolgozik, hanem azt az egységet, ami Dávid és Jonatán között volt, akik annyira szívükbe zárták egymást, hogy úgy szerette egyik a másikat, mint saját magát (Sám 18,1).

Ha a légiós pár ilyen lelkülettel fog munkához, hogy a termést begyűjtse, bőséges áldás lesz munkájukon, és mindketten “Ujjongva fognak hazatérni kévékkel gazdagon megrakodva.” (126. zsoltár, 6)

A látogató párok közötti egység a kis dolgokban fog megmutatkozni és kibontakozni. A megszegett ígéretek, a be nem tartott megbeszélések, a pontatlanság, a szeretetlen gondolatok vagy szavak, a kis udvariatlanságok, a felsőbbrendűség éreztetése szakadékot von kettejük közé. Ilyen körülmények között nincs egység.

“Egy vallási közösség áldásosságának és gyümölcsözőségének legbiztosabb garanciája a fegyelem mellett a testvéri szeretet és a harmonikus egység. Úgy kell szeretnünk minden testvérünket, kivétel nélkül, mint Mária szeretett és kiválasztott fiait. Amit testvéreink közül bármelyiknek tettünk, olyan, mintha Máriának tettük volna, vagy még inkább: mintha Fiának, Jézusnak tettük volna, hisz mi, testvérek, mindannyian arra vagyunk hivatva, hogy Jézussal és Jézusban Mária igazi fiai legyünk.” (Petit Traité de Marialogie Marianiste)

9. ÚJ TAGOK TOBORZÁSA

Minden légiós köteles új tagokat toborozni. “Szeresd embertársaidat, mint saját magadat…” (Mt 22,39; Mk 12,31). Ha magam oly sok kegyelmet kapok a Légió által, nem kell-e azon fáradoznom, hogy mások is részesüljenek benne? Ha az ember látja, mily magasságokba vezeti az embereket a Légióban végzett munka, nem kell-e mindent bevetnie, hogy ezt a művet terjesszék?

S a legfontosabb ok: hogy tudná rászánni magát egy légiós arra, hogy ne toborozzon új tagokat, ha arra gondol, milyen előrehaladást tehetnek az új tagok a Légió által a Mária iránti szeretetben és szolgálatban. A Jézus iránti szeretet után ez a legnagyobb kegyelem, amelyet ebben az életben kaphatunk. Isten akarata szerint ugyanis Mária – Krisztustól függve és Tőle elválaszthatatlanul – a természetfölötti élet gyökere, növekedése és gyümölcse.

Sok embernek sohasem jut eszébe, hogy erre az útra lépjen, hacsak valaki fel nem szólítja, és nem sürgeti. Pedig magukban vágyódnak erre a magasságra, mely oly csodálatos dolgokra vezeti el őket és általuk másokat is.

“Számtalan út áll előttünk,
Választhat ki-ki maga.
Magasra tör a szárnyaló,
Völgyben marad a lanyha.
Föl s le sodródik a többi,
ködben gyorsan elbukik.
Alacsony és magas út közt
Megfelelő, vajh’ melyik?
Haladásunk útirányát
mi vagyunk, kik eldöntik.”
(John Oxenham)

10. A KÉZIKÖNYV TANULMÁNYOZÁSA

A kézikönyv alapos tanulmányozása minden tag elengedhetetlen kötelessége. E könyv a Légió hivatalos bemutatása. A lehető legtömörebben fogalmazva tartalmazza mindazt, amit egy jól iskolázott légiósnak tudnia kell a Légió alapelveiről, előírásairól, módszereiről és szelleméről. Azok a tagok, de különösen a tisztségviselők, akik nem igazán jól ismerik a kézikönyvet, nem tudják helyesen alkalmazni a Légió módszerét. A fordítottja is igaz: minél többet tudnak róla, annál hatásosabban fogják hasznosítani. Be fog következni az a szokatlan dolog, hogy érdeklődésünk az idők folyamán egyre nő, és annál jobb légiósokká válunk, minél inkább elmélyedünk a kézikönyvben.

“Túlságosan hosszú!” – hangzik gyakran a tiltakozás, sajátosan többnyire azoknak az embereknek a részéről, akik újságjaikat mindennap olyan soká tanulmányozzák, hogy ugyanazon idő alatt a kézikönyv nagy részét is átolvashatnák.

“Túl hosszú! Túl sok a részlet!” Vajon mondana-e ilyet egy komoly diák hasonló terjedelmű tankönyvre – akár államjogot, akár orvostudományt, akár haditudományt tanulna is -, ha ez a könyv mindazt tartalmazza, amit neki a maga területén tudnia kell? Ellenkezőleg! Egy vagy két hét alatt fejébe vésné e tanulmány minden gondolatát, sőt minden szavát.

Valóban igaz: “A világ fiai a maguk módján okosabbak a világosság fiainál.” (Lk 16,8)

Egy másik kifogás: “A kézikönyv gondolatmenetei nehezek. Némely dolog egyszerűen magas. A fiatalok vagy a kevésbé művelt tagok alig értik meg. Miért nincs egy egyszerűsített kézikönyv a számukra?” Nem kell utalni arra, hogy ez a javaslat ellentétben áll a nevelés legfontosabb alapelvével, amely megkívánja, hogy a tanítványt fokozatosan újabb és újabb, ismeretlen területekbe kell bevezetni. Ha valaki már előre tud mindent, nincs szüksége tanításra. S ha az értelem már nem fogad be semmi újat, a nevelés befejeződött. Az iskolás gyerektől sem várják el, hogy számtankönyvét vagy az első latinkönyvét megértse az első pillantásra. Miért várja akkor a légiós, hogy első csapásra megérti a kézikönyvet? Épp az iskola feladata – és végül is minden nevelés értelme -, hogy megmagyarázza, ami előzőleg nem volt világos, és ezt az új ismeretet maradandóvá tegye.

“Még a fogalmakat is nehéz megérteni!” Vajon nem lehet megértésüket megtanulni? A kézikönyv szókincse egyáltalán nem csak haladók számára érthető. Könnyen elsajátítható, ha az ember utánakérdez, vagy felüt egy szótárt. Végül is a napi sajtó épp ugyanazt a szókincset használja. Ennek ellenére minden ember olvas újságot, és sohasem hallani, hogy egyszerűsítsék le az újság stílusát. S vajon nem tartozik-e minden légiós magának és vallási meggyőződésének annyival, hogy ismeri a szükséges kifejezéseket, melyek révén megérti a Légió lelki és egyéb alapelveit?

Amit a kézikönyv szókincséről szóltunk, vonatkozik a tartalmára is. A kézikönyv gondolatai nem érthetetlen fogalmak. “Az egyház tanaiban nem lehet olyan belső mag, amely csak kevesek számára érthető” (McQuaid érsek). Hogy mennyire igazak ezek a szavak, bizonyíthatja az a tény, hány és hány egészen egyszerű ember fogta fel teljesen a kézikönyv gondolatmenetét, és tette életének táplálékává és támaszává. Ezekről a gondolatokról nem lehet lemondani. Ellenkezőleg! Lehetőleg jól meg kell érteni őket, ha az ember helyes módon akar apostolkodni, mert ezek az alapelvek nem tartalmaznak mást az általánosaknál, melyek az apostolkodás lényegét érintik. Az alapelveket tehát lehetőleg jól meg kell érteni, mert ha nem, úgy az apostolkodást megfosztjuk lényegétől: lelki gyökereitől, s nem volna már jogunk kereszténynek nevezni. A keresztény apostolkodás és a “Tegyetek jót!” tétova felhívása között akkora a különbség, mint az ég és föld között.

A kézikönyv apostolkodással kapcsolatos gondolatait egészen el kell sajátítani, s ebben a Praesidium tölti be a tanár szerepét. Ezért vannak a lelki olvasmányok, az Allocutio és a felszólítás minden légiós számára, hogy módszeresen olvassa és tanulmányozza a kézikönyvet. Az így megszerzett tudás azonban nem maradhat elmélet. A légiós munka minden fázisát össze kell kapcsolni a rá vonatkozó vallási igazsággal: ily módon válik érthetővé cselekedetünk lelki jelentősége.

Megkérdezték egyszer Aquinói Szent Tamást, mit kell tenni, hogy az ember tanulttá váljon. “Olvass el egy könyvet” – hangzott a felelet. “De bármit olvasol vagy hallasz is, ügyelj mindig arra, hogy valóban megértsd. Szerezz bizonyosságot arról, ami nem világos számodra.” A tudomány mestere itt nem egy meghatározott, nagy műre gondolt, hanem minden olyan értékes könyvre, melyből az ember tudást meríthet. Szavai ezért ösztönzők lehetnek a légiósok számára, hogy alaposan tanulmányozzák a kézikönyvet.

A kézikönyvnek ezenkívül katekétikai értéke is van. Egyszerű, érthető módon tárja elénk a katolikus hitet, a II. Vatikáni Zsinat irányelveinek megfelelően.

“Bár Szent Bonaventura meg volt győződve róla, hogy az ismeretek megszerzéséhez belső megvilágosodás szükséges, világosan látta azt is, hogy a tanulás fáradságos munkát jelent. Szent Györgyre hivatkozva a galileai Kánában tartott menyegző csodájához hason-

lítja a tanulást: Krisztus nem semmiből teremtette a bort, hanem előbb arra kérte a szolgákat, hogy töltsék meg a korsókat vízzel. Hasonlóképpen a Szentlélek sem ad az olyan embernek képességet a lelki dolgok megértéséhez, aki előbb meg nem tölti a korsóját – vagyis értelmét – vízzel, tehát azzal az ismerettel, amelyet a tanulás révén szerezhet. Fáradság nélkül nincs megvilágosodás! Az örök igazságok megértése a tanulás fáradozásának a jutalma, melyet egy ember sem kerülhet el." (Gemelli: A ferencesek üzenete a világnak)

11. MINDIG SZOLGÁLATBAN

Amennyire az okosság diktálja, a légiósnak azon kell fáradoznia, hogy hétköznapi életének minden dolgát áthassa a Légió szelleme. Éberen kell figyelnie, nem kínálkozik-e alkalom, hogy közelebb jusson a Légió végső céljához, tehát hogy lerombolja a bűn uralmát egész az alapjáig, s romjaira kitűzze Krisztus Király zászlaját.

"Találkozol az utcán egy emberrel, aki tüzet kér tőled. Szólj hozzá egy pár szót, és tíz perc múlva Istenről fog kérdezni" (Duhamel). De miért nem gondoskodunk mi magunk erről a létfontosságú kontaktusról úgy, hogy mi kérünk előbb tüzet?

A kereszténységet többnyire csak részben értik meg és gyakorolják az emberek. Általánosságban már majdnem szokássá vált, hogy a vallást magánügynek tekintsük, kizárólag a saját lelkünk üdvére gondoljunk, és az embertársakkal ne törődjünk. Ez az a "félkereszténység", amelyet XI. Piusz annyira elítélt. Nyilvánvalóan sokan nem akarják meghallani a felhívást, hogy "Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből ... Szeresd embertársaidat, mint saját magadat!" (Mt 22,37 és 39)

Ha a Légió követelményeit ugy tekintjük, mint a különlegesen kiválasztottak egyféle életszentségét, nyilvánvalóan mi is beleestünk ebbe a súlyos tévedésbe. A Légió követelményei ugyanis nem mások, mint alapvető keresztény követelmények. Nincs olyan, hogy kevesebbet adunk és ugyanakkor azt állítjuk, hogy aktív szeretettel vagyunk a másik iránt, mert így szól a nagy parancs. Ez az Isten iránti szeretet egy része, olyannyira, hogy enélkül csak egy megcsonkított kereszténység marad. "Együtt kell megmenteni magunkat! Együtt kell Isten elé érkeznünk! ... Mit gondolna rólunk Isten, ha csak néhányan érkeznénk meg a többiek nélkül?" (Charles Péguy: Az irgalom misztériuma, Bécs, 1954. 41. old.)

Ennek a szeretetnek megkülönböztetés nélkül kell kiáradnia az embertársakra, az egyénekre éppúgy, mint a közösségre. Ez a szeretet nem lehet csak érzelem, hanem kötelesség, szolgálat, saját énünk odaadása. A légiósnak ezt a valódi kereszténységet kell vonzó módon megtestesítenie. Mindaddig, amíg az emberek előtt nem világít az igazi fény számos szembeszökő sugara, tehát amíg hiányoznak az igazi keresztény élet példaképei, addig nemcsak a veszélye, hanem a bizonyossága is fennáll annak, hogy a katolikusok általános magatartásában nem fog visszatükröződni ez a fény. Sőt olyan mélyre süllyedhetnek, hogy épp csak a legszükségesebbet teszik meg a pokol elkerülése érdekében. Ez pedig azt jelentené, hogy a vallást megfosztottuk minden nemestől és önzetlenségtől, más szóval: nevetséges ellentétévé tettük volna annak, aminek lennie kellene, s így senkit sem lesz képes vonzani és megtartani.

A szolgálat fegyelmet jelent. A folytonos szolgálat pedig szüntelen fegyelmet. Ezért beszédünkben, ruházatunkban, viselkedésünkben és életmódunkban – még ha igen szerény körülmények között élünk is – mindig példamutatónak kell lennünk. Ha valaki aktívan vallásos, az emberek szívesen keresnek benne hibát. Azok a hiányosságok, ame-

lyeket másoknál egyáltalán nem méltatnak figyelemre, egy légiósnál szégyen lehet, és megnehezíti fáradozásait, hogy jót tegyen másoknak. Ez így rendben is van. Vagy talán nem várjuk el jogosan azoktól, akik másokat magasabbra akarnak emelni, hogy maguk már egy elért magasságban legyenek?

Természetesen, mint minden dologban, itt is használnunk kell az egészséges, emberi gondolkodást. Aki jó szándékú, tökéletlenségei miatt nem szabad elijeszteni az apostolkodástól. Ez mindenféle apostolkodás végét jelentené. Képmutatónak sem szabad gondolnunk azt az embert, aki másnak azt a tökéletességet tanácsolja, amelyet ő maga még nem ért el. "Nem" – mondja Szalézi Szent Ferenc -, "nem képmutatás, ha jobban szólunk, mint cselekszünk. Ha képmutatás volna, Istenem, hova jutnánk? Jobb volna hallgatnunk."

"A Mária Légió egyszerűen a normális életre törekszik. Azt mondjuk: a 'normális', s nem azt: a 'középszerű' katolikus életre. Manapság fennáll az a tendencia, hogy normális katolikusnak tekintsük azt, aki vallását saját lelke javára gyakorolja anélkül, hogy aktív érdeklődést tanúsítana testvérei lelki üdvössége iránt. Ez nem más, mint az igazi katolikusoknak és magának a katolicizmusnak a karikatúrája. A 'középszerű' katolikusság nem 'normális' katolikusság. Szigorúan és kritikusan felül kellene vizsgálni a 'jó katolikus' vagy a 'gyakorló katolikus' fogalmakat. Minimális apostoli tevékenység nélkül senki sem katolikus. S ezt az elengedhetetlen minimumot, melytől az utolsó nap ítélete függ, az ugynevezett gyakorló katolikusok nagy tömege nem éri el. Ez a helyzet tragikus. Alapvető félreértés van benne." (Suenens bíboros: La Théologie de l'Apostolat.)

12. A LÉGIÓSNAK EGYARÁNT KELL IMÁDKOZNIA ÉS DOLGOZNIA

A Légió aktív tagjai kötelesek naponta elimádkozni a Catena Legionist. Bár a Légió csak ezt az egy imát írja elő számukra, komolyan ösztönzi őket, hogy a Tessera minden imádságát bevegyék napi imájukba. Az auxiliárius légiósoknak ez kötelessége. Szemére vethető az aktív csoportoknak, hogy kevesebbet tesznek, mint azok a tagok, akik nagy létszámmal sietnek segítségükre. Az igaz, hogy az auxiliárius légiós nem végez aktív légiós munkát. Ennek ellenére bizonyosan nagyobb szolgálatot tesz a Légió Királynőjének, mint az aktív tag, aki ugyan dolgozik, de nem imádkozik. Munka ima nélkül – ez épp az ellenkezője annak, amit a Légió meg akar valósítani, mert az aktív légiósok olyanok, mint a lándzsa hegye, az auxiliárius légiósok pedig a nyelét jelentik.

Ezen túlmenően az auxiliárius légiósok buzgalma és kitartása nagymértékben attól függ, hogy meggyőződéssel támogatnak-e egy áldozatos, sőt hősies szolgálatot, mely sokkal magasabb értékű, mint saját tevékenységük. Már ez okból is példaképnek kell lennie az aktív tagnak, s magával kell ragadnia az auxiliárius légiást. Az azonban nem lehet jó ösztönzés, ha imaszolgálata csekélyebb mértékű, mint amit az auxiliárius tagoktól megkívánnak, és megkérdőjelezhető, hogy ki teszi a jobb szolgálatot a Légiónak.

Minden légiósnak, akár aktív, akár imádkozó tag, ajánlatos csatlakoznia a Rózsafüzér Társulathoz. Ez igen nagy lelki kiváltságokkal jár (lásd 7. Függelék).

"Minden kérő imádságba beletartozik Jézus legszentebb Neve, még akkor is, ha a 'mi Urunk Jézus Krisztus által' szavakat nem is ejtjük ki: Ő ugyanis a közvetítő, akihez kéréseinkkel fordulnunk kell. S ha az imádkozó a Mennyei Atyához fordul, és kérését egy angyalra vagy egy szentre bízza, és nem említi meg Mária legszentebb Nevét, ugyanaz áll Isten Anyjára is, mint szent Fiára. Amint mindig benne foglaltatik Jézus neve, mert az egyetlen szükséges közvetítő, éppúgy hívjuk a nevét Szent Anyjának is, aki egy vele. Valahányszor Istent kérjük, valójában őt is kérjük. Valahányszor az emberré vált Krisztust

kérjük, egyben Máriát is kérjük. Valahányszor egy szentet kérünk, a Szűzanyát kérjük." (Canice Bourke OFM: Mária)

13. A LÉGIÓS BELSŐ ÉLETE

"Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem" – mondja Pál apostol a Galatáknak (Gal 2,20). A lelki élet azt jelenti, hogy Isten kezébe tesszük gondolatainkat, kívánságainkat és érzéseinket. A Miasszonyunk a példa arra, hogyan tegyük ezt. Ő folyamatosan növekedett a szentségben, minthogy a lelki fejlődés leginkább a nagylelkűségben és szeretetben való gyarapodás, vagyis az, ami Máriát egész élete folyamán jellemezte.

"Az élet bármely állapotában, bármilyen társadalmi helyzetben minden keresztény meg van hívva, hogy teljes keresztény életet éljen és tökéletessé tegye a szeretetet. Minden hivő meg van hívva és kötelezve életszentségre és hogy tökéletességre vigyék saját életüket" (LK 40,42). Az életszentség nem elméleti, hanem gyakorlati úton valósítható csak meg. "Minden szentség Isten szeretetéből fakad és Isten minden szeretete az Isten akaratának teljesítéséből áll." (L. Szt. Alfonz)

"Hogy képesek legyünk megfelelni Isten akaratának életünk folyamán, ahhoz mindig a következő tartozik hozzá: az Úr és az Egyház szavának elfogadása, buzgó és állandó ima, egy lelki vezető szerető és bölcs irányítása, Isten adományai iránti jó ítélőképesség, valamint a különböző társadalmi és történelmi élethelyzetek helyes értelmezése (CL58).

A légiósoknak a Praesidiumban történő lelki formálódása nagyban segíti az életszentség felé való haladást. De meg kell jegyezni, hogy a lelki irányítás nem egyéni, hanem közösségi szinten folyik. Mivel minden tag önálló személyiség egyedi szükségletekkel, kívánatos, hogy a csapat egyéni irányítást is kapjon, s hogy bármely tag egyénileg is részesüljön a "bölcs és szerető lelki vezetésben".

A keresztény élet három nélkülözhetetlen eszköze a következő: ima, önmegtagadás és a szentségek – egymással kölcsönösen összekapcsolódva.

a) Az ima

Legyen egyéni és közösségi, mert természetünknek két oldala van: egyéni és közösségi. Az imakötelezettség elsősorban az egyénire szólít fel, de az egész közösségre is vonatkozik, vagyis arra a közegre, amelyet az egyéni és társadalmi kapcsolatok egész sora sző át meg át. A liturgia, csakúgy, mint a szentmise az egyház közösségi imádsága. Azonban a II. Vatikáni Zsinat azt tanítja: "A keresztény embernek, bár meg van hívva a közösségi imára, a szobájába is el kell vonulnia, hogy titokban imádkozzon az Atyához, sőt az apostolok intelme szerint szüntelenül kell imádkoznia." (SC 12). Az ima egyéni formái a következők: elmélkedés (meditáció) lelkiismeretvizsgálat, lelkigyakorlat, az Oltáriszentség látogatása, egyéni áhítat a Szűzanyához, és természetesen mindenekfelett a szentolvasó (MD186). Ezek, a kereszténynek lelki életét táplálva, arra ösztönöznek, hogy a tagok hasznosan vegyék ki részüket minden közös tevékenységből, és megőrizzék a liturgikus imákat attól, hogy üres ceremóniákká egyszerűsödjenek" (MD 187).

Az egyéni olvasmányok, valamint a keresztény szemlélet kialakítása nagyban segítik az imaéletet. Előnyben kell részesíteni az Újszövetség olvasását a megfelelő katolikus magyarázattal, továbbá a klasszikus, lelki olvasmányokat az egyén igényéhez és képességéhez szabottan. Itt különösen fontos a bölcs irányítás. A szentekről szóló jól megírt életrajzok bevezetést nyújthatnak a lelki életbe. Egy vezérvonalat mutatnak, mely jósághoz és

hősiességhez vezet. A szentek kézzelfogható példák az életszentség gyakorlására és a keresztény tanítás elsajátítására. Ha gyakran vagyunk a szentek közelségében, hamarosan magunk is utánozni fogjuk őket.

Minden légiós – feltéve, ha lehetséges, – évente egyszer vegyen részt lelkigyakorlaton. A lelkigyakorlat és lelkiismeretvizsgálat gyümölcse az egyén élethivatásának letisztulása és a mind határozottabb szándék annak lankadatlan gyakorlására.

b) Alázat és önmegtagadás

Ez az önmagunktól való megszabadulást jelenti, ami lehetővé teszi, hogy Isten éljen bennünk, és teljesen megossza velünk életét. Önfegyelem, hogy szeressük Istent és másokat Istenért. Erre azért van szükség, mert az eredeti bűn által értelmünk elhomályosodott, akaratunk gyenge, szenvedélyeink pedig könnyen bűnbe visznek.

Az első kívánalom, hogy teljesítsük mindazokat az előírásokat, amiket az egyház állít elénk a bűnbánati időszakok és napok kapcsán. Ha megfelelően betartjuk a Légió szabályait, rendszere megfelelő képzést ad az alázat gyakorlásában.

Ezután következik a keresztek, a verítékes munka és a megannyi csalódás elfogadása Isten kezéből. Érzékeink kordában tartása is fontos kérdés, különös tekintettel arra, mit engedünk meg magunknak, vagyis az, hogy mit láthatunk, hallhatunk vagy mondhatunk. Mindez segít ellenőrizni emlékezetünk és képzeletünk belső világát. Az önmegtagadás lustaságunkon, szeszélyeinken és önzésünkön való felülkerekedést is magában kell hogy foglalja. Az alázatos ember udvarias és kedves lesz azokhoz, akikhez közel áll otthon ill. a munkában. A személyes apostolkodás, vagyis a barátság szükségszerű velejárója az alázat, mert az mindig áldozatvállalást jelent a barátokkal szemben, akiket kedvességgel és gyengédséggel kell körülvenni. “Mindenkinek mindene lettem”, – mondja Szent Pál – hogy mindenkit üdvözítsek.” (1Kor 9,22). Azok az erőfeszítések, melyeket veszélyes hajlamaink féken tartása és jó szokásaink kibontakoztatása érdekében teszünk, a mi és mások által a Titokzatos Testben elkövetett bűnök kiengesztelésére is szolgálnak. Ha Krisztus, vagyis a Titokzatos Test Feje, bűneinkért szenvedett, akkor jogos, hogy szolidaritást vállaljunk vele. Ha Krisztust ártatlanul kínozták miértünk, bűnösökért bizonyos, hogy nekünk magunknak is kell tennünk valamit. Minden újabb bűn arra ösztönzi a kereszténye ket, hogy cselekedeteikkel jóvátegyék azokat.

c) Szentségek:

A Krisztussal való egység forrása a keresztségben van. További fejlődést az elsőáldozás és a bérmálkozás jelenti. Az egység megvalósítása és hatékony táplálása az Oltáriszentség vétele által történik. Minthogy a kézikönyv már foglalkozott e szentségekkel más fejezetekben, itt azt a szentséget kell megemlítenünk, amelyben Krisztus folytatja a kegyelemteljes megbocsátást azon személyen keresztül, aki az Ő nevében működik, azaz a katolikus pap személyén át. Különféleképpen nevezzük: bűnvallomás, bűnbánat, kiengesztelődés. Bűnvallomás, mert az elkövetett bűn őszinte elismerése; bűnbánat, mert változást ígér; kiengesztelődés, mert a szentségen keresztül kibékít Istennel, az egyházzal és az egész emberiséggel. Szorosan kapcsolódik az Oltáriszentséghez, mert általa Krisztustól való megbocsátás érkezik hozzánk kereszthalála érdemén át, melyet az Oltáriszentségben ünneplünk.

Segítsünk minden légióst, hogy Krisztus meghívására találkozhasson vele személyesen a kiengesztelődés szentségében, s tegye ezt gyakran és rendszeresen. Ezzel az eszközzel növekedünk saját magunk igaz ismeretében és a keresztény alázatosságban. Rossz szokásaink gyökerestül megszűnnek, megszabadulunk lelki hanyagságunktól és fásultságunk-

tól, megtisztul a tudatunk, erősödik a szándékunk, üdvös lelki irányításban részesülünk, s növekszik a kegyelem a szentség ereje által (MC 87). Azáltal, hogy a légiósok megtapasztalják a kiengesztelődés szentségének erejét, azáltal bátorítást éreznek, hogy másokat is hívjanak a szentgyónásra. S hogy összegezzük; lelkünk üdvözülése, mások megszentelődése, valamint a világ keresztény átalakulása csak úgy jöhet el, ha Krisztus élete van a lelkekben. Az összes tényező közül kétségkívül ez a legfontosabb.

“Mária lelkisége, akárcsak a vele együtt létező áhítat, nagyon gazdag forrást talál az egyes egyének által és a világ népeinek s nemzeteinek különféle keresztény közösségeiben megszerzett történelmi tapasztalatokban. E tekintetben szeretném felidézni ezt a lelkiséget valló számos tanár és tanú közül Grignon Szent Alajos alakját, aki azt szorgalmazta, hogy Krisztusban való megszentelődésünk Mária közbenjárásával történjék, ezzel elősegítve azt, hogy a keresztények hűségesen éljék meg a keresztségben rájuk rótt kötelezettségüket.” (Rmat 48)

“Élő kapcsolat van lelki életünk és hitünk tanítása között. A dogmák a fény hitünk útján. A fény, ami megvilágítja nekünk az utat és biztonságot ad utunk során. Másrészt, ha úgy élünk, ahogy kell, értelmünk és szívünk megnyílik a fény befogadására, ami a hittételekből való.” (CCC89)

14. A LÉGIÓS ÉS A KERESZTÉNY HIVATÁS

A Légió sokkal inkább életutat szorgalmaz, mint munkavégzést. Képzést nyújt, amely kihat az élet minden területére és életünk minden órájára. A légiós, aki csak az összejövetelek és a kijelölt munka erejéig légiós, az nem éli a Légió szellemét.

A Légó szándéka, hogy segítse tagjait és mindazokat, akikkel kapcsolatban van, hogy teljességgel éljék keresztény hívatásukat. A hívatás forrása a keresztségben van. A keresztség által mindenki egy újabb Krisztussá válik. “Nem csupán krisztusivá leszünk mindannyian, de mi leszünk az egyetlen Krisztus.” (Szent Ágoston)

Eggyé válva Krisztussal a keresztségben, egyházának tagjai éppúgy papok, próféták és királyok lesznek, ahogy maga Krisztus is az volt.

Krisztus papi küldetésének az egyéni és közösségi imádság által leszünk részesei. Az imádság legmagasabb formája az áldozat. A lelki áldozás révén felajánljuk magunkat és minden cselekedetünket az Atyaistennek. A világi hívekről a következőket mondja a II. Vatikáni Zsinat: “Mert minden munkájuk, imádságuk, apostoli kezdeményezésük, hitvestársi és családi életük, mindennapi munkájuk, testi – lelki pihenésük, sőt az élet terhei is, ha türelmesen hordozzák azokat, Istennek kedves lelki áldozattá válnak (vö. Pt 2,5). Mindezeket a szentmisében az Úr testének felajánlásával együtt ajánlják fel készséges szeretettel az Atyának (LG 34).

Osztozunk Krisztus prófétai küldetésében. Ő az Atya királyságát hirdette életének tanúságtételével és szavai ereje által. (LG35) Mint világi hívek birtokában vagyunk a képességnek és felelősségnek, mellyel elfogadjuk, valamint szavainkkal és tetteinkkel hirdetjük az Evangéliumot. A legnagyobb szolgálat, amit az embereknek nyújtani tudunk, hogy a hit igazságáról beszélünk. Pl. elmondjuk nekik, milyen az Isten, milyen az emberi lélek, mi az élet célja, mi következik a halál után. Mindenek felett pedig beszélünk a mi Urunkról, Jézus Krisztusról, aki maga a teljes Igazság. Nem kell tudnunk vitatkozni, bizonyítékokkal alátámasztani azt, amit mondunk, de tudjuk és éljük eme igazságokat, és tisztában kell lennünk azzal, hogy miben térnek el ezek minden más dologtól. Értelmesen és érthetően kell róluk beszélnünk annyit közölve hogy érdeklődést keltsünk irántuk,

lehetőleg arra késztetve az embereket, hogy még többet kívánjanak tudni róluk.

A légiós tagság segít javítani hitbeli ismereteinket, és annak megélésében. Erős indíttatással és gyakorlattal segít, hogy beszéljünk az idegeneknek a vallásról. De azok az emberek, akiknek legnagyobb az igényük a mi apostolkodó szeretetünkre, azokkal általában otthon, az iskolában, az iparban, szakmában, szociális és szabadidős tevékenységükben találkozunk. Ez rendes körülmények között nem a mi légiós feladatunk, de azért mégiscsak a gondjainkra bízták.

Azzal veszünk részt Krisztus királyi küldetésében, hogy legyőzzük magunkban a bűn királyságát, és felebarátainkat szolgáljuk, minthogy uralkodni annyi, mint szolgálni. Krisztus azt mondta, nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem azért, hogy ő maga szolgáljon. (Mt20,28).Mindenekfelett osztozunk Krisztus eme küldetésében azzal, hogy jól végezzük feladatunkat, bármilyen is az, otthon vagy házon kívül, Isten iránti szeretetből és másoknak való szolgálatként. Jól végezve dolgunkat, folytatjuk a teremtés művét, jobbá tesszük a világot, egy olyan kellemes hellyé, ahol öröm élni. Ez legfőbb feladata a világi kereszténynek, hogy áthassa, és tökéletessé tegye a világi rendet, azaz minden földi ügyet az Evangélium szellemiségével itasson át.

A Légiós Ígéretben megfogadjuk, hogy a Szentlélek nagyszerű céljainak eszközeivé leszünk. Bizonyos, hogy cselekedeteinknek természetfeletti ösztönzésűnek kell lenniük, de saját természetünk révén is oly tökéletesen kell segítenünk a Szentlelket, ahogy csak lehet.

Krisztus isteni személy, de emberi természete szerepet játszott cselekedeteiben; emberi intelligenciája, hangja, tekintete és viselkedése egyaránt. Az emberek, beleértve a gyermekeket is, vagyis a legnagyobb éleslátással felruházottakat mindenek között, szerettek a társaságában lenni. Kedvelt, szívesen fogadott vendég volt mindenki asztalánál.

Szalézi Szent Ferenc is olyasvalaki volt, akinek viselkedése és egész lénye alapvetően meghatározóvá vált abban, hogy oly sok embert térített meg az Úrhoz. Ő ajánlotta a jót cselekedni vágyó embereknek, hogy a “kis erények” segítségével, vagyis a barátsággal, udvariassággal, jó modorral, megfontoltsággal, türelemmel és különösen a nehéz esetekkel szemben tanúsított türelemmel lehet legkönnyebben célt érni.

“Krisztus és Mária közötti vérazonosság magába foglalja a formai, a jelleg-, hajlam-, ízlés- és erkölcsbéli hasonlatosságot. Nem csak azért, mert a vér azonossága nagyon gyakran idéz elő ilyen hasonlóságot, hanem mert Mária esetében, (minthogy anyasága természetfeletti jelenség a mindenható kegyelem gyümölcseként) az isteni kegyelem, a természet eme általános alapelvét továbbfejlesztve, Máriát isteni gyermekének élő portréjává s jelképévé emeli, hogy mindenki Jézus legtökéletesebb mását lássa benne. Ugyanez az anyaság olyan fajta bensőséges kapcsolatot teremtett Mária és isteni gyermeke között, amely nemcsak az egymással való érintkezésükben s életközelségükben valósul meg, de szívbéli vágyaik s titkaik egymással való megosztásában is megnyilvánul. Így aztán Mária visszatükrözi Jézus összes gondolatát, érzését, törekvését, vágyát és célját, úgy, ahogy Krisztus még tökéletesebben mutatja be nekünk, csorbítatlanul s töretlenül, akár egy remekbe szabott tükör, a tisztaság, a szeretet, az elkötelezettség és a végtelen jóság csodáját, vagyis mindazt, ami jelen van Mária lelkében is. Következésképpen Mária több joggal mondhatja, mint az apostolok, hogy “Már nem én élek, hanem Jézus él bennem.” (Gal 2,20)

(De Concilio: Mária ismerete)

34. PRAESIDIUM TISZTSÉGVISELŐINEK KÖTELESSÉGEI

1. A LELKI VEZETŐ

A légió saját sikerét kizárólag a tagjaiban mérhető lelki előmenetel alapján ítéli meg. Ennek az általuk végzett munkában kell kifejezésre jutnia. Ezért elsősorban a lelki vezető az, akinek kötelessége felkelteni a tagokban a lelki mélységre való törekvést, amely tulajdonképpen a Praesidium hajtóereje. A lelki vezető részt vesz az összejöveteleken; az elnökkel és a többi tisztségviselővel együtt gondoskodik a szabályok és a Légió szellemének megtartásáról. Ügyel arra, hogy visszás helyzet ne teremtődjön, és fenn kell tartania a Légiót megillető tekintélyt.

Ha csoportja kiérdemli a Praesidium elnevezést, egyházközségének a legjobb lehetőséget nyújthatja ez a különlegesen buzgó együttes. Tőle függ azonban, hogy a légiósok milyen munkát végeznek, érdemleges és nehéz feladatokat kell rájuk bíznia. A Praesidium rá van utalva, hogy ösztönözze, mert át kell hidalnia a belső ellenállást és a külső akadályokat. A légiósok elvárják tőle, hogy mindig a bensőséges életre indítson és bátorítson. A paptól valóban olyan sok függ, hogy XI. Piusz elmondhatta: “Sorsom a te kezedben van.” Igen fájdalmas dolog lenne, ha csak egyetlen esetben is csorbát szenvedne ez a bizalom; ha Istenért, Máriáért és az emberekért a legjobban tenni akaró embereknek csak egy kis csoportja is magára maradna, mint a pásztor nélküli nyáj. Mit mondana a legfőbb Pásztor arról a pásztorról, akitől azt is elvárta, hogy “a közösség lelke, minden jó ösztönzője és a buzgalom forrása” legyen? (XI. Piusz)

A lelki vezető úgy tekinti Praesidiumát, mint egy magiszter a gondjaira bízott novíciusokat. Szakadatlanul azon fáradozik, hogy fejlessze a lelki dolgok iránti fogékonyságukat, és kibontakoztassa bennük mindazokat a képességeket és erényeket, amelyek a Mária Légió tagjait jellemzik. Be fog bizonyosodni, hogy ezek a lelki képességek mindig elérik a légiósoktól megkívánt színvonalat. Ezért a lelki vezető ne riadjon vissza attól, hogy a legnagyobb erények gyakorlására szólítsa fel a tagokat, vagy olyan feladatokat állítson elébük, amelyek hősies helytállást követelnek. A kegyelem még a lehetetlennek tűnő dolgokat is legyőzi, kegyelmet pedig az kap, aki kér. Ugyanilyen kitartással kell ragaszkodnia a lelki vezetőnek a légiós szolgálat kisebb jelentőségű dolgaiban is e kötelességek teljesítéséhez, mert ezek jelentik a nagy eredmények alapvető feltételét. A jellem ugyan a nagy dolgokban mutatkozik meg, de a kis dolgokban formálódik.

A lelki vezetőnek ügyelnie kell arra, hogy a légiósok munkájuk során ne önmagukat keressék, így az eredményes munka után sem lesznek elkapatva, és a vélt sikertelenség sem bátortalanítja el őket. Készek lesznek akár ezerszer is teljesíteni ugyanazt a kellemetlen vagy nyomasztó feladatot, ha épp ilyennel bízzák meg őket.

Ügyelnie kell arra, hogy a légiósok félelem nélkül és alaposan végezzék el megbízatásaikat, és munkájukat imával és áldozattal egészítsék ki. Így megtanulják, hogy amikor a megszokott segédeszközök csődöt mondanak, és a helyzet emberi szemmel nézve reménytelennek tűnik, a legteljesebb bizalommal forduljanak a Légió Királynőjéhez, Édesanyjukhoz, aki győzelemre segíti őket.

A Mária Légió lelki vezetőjének azonban elsősorban az a kötelessége, hogy minden légióst megtanítson Mária lángoló és forró szeretetére, különösképpen pedig a Légió által olyannyira tisztelt kiváltságainak szeretetére.

Ha türelmesen építkezik, követ kőre rakva, remélheti, hogy minden légiósból valóságos lelki erődítmény válik, amelyet semmi sem rombolhat le.

Mint a Praesidium tagja, a lelki vezetőnek részt kell venni a különféle megbeszéléseken és vállalkozásokban, valamint “szükség szerint a tanító, a tanácsadó vagy a vezető szerepét kell betöltenie” (X. Szent Piusz). Óvakodnia kell attól, hogy átvegye az elnök kötelességeit. Minden ilyen irányban tett lépés rosszat tenne a Praesidiumnak. Nyomasztóan hat az összejövetelre, ha a pap tekintélye és jelentősen nagyobb élettapasztalata túlsúlyba kerül Praesidium más vezetőinek megnyilvánulásaival szemben. Az esetek megbeszélése ilyenkor hamarosan a lelki vezető és az illető légiós közötti párbeszéddé válik, amiben sem az elnök, sem a többi tag nem vesz részt, hanem hallgatnak, mert úgy érzik, állásfoglalásuk azt a látszatot keltheti, mintha belebeszélnének a lelki vezető dolgába. Azonban ha nem nyíltan beszélik meg a munkáról tett beszámolókat, akkor valami lényegestől fosztják meg az összejövetelt: hiányozni fog az a vonzó frissesség, amely a légiósok képzésének legjobb lehetőségét kínálta, és a találkozó egészséges voltának legbiztosabb forrása volt. Az ilyenfajta Praesidium nem fog dolgozni a lelki vezető távollétében, ha pedig egészen elmegy, valószínűleg össze fog omlani.

“A lelki vezetőnek élénken kell érdeklődnie az összejövetelen elhangzó minden dolog iránt – ez a követelmény fennáll a tagokkal szemben is. Természetesen nem szabad megragadnia az alkalmat minden szónál, hogy érvényre juttassa saját véleményét. Persze beszéljen, ha tanácsára vagy tudására valóban szükség van, azonban igen tartózkodóan kell tennie ezt, nehogy mellőzze az elnököt, vagy uralja az összejövetelt. Másrészt viszont elég gyakran be kell avatkoznia, hogy példát adjon a tagoknak, milyen mértékben és milyen módon mutassák meg a többiek munkája iránti érdeklődésüket.” (Helmsing püspök)

Ha valamely Praesidium a tanulást vállalja magára munkaként, a lelki vezetőnek ügyelnie kell az olvasandó könyvek kiválasztásánál. Ez a kötelezettség nagy körültekintést kíván tőle, mert nem engedheti meg, hogy a tagok olyan tanítással találják szembe magukat, amelyek nem teljesen egyeznek az egyház alapigazságaival.

Közvetlenül a Catena után a lelki vezető rövid beszédet tart, kívánatos e célra a kézikönyv magyarázata (lásd 18. fejezet: A heti összejövetel rendje, 11. pont: Az Allocutio). Az ő távollétében az elnök veszi át ezt a feladatot.

A befejező imádságok után a lelki vezető áldást ad a tagokra.

“Krisztus valóban olyan papságot jelölt ki, akik nemcsak képviselik Őt és elfoglalják helyét, hanem sokkal inkább Őt magát helyettesítik bizonyos értelemben. Ez azt jelenti, hogy Krisztus az ő közvetítésükkel gyakorolja isteni hatalmát. Ezért a papokkal szemben tanúsított tisztelet és megbecsülés közvetlen hódolat megnyilvánulása az előtt az Örök Papság előtt, amelyben minden papnak része van.” (Benson: Krisztus barátsága)

“A pap legyen az a gazda, aki a nap minden órájában – hajnaltól alkonyatig – kimegy, hogy munkásokat fogadjon az Úr szőlőjébe. Ha nem hívja őket, nagy a veszélye, hogy a legtöbben közülük egész nap ‘tétlenül fognak ácsorogni’ (vö. Mt 20,6).” (Civardi)

2. AZ ELNÖK

1. Az elnök alapvető kötelessége, hogy részt vegyen annak a Curiának a találkozóin, amelyhez saját Praesidiuma tartozik, és ezáltal – s még más módon is – gondoskodjon Praesidiuma és a nagy légiós közösség szoros kapcsolatáról.

2. A Praesidium heti összejövetele alkalmával az elnök elnököl, és ügyel a napirend betartására. Kiosztja a munkát, és meghallgatja a tagok beszámolóit. Az elnöknek sohasem szabad elfelednie, hogy e tisztségében ő a megbízott a Légió rendszerének min-

den részletre kiterjedő, pontos betartása érdekében. Ha visszaél bizalmi állásával, hűtlenséget követ el a Légióval szemben. A világi seregek árulásnak neveznék az ilyesmit, és keményen megbüntetnék a vétkest.

3. Az elnök felelős az összejövetelre szolgáló helyiség előkészítéséért (ami a világítást, a fűtést, az ülőalkalmatosságokat és hasonlókat illeti), hogy a találkozó a kitűzött időpontban kezdődhessen.

4. Pontosan, a megjelölt időben kell elkezdenie a találkozót, a megfelelő időpontban meg kell szakítania a beszámolókat a Catena imádkozása miatt, és az előírt időben be is kell zárnia az összejövetelt. Ha órát tesz maga elé, könnyebb betartania ezt a pontosságot.

5. A lelki vezető távollétében ő tartja az Allocutiót, vagy kijelöl más valakit erre a feladatra.

6. Az ő kötelessége továbbá, hogy irányítsa és felügyelje a többi tisztségviselőt is, vajon megfelelően látják-e el hivatalukat.

7. Folyvást keresnie kell a különösen alkalmas tagokat, akiket a Curiában javasolni tud a megüresedő tisztségek betöltésére akár a saját, akár egy másik Praesidiumban. A Praesidium hatékonysága tisztségviselőitől függ. Ezért minden elnöknek igen komoly érdeme volna, ha kitűnő tisztségviselőket nevelne, és ily módon gondoskodna a Légió jövőjéről.

8. Légiós társai előtt a magas fokú lelkiség és buzgalom példaképének kell lennie. Ez azonban nem jelenti azt, hogy magára kellene vállalnia olyan munkákat, amelyeket a Praesidium tagjai is elvégezhetnének. Amelyik elnök ezt teszi, buzgalomról tanúskodik ugyan, de nem mutat jó példát. Akadályozza ugyanis azokat, akik előtt példaképnek kellene lennie, hogy kövessék.

9. Arra is gondolnia kell, hogy a túl halkan vagy nem eléggé érthetően mondott beszámolók rossz hatással lehetnek az összejövetel számára. Ezért neki is olyan hangosan kell beszélnie, hogy érthessék az egész teremben. Ellenkező esetben hamarosan észre fogja venni, hogy a többiek is halkan beszélnek, beszámolóikat alig lehet érteni, s ennek a következménye nem egyéb, mint az érdeklődés azonnali lanyhulása.

10. Ügyelnie kell arra, hogy minden tag megfelelőre méretezett beszámolót tegyen. A tapasztalatlan vagy félénk légiósokat okos kérdésekkel kell továbbsegítenie. Viszont még a kiváló beszámolókat is rövidítenie kell, ha azok a rendelkezésre álló idő túl nagy részét vennék igénybe.

11. Az elnök csak annyit beszéljen, amennyi az összejövetel jó vezetéséhez szükséges. Meg kell találnia a középutat a következő két szélsőség között: Az egyik abban áll, hogy se nem fékez, se nem buzdít, tehát a találkozót úgyszólván szabadjára engedi. Ennek következtében némely tag megelégszik a teljesen rövid beszámolóval, mások pedig véget érni nem akaró jelentéseket tesznek. Az egyik túl rövid, a másik túl részletes, és úgy tűnhet, ezek kiegyenlítik egymást, mert a Praesidium a kijelölt idő alatt végez a munkáról szóló jelentésekkel. Világos, hogy a helytelenségek ilyetén kombinálása sohasem eredményezhet helyességet, éppoly kevéssé, mint ahogy az álcázott összevisszaság sem jelenthet tökéletes rendet.

A másik szélsőség a túl sok beszéd. Némely elnök egész idő alatt megszakítás nélkül beszél. Ezzel (a) saját maga veszi el az időt a többi tagtól, (b) ellenkezőjére fordítja a Praesidium elképzelését, mely szerint a heti összejövetelen elsősorban nem előadásokat kell tartani, sokkal inkább “az Atya dolgain” kell közösen gondolkodni (vö. Lk 2,49). Ehhez járul még, hogy (c) az asztalfőn beszélő elnök hosszú előadása elálmosítja a tagokat, ún. nyu-

galmi helyzetbe kerülnek, s végül már egyáltalán nincs kedvük hozzászólni. A légiósok számára mindkét szélsőség rendkívül rossz iskolát jelent.

12. A Praesidiumban a testvériség szellemét kell előmozdítania, és tudnia kell: ha ez hiányzik, oda az egész. Neki kell biztosítania ezt a légkört azzal, hogy minden egyes tag iránt szívélyes szeretetet tanúsít, és nagy alázattal viselkedik. Magáévá kell tennie az Úr szavait: "... aki első akar lenni, legyen a cselédetek" (Mt 20,27).

13. Olyan esetekben is bátorítania kell a tagokat, amikor nem saját ügyeikről kell véleményt nyilvánítaniuk, ill. nem saját dolgukban kell segítséget nyújtaniuk. Ezzel felkelti bennük az eleven érdeklődést a Praesidium minden más munkája iránt.

14. Bizonyosnak kell lennie abban, hogy minden egyes légiós

a.) megfelelő szellemben;
b.) megfelelő módon végzi munkáját;
c.) valóban eléri azt a célt, amelyet a Légió minden megbízatás esetén elérni igyekszik;
d.) időről időre újból felvegyék a korábbi munkákat;
e.) a Praesidium rendszeresen új területekre merészkedjék, s ezáltal élő maradjon a tagok vállalkozó szelleme.

15. A tagoktól meg kell követelnie az elérhető maximális munkavégzést és önmegtagadást. Igazságtalanságot követünk el azzal a légióssal szemben, aki jó képességű, és mégis csak jelentéktelen feladatot kap, pedig örök életéről döntünk. Nincs az az ember, aki nem a könnyebbet választja, ha erre bátorítják. Az elnöknek ezért buzdítania kell Praesidiumának tagjait Isten felé vezető útjukon, mert Ő minden teremtményétől a maximális teljesítményt várja el.

16. A Praesidium hibái általában az elnök hibáinak tudhatók be. Ha az elnök megtűri a szabályzat áthágását, azok megismétlődnek, sőt még rosszabbá válnak.

17. Az elnöknek évente kb. 50-szer kell vezetnie heti összejövetelt, s mivel ő is csak ember, előfordul, hogy olykor-olykor ingerlékenyebb állapotban lesz. Ha már így áll a dolog, igyekeznie kell idegességét leplezni, mert semmi sem terjed olyan ragályosan, mint a rossz hangulat. Ha csak egy enged is neki – különösképpen, ha az elnök ez -, hamarosan pusztítóan hathat az egész közösségre.

18. Ha az elnök észreveszi, hogy Praesidiumában hanyagság vagy helytelen hozzáállás tapasztalható, meg kell tárgyalnia a Curia tisztségviselőivel, hogy mi a teendő. Ha azt ajánlják neki, mondjon le tisztségéről, kövesse alázattal ezt a döntést, mert ez igen áldásos lesz számára.

19. Mint minden tisztségviselőnek és minden más tagnak, neki is teljesítenie kell a légiós kötelezettségeket, és részt kell vennie a Praesidium munkájában. Az ember azt gondolná, fölösleges megemlíteni ezeket az előírásokat az elnök esetében, de a gyakorlat az ellenkezőjét igazolja.

20. Végezetül nem hiányozhatnak belőle azok a tulajdonságok, melyeknek – mint azt a laikusok apostolkodásának kérdésében jártas tekintély, Pizzardo bíboros, igen nyomatékosan kihangsúlyozta – jellemezniük kell egy ilyen mozgalomban a vezető egyéniségeket: engedelmesség az egyházi vezetés iránt, önmegtagadó lelkület, szeretet és megértés más szervezetekkel és azok tagjaival kapcsolatban.

"Abban a pillanatban, amikor rám bízták a mások lelkéről való gondoskodást, tudtam,

hogy erőmön felüli a feladat. Gyorsan az Úr karjaiba menekültem. Úgy tettem, mint a kisgyerekek, akik apjuk vállára hajtják fejüket, ha félnek. 'Látod, Uram' – kiáltottam -, 'túl kicsiny vagyok, hogy gyermekeidet tápláljam. De ha általam akarod nekik megadni, amire szükségük van, töltsd meg kezeimet. S akkor anélkül, hogy elhagynám karjaid oltalmát, vagy akár csak fejemet is elfordítanám, kiosztom kincseidet a lelkeknek, akik tőlem várják táplálékukat. Ha megfelel nekik, tudom, nem nekem köszönhetik, hanem Neked. Ha panaszkodnak keserű ízére, nem hagyom magam megtéveszteni; megpróbálom meggyőzni őket, hogy Tőled jön ez a táplálék, és óvakodni fogok attól, hogy mást adjak nekik.' " (Lisieux-i Szent Teréz)

3. AZ ALELNÖK

1. Az alelnök köteles részt venni a Curia összejövetelein.

2. Az elnök távollétében neki kell vezetnie a Praesidiumot. E tisztséggel azonban nem jár a megüresedő elnöki hely utódlásának joga.

A Páli Szent Vince nevét viselő társaság kézikönyvéből idézünk egy tanácsot, amelyet egyaránt hasznosíthat a Praesidium és annak alelnöke: "Az elnök távollétében, főleg ha ez hosszabb ideig tart, minden jog és kötelesség az alelnököt illeti meg, aki teljes egészében betölti az elnök helyét. Sohasem bénulhat meg egy közösség csak azért, mert valamely tagja hiányzik. Ez az eset állna fönn, ha az elnök távollétében a tagok nem mernének bármit is tenni. Ezért az alelnöknek nemcsak joga, hanem lelkiismeretbeli kötelessége, hogy minden tekintetben betöltse a távollévő elnök helyét, s az ne azt állapíthassa meg visszatértekor, hogy semmi sem ment előbbre, amíg nem volt jelen."

3. Támogatnia kell az elnököt a Praesidium vezetésében és a munkák elvégzésében. Túl gyakran úgy értelmezik, hogy az alelnök feladata akkor kezdődik, amikor az elnök nincs jelen. Ennek a téves felfogásnak kellemetlen kihatása van mind az alelnökre, mind a Praesidiumra. Az a helyes, ha az alelnök minden feladatban szorosan együttműködik az elnökkel. Az elnök és az alelnök azt a szerepet töltik be a Praesidiumban, mint amit az apa és az anya a családban, vagy amit a főparancsnok és a csapatparancsnok a hadseregben. Az alelnök kiegészíti az elnököt. "Aktív tisztnek" kell lennie, nemcsak "tartalékosnak", és sohasem viselkedhet passzívan. Különösen az a feladata, hogy az összejövetel közben számon tartsa azt a számtalan kis apróságot, amelyre az elnök nem tud figyelni, de amelyektől talán épp a Praesidium helyes működése függ.

4. Kifejezetten az alelnök megbízatása a tagsággal való törődés, foglalkozás. Meg kell ismerkednie az új tagokkal, akik első ízben vesznek részt az összejövetelen; üdvözölje őket szívélyesen a Praesidiumban, majd – akár a találkozó előtt, akár az után – mutassa be őket a többi tagnak. Ügyelnie kell arra, hogy kapjanak munkamegbízatást, és oktassák ki őket a légiósok kötelességeiről (amelyek közé a Catena napi elimádkozása is tartozik). Gondoskodik arról, hogy pontosan tájékoztassák őket a Praetorianus fokozatról.

5. Az összejövetel alatt jelenléti füzetben feltünteti a jelenlétet.

6. Vezetnie kell a különböző névsorokat, melyeken fel vannak tüntetve a légiósok, a praetoriánusok, az adiutorok és az auxiliárius légiósok, ezen belül a teljes jogú tagok és a próbaidősök. Meg kell bizonyosodnia afelől, hogy a próbaidő letelte alatt a próbaidősök ellátták-e kötelességeiket, s ha igen, nevüket fel kell vennie a tagok névsorába.

7. Az alelnöknek időben közölnie kell a próbaidősökkel próbaidejük leteltét, és elő kell készítenie őket a fogadalomtételre.

8. Ha egy tag nem jár az összejövetelre, az alelnöknek kell azon lennie, levélben vagy más úton, hogy megakadályozza a végleges kiválást.

Természetesen vannak a tagok között olyanok, akiknek hűségéhez nem fér kétség, és olyanok, akik igen hamar kiválnak, mert alkalmatlanok, s van egy igen nagy közbenső csoport, akiknek Légióban maradása véletlenektől és külső körülményektől függ. Egy szeretetteljes tisztségviselő törődése hozzásegítheti őket ahhoz, hogy ott maradjanak. Nem szabad elfelejteni, hogy sokkal fontosabb a Légió számára egy régi tag megtartása, mint egy új megnyerése. Ha az alelnök hűen gyakorolja tisztségét, számos jótett és lelki győzelem forrása lehet; ténykedését hamarosan újabb Praesidiumok létesítése fogja jelezni és egész rendkívüli apostoli tevékenység jellemezni.

9. Ügyelnie kell arra, hogy ne hanyagolják el az elhunyt tagokért való imádkozási kötelezettséget. Ezt a kötelességet egy külön fejezet írja le részletesen.

10. Az alelnöknek meg kell látogatnia a beteg tagokat, vagy biztosítania kell, hogy más tagok meglátogassák őket.

11. Szemmel kell tartania a tagokat, hogy toborozzanak auxiliárius légiósokat, főleg adiutorokat, és velük kapcsolatban maradjanak.

“A novíciusok meglepődtek, hogy kis Szent Teréz legbensőbb gondolataikat is kitalálja, s ezt meg is mondták neki. ‘Az a titkom’ – magyarázta nekik, – ‘hogy nem mondok nektek semmit sem anélkül, hogy előbb meg ne kérdezném a Szent Szüzet. Kérem, világosítson meg, hogy felismerjem, mi szolgál leginkább segítségetekre, s magam is csodálkozom mindazon, amit azután nektek tanítok. Mialatt veletek beszélek, érzem, nem tévedek, amikor hiszem, hogy általam Jézus szól hozzátok.” (Lixieux-i Szent Teréz)

4. AZ ÍRNOK

1. Az írnoknak részt kell vennie a Curia összejövetelein.

2. Az írnok feladatai közé tartozik a Praesidium összejöveteleiről készült jegyzőkönyv vezetése, melynek megfogalmazása legyen gondos, és hangosan, érthetően olvassa fel. A jegyzőkönyv igen fontos szerepet játszik mind a felolvasását, mind a tartalmát illetően. A jól felolvasott, sem túl hosszú, sem túl rövid jegyzőkönyv tükrözi az írnok ráfordított munkáját, és hozzájárul az egész összejövetel jó kezdetéhez és nem kevésbé sikeréhez.

3. Ha az írnok jól akarja teljesíteni feladatát, ügyelnie kell arra, hogy megfelelő írószert használjon. A dolog természetéből következik, hogy még a jó írnok sem tud megfelelő jegyzőkönyvet készíteni, ha ceruzával vagy rossz tollal ír gyenge minőségű papírra. Ezért az írnok a jegyzőkönyvet tintával, rendes, jó minőségű füzetbe írja be, vagy használjon írógépet.

4. E kötelességek elintézése nem mentesíti az írnokot a Praesidium keretében végzendő heti munkakötelezettség alól.

5. Pontosan meg kell adnia minden felvilágosítást és választ, amelyet a Curia kíván. Ő a felelős a Praesidium levelezéséért, és gondoskodnia kell, hogy a Praesidiumnak mindig elegendő írószer és íróeszköz álljon rendelkezésére.

6. Az elnök átruházhatja az írnok kötelességeinek egy részét a Praesidium más tagjára.

“A Szentírásban ez áll: ‘Anyja mind megőrizte szavait szívében’ (vö. Lk 2,51). S miért nem pergamenen? – kérdezte Botticelli. S anélkül, hogy mélyebben tanulmányozta volna a Bibliát, megfestette az öröm és a hála legszebb himnuszát: Egy angyal jobb kezében tartja Máriának a tintatartót, bal kezével pedig a lapot, melyre a Boldogságos Szűz gazdagon díszített gót betűkkel épp leírta a Magnificatot. Pirospozsgás kisgyermeke úgy pillant bele, mint a próféta, és kis kezével mintha vezetné anyja kezét – azt a finom, érzékeny, beszédes kezet, mellyel a firenzei mester mindig ábrázolja Máriát. A tintatartónak is különös értelme van itt. Bár nem arany és nem is drágakövekkel kirakott, mint a korona, melyet az angyalok tartanak, mégis jelképezi a menny és a föld Királynőjének eljövendő győzelmét. Ígérete ez mindannak, amit az emberek írni fognak az idők végezetéig annak igazolására, amit az Úr alázatos szolgálóleánya megjósolt saját dicsőségéről.” (Vloberg)

5. A PÉNZTÁROS

1. A pénztárosnak részt kell vennie a Curia összejövetelein.

2. A pénztáros felelős minden pénzügyi dologért: ő fizeti ki a Praesidium számláit, és veszi be a Praesidium részére érkező összegeket, melyekről pontos és hiánytalan könyvelést kell vezetnie.

3. Gondoskodnia kell arról, hogy az összejöveteleken sor kerüljön a titkos perselyezésre.

4. Csak a Preasidium megbízásából szabad pénzt kifizetnie. A meglévő pénznek a Praesidium rendelkezésére kell állnia, és a Praesidium kívánságának megfelelően kell őriznie azt.

5. Mindig szem előtt kell tartania a 35. fejezetben (Pénzügyi eszközök) a pénzösszeg növekedéséről mondottakat és ajánlottakat. Ezt a dolgot időről időre a Praesidium elé kell tárnia.

“A Szentháromság megbízásából Mária pincemesterként tölti és adja a Szentháromság borát azoknak, akiknek akarja, és olyan mértékben, amilyenben ő akarja.” (Nagy Szent Albert)

“Mária a kincstárnok, és Jézus Krisztus az ő kincse. Ő maga az, aki Máriáé, és Ő maga az, akit Mária odaajándékoz.” (Szent Peter Julian Eymard)

35. PÉNZÜGYI ESZKÖZÖK

1. Minden légiós csoportnak hozzá kell járulnia a rangban közvetlenül fölötte álló testület fenntartásához. Feltételezve, hogy megtartják ezt az előírást, és figyelembe veszik az alább felsorolt határozatokat, minden légiós csoport teljesen szabadon rendelkezik saját pénzével. De felelős minden adósságért is, melyet maga idézett elő.

2. Az egyes csoportoknak nem kell minimális értékre vagy meghatározott százalékra korlátozniuk hozzájárulásaikat. Ha a Praesidium már fedezte saját kiadásait, ajánlatos átutalni a megmaradt összeget a Curiának, hogy ezt a pénzt a Légió általános céljaira fordíthassák. Mint minden dologban, úgy itt is hasonlítania kell a Praesidium és a Curia közötti viszonynak az anya-gyermek kapcsolathoz: az anya teljes odaadással fáradozik gyermeke jólétén, míg az utóbbi azon van, hogy segítségével megkönnyítse az anyai törődést.

A Légió teljes vezetése rá van utalva a Praesidiumok hozzájárulására. Ez olyan tény, amellyel persze nincs tisztában valamennyi Praesidium. Így azután csak éppen annyit juttatnak a Curiának, hogy az a legszükségesebb kiadásokat fedezni tudja, sőt néha még ezt sem teszik. Következésképp Curiájuk nem tud segíteni a rangban fölötte álló testületnek, hogy viselni tudja a terjesztéssel, új légiós ágazatok létesítésével és a látogatásokkal kapcsolatos pénzügyi terheket és egyéb folyamatos kiadásokat. Ez pedig azt jelenti, hogy a Légió létfontosságú hatásossága megbénul. Szomorú dolog ez, s egyedül a gondatlanság vétkes benne.

3. A szokásos kereteket meghaladó minden pénzügyi kiadáshoz a Praesidiumnak előbb jóváhagyást kell kérnie a Curiától. A Curiának kell megítélnie, hogy a kiadásoknak nem lesznek-e esetleg helytelen következményei.

4. A Curia támogathat anyagilag egy Praesidiumot, de nem vállalhatja e Praesidium kiadásaiért a pénzügyi felelősséget. Ezt a felelősséget kizárólag a Praesidium viselheti. Könnyen belátható, miért szükséges ez az előírás: ha nem lenne, minden olyan csoport, amely klubot, otthont vagy hasonlót vezet, csatlakozhatna a Légióhoz, és a többi Praesidiumot kihasználhatná a saját céljait szolgáló pénzgyűjtésre.

Ebből adódik, hogy egyik Praesidium sem kívánhatja, hogy valamely másik Praesidium vagy a Curia támogassa őt a szükséges pénz előteremtésében; ezt a segítséget csak különleges szívességként kérheti.

5. Minden pénzátutalásnál szükség van a Curia engedélyére. Ez alól csak azok a folyószámlák kivételek, amelyeket saját maguk nyitottak, hogy lehetővé tegyék a Praesidiumnak valamely meghatározott feladat elvégzését. Ilyen esetben a Praesidium maga utalhat át erre a számlára pénzt, vagy emelhet le róla.

6. Ha egy Praesidium vagy egy testület feloszlik, vagy már nem dolgozik tovább légiós csoportként, pénze és egyéb vagyona a rangban soron következő testület birtokába kerül.

7. A lelki vezető nem vonható felelősségre olyan adósságokért, amelyekre nem ő maga adott kifejezett tanácsot.

8. Évenként ellenőrizni kell a pénztáros könyvelését. Legjobb, ha ezzel a feladattal a Praesidium vagy a testület két tagját bízzák meg, de nem magát a pénztárost.

9. Ha arra gondolunk, miként vezethette Mária a saját háztartását, lehetetlenség feltételeznünk, hogy valamit is eltékozolt volna. Ezért önmagától értetődik, hogy minden

légiós csoportnak igen gondosan és takarékosan kell bánnia tulajdonával és pénzével.

“Az emberiség egy egész; egy test, amelyben minden tag megkapja és oda is adja a magáét. Az életnek elevennek és áramlónak kell lennie. Mindenkit át kell járnia. Aki magának akarja megtartani, elveszíti, aki kész elveszíteni, az megleli. Minden élni akaró léleknek át kell áramlania egy másik lélekbe. Istennek minden ajándéka olyan erő, amelyet tovább kell adni, hogy megőrizhessük és megsokszorozhassuk.” (Gratry: Mária hónapja)

36. KÜLÖNLEGES EMLÍTÉST ÉRDEMLŐ PRAESIDIUMOK

1. IFJÚSÁGI PRAESIDIUMOK

1. A Curia engedélyével 18 év alatti tagok részére is létesíthetők Praesidiumok. Amennyiben szükségesnek vélik, néhány kiegészítő szabály betartását kell előírni (lásd 14. fejezet 22. pontját).

2. Aki valóban meg akarja ismerni a Légiót, alkalmaznia kell rendszerét. Más lehetőség nincs. A fiatalok gyakran hallják az előadásokon, hogy feltétlenül apostolkodniuk kell, ha majd kilépnek az életbe. Az előadások, ha még oly kitűnőek is, száraz elméletek maradnak csak az élő apostolkodáshoz képest: hasonlítsunk össze egy csontvázat egy életerős testtel! Mindaddig, amíg hiányzik a gyakorlati oktatás, nem sokat eredményez, ha valaki apostolkodni óhajt. Akinek nincs saját tapasztalata, hamar inába száll a bátorsága, s aki a saját szakállára kezd apostolkodni, majdnem biztos, hogy hamarosan csávába kerül.

3. Az Ifjúsági Praesidiumban legalább az elnöknek felnőtt légiósnak kell lennie. Ez lényeges feltétel. Jó azonban, ha a tisztségviselők között van még egy felnőtt légiós, aki képviseli az elnököt, ha akadályoztatva van, és rendelkezésre áll, ha a terjeszkedésből adódóan a Praesidiumot kettéosztják. Amennyiben ezek a légiósok tagjai maradnak a felnőtt Praesidiumnak, akkor a heti munkakötelezettség teljesítésének kell tekinteni az ifjúsági Praesidiumban betöltött tisztséggel járó tevékenységüket. Ha azonban kizárólag az ifjúsági Praesidium tagjai, akkor felnőtt emberre méretezett munkamegbízatást kell vállalniuk. Amennyire csak lehetséges, az ifjúsági Praesidium felnőtt tisztségviselőinek sokszorosan kipróbált légiósoknak kell lenniük, akik tudják, mi is a Légió tulajdonképpeni rendszere. Alkalmasnak kell lenniük továbbá arra is, hogy elvezessék az ifjú légiósokat ahhoz a célhoz, amelyet a Légió egy ifjúsági Praesidium létesítésekor szem előtt tart. Nem hasznos munkavégzésről van elsősorban szó, hanem arról, hogy oktassák az ifjú légiósokat, vallásosságukban elmélyítsék és előkészítsék őket, hogy később, a tanulási idő befejeztével ők is beléphessenek a felnőtt légiósok soraiba.

4. Világos, hogy az Allocutio az ifjúsági Praesidiumban kétszeresen fontos. A legtöbb fiatal ugyanis aligha képes teljes mértékben felfogni a kézikönyv értelmét puszta elolvasás révén. A lelki vezetőnek, vagy ha ő nincs jelen, az elnöknek ezért minden Allocutio alapjául a kézikönyvet kell vennie. A következő módszer a legjobb: Felolvasunk egy szakaszt, és azután elmagyarázzuk, mégpedig olyan egyszerű szavakkal, hogy biztosak lehessünk, minden tag teljes egészében megértette. Így kell átfésülni a kézikönyvet hétről hétre, elejétől a végéig, majd pedig ismét elölről kezdve. Az ifjúsági Praesidiumban oly gyorsan repülnek el a tagság évei, hogy alig adódik alkalom a kézikönyv kétszeri átvételére ugyanazokkal az ifjú légiósokkal. Ezért minden hiányos Allocutio elmulasztott alkalomnak számít.

5. Ha módszeresen átvesszük a kézikönyvet, és ennek során ahhoz a módszerhez tartjuk magunkat, amelyet (a 37. fejezet 8.) szakasza javasol, akkor a kézikönyv tanulmányozása révén céltudatos oktatás valósul meg anélkül, hogy a fiatalok iskolai feladatot látnának benne. A Légió jövendő támaszai rendkívül értékes képzésben részesülnek a kézikönyv tanulmányozása révén.

6. Olyan munkák, amelyeket a felnőtt Praesidiumok végeznek, szinte nem is jönnek szóba egy ifjúsági Praesidium esetében. Sok ügyességre van szükség, hogy hetenként olyan feladattal bízzunk meg minden tagot, amely lényeges, rátermettséget kíván, és teljes egészében megfelel az ifjú légiós képességeinek. Sok fiatal légiós képes elvégezni olyan feladatokat, mint a felnőttek. A 16. életévét betöltött ifjú légiósnak sohasem szabad olyan

megbízatást adni, amelyet nem adhatnánk felnőttnek is. Igen változatosan kell kialakítani az ifjúsági Praesidium munkáját. Minden megbízatás hozzájárul ugyanis az ifjú légiósok neveléséhez. Mivel nem mindenki vehet részt minden feladatban, legalább azt kell megtapasztalnia, légiós társai miként végzik el az ilyen munkát. Ez az egyén átfogó oktatásának legjobb, legbiztosabb módja, és sokkal érdekesebbé teszi a Praesidium összejövetelét is.

7. Az ifjú légiósoknak elegendő hetenként egyszer egyórás munka. Ez a felnőttekének a fele.

8. Javaslatok a munkavégzésre:

a) A “Csodásérem” szétosztása a következő terv szerint: Minden légiós kap belőle egy-két darabot minden összejövetel alkalmával. Olyan ez, mint a lőszer. Mária katonáiként úgy kell vele gazdálkodniuk, hogy az ellenségnek lehetőleg nagy kárt okozzanak, tehát ha lehetséges – nem katolikusoknak vagy a vallástól távol állóknak kell adniuk az érmet. Ez a gondolat szárnyakat ad a képzeletnek, és áldozatra ösztökél. A fiataloknak meg kell tanulniuk, miként válaszolják meg azokat a kérdéseket, amelyeket valószínűleg fel fognak tenni nekik, és meg kell mutatni nekik, hogyan használhatják ki a kínálkozó alkalmat.

b) Auxiliárius tagok toborzása. Ide tartozik az is, hogy az ifjú légiósok elmagyarázzák az újonnan toborzottaknak, hogyan kell az imádságokat végezni, valamint az is, hogy időről időre meglátogatják az auxiliárius légiósokat, ezzel is biztosítva hűségüket.

c) Toborzás “minden katolikus megmozdulásra”: pl. minden héten megpróbálni megnyerni valakit egy vallásos csoport vagy egy imagyakorlat számára, a naponkénti szentmisén való részvételre, az ima-apostolkodásra, a Rózsafüzér Társulatba stb.

d) Fiatalabb gyermekek elkísérése szentmisére és szentségimádásokra.

e) Ministrálás.

f) Katekizmus oktatása gyermekek részére, toborzás hitoktatási csoportokba.

g) Gyermekek meglátogatása kórházakban, otthonokban vagy saját otthonukban.

h) Betegek és vakok felkeresése, és a számukra éppen szükséges tennivalók elvégzése.

9. Minden ifjúsági Praesidium igyekezzék az utóbbi három munkaterületre legalább egy-egy tagot alkalmazni (f,g,h.). Ha helyesen végzik el ezeket a feladatokat, akkor ezek kiváló iskolázást jelentenek az ifjú légiósok számára, s egyidejűleg irányadóak lesznek a Praesidium egyéb munkáit illetően is.

10. Az ifjú légiós végezheti a munkát valamely felnőtt Praesidium tagjával közösen is.

11. Kollégiumi Praesidiumok esetében alkalmat kell adni a tagoknak, hogy az internátuson kívül végezhessék el a szokásos légiós tevékenységek valamelyikét. Az elöljárók általában, felelősségük tudatában, félnek attól, hogy az efféle külön engedmények visszaélésekhez vezethetnek, s még más egyéb veszélyektől is tartanak. E feltételezésekre a következő a válasz:

a) Ha ezek a légiósok egy internátuson kívüli ifjúsági Praesidium tagjai, magától értetődően végeznék el ezeket a szokásos munkákat;

b) Az oktatás a jövőre készít elő. Ha most nem biztosítunk a fiataloknak szabadságot, akkor nem készülnek fel arra az időre, amikor korlátlan szabadsággal fognak rendelkezni. Az internátuson kívüli légiós munka, amely az intézeti és a légiós fegyelem kettős védelme alatt áll, ideális előkészület.

12. Azokban a kollégiumokban, amelyekben a szünidő idejére hazautaznak a diákok, ez idő alatt nem tarthatók összejövetelek. Talán lehetőségük van az ifjú légiósoknak, hogy a szünetben egy otthoni Praesidiumba kapcsolódjanak be.

13. A tagoknak meg kell érteniük, hogy saját megszentelődésük nemcsak a Légió fő célja, hanem a légiós munka hajtórugója is. Ezért bátorítani kell az ifjú légiósokat, hogy végezzenek lelki gyakorlatokat (ima, jótett, önmegtagadás) a Praesidium szándékára. Azonban ilyen imagyakorlatok nem adhatók megbízatásként a tagoknak, és senkinek sem szabad erről jelentést tennie az összejövetelen. Nyomatékosan hangsúlyozzuk, hogy a lelki gyakorlatok nem helyettesíthetik az aktív munkát. Ha valaki vállalja, akkor azt légiós tevékenységén felül kell tennie.

14. Az ifjú légiósoknak egész különös gonddal kell előkészíteniük munkabeszámolóikat, s a jó beszámoló érdekében a tisztségviselőknek kell állandóan irányítaniuk őket. Feladataik olyanok, hogy azokból könnyű lenne érdekes és részletes beszámolót tartani, éppen ezért különösen kell törekedni arra, hogy beszámolóik érdekesek és változatosak legyenek.

15. A tudat, hogy együvé tartoznak az Úrért nehézségek és gyakran veszélyek között küzdő, merész vállalkozásokat folytató felnőtt légiósokkal, életet és színt ad az ifjú légiósok kevésbé nehéz feladatainak, és megmozgatja képzeletüket. A Légió rendszerében minden ezt segíti elő. Ez pedig megóvja őket és általuk másokat is attól, hogy vallásukat csak puszta megszokásnak tekintsék. Ha a külsőséges szemlélet gyökeret ver legfogékonyabb éveikben, oly kár keletkezhet, melyet még a legkiválóbb iskolai nevelés sem tudna kiküszöbölni.

16. Az ifjú légiósok számára nincs előírt próbaidő. Légiós fogadalmat sem kell tenniük, és nem lehetnek felnőtt Curia tagjai. A többi dologban azonban – a felnőtt Praesidiumok tagjaihoz hasonlóan – pontosan követniük kell az imára, a munkamódszerre és az összejövetelre, valamint a titkos pénzgyűjtésre vonatkozó előírásokat. A korhatár elérése után, amikor az ifjú légiósból felnőtt légiós lesz, le kell töltenie a szokásos próbaidőt.

17. Ha egy felnőtt légiós ifjúsági Praesidiumban dolgozik a próbaideje alatt, fogadalmát is itt kell letennie. A Légióba való felvétel ünnepélyes szertartása mély benyomást gyakorol a fiatalokra, s már előre örülni fognak a napnak, amikor maguk is fogadalmat tehetnek, megpecsételve ezzel a Légióhoz való tartozásukat.

18. Gyakran javasolták az imák módosítását amiatt, hogy jobban alkalmazkodjon a fiatalokhoz, és megkönnyítse nekik a tagságot. E fejezet elolvasása során nyilvánvalóvá vált, hogy az efféle javaslat megengedhetetlen. Világos ugyanis, hogy a fiatal légiósok tagsága nagyjából megfelel a felnőttek tagságának. A “fiatal” nem azt jelenti, hogy “nem teljes értékű”. Ami a munkát és odaadást, illeti ifjú tagjaink elé magas ideált állítunk, de elvárjuk tőlük, hogy a hasonló korúak között magukra vállalják a vezető szerepet. Egyértelmű, hogy a fiatal nem érheti el ezt a célt, hacsak megfelelő irányítás mellett meg nem érti, és el nem végzi valamennyi légiós imádságot.

19. Hasonló javaslat született arra vonatkozóan, hogy legyen leegyszerűsített kézikönyve az ifjú légiósoknak. “A légiós alapvető kötelességei” c. (33.) fejezet 10. szakasza foglalkozik ezzel, és elveti ezt a javaslatot.

20. A szülőknek és a fiatalok minden elöljárójának teljes egészében támogatniuk kell a légiós életet, melytől oly sok minden függ. Alakítja a fiatalokat, s amint Grignon Szent Lajos mondja: “Jézus és Mária bátor, merész légiós harcosaivá formálja őket, akik le fogják győzni a világot, a gonoszt és a megromlott természetet az egyre közeledő, veszélyes időkben” (A tökéletes Mária tisztelet, 114.). A Légió éppoly egyszerű elképzeléseiben és felépítésében, mint egy csiga, egy emelő vagy más hasonló szerkezet, amely az erő megsokszorozására szolgál. A Légió képes élettel megtölteni a katolikus tanok egészét, és ezáltal minden keresztény ügy hajtórugójává teszi. Ennek az erőforrásnak van azonban egy egészen közvetlen hatása is: minden egyes órát megtölt szent, tetterős idealizmussal, legyen az iskolai óra, szabadidő, otthon eltöltött óra vagy egyáltalán, bármilyen óra. Az ifjú légiósoknak olyan új szemléletet ad, amely által a dolgok és a világ maga egészen más fényben tűnnek fel, mert új szemszögből tanulnak meg látni mindent:

a) az Egyházat: Felismerték, hogy az egyház katonái, és egészen meghatározott helyet kell betölteniük a harcban és felelősek az egyház terjesztéséért.

b) a mindennapokat és kötelességeiket: Ahogy egy kis láng elegendő egy egész helyiség megvilágítására, úgy a kis légiós feladat is új értelmet ad az egész hét menetének. Amit a tagok a Praesidiumban tanulnak és gyakorolnak, azt meg kell élniük mindennapi életükben.

c) a felebarátot: Megtanulták Krisztust látni a felebarátban, és neki szolgálni.

d) az otthont: Megtanulták, hogy otthonukban Názáret légkörét sugározzák szét.

e) házimunka otthon (kollégiumi Praesidium esetében az iskolában, a kollégiumban), mégpedig légiós magatartással, tehát ahogy Mária tette a maga lelkületével Názáretben: Keresni kell a munkát, és nem pedig menekülni előle. Önkéntesen kell választaniuk a legkellemetlenebb feladatokat; teljes odaadással kell végezniük a kevésbé jelentékeny szolgálatokat is; mindig szeretetteljesnek és segítőkésznek kell lenniük. Tegyenek mindent Jézusért, és sohase feledkezzenek el jelenlétéről.

f) az iskolát: Mivel az ifjú légiósok bizonyos fokig már elsajátították a Légió ideáljait, új fényben látják az iskolát, a tanárokat, a könyveket, az előírásokat és a tanulást is. Ezért az iskolából is sokkal nagyobb hasznot húznak, mint társaik. Még akkor is, ha a Légió valóban el is von valamit a tanulás idejéből – ahogy azt kifogásként gyakran említik -, a végeredmény összehasonlíthatatlanul nagyobb nyereség!

g) a “kötelességet” és a “fegyelmet”: Az ifjúság ki nem állhatja ezt a két igen fontos dolgot, ugyanis nem érti. Érthető és vonzó lesz azonban számukra, ha összekapcsoljuk két másik fogalommal: Máriával és a Légióval.

h) az imát: Megtanulják, hogy az ima nemcsak ránk kényszerített szokás, kötelesség, hanem erőforrás – munkájuk támpillére, és egyben saját, értékes hozzájárulásuk a Légió és ezzel az egyház lelki kincseihez.

21. Talán nem kell magyarázni, hogy egy ifjúsági Praesidium itt leírt irányvonal szerinti, lelkiismeretes vezetése révén sokkal nagyobb nevelői befolyást lehet gyakorolni a fiatalokra, mint egyébként. A Praesidium kifejleszti az ifjú légiósban mindazokat a tulajdonságokat, amelyekkel egy kereszténynek rendelkeznie kell. Olyan öntőforma ez, mely nagy számban alakítja a fiatalokat szüleik és elöljáróik örömére szent és megbízható emberekké, és az egyház fő erősségeivé.

22. E program és a vele kapcsolatos minden reménység szertefoszlik azonban, ha az if-

júsági Praesidium nem ad megfelelő feladatokat tagjainak, vagy egyéb tekintetben figyelmen kívül hagyja az előírásokat. Az ilyen Praesidium selejtet termelő, rossz öntőforma. Előítéleteket ébreszt saját tagjaiban és a kívülállókban is a Légióval szemben, s csak szolgálatot tesz a Légiónak, ha feloszlatják.

“Nem tekinthetünk úgy a fiatalságra, mintha az csupán befogadója lenne az Egyház apostolkodásának. Bátorítani kell őket, hogy tevékeny szerepet vállaljanak az Egyház munkájában, mint az evangelizáció vezető ereje, s egyúttal vegyék ki a részüket a társadalom megújításában is. Az ifjú kor olyan időszak, amelyben a fiatalok különösen intenzíven fedezik fel saját magukat, és elevenen élik meg az életút megválasztását. A növekedés és a gyarapodás ideje ez, melyet a bölcsességnek, az idősek tapasztalatának és a kegyelemnek kell vezérelnie Isten és az emberek előtt (Lk 2,52)”. (CL 46)

2. SZEMINÁRIUMI PRAESIDIUMOK

“Különösen fontos felkészíteni a jövő papságát, hogy együttműködjenek a világiakkal. A tanács azt mondja: Meg kell, hogy legyen a szándékuk arra, hogy meghallgassák a világiakat, kívánságaikat barátian kell kezelni. Fel kell ismerni tapasztalatukat és képességüket az emberi tevékenység minden terén... A Szinódus is ragaszkodik a laikusokért való féltő gondoskodáshoz. A növendékeknek tudniuk kell tanácsot adni a világi híveknek és különösen a fiataloknak, abban a vonatkozásban, hogy miként válasszanak hivatást és meg is kell ismertessék velük annak alapjait. Mindezen túl szükséges, hogy tanítani és támogatni tudják a laikusokat hivatásukban, amelyben működnek, és hogy megváltoztassák a világot az Evangélium fényében.” (PDV 59)

Nyilvánvaló, hogy egy ilyen hatékony, és széles körben elterjedt szervezet, mint a Légió, a maga naprakész tudásával és felkészültségével, értékes nyereséget jelent a jövő papjainak és a híveknek. Azonban ha valakinek csak kívülállóként vannak ismeretei a Légióról, az aligha helyettesítheti a tényleges tagságból származó ismereteket. Ezért nagyon fontos a szemináriumi praesidiumok létrehozása. Olyan esetekben, amikor belső praesidium megalakítása nem lehetséges, az alakulófélben lévő praesidiumokat külső tagsága nagy mértékben segítheti. Mind a külső, mind a belső praesidiumbeli tagoknak alaposan kell ismerniük a Légió gyakorlati tevékenységét csakúgy, mint alapelveit, s tisztában kell lenniük az apostolkodás teljes eszmeiségével. Amikor végül a feladatok végrehajtására kerül sor, már könnyen meg fogják érteni a Légió és más apostoli szervezet működését is.

A fentiekkel, de különösen a belső (szemináriumon belül müködő) praesidiumokkal kapcsolatban a következők jegyzendők meg:

a) A heti összejövetelre elegendő időnek kell rendelkezésre állnia. Ez elengedhetetlen. Nehéz volna megtartani az összejövetelt úgy, hogy időtartama még az egy órát sem érheti el, tehát arra kell törekedni, hogy lehetőleg tovább tartson egy óránál. A Praesidiumok összejövetelének rendjét a kézikönyvben leírtak szerint a legapróbb részletekig pontosan meg kell tartani.

b) Különös figyelmet kell fordítani arra, hogy minden tag kapjon munkamegbízatást. Kézzelfogható tevékenység nélkül nincs Praesidium. Természetesen figyelembe kell venni, hogy az idő igen szűken méretezett, és a szemináriumban nem könnyű alkalmas tevékenységet találni. Feltételezve, hogy egy szemináriumban különös figyelmet szentelnek a kézikönyv tanulmányozásának, elegendő, ha a heti munkakötelezettség teljesítésére minimálisan egy órát szánnak. A munka változatosságának hiányát fokozottabb bensőségességgel kell ellensúlyozni. Minden feladatot – teljesen mindegy, hogy milyet – a lehető legtökéletesebben kell teljesíteni, mindenekelőtt azonban úgy, hogy magán viselje a

Máriával való egység jegyét.

A szeminárium életének adottságaitól függ természetesen, hogy ki milyen munkát választ. Néhány javaslat: pl. adiutorok és más auxiliárius tagok módszeres toborzása és gondozása, beteg diákok látogatása, kápolna és sekrestye rendben tartása, könyvtárügyelet, háztartási munka, játék és sportolás alatti felügyelet, sportpályák és sportszerek karbantartása, kerti munka, stb. Nagyon fontos néhány olyan munkának a felvállalása, mely az elöljárók által összeállított lelkipásztori gyakorlatokhoz kötődik.

c) Nem szabad hozzászokni ahhoz, hogy a munkáról szóló beszámolókban mindig ugyanazt mondjuk. Igyekezni kell változatos, és érdekes jelentést tenni a Praesidiumnak. A szemináriumon belül nehéz dolog persze jó jelentést készíteni az egyoldalú feladatokról. Valóságos zsenialitást kíván meg ez hétről hétre. Gondoljunk azonban arra, és merítsünk belőle bátorságot, hogy egyszer valaki azt mondotta: a zsenialitás nem más, mint az odaadó munka végtelen képessége. Ajándékozzuk meg a Praesidiumot ezzel a munkával! Hisz az összejövetelnek elevennek kell lennie. Ha sikerül, a szeminaristák eljutnak a jelentéstétel művészetének mesterfokára, és egykor képesek lesznek továbbadni ezt a művészetet azoknak a tagoknak, akiknek légiós sorsa az ő kezükben lesz.

d) Fegyelmezési vagy pusztán felügyelői feladatokat ne vállaljon a Praesidium. Ez ugyanis oda vezethet, hogy a légiósok – és ezzel maga a Légió – népszerűtlenné válik a társak között.

e) A Légióhoz való csatlakozásnak teljesen önkéntesen kell történnie. Bármi, ami valamiféle kényszerre utal, vagy azt a benyomást kelti, hogy a Légióba való belépés “ebben a szemináriumban szokás”, igen hátrányos hatást fejt ki. Épp ezért, néhány szemináriumban szándékosan a szabadidőben tartják az összejövetelt, ezzel is hangsúlyozva, hogy a Légióhoz való tartozás teljesen önkéntes.

f) Úgy kell vezetni a Praesidiumot, hogy sem az összejövetel, sem a tényleges légiós munka a legcsekélyebb mértékben se zavarja a házirendet, illetve ne ütközzék a szeminárium előírásaiba. Másfelől azonban nem módosíthatók a Légió követelményei a tagokkal szemben, hisz ez a tulajdonképpeni cél tévesztése lenne. A gyakorlat azt mutatja, hogy a szabályszerűen vezetett szemináriumi Praesidium hozzásegíti a szeminaristákat ahhoz, hogy hivatásuk, tanulmányaik és intézeti fegyelmük tekintetében magatartásuk még jobb legyen.

37. JAVASLATOK A MUNKAVÉGZÉSRE

Ebben a fejezetben olyan munkavégzési lehetőségeket ismertetünk, amelyek a gyakorlatban különösen megfelelőnek bizonyultak az előírt légiós szolgálat gyümölcsöző alkalmazására. Felsorolásuk azonban csak ösztönző jellegű: egy különleges helyzet, szükséglet más rendkívüli vállalkozásokat követelhet. A Légió alkalmas a nagy és nehéz feladatok elvégzésére, s ezeket semmiképpen sem szabad távol tartani tőle. A jelentéktelen munkák kedvezőtlenül hatnak a légiósok lelkületére.

Alapjában véve minden Praesidiumnak kellene vállalnia mindig valami olyan munkát, amely bátorságot követel. Még egy új Praesidiumban sem lehetetlen találni két olyan tagot, akik vállalkoznak egy ilyen "kalandra", s be is kell vetni őket. Példájuk irányadó lesz, mert a többi tagok szinte automatikusan fognak törekedni követésükre. Így az egész Praesidium általános színvonala emelkedik. Ezután a két, vissza nem riadó személyt újra bátor bevetésre kell küldeni. Újra és újra úttörőmunkát kell végezni, mert ez az állandó haladás eszköze. Természetadta korlátainknak a természetfölötti rendben nincs jelentősége. Minél inkább odaadjuk magunkat Istennek, annál tágabbá válik horizontunk, és annál nagyobbak lesznek lehetőségeink.

Azonban akadnak rögtön kifogások is. Sok embert visszariaszt az az elképzelés, hogy vallási okokból vállaljanak kockázatot. Hangosan kifogásolják: "Ilyesmit nem lehet tenni!" – "Nem okos dolog!" A világi dolgokban ismeretlen az ilyen gyáva beszéd, s a Légió nem lehet kevésbé bátor. Ha a lelkekért kell munkát végezni, és ha a jellemformálás magasra tűzött célja elengedhetetlen a keresztény közösségben, akkor másodrangú lesz az óvatosság, és első helyre kerül a bátorság. Gondoljunk csak Pie bíboros szavaira: "Ha okosság uralkodik mindenütt, a bátorságnak már nyoma sincs. Végül bele fogunk pusztulni okosságunkba."

Ne engedjük, hogy a Légió csupa okosságtól menjen tönkre!

1. APOSTOLKODÁS A PLÉBÁNIÁN

Íme néhány mód, mellyel a légiósok segíthetik az igazi keresztény közösségek növekedését:

a) Emberek látogatása otthonaikban (lásd ugyanezen fejezet 2. szakaszát).

b) A vasár- és ünnepnapi kötelező liturgia vezetése azokon a helyeken, ahol nincs pap a misézéshez.

c) A vallásos nevelésű osztályok vezetése, irányítása.

d) A hátrányos helyzetűek látogatása, segítése, beleértve a betegeket és az időseket, s amikor szükséges, a papokkal való találkozásuk előkészítése.

e) A rózsafüzér elmondása halottvirrasztásnál.

f) Katolikus társulatok és plébániai közösségek segítése, beleértve az egyházi rendeket is (természetesen csak ott, ahol léteznek), a már beszervezett tagok ösztönzése a kitartó munkára és új tagok toborzása.

g) Együttműködés minden apostoli és missziós közösséggel, amit a plébánia támogat és segít, hogy minden lélek az Egyház védőszárnyai alá kerülhessen, így biztosítva mind az egyén, mind a közösség egységét.

Vannak egyéb plébániai munkák is, amelyek bár fontosak, eltekintve egyes különleges esetektől, nem elégítik ki a tagok számára előírt követelményeket. Ilyenek többek között: az oltárszolgálatos munka, a templom tisztántartása és díszítése, segédkezés az egyházi szolgálatban, szentmisén, stb. Ahol szükséges, a légiósok megszervezhetik és felügyelhetik ezeket a munkákat, amely áldás forrása lesz azoknak, akik felvállalják. Így a légiósok mentesülhetnek ezen feladatok alól, és elvégezve más munkákat, közelebb kerülhetnek a lelkekhez.

“Kívánom, hogy, mint a Kegyelem Anyja, dolgozhassak Istenért. Kívánom, hogy munkámmal, áldozataimmal elősegíthessem a magam és az egész világ megváltását, ahogy a Szentírás mondja a Makkabeusokról, akik szent lelkesedésüktől űzetve nemcsak a maguk, hanem minél több testvérük üdvözülésén is fáradoztak.” (Grantry: Mouth of May)

2. HÁZAKNÁL TETT LÁTOGATÁSOK

Bár a házaknál tett látogatás nem tartozott a Légió első munkái közé, hagyományosan kedvenc feladatává vált. Mindenütt ez jelenti a jellegzetes légiós munkát, s a legjobb lehetőséget kínálja jótettek végzésére. Ez ma is a Légió sajátosságai közé tartozik.

A látogatáson keresztül nagyon sok emberrel lehet személyes kapcsolatot létesíteni. Megmutatkozik az Egyház gondoskodása is az egyes személyekről és családokról. “Az Egyház gondoskodása nem korlátozódik csupán a legközelebbi keresztény családokra: kiterjed a teljes horizontra, Jézus Szent Szívével összhangban. Még élénkebbnek mutatkozik a családokért úgy általában. Különösen azokért a családokért, amelyek nehéz vagy rendkívüli helyzetben vannak. Az Egyháznak mindannyiukhoz lesz legalább egy igaz szava; jóságot, megértést, reményt és együttérzést sugározva még a tragikus sorsúak felé is. Mindannyiuknak felajánlja a páratlan segítségét, hogy közelebb kerüljenek ahhoz a családmodellhez, amelyet a Teremtő akart már kezdet kezdetén, és amelyet Krisztus újított meg a megváltással. (FC. 65).

A Praesidiumnak ki kell gondolnia az otthonok megközelítésének módszereit. Nyilvánvaló, hogy a légiósoknak be kell mutatkozniuk, és meg kell indokolniuk jövetelüket. Néhány ilyen ok: Jézus Szent Szíve tiszteletének terjesztése az otthonokban, plébániai összeírás lebonyolítása, katolikus irodalom terjesztése a következő oldalakon leírt módon stb.

Az otthonok látogatásán keresztül nem csupán a keresztény módon élő katolikusokat lehet bevonni a légiós apostolkodás hatókörébe, hanem mindenki mást is. Kapcsolatok alakulhatnak nem-katolikusokkal és nem-keresztényekkel, és olyan katolikusokkal, akik elhidegültek az Egyháztól. Figyelemmel kell lenni azokra is, akik törvénytelen házasságban vannak, mint már utaltunk rá, és azokra is, akik igénylik a vezetést, továbbá a magányosokra és a határozatlanokra. Úgy kell tekinteni minden otthont, mint ahol a légiósoknak értelmező és korrekciós szerepkört kell betölteniük.

Jellemezze a légiós látogatást az alázat és az egyszerűség. Előfordulhat, hogy az embereknek helytelen gondolataik vannak a látogatás kapcsán, mert arra számítanak, hogy fölényes kioktatásban lesz részük. Ellenkezőleg! A beszéd helyett a légiósok elsődleges célja a hallgatás. Ha türelmesen és tisztelettel hallgatnak, ők is jogot nyernek a beszédre.

“Senki sem mulaszthatja el hangsúlyozni a családok evangelizálását a világiak hittérítő

apostolkodásában. Az Egyház különböző időszakaszaiban, és a II. Vatikáni Zsinaton a család jól megérdemelte a szép hazai Egyház nevet. Ez azt jelenti, hogy minden egyes keresztény családban meg kell jelennie az Egyház valamely jellegzetességének. Továbbá a családnak is, akár az Egyháznak, olyan helynek kell lennie, amely közvetíti és sugározza az Evangéliumot.

Azok a családok, amelyek tudatában vannak ennek a küldetésnek, észreveszik, hogy minden családtagjuk evangelizál, és evangelizálódik. A szülők nem csupán átadják gyermekeiknek az Evangéliumot, de ugyanazt az Evangéliumot fogadják be tőlük olyan mélyen, ahogy azt a gyerekek átélték. Az ilyen család igehirdetőjévé válik sok más családnak, és a környezetnek is, amelynek maga is tagja. A vegyes keresztény házasságból való családoknak szintén feladatuk, hogy hírül vigyék Krisztus szeretetét a gyerekeknek, a közös kereszténység minden következményével együtt, azonban rájuk hárul az a nehéz feladat is, hogy az egység építőivé legyenek." (EN 71)

3. JÉZUS SZENT SZÍVE TISZTELETÉNEK TERJESZTÉSE AZ OTTHONOKBAN

Tapasztalni fogjuk, hogy Jézus Szent Szíve tisztelete és a Szent Szívnek tett családfelajánlás terjesztése jó bevezetést és egyenes utat jelent a családokkal való barátsághoz.

A látogatások során alkalmazott módszereket a 39. A légiós apostolkodás főbb pontjai c. fejezetben tárgyaljuk részletesen. Ezen belül feltétlenül hangsúlyozni kell, hogy amennyire lehet, ne hagyjunk ki egyetlen otthont se, és hogy minden otthonban szeretetteljes és kitartó erőfeszítést tegyünk minden fiatal és idős ösztönzésére, hogy legalább egy lépést haladjanak előbbre a lelki életben.

Akik teljes erőbedobással munkálkodnak ez ügyben, teljesen magukra vehetik Jézus Szent Szívének 12 ígéretét, különösen a tizediket: "Megadom nekik a kegyelmet, hogy megindítsák a keményszívűeket." Ez vonatkozik bizonyos mértékben azokra is, akik a papokat képviselik. Különös bátorságot merítve ebből a gondolatból, a légiósok teljes bizalommal mennek, hogy megbirkózzanak a tipikusan reménytelen esetekkel is.

Kezdetként a Szent Szív tiszteletét terjesztő látogatások a leggyümölcsözőbbek, az egyszerű jámborság megfelelő hangját ütve meg, elősegítve ezzel a megismerkedést és az ismétlődő látogatásokat, valamint megkönnyítve a további légiós apostolkodást is.

Minthogy a Mária szellemében történő küldetés feladata, hogy elhozza Jézus uralmát, úgy különösen helyénvaló, hogy népszerűsítsük a Mária Légióban a Szent Szív tiszteletét és a Neki tett felajánlást, amely a Szentlélek külön kegyelmét jelenti számunkra.

"A családok szeretete azt jelenti, hogy képesek vagyunk megbecsülni annak értékeit és lehetőségeit, állandóan erősítve azokat. A családok szeretete azt is jelenti, hogy megkülönböztetjük a veszélyeket és a gonoszt, ami a családokat fenyegeti, hogy uralkodjon rajtuk. Továbbá a családok szeretete azt is jelenti, hogy törekszünk megteremteni a megfelelő feltételeket a családok fejlődéséhez. A modern keresztény családot gyakran kísérti az elbátortalanodás réme, és lehangolódik a megnövekedett nehézségek láttán. A szeretet legmagasabb rendű megnyilvánulása az, hogy visszaadjuk a keresztény család bizalmát abban a bőségben, amelynek birtokában van természeténél és az isteni kegyelemnél fogva, és abban a küldetésben, amellyel Isten megbízta. Valóban, a mai családoknak vissza kell térniük az eredeti helyzetükbe. Követniük kell Krisztust. (AAS 72. 1980; 791) (FC86)

4. PLÉBÁNIAI NYILVÁNTARTÁS VEZETÉSE

Ez a feladat kitűnő alkalom arra, hogy kapcsolatba kerüljünk a segítséget igénylő katolikusokkal, vagy azokkal az ún. “kívülállókkal”, akik elveszítették kapcsolatukat az Egyházzal. Erre a feladatra a plébános ad megbízatást, és – ha lehetséges – valóban nem szabad kihagyni egy ajtót sem. A felkeresettek természetesnek tartják, hogy vallásukra vonatkozó kérdéseket tesznek fel nekik, és általában szívesen adnak felvilágosítást. Az ilyen látogatások során sok olyan dolog is kiderül, ami szükségessé teszi a pap és a légiósok hosszú távú munkáját.

Azonban a felderítés csak az első lépés – és a legkönnyebb. A Légió feladata, hogy minden egyes tévútra jutottat, mint akiket Isten most mintegy gyámságukra bízott, ismét visszavezessen az Egyházba. A légiósoknak örömmel kell végezniük ezt a munkát, és rendíthetetlen bizalommal kell követniük a célt. Sohasem fordulhat elő, hogy valamely rábízott feladatot a Légió saját hibájából ne tudna teljesíteni. Mindent meg kell tennie, ami csak erejéből telik, még ha hosszan tartó is a harc, nehéz is a feladat, még ha durván el is utasítják a légiósokat, és a gondozottak kemények, sőt ha az egész vállalkozás reménytelennek tűnik is.

Ismételten utalunk arra, hogy a légiósoknak nemcsak a közömböseket, hanem kivétel nélkül minden embert meg kell ajándékozniuk szerető gondoskodásukkal.

“Hivatalos küldetésünk van az Egyház apostoli munkájában, a Gondviseléstől kapott munkamód, egy egészen különleges fegyver: nemcsak Mária nevében és az Istenanya védelme alatt megyünk a lelkekhez, hanem – s ez döntő – minden erőnkkel azon fáradozunk, hogy ezeket az embereket megtanítsuk Mária szeretetére, és ezek a lelkek elteljenek a Mária iránti gyermeki szeretettel.” (Petit Traité de Mariologia Marianiste)

5. LÁTOGATÁS KÓRHÁZAKBAN ÉS IDEGGYÓGYINTÉZETEKBEN

A kórházlátogatás volt az első és egy ideig az egyetlen munka, amelyet a Légió végzett. Nem várt, nagy áldást hozott a fiatal közösségnek, s a Légió azt szeretné, ha ezt a munkát valamennyi Praesidium folytatná. A következő sorok a Légió kezdeti idejéből valók, és azt példázzák, milyen szellemben kell végrehajtani a kórházlátogatásokat:

“Szólítottak egy nevet, és az egyik tag elkezdte beszámolóját, amely egy kórházi látogatásról szólt. Bár a jelentés rövid volt, mégis érzékeltette a jelentést tevő személy és a betegek közötti meghitt kapcsolatot. Némi zavarral fűzte hozzá, hogy a betegek ismerték minden testvérének a nevét. Ezután kísérő párjának a beszámolója következett. A munkát természetesen párokban végzik. Eszembe jut, hogy ezzel a gyakorlattal nemcsak az apostolok példáját követik, hanem megakadályozzák a heti kórházlátogatás halogatását is.”

“Beszámoló beszámolót követ. Néhány kórteremben történt valami új, amiről részletesebben beszélnek, a legtöbb jelentés azonban rövid. Némelyek szórakoztatóak, mások megkapóak, de valamennyi szép, mert egészen nyilvánvaló belőlük, KIT látogattak meg tulajdonképpen a szegény beteg személyében. Ez minden beszámolóból kitűnik. Igen, sok ember még a saját hozzátartozójának sem tenné meg, amit itt egész egyszerűen és magától értetődően városunk legszegényebb lakóival tesznek. A gondoskodó és szeretetteljes látogatásokhoz még számos egyéb szolgálat is járul: levélírás, a beteggel nem törődő barátok és rokonok felkeresése, megbízatások teljesítése. Világos, hogy semmi sem nehéz és semmi sem jelentéktelen, a légiósok mindennel törődnek.”

Felolvasták a találkozón egy nőbetegnek a látogatójához írt levelét. Az egyik mondat így kezdődött: “Amióta Ön megjelent az életemben…”. Úgy hangzott, mint egy újságból való olcsó történet részlete, és mindenki nevetett rajta. Később azonban egy magányos, kórházi ágyon fekvő nőre kellett gondolnom, akinek ezek a szavak sokat jelentettek, és ez a gondolat mélyen megérintett. S az is eszembe jutott, hogy az a szó, amelyet közülük egynek mondtak, tulajdonképpen mindnek szólt. Olyan csodálatos egy közösség ereje, amelyik egy helyiségben összegyűjt egy csomó embert, és onnét szétküldi őket ezrek életébe, hogy teljesítsék földöntúli feladatukat azokkal szemben, akiket a külvilág már rég leírt.” (Michael Creedon atya a Mária Légió Conciliumának első lelki vezetője)

Természetesen a betegeket hozzá kell segíteni a légiós látogatások alkalmával a szenvedés értelmének megértéséhez, hogy azt megfelelő lélekkel tudják elviselni.

Meg kell győzni őket arról, hogy a számukra oly elviselhetetlen betegség valójában Krisztushoz teszi őket hasonlóvá, s ezért nagy kegyelemnek számít. Avilai Nagy Szent Teréz szerint “Isten nem adhat nagyobb kegyelmet nekünk, mint egy olyan életet, amely szeretett Szent Fiáéhoz hasonló”. Ebből a szemszögből nézve nem nehéz megértetni az emberekkel a szenvedés értelmét, s ha már felfogták, akkor már sokkal könnyebben viselik el.

Tudatára kell ébredniük micsoda hatalmas lelki kincseket szerezhetnek. Ismételjük nekik gyakran Alkantarai Szent Péternek a szavait, amelyeket egy igen fájdalmas betegségben szenvedő, de azt csodálatos türelemmel viselő beteghez intézett: “Ó, te boldog beteg! Isten látnom engedte azt a nagy dicsőséget, amelyet te a betegségeddel szereztél. Többet értél el vele, mint mások imával, böjtöléssel, éjszakai virrasztással, korbácsolással és más vezeklésekkel.”

Kívánatos, hogy változatos legyen e kincsek szétosztása, megszerzésük útja ugyanis azonos. Ezenkívül nem elég vonzó dolog csak a magunk számára érdemeket gyűjteni. Ennélfogva a légiósnak meg kell ismertetnie a beteggel a szenvedésben rejlő apostolkodási lehetőséget. Meg kell tanulniuk, hogy avatkozzanak bele a világ vallási életébe azzal, hogy szenvedésüket, ezt a nagy kincset felajánlják rengeteg jószándékra és szükségre. Ezzel olyan harcot indítanak el, amelynek semmilyen erő sem tud ellenállni, mert ima és vezeklés egyszerre.

“Az Isten felé kitárt kezek több zászlóaljat győznek le, mint azok, amelyekben fegyver van” – kiált fel Bossuet.

Ha személyes érdek is vezeti a betegeket az imaszándékokban, akkor ez hozzásegít, hogy imájukban még állhatatosabbak legyenek. Fontos ezért, hogy a légiós egész pontosan ecsetelje a betegeknek az imaszándékokat és a feladatokat, különösen azokat, amelyekhez neki magának is köze van.

Célul kell kitűzni a betegek mielőbbi megnyerését az auxiliárius tagságra, később azután az adiutori fokozatra. Ezeket a tagokat csoportokba lehetne tömöríteni, akik azután maguk igyekeznek toborozni auxiliárius légiósokat betegtársaik soraiból. Mindenfajta más módon is bátorítani kell a betegeket, hogy segítsék egymást.

Ha a betegekből auxiliáriusok és adiutorok válhatnak, miért ne toborozzuk őket aktív tagságra is? Sok ideggyógyintézetben vannak Praesidiumok, amelyeknek tagjai ugyanezen intézmények betegei. Ha ilyen helyen vannak légiósok, akkor az annyi, mint megadni, hogy fejtse ki hatását. Ezeknek a légiósoknak bőven van idejük betegtársaiknak szentelni magukat, és az önmegszentelődés igen magas fokára juthatnak el. Azonban légiós tagságuknak van még egy további hatása: terápia számukra, amely hozzájárul

gyógyulásukhoz, mégpedig annyira nyilvánvalóan, hogy azt még az ilyen intézményekben dolgozó orvosok is elismerik.

Boldogtalanná tette ezeket a szerencsétlen betegeket az a gondolat, hogy haszontalanok, és mindenkinek terhére vannak. Most azonban kitárul előttük egy új élet lehetősége, és túláradó örömmel tapasztalják meg, hogy Istennek szüksége van rájuk.

Feltétlenül szükséges, hogy a látogatók és a meglátogatottak között érezhetően kifejezésre jusson a szentek közössége. Ez úgy történik, hogy kölcsönösen kicserélik terheiket és örömeiket, amelyekből mindkét félnek haszna van. Joggal feltételezhetjük, hogy a betegek megfizetik a légiósok szenvedésadósságának egy részét, amely minden földi embert terhel. Ha azonban minden embernek magának kellene viselnie ezeket, az egész világ beteg volna. Némelyek megkapják azt a kiváltságot, hogy saját részüknél többet viseljenek, s így tovább élhet a világ.

S mi az, amit a légiós adhat ebben a láthatatlan cserében? Mi egyebet, mint apostoli munkájának egy részét! A beteg ugyanis egyedül nem képes, néha nem is kész arra, hogy teljesítse keresztény kötelességének e részét. Igen örömteli, kölcsönös ajándékozásról és elfogadásról van szó, mely azonban nemcsak egyenértékű csere. Mindketten sokkal többet kapnak vissza, mert ránk, keresztényekre az az alapelv vonatkozik, hogy minden ajándékunk százszorosan térül meg. (39. Fejezet, 20. szakasza).

“’Krisztus búzája vagyok” – mondta Antiochiai Szent Ignác -, “s hogy Istenhez méltó kenyér váljék belőlem, az oroszlán fogainak kell megőrölnie.” Sohase kételkedj abban, hogy a legmegfelelőbb kereszt, a legbiztosabb és leginkább Istennek tetsző mindig az, amelyet maga Jézus rak ránk megkérdezésünk nélkül. Erősítsd meg hitedet ebben az igazságban, amely igen kedves volt a Názáretben formálódó szenteknek. Imádd Istent, áldd és dicsérd minden kellemetlenségben és próbatételben, amelyeket közvetlenül az Ő kezéből kapsz. Győzd le természeted ellenszegülését, és mondd teljes szívedből: ‘Fiat’ vagy még inkább: ‘Magnificat’!” (Mateo Crawley-Boevey)

6. A NAGY SZEGÉNYSÉGBEN ÉS NYOMORBAN ÉLŐKÉRT VÉGZETT MUNKA

Ebbe a feladatba beletartozik a szükségszállásokra húzódott emberek meglátogatása, a nyomornegyedeknek, a hajléktalanok munkahelyeinek és a börtönöknek a felkeresése, valamint – ha a körülmények lehetővé teszik – olyan otthonok vezetése, ahol egyes légiósok bent laknak, mások pedig bejáróként teljesítenek szolgálatot.

Mihelyt szert tett a Légió tapasztalt és áldozatkész tagokra bármely helyen, haladéktalanul hozzá kell látni ehhez a munkához, amelyet Krisztus legkisebb testvérei közül is a legkisebbekért végeznek. Túl gyakran elhanyagolják ezt a tevékenységet, s ezért jogosan éri szemrehányás a katolikusokat.

Nincs az a mély szakadék, amelybe a Légió le ne ereszkedne, hogy felkeresse “Izrael házának elveszett juhait” (Mt 10,6). Az első akadályt az oktalan félelem jelenti. De akár jogos, akár oktalan is a félelem: valakinek el kell végeznie ezt a munkát. Ha az alkalmas és tanult légiósok – akiket ima és fegyelem biztosította, erős rendszerük véd – nem merik vállalni ezt a kísérletet, akkor senki sem.

Amíg valamely területen a Légió nem mondhatja el joggal magáról, hogy tagjai személyesen ismerik ezeknek a megvetett és semmibe vett embereknek mindegyikét, és valamiféle módon kapcsolatban állnak velük, addig tevékenysége még csak a kezdeti szakaszban van, s fáradozásait ez irányban erősítenie kell.

A légiósoknak sokkal nagyobb buzgalommal kell felkutatniuk ezeket a szerencsétlen embereket, mint amilyennel a gyűjtő vadászik a világ ritka és becses drágaságaira. Számukra talán egy légiós keresése az egyetlen menekülési lehetőség. Gyakran annyira hajthatatlanok a jóra, hogy még a börtön is áldás nekik, bár ezt nem látják be.

Ezen túlmenően azoknak a légiósoknak, akik e munkát végzik, katonai, harci lelkületet kell felmutatniuk. Bizonyára sok kellemetlenséggel fognak találkozni. A gonosz szavak szurkálódásaihoz talán még rosszabb is jön. Tán ütlegek "puskatüze" vagy sértegetések "tüzérségi tüze" zúdul rájuk. Ez megalázhatja és sértheti őket, de nem szabad megijedniük, még csak meg sem zavarhatja őket. Ez itt a katonai hivatás értékének próbaköve, amely oly gyakran jutott a légiós eszébe, s amelyet annyiszor kijelentett. Háborúról beszélt, hát most itt vannak a csapások és a sebek. Meg akarta keresni az emberek söpredékét, hát meg is találta. Panaszkodhat? Miért lepődjünk meg azon, hogy a rosszak rosszak, az aljasok pedig aljasok?

Egyszóval: a légiósnak minden nehéz helyzetben és minden veszélyben ezt kell mondania magának: "Háború van!" E kijelentésből, mely a harcoló népeket áldozatokra sarkallja, kell erőt merítenie a lelkekért küzdő légiósnak, és kitartásra kell buzdítania ott is, ahol mások feladják.

Ha elfogadjuk, hogy minden halhatatlan lélek rendkivül értékes, akkor valamilyen módon készséggel kell megfizetni az árat. De milyen árat, és ki fogja megfizetni? A válasz az: ha világi katolikusoknak vállalniuk kell a nagy áldozatokat és a veszélyt, kik legyenek, – ha nem azok, akik méltók akarnak lenni a "Mária serege" címre. Ha nagy áldozatokat várunk a laikus katolikusoktól, kitől várnánk, ha nem azoktól, akik megfontolt döntés után ünnepélyesen annak az Asszonynak a szolgálatába léptek, aki ott állt a Golgotán a kereszt alatt? Csak nem fognak vonakodni, ha szükség van rájuk!

Lehet azonban, hogy a rábízottakról való gondoskodás hibás értelmezése folytán a vezetőség vonakodni fog ettől. Figyelmeztetjük tehát a lelki vezetőket és valamennyi tisztségviselőt: követeljenek meg légiósaiktól olyan hozzáállást, amely nagyjából a Kolosszeum vértanúinak magatartásához hasonlít. Számító korunkban ez a kijelentés talán irreálisnak tűnik, de a Kolosszeum is "számítás" volt: annak a sok jó férfinak és nőnek a számítása, akik a Mária Légió tagjaihoz hasonlóan erősek és gyengék lévén ezt kérdezték maguktól: "Mennyit ér egy lélek?" A "Kolosszeum" egyetlen szóban összegzi, ami sok szóval mondatik el e kézikönyv 4. fejezetében, a "Légiós szolgálat"-ban, márpedig az a fejezet nem csupán érzelmeket kíván kinyilvánítani.

A nyomorban és nagy szegénységben élő emberekért végzett munka mindig nehéz és hosszan tartó. Ezért a legfontosabb feltétel a rendkívüli türelem. Olyan emberekkel kell foglalkoznunk, akik csak sok elbukás után fognak megjavulni. Ha rögtön szigorral állunk elő, nem érünk el semmit. A szigorú fegyelem elől épp azok szaladnak el rövid időn belül, akiknek a kezelésére szánták, s csak azok a "páciensek" maradnak vissza, akiknek a legkevésbé van rá szüksége. E munka során ezért az ellenkező úton kell elindulni. Ez azt jelenti, hogy a Légiónak különösképpen azokért az emberekért kell áldozatot vállalnia, akiket még egy abszolút optimista is reménytelen esetnek tart, tehát azokért, akik annyira romlottak és kezdetben annyira érzéketlenek minden jó iránt, hogy e megjelölés illik rájuk. A közönségesek, a rosszindulatúak, a természetüknél fogva gyűlölködők, mindazok, akiket a többi ember és a közösség elutasított és "feketelistára" tett, a városok söpredéke – ők azok az emberek, akikkel a légiósnak nagy elszántsággal kell foglalkoznia, még akkor is, ha visszautasítják, ha durva hálátlanságban részesül, és nyilvánvaló sikertelenségek érik. Ezek az emberek egész életre szóló feladatot fognak jelenteni számára.

Érthető, hogy az ilyen alapelvek szerint végzett munka hősiességet és természetfölötti gondolkodásmódot igényel. Óriási fáradságuk jutalmaként a légiósok megérhetik, hogy az általuk gondozott emberek végül is Isten békéjében halnak meg. Micsoda öröm tudni, hogy együttműködtek

“Azzal, aki a türelem hosszú napjaiban az iszapból keltett életre egy népet az Ő dicsőségére!”
(Newman bíboros: Gerontius álma)

Azért taglaltuk ilyen részletességgel ezt a különleges feladatot, mert itt valóban a Légió szelleméről van szó. Ezen túlmenően kulcsfontosságú szerepe van az Egyháznak tett szolgálatok között. Tartalmazza ugyanis azt a katolikus alapelvet, mely szerint egy mélyre süllyedt emberhez való kapcsolatunk nem attól függ, hogy jelent-e számunkra valamit és hogy kedves-e nekünk, hanem Krisztust kell látnunk, tisztelnünk és szeretnünk benne.

E szeretet valódiságát azonban csak olyan körülmények között lehet bebizonyítani, amelyek e szeretetet valóban próbára teszik. Az igazi bizonyíték az, hogy azokat is szeretjük, akiket emberi természetünk taszítónak érez. Ez az emberek iránti igazi és hamis szeretet tűzpróbája. Ez hitünk sarkalatos és keresztény mivoltunk kritikus pontja, mert a katolikusok eme meggyőződése nélkül nem létezik ez a szeretet. Már puszta elképzelése is fantázia volna, ha nem állna kapcsolatban azzal a gyökérrel, amelytől értelmét és életét kapja. Ha a humanitás a humanitás kedvéért válik evangéliummá, akkor mindent aszerint kell megítélni, hogy használ-e az emberiségnek vagy sem. Ha valami nyilvánvalóan nem hoz hasznot az emberiségnek, akkor ebből a világnézeti szempontból éppúgy kell megítélni, mint keresztény szempontból a bűnt: tehát olyan dolognak, amit mindenáron ki kell irtani.

Azok, akik önfeláldozó odaadásukkal példát adnak e szeretet legmagasabb fokáról, megóvják az embereket attól, hogy e látszatszeretettel félrevezessék őket, s ily módon felbecsülhetetlen szolgálatot tesznek az Egyháznak.

“Azt gondolod, nehéz kijönni egy gonosz emberrel? Hisz épp ezért kell szeretettel feláldoznod magad neki. Tűzd ki célul, hogy eltéríted bűnös útjáról, és az erények ösvényére vezeted. Azt veted ellene, hogy nem törődik azzal, amit mondasz, és nem követi a tanácsodat? Hogyan lehetsz ilyen biztos ebben? Kérted már, megpróbáltad megtérésre késztetni? Azt válaszolod, már épp eleget beszéltél neki. De vajon mennyit? Nagyon sokszor – mondod -, újra meg újra. Gondolod, valóban elég volt? Ha egész életed folyamán kellene is ezt tenned, még akkor sem volna szabad alábbhagynia fáradozásaidnak, és nem volna szabad feladnod a reményt. Nem veszed észre, hogy még Isten is egyre csak szól hozzánk prófétái, apostolai, evangélistái által? S mi az eredménye? Olyanok vagyunk már, amilyennek lennünk kellene? Valóban megpróbálunk minden dologban engedelmeskedni Neki? Ó, távolról sem! S mégsem szűnik meg figyelmeztetni, és utánunk járni. Miért? Mert a léleknél nincs becsesebb. ‘Mi haszna van az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelke kárát vallja?’ (Mt 16,26)” (Aranyszájú Szent János)

7. AZ IFJÚSÁGI MUNKA

“Az Úr Jézus gyengéd és adakozó szeretetében feltétlenül központi helyet foglalnak el a gyermekek. Megáldotta őket, s mi több, megígérte nekik a Mennyek Országát. (Mt 19,13-15; Mk 10,14) Jézus különösen magasztalta azt az aktív szerepet, melyet a kicsik visznek Isten Országában. Ők ékes jelképei és emelkedett megjelenítői annak az erkölcsi és lelki állapotnak, ami ahhoz szükséges, hogy bejussunk Isten Országába, és az Úr eszmeiségének teljes bizalmában éljünk. ‘Bizony mondom nektek, ha nem változtok meg és nem lesztek

olyanok, mint a gyermekek, nem juttok be a Mennyek országába. Aki tehát megalázza magát, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a Mennyek országában.' (Mt 18,3-4)" (CL 47)

Ha sikerül megőrizni a fiatalságot hitében és ártatlanságában, jó jövő elé nézünk. Akkor az új erőre kapott Egyház be tudná vetni magát a missziós munkába, hogy megtérítse a pogány világot, s ez hamarosan sikerülne is neki. De a dolgok jelen helyzetében szinte teljes erejét belső sebeinek fájdalmas gyógyítására kell fordítania.

Ezenkívül könnyebb valamit megtartani, mint egy lerombolt dolgot újjáépíteni. A Légiónak mindkettővel foglalkoznia kell, mert mindegyik igen fontos. Semmi esetre sem szabad elhanyagolnia a feladatok egyszerűbb részét, a megtartást. Ugyanazzal a fáradsággal, mint ami egyetlen tévútra került felnőtt helyes útra való visszatérítéséhez szükséges, sok fiatalt lehet megmenteni ettől a rossztól.

Néhány szempont az ifjúsági munkához:

a) A gyermekek részvétele a vasárnapi szentmisén. Az egyik püspök, aki összeállította a Légió részére a munkatervet, a következő követelményt helyezte legfontosabb feladatként a program élére: A légiósoknak a "vasárnapi szentmiséért keresztes hadjáratot" kell folytatniuk a gyermekek között. Meg volt ugyanis győződve, hogy minden későbbi helytelen fejlődés fő oka a gyermekkorban elmulasztott vasárnapi misékben rejlik. A legjobb eszköz ez ellen, ha a gyerekeket – akiknek a neve az iskolai névsorban stb. szerepel – vasárnap kora reggel, odahaza keresik fel.

Ennek során szem előtt kell tartani, hogy a gyerekek csak igen ritkán rosszak önmaguktól. Ha nem teljesítik a Katolikus Egyház eme alapvető követelményét, biztosak lehetünk, hogy közömbös szüleik áldozatává váltak, akik rossz példát mutatnak nekik. Ezt nem szabad figyelmen kívül hagyni a légiós apostoli tevékenység folyamán.

Ha rendszertelenül vagy csak rövid időre keressük fel a gyerekeket, még kevesebbet érhetünk el, mint a felnőttek esetében, avagy egyáltalán semmit.

b) A gyermekek meglátogatása odahaza. Ami a szülői házban lakó gyermekek meglátogatását illeti, egy dolgot feltétlenül figyelembe kell vennünk: ha a látogatás kifejezetten a gyermekeknek szól, könnyen bejutunk még azokhoz a családokhoz is, amelyek egyébként különböző okokra hivatkozva minden apostolkodás elől elzárkóznak. Gyermekük java fontosabb a szülőknek, mint saját maguké; ez olyan tény, ami már természetszerűen adódik a szülő-gyermek kapcsolatból. A szülök általában nagyon ügyelnek arra, hogy gyermeküknek mindene meglegyen, még ha a maguk dolgait el is hanyagolják. Ha a gyermekre gondolnak, még a legkeményebb szív is meglágyul valamelyest. Azok az emberek, akikből már kihalt minden vallásosság, szívük legmélyén azt kívánják, hogy gyermekeikre ne ugyanez a sors várjon, és akaratlanul is örülnek, ha látják, hogy gyermekeikben munkálkodik a kegyelem. Ennek következtében fordulhat aztán elő, hogy ugyanaz az ember, aki a kifejezetten vallási küldetéssel hozzá közeledőket gorombán, sőt erőszakosan elutasítja, megtűri ugyanezeket az apostolkodókat, ha szándékuk gyermekei felé irányul.

Ha a képzett légiósok egyszer már bejutottak egy családhoz, tudni fogják, hogyan vonják be apostolkodásukba a család minden tagját. A gyerekek iránti igazi érdeklődés általában kedvező befolyást gyakorol a szülőkre. Ezt ügyesen ki lehet használni arra, hogy őbennük is felébresszük és fejlesszük a természetfölötti iránti érdeklődést. S ha a gyermekek játszották a kulcs szerepét szüleik házához, akkor bizonyára ők lesznek a kulcs a szívükhöz is, sőt talán még a lelkükhöz is.

c) Hittanóra gyermekeknek. Ezt az igen értékes tevékenységet ki kell egészíteni otthoni

látogatásokkal, főleg azokban az esetekben, amikor a gyermekek nem járnak rendszeresen a hittanórákra, vagy ha személyes érdeklődésünk a gyermek, illetve a család többi tagjának megismerése felé irányul. A Légió egyébként átveheti a Keresztény Tanítás Társulatának munkáját is (lásd 8. Függelék).

A következő eset azt példázza, milyen eredménnyel használható fel a Légió egy sűrűn lakott egyházközségben a gyermekek számára tartott vasárnapi hittantanításra: A plébános legbuzgóbb igyekezete és a szószékről elhangzó felszólításai ellenére átlagosan ötvenre csökkent a vasárnapi keresztény oktatáson részt vevő gyermekek száma. Ekkortájt alapítottak egy Praesidiumot. A légiósok tanították a gyermekeket, de felkeresték őket otthon is. Egy évvel később már átlagosan hatszáz gyermek járt vasárnapi hitoktatásra. Csodálatos szám, bár nem mond semmit arról, milyen jót tett ez a lelki szolgálat e gyerekek sok hanyag rokonának is.

A légiósoknak minden munka során a következő legyen a jelszavuk: “Hogyan tekintene Mária ezekre az emberekre, hogyan kezelné őket, hisz a gyermekei!” Az ifjúsági munkára ez még inkább vonatkozik, mint a többire. Természetünknél fogva igen hamar elveszítjük a türelmünket, ha gyermekekkel van dolgunk. Még rosszabb volna azonban, ha a hitoktatást pusztán üzletszerűen és világi hangnemben tartanánk, s így ezek a tanórák csak plusz iskolai óráknak számítanának a gyermekek szemében. Ha ez az eset áll fenn, elvész a termés kilenctizede. Újra és újra meg kell ezért kérdeznünk magunktól: “Hogyan tanítaná Jézus Anyja ezeket a gyermekeket, akiknek mindegyikében saját szeretett Fiát látja?”

A fiatalok nevelésében a memorizálás és az audio-vizuális eszközök fontos szerepet játszanak. Különös gonddal kell megválogatni a kateketikai anyagot, amely teljességgel feleljen meg az Egyház tanításának.

Kisebb-nagyobb szabadság megengedett azoknak, akik tanítják a keresztény hitelveket, és azoknak is, akik részesülnek az oktatásban. (EI, 20)

d) Nem katolikus vagy állami iskolák. A nem katolikus iskolába járó gyermek lelke folytonosan veszélyben van. A későbbi években bekövetkező vallási problémák csak nehezen kerülhetők el. Az egyházi hatóságok által jóváhagyott mindenféle ellenintézkedést fel kell vállalnia és teljes erőbevetéssel végre kell hajtania a Légiónak.

e) Ifjúsági csoportok. A jó iskolába járó gyermekek esetében az iskolából való távozással kezdődik a krízis ideje. Kinőttek az iskolából, már nem állnak üdvös hatása alatt, felszabadultak a védelmüket szolgáló előírások és korlátok alól. Néhányuk számára ez jelentette az egyetlen támaszt, mert otthonról nem kaptak sem vallási befolyást, sem más ellenőrzést. Ehhez járul még, hogy e támasz épp abban az életkorban hiányzik e fiatalok életéből, amikor bensőleg igen kiegyensúlyozatlanok, s azért veszélyeztetettek, mert már nem gyermekek, de még nem is felnőttek. Természetesen nehéz megfelelően gondoskodni róluk ebben a közbenső állapotban, s ezért általában el is mulasztják. Ha azután az átmenet ideje véget ért és a felnőttek világában megnyílnának számukra a lehetőségek, hogy közösségre találjanak, mely támaszt nyújthatna nekik, már nem akarnak tudni ilyenről, belekóstoltak ugyanis a “szabadság” veszélyes varázsába. Ezért a fiatalok bizonyos mértékű felügyelete – ami az iskolai idő alatt megszokott volt – iskolából való kilépésük után is szükséges. Azt ajánljuk, hogy alapítsanak ifjúsági csoportokat, amelyet a Légió vezet. Gondoskodni kell arról, hogy azoknak a gyermekeknek a névsora, akik az iskolát elhagyni készülnek, időben a légiósok rendelkezésére álljon. A légiósok ezután felkeresik otthonaikban a fiatalokat, hogy megismerkedjenek velük, és megpróbálják megnyerni őket az ifjúsági csoport számára. Azokat a fiatalokat, akik nem hajlandók csatlakozni valamelyik ifjúsági csoporthoz, továbbra is egyenként kell meglátogatni. Ugyanez vonatkozik

azokra is, akik csak rendszertelenül járnak a csoport foglalkozásaira.

Minden légiót megbíznak meghatározott számú fiatal felügyeletével, akikért ő a felelős. A tagokat minden csoport-összejövetel előtt fel kell keresni, és figyelmeztetni részvételi kötelességükre. Minden évben kell tartani lelki napokat, ha lehet zárt körű lelkigyakorlatokat, de sort kell keríteni évente egy vidám, közösségi ünnepre is.

Valójában nincs jobb út, sőt valójában nincs más út, amelyen biztosan elérhetnénk azt, hogy az iskolából kinőtt fiatalok rendszeresen járuljanak a szentségekhez.

Egészen különleges figyelmet kell fordítani azokra a fiatalokra, akik nevelőotthonokból kerülnek ki, vagy árvaházakban éltek. Nekik vagy már nem élnek a szüleik, vagy rossz szüleik áldozataivá lettek.

f) Gyermekcsoportok, cserkészek, ifjúmunkások, varrókörök, Jézus gyermeksége csoportok stb. vezetése. Az ilyen ifjúsági csoportok vezetése általában nem az egyetlen munkát jelenti egy Praesidium számára, hanem csak néhány tagot bíznak meg ezzel. Megengedett azonban, hogy valamely Praesidium kizárólag csak ilyen ifjúsági csoportok vezetésének szentelje magát. Ebben az esetben természetesen meg kell tartani még a saját, heti összejövetelt is a szabályzat előírásának megfelelően, teljes időtartamában. Nem helyettesíti a heti találkozót, ha – amint ezt már gyakrabban javasolták – az ifjúsági csoport esti összejövetelén összegyűlt légiósok úgyszólván a napirend egyik pontjaként elvégzik a közös légiós imádságokat, meghallgatják a jegyzőkönyvet, és sietve néhány beszámolót tesznek. Lehetséges, hogy így elintéznék ugyan a leglényegesebb dolgokat, “A Légió alapvető vonásai” című 11. fejezet azonban kifejti, mennyire ellentmond a szabályok szellemének az ilyen szükségmegoldás.

A Légió kifejezett óhaja, hogy a légiósok által vezetett csoportok minden összejövetelén elmondják a légiós imádságokat, mégpedig három részre tagolva: az elején, a közepén és a végén. Ha a rózsafüzér elimádkozására nincs lehetőség, akkor legalább a Tessera többi imáját mondják el.

g) A Légió ifjúsági munkájára vonatkozó irányelvek. Az ifjúsági klubokat vagy ifjúsági csoportokat vezető légiósoknak meg kell tanulniuk az irányítás néhány alapelvét. Egy ilyen csoport vezetésének a módja általában kizárólag a mindenkori csoportvezetőtől függ, s szinte mindegyiknek más a módszere. Az egyik naponta, a másik hetente tart foglalkozásokat, hol csak a játék, hol csak a barkácsolás, van, hol csak a hitoktatás dominál. A végeredmény elég különféle, és nem mindig éppen a legjobb. A csak szórakozás igen megkérdőjelezhető oktatás a fiatalok számára még akkor is, ha elfogadjuk, hogy ezáltal legalább távol maradnak a rossztól. Egy angol közmondás szerint, “ha csak tanulni kell, és sohasem szabad játszani, beteg lesz a gyermek.” De egy másik okosan kiegészíti: “Aki csak játszik és nem tanul, sohasem lesz felnőtt” – s ez még igazabb.

A Praesidium rendszere alkalmas formának bizonyult a legkülönfélébb emberek és feladatok összefogására. Vajon nem volna-e lehetőség arra, hogy az ifjúsági munkát is ilyen hasonló keretbe foglaljuk? A tapasztalat szerint beváltak a következő irányelvek. Az ifjúsági csoportokat vezető Praesidiumoknak meg kell kísérelnie kipróbálni ezeket:

1. A legfelső korhatár 21 év, alsó korhatár nincs; kívánatos a korcsoportok szerinti felosztás.

2. A heti összejöveteleken minden tagnak rendszeresen részt kell vennie. Ha valamely csoport hetente többször is összejön, akkor szabadon dönthetik el, hogy ez az előírás vonatkozzon-e a többi összejövetelre is vagy sem.

3. A Catenát minden tagnak naponta kell elimádkoznia.

4. A heti összejöveteleken fel kell állítani egy légiós oltárt vagy az asztalon, mint a Praesidium összejövetelein szokás, vagy az asztaltól távolabb, valamivel magasabban a biztonság okáért.

5. Minden találkozón el kell imádkozni a légiós imádságokat a rózsafüzérrel együtt, éspedig a Praesidium összejövetelén szokásos, ismert hármas tagolásban.

6. Az összejövetel teljes egészében legalább másfél órás legyen, de tarthat tovább is.

7. Legalább fél órát kell fordítani munkára és oktatásra; a maradék idő tetszés szerint szolgálhat szórakozási célokat. “Munka” alatt mindazon ügyeknek az elintézését kell érteni, amelyek egy bizonyos csoport vezetéséből adódnak, pl. egy fociklub vagy egy sportegyesület stb. tevékenységéből. “Oktatásnak’ nevezzük a tanítás és nevelés minden fajtáját, akár vallási, akár világi szemmel nézzük.

8. Minden tagnak havonta legalább egyszer szentáldozáshoz kell járulnia.

9. Bátorítani kell a tagokat, hogy auxiliárius légiósként csatlakozzanak a Légióhoz, és fokozatosan be kell vezetni őket embertestvéreik és a közösség szolgálatába.

“Könnyű volna részletesen beszámolni arról, milyen leckéket meríthetünk Bosco Szent János rendkívül aktív életéből. Csak egy példát választok, mert igen nagy és maradandó a jelentősége, nevezetesen azt, milyen volt nézete a tanárok és tanulók, elöljárók és alattvalók, professzorok és diákok egymás közötti viszonyáról az iskolában, a kollégiumban és a papnevelő intézetben. Joggal undorodott a megközelíthetetlenség, a távolságtartás, a túlzott méltóság szellemétől, amely olykor elvből, máskor gondatlanságból, néha tiszta önzésből oda vezet, hogy az elöljárók és a nevelők szinte elérhetetlenek azok számára, akiknek a nevelését és oktatását Isten rájuk bízta. Don Bosco sohasem feledte el a következő szavakat: ’Asztalfőre tettek? Ne bízd el magadat! Légy közöttük olyan, mint egy a sok közül. Gondoskodj előbb róluk.’ (Sir32,1)”. (Boume bíboros)

8. A KÖNYVESKOCSI

Alkalmazhatnak a légiósok egy könyveskocsit is, legjobb, ha egy élénk forgalmú utcán vagy annak közelében, tehát teljesen nyilvánosan. A tapasztalat azt mutatja, hogy épp ez a légiós munka különösen értékes. Az átfogó apostoli tevékenység gyakorlásának nincs ennél jobb útja, mert ezzel megszólíthatók a jók, a középszerűek, a rosszak és az a gondolatok nélkül vegetáló tömeg, akiknek figyelmét így az Egyházra lehet irányítani. Nagy súlyt helyez ezért a Légió arra, hogy minden nagyobb városban legyen legalább egy ilyen könyveskocsi.

A könyveket úgy kell elhelyezni a kocsin, hogy a címek jól áttekinthetők legyenek. Tartalmazzon a kínálat bőségesen olcsó, vallási témájú könyveket és újságokat. Az árusítást légiósok végzik.

Az ilyen könyveskocsi nemcsak azokat az embereket érdekli, akik szívesen vásárolnak valamit, s ezért tekintik meg a kínálatot, hanem odavonz mindenféle embert: katolikusokat, akik hasonló vallású társaikkal beszélgetnek; a vallás iránt semmi érdeklődést nem tanúsítókat; a közömbösöket, akik időtöltésből vagy kíváncsiságból állnak meg; a más vallásúakat, akik távolról érdeklődnek a Katolikus Egyház iránt, de maguktól vonakodnak

közvetlen kapcsolatba lépni vele. Ezek mindannyian szívesen beszédbe elegyednek a kedves és szimpatikus, itt szolgálatot teljesítő légiós árusítókkal. Őket azonban meg kell tanítani arra, hogy úgy tekintsenek minden kérdést és minden vásárlást, mint alkalmat egy baráti kapcsolat létesítésére. Ha ez megtörtént, fel kell használniuk ezt a kapcsolatot, hogy mindazokat, akikkel a könyveskocsinál találkoznak, gondolkodásmódjukban és tetteikben magasabbra vezessék. Egy katolikusnak, mondjuk, azt javasolják, hogy csatlakozzon "valamiféle katolikus" közösséghez. Egy nem katolikust megpróbálnak hozzásegíteni, hogy jobban megértse az Egyházat. Lesz, aki azzal az elhatározással fogja elhagyni a könyveskocsit, hogy naponta részt fog venni a szentmisén, és áldozni fog, egy másik pedig azzal, hogy légiós vagy auxiliárius lesz, avagy részt vesz egy patríciuskörben. Egy harmadik kész békét kötni Istennel, a negyedikben talán felébred a vágy, hogy katolikus legyen. A turistaként a városba érkező idegenek is érdeklődhetnek a Légió iránt, amit egyébként talán egyáltalán nem ismertek, s ez arra ösztönözheti őket, hogy bevezessék saját lakóhelyükön.

A légiósok bátorítást kaptak, hogy ne várják tétlenül, hogy az emberek jöjjenek oda hozzájuk. Nekik nem szabad vonakodni, hogy közelítsenek az emberekhez. Nem feltétlenül azért, hogy többet adjanak el az irodalomból, hanem azért hogy megalapozzák azt a kapcsolatot, amelyet felhasználhatnak, amint azt már fentebb említettük.

Szükségtelen ugyebár emlékeztetni a légiósokat arra, hogy a könyveskocsinál történt megismerkedéssel és barátságkötéssel még nincs minden elintézve: a kapcsolatokat kitartó munkával tovább kell építeni, s ez tetemes részét képezi az egész munkának. Amikor a könyveskocsi alkalmazására vonatkozó javaslat elhangzik, mindig találkozni lehet azzal a kifogással, hogy erre a szolgálatra csak rendkívül képzett katolikusokat lehet alkalmazni, ilyenek pedig nem állnak rendelkezésre. Az igaz, hogy valóban nagyon fontos volna a jó teológiai képzettség. Ha azonban ez mégsincs a légiósok birtokában, még nem ok arra, hogy visszatartsuk őket ennek a munkának a megkezdésétől. Végül is arról van szó, hogy valaki, mint ember vonzó tud-e lenni. Newman bíboros így fejezi ezt ki: "A személyek befolyásolnak, a hangok megérintenek, a tettek magukkal ragadnak minket. Nem az ésszerű következtetésektől térünk meg." Egyszóval: a buzgalom és a kedvesség sokkal fontosabb szerepet játszik, mint az átfogó tudás. Ez utóbbi esetleg arra csábítja birtoklóit, hogy messzire merészkedjenek, vagy belevesszenek valamilyen szőrszálhasogatásba, amely nem vezet célhoz. Ezzel szemben ismereteink hiányosságának egyszerű beismerése – "Nem tudom, de majd rájövök" – egyenes pályán tartja a beszélgetést.

A tapasztalat azt mutatja, hogy a legtöbb hallható nehézség alapja csak a tudatlanság, s az átlaglégiós egész jól elboldogul. A nehezebb kérdéseket a Praesidiumban kell megbeszélni, vagy a lelki vezető elé kell tárni.

Bizonyára sok támadás fogja érni az Egyházat is: felróják a vétkeit, az üldözéseket és a buzgóság hiányát. Ezekről a dolgokról vég nélkül lehet vitatkozni, és ezzel még inkább összezavarni mindent. E kritikák némelyike talán nem egészen alaptalan, megcáfolásuk azonban teljesen lehetetlen akár ezekben, akár minden más, kevésbé nyomós, vitás kérdésben, még ha komoly ismeretekkel rendelkezünk is.

A légiósnak más utat kell választania: a beszélgetést állandóan arra az egyszerű, de alapvető tényre kell irányítani, hogy Isten üzenetet küldött a világnak, ezt nevezzük vallásnak. A vallás Isten hangja, s mint ilyen, abszolút egyedülállónak, világosnak, követendőnek és tévedésmentesnek kell lennie, és megköveteli az isteni tekintélyt.

Ezek a jellemvonások csak a Katolikus Egyházban találhatók meg. Más hitközösségek vagy tanítások még csak nem is formálhatnak rá igényt. Az Egyházon kívül csak ellentmondás és zavar tapasztalható, melyet Newman bíboros a következő, kemény szavakkal jel-

lemez: “A katolikus vallás vagy valóban a láthatatlan világ benyomulása a láthatóba, vagy fogalmainkban nincsen semmi pozitívum, semmi reális ismeret arra vonatkozóan, hogy honnét jövünk és hová megyünk.”

Kell lennie egy igazi egyháznak. De csak egyetlen igaz Egyház létezhet. Ha ez nem a katolikus Egyház, akkor melyik? Mindig ugyanerre a célra kell irányítanunk érvelésünket, mert az igazság eme egyszerű megközelítése óriási hatással bír. Az egyszerű embert a bizonyosság erejével támogatja. A művelt sem vethet ellene semmit szíve mélyén, még ha folytatja is az Egyház vétkeinek felsorolását. Az ilyen embernek néhány kedves szóval tudtára kell adni, hogy túl sokat akar bizonyítani. Érvei legalább annyira szólnak más vallások, mint a Katolikus Egyház ellen. Ha azt bizonygatja, hogy az Egyház rossz, mert képviselői igazolhatóan igazságtalanságot követtek el, akkor ezzel csak azt bizonyítja, hogy a világon egyáltalán nem létezik igaz vallás.

Elmúlt az az idő, amikor a protestánsok igényt támasztottak annak elismerésére, hogy az ő vallásuk van az igazság egyedüli birtokában. Manapság sokkal szerényebben azt vallják, hogy minden egyház birtokában van az igazság egy részének vagy töredékének. Ez meglehet, de az igazság egy része nem elég. Ez az állítás azt próbálja igazolni, hogy nincs kideríthető igazság, sem lehetőség az igazság felkutatására. Ha egy egyház tanaiból csak némelyek igazak, akkor a többi hamis. De honnét tudjuk, mi az igaz, és mi nem? Ha kiválasztjuk valamelyik tant, lehet, hogy épp a hamisat választjuk! Ezért az olyan egyház, amely azt mondja tanairól: “Némelyek igazak” -, nem nyújt segítséget, nem vezethet bennünket az úton. Csak egy helyben toporgunk.

Mindezekből az alábbi, logikus következtetés vonható le, s ezt mindaddig ismételjük, amíg mindenki meg nem érti: csak egy igazi Egyház létezhet, amely nem mondhat ellent önmagának, birtokában kell lennie a teljes igazságnak, és tudnia kell különbséget tenni igaz és hamis között.

“A világnak Rajtad kívül nincs hatalmasabb közbenjárója. Vannak apostolai, prófétái, vértanúi, hitvallói, szüzei és jó közbenjárói, akikhez könyörgök. De Te, Királynőm, magasabban állsz e közbenjárók mindegyikénél. Amire ők a Te segítségeddel képesek, azt Te egyedül, nélkülük is meg tudod tenni. S miért? Mert Te vagy Megváltónk Anyja. Ha Te hallgatsz, senki sem fog könyörögni értünk, senki nem jön segítésünkre. De ha Te könyörögsz, mindannyian segíteni fognak könyörögni.” (Szent Anzelm: Oratio Eccl.)

9. KAPCSOLAT A TÖMEGGEL

Az apostolkodás célja, hogy az Egyház teljes gazdagságát nyújtsuk minden személynek. Legyen ennek a munkának az alapja a lelkek egyéni és állhatatos megérintése, amelyet “kapcsolatnak” nevezünk. Amely mértékben gyengül a személyes kapcsolat, úgy gyengül a befolyás is. Ahogy az emberek egyre inkább a tömegbe olvadnak be, úgy távolódnak tőlünk. Megengedhetjük a tömegnek, hogy távol tartson a személyektől. Ezek a tömegek egyénekből állnak, egy-egy becses lélekből. A tömeg minden tagjának megvan a magánélete. Azonban a tömeg körében tölti ideje nagy részét, így vagy úgy, – utcán vagy bizonyos helyen összegyűlve. Ezeket a tömegeket egyénekre tudjuk bontani, és így létre tudjuk hozni velük a kapcsolatot. Hogy látja Nagyasszonyunk a tömegeket? Ő az anyja minden léleknek, amit a tömeg magába foglal. Ő bizonyára tart attól, hogy szükséget szenvednek valamiben, és szíve bizonyára áhítozik valakire, aki segítene neki munkájában.

Már bemutattuk, milyen értékes a könyveskocsi egy nyilvános helyen. Azonban el kell különíteni a tömegben végzendő apostoli munkát. Az emberek udvarias megközelítése megkívánja, hogy beszéljünk a hitről, amely gyümölcsöző kapcsolathoz vezethet.

Ezt a megközelítést megtehetjük utcán, parkban, intézményekben, ahol emberek gyülekeznek. Tapasztalat mutatja, hogy általában szívesen fogadják az ilyen közeledést. Azoknak a légiósoknak, akiket erre a munkára osztottak be, nem szabad elfelejteniük, hogy beszédük és viselkedésük a kapcsolat eszközét jelenti. Ezért szerénynek és tiszteletteljesnek kell lenniük. A vitában kerülnünk kell minden olyan szót, amely azt sugallja, hogy csatáznak a másikkal, vagy ami kioktatásnak, szabályismertetésnek hangzik. Az apostolok Királynője adja meg a súlyát a leggyengébb szavuknak is, s hogy végtelenül aggódik, azért, hogy apostolkodásuk gyümölcsöző legyen.

10. A KATOLIKUS HÁZI ALKALMAZOTTAK

Ez a tevékenység a folyó munka részeként vagy önálló munkaként végezhető. A katolikus házi alkalmazottak túl gyakran kerülnek vallási szempontból közömbös vagy ellenséges környezetbe, ahol csak munkagépnek tekintik őket, és teljesen el vannak szigetelődve. Mivel gyakran épp vidékről származnak, többnyire nincsenek barátaik, ki vannak szolgáltatva a városnak, és véletlen ismeretségekre vannak utalva, amelyek rontó hatással lehetnek rájuk. A katolikus egyházi alkalmazottaknak szükségük van speciális gondoskodásra és támogatásra. Ezért a velük való kapcsolatfelvétel az apostolkodás igen fontos formája.

A sorsukról gondoskodó légiósok hetenkénti látogatása fénysugarat jelent ezeknek az embereknek. A cél általában az, hogy egyházközségi társaságba, megfelelő baráti körbe, egy jó klubba vezesse be őket – ha van ilyen -, s nem ritkán megnyerhetők a légiós társaság számára is. Ez a munka sok ember számára új és szebb életutat nyit meg, amely védettséget és megszentelődést nyújt nekik.

“Első pillantásra bizonyosan azt várnánk, hogy Isten Anyját állapotánál és méltóságánál fogva tisztelet és elismerés övezte földi életének legalább egy pár évében. Milyen más volt azonban a valóságban Isten rendelése! Ott találjuk Máriát szegényes otthonában alacsonyrendű munkák végzése közben: söpör, most, főz, fején a korsóval hordja a vizet a kútról. Igen, elvégzi mindazokat a munkákat, amelyeket mi – Jézus, Mária és József példája ellenére – alacsonyrendűnek merünk nevezni. Bizonnyal vörösek és kérgesek voltak Mária kezei; biztosan fáradt és túlterhelt volt gyakran; egy munkásember feleségének gondjait viselte.” (Vassal-Phillips: Krisztus Anyja)

11. KATONÁKÉRT ÉS TENGERÉSZEKÉRT VÉGZETT MUNKA

Katonák és tengerészek esetében már a külső körülmények gyakran oda vezetnek, hogy ezek az emberek elhanyagolják a hitüket, és számos kísértésnek vannak kitéve. A köztük folytatott apostolkodás ezért kétszeresen is kívánatos.

a) Mivel civilek számára többnyire nehéz bejutni a laktanyákba, a katonákért végzett munka megkívánja katonai Praesidiumok létrehozását, amelyek apostoli tevékenységet fejtenek ki közöttük. Sok helyütt ez már sikerrel meg is történt.

b) A tengerészeket a hajón kell felkeresni, de segítségükre kell lenni különféle tekintetben a szárazföldön is. Azoknak a Praesidiumoknak, amelyek e feladatnak szentelik magukat, együtt kell működniük az “Apostolatus Maris” nevű nemzetközi társasággal, amelynek majdnem minden tengermenti országban vannak kirendeltségei.

c) A katonaságnál és a tengerészetnél remdkívüli körültekintést kell tanúsitaniuk a

légiósoknak a szolgálati előírásokkal szemben. Sohasem szabad szabály vagy hagyomány ellen véteni. Ellenkezőleg: mindent meg kell tenniük, hogy apostolkodásuk kiérdemelje a fenntartás nélküli dicséretet, miszerint a legénységnek az minden esetben erkölcsi támaszt, és szolgálatukban nagy nyereséget jelent, mi több: abszolút szükséges.

d) Utazó emberek, cigányok és a cirkuszi személyzet azon emberek körébe tartoznak, akiket be kell vonni a légiós apostolkodás működési területébe. Az apostolkodásnak ki kell terjednie a kivándorlókra és menekültekre is.

“A nagy változások közt, ami benne van korunk világában, a vándorlás kitermelt egy új jelenséget: nem-keresztények túlnyomó többségbe kerülnek a hagyományosan keresztény országokban, új lehetőségét teremtve a kapcsolatoknak és a kulturális változásoknak. Az Egyházat vendégszeretetre, párbeszédre, segédkezésre hívja meg. Röviden: szövetségre. A vándorok közt a menekültek egy nagyon sajátos helyet foglalnak el, és a legnagyobb figyelmet érdemlik. Ma sok millió menekült van a világban, és számuk állandóan nő. Ők a politikai nyomás és az embertelen szerencsétlenség elől, az éhínségtől és katasztrofális szárazság elől menekültek, amiből bőven kijutott nekik. Az Egyháznak azon kell lennie, hogy ezeket mind az apostoli szervezetbe tömörítse. (RM, 37)

12. A KATOLIKUS SAJTÓTERMÉKEK TERJESZTÉSE

Számtalan ember élete, – mint Hippói Szent Ágoston vagy Loyolai Szent Ignácé is- mutatja, hogy azon hatásos könyvek olvasása, amit olyan emberek ajánlanak nekik, akiknek véleményét tiszteletben tartják, a magasabb rendű dolgokhoz vezető eszköznek bizonyultak. A katolikus sajtótermékek terjesztése nagy lehetőségeket nyújt apostoli kapcsolatokra olyan emberekkel, akik könnyen előmozdítják a katolikus hit ügyét. Ha nem folytatjuk a vallásos felnőttek oktatását, akkor a mai, szekularizált világban élő emberek hátrányt szenvednek. Az Egyház megismertet velük egy világot, de ugyanakkor ők más világban élnek. A szekularizált világ hangja erősebben szól, mint az Egyházé. Helyre kell állítani a felborult egyensúlyt. A keresztények hivatása arról szól, hogy nyerjük meg a világot Krisztusnak. Ez az igény az, amire megvannak az értékeink és magatartásunk – a keresztény igény.

Az egyéb ismeretszerzési lehetőségek lekicsinylése nélkül állíthatjuk, hogy a komoly olvasás, vagyis a tanulás szándékával történő olvasás nagyon gazdag és hatékony forrása a gondolatoknak. A kevés de rendszeres olvasás sokkal többet segít, mint sok olvasás ötletszerűen. Komoly problémát jelent rávenni az embereket vallásos könyvek olvasására. Fel kell kelteni érdeklődésüket, s ha ez az érdeklődés nem illan el egyhamar, biztosítani kell az olvasnivalót. Ily módon számos apostolkodó katolikust indíthatunk el áldásos munkájára.

Amint vannak katolikus könyvek, úgy vannak katolikus újságok és folyóiratok is. Ezeknek célja, hogy (1) alapos vázlatát és átgondolt értékelését nyújtsa az aktuális ügyeknek; (2) javító szándékkal működjön, hogy megfelelően láttassa az eltorzított nézeteket vagy a szándékos hallgatásokat; (3) vizsgálja át és adjon útmutatást a sajtó által kínált kiadványokról; (4) fejlesszen ki egészséges keresztény büszkeséget és az Egyetemes Egyházat érintő ügyek iránti érdeklődést; (5) élessze fel az igényt az értékes olvasmányok iránt.

A nyomtatott irodalmon kívül a hit ápolásában fontos szerep hárul az audio-vizuális eszközökre is.

Mielőtt bármiféle eszközt használunk a vallást érintően, mindig nagyon fontos meggyőződni arról, hogy az egyezik-e a katolikus tanítással, hiteles forrás van-e kezünkben. A

saját-stílusú katolikus kiadványok megérdemlik a nevet: “Nem a nevek miatt bízunk az egyes dolgokban, hanem az egyes dolgok miatt a nevekben.” (Aranyszájú Szt. János)

A katolikus irodalom terjesztésének kipróbált és megvizsgált eszközei a következők: 1. Adakozásért való házalás; 2. Újságok és időszaki kiadványok házhoz vitele; 3. Személyzet állítása az egyházi pavilonokhoz és a könyvkirakatokhoz; 4. Személyzet a könyveskocsikhoz, vagy nyilvános helyekre telepített hordozható asztalokhoz; 5. Megkérni egy patríciust, hogy ő ajánlja a következő olvasnivalót.

A könyvkirakodás és az állványzat legyen vonzó és jól karbantartott. A Katolikus Egyház reklámozásában nem elég jók a hanyag, felületes módszerek. A katolikus irodalom terjesztése szándékával tett látogatások során a légiósok próbáljanak meg közvetlen hatást gyakorolni az apostolkodással a család minden tagjára.

“Mária Jézus segítőtársa, és elválaszthatatlan Tőle. Mindig és mindenütt ott találjuk az Anyát a Fia mellett. Aki tehát minket Istenhez köt, aki nekünk ajándékozza ezeket a mennyei javakat, az nem egyedül Krisztus, hanem ez az áldott pár az Asszony és a Fia. Ha vallási életünkben elválasztjuk Máriát Jézustól, tönkretesszük azt a rendet, amelyet maga Isten alkotott.” (Terrien: La Mere des Hommes)

13. A NAPI MISEHALLGATÁS ÉS GYAKORISZENTÁLDOZÁS SZORGALMAZÁSA

“Amint az kívánatos, minden nap, és a lehető legnagyobb számban, a híveknek aktívan részt kell venniük a szentmiseáldozatban, hozzásegítve magukat a szentáldozásban való tiszta, szent megújuláshoz, és ezért a nagy adományért köszönetet kell mondaniuk az Úr Jézus Krisztusnak. Itt áll néhány gondolat, amelyet tartsunk jól szívünkben: Jézus Krisztus és az Egyház is kívánja, hogy mindenki, aki hisz az Úrban, járuljon minden nap a Szent Lakomához. Ennek a kívánalomnak az alapja, hogy a híveknek a szentség által kell egyesülniük az Istennel, és erőt meríteni belőle, hogy visszatartsák bűnös vágyaikat, hogy lemossa még a jelentéktelen hibákat is, ami naponta előfordul, és hogy legyen elővigyázattal a még súlyosabb bűnökkel szemben, amelyekkel szemben az ember oly gyarló. (AAS 38 (1905), 401) Több szükséges! A liturgikus szabályok előírják, hogy a legnagyobb tiszteletben tartsuk az Oltáriszentséget a templomban, a legkiemeltebb helyen. A hívek ne mulasszák el, hogy: alkalmanként látogatásukkal leróják tiszteletüket. Egy ilyen látogatás a hála bizonyítéka, a szeretet pecsétje, imádat Krisztus Urunknak az Oltáriszentség előtt.”

Ez tehát nem külön feladat, hanem minden légiós tevékenység lényeges része, olyasmi, amit mindig szem előtt kell tartani, s amelyre teljes buzgalommal kell törekedni. (Lásd 8. fejezet: “A légiós és az Oltáriszentség)

“Világosan látjuk, hogy a legszentebb Oltáriszentség az áldozat és a szentség, túláradó gazdagságában mindent átfog, amit Isten a kereszten kapott és az embereknek ajándékozott. Ez a Kálvária vére és a menny harmata egyben: a vér, amely irgalomért esdekel, s az életadó harmat, amely a hervadó növényt feltámasztja. Ez az értünk fizetett ár és a nekünk adott áldás. Élet és az élet ára. A kereszt értéke nem nagyobb, sem az utolsó vacsoráé, sem a kettőé együtt: mind tovább él a legszentebb Oltáriszentségben, ezen alapszik az emberiség reménysége. Joggal nevezik ezért a szentmisét a hit titkának, nemcsak azért, mert magában foglalja az egész keresztény tanítást Ádám bűnbeesésétől kezdve a Krisztus által véghezvitt megváltásunkig, hanem mindenekelőtt azért, mert folytatja közöttünk azt a nagy, tartalomban gazdag történést, azt a hősies tettet, amely olyan csodás módon vezette az emberiséget természetfölötti magasságra, és oly gazdagon kárpótolta az egykori veszteségekért. Nem puszta szimbolikus ismétlés, hanem ténylegesen jelenvalóvá teszi közöttünk, amit Krisztus véghezvitt értünk.” (De la Taille: A hit

misztériuma)

14. AUXILIÁRIUS TAGOK TOBORZÁSA ÉS A VELÜK VALÓ TÖRŐDÉS

Az imádság erejét ismerő minden Praesidium arra törekszik, hogy minél több auxiliárius tagra tegyen szert. Minden légiósnak kötelessége imádkozó auxiliárius társakat toborozni és velük kapcsolatban maradni.

Gondoljunk csak auxiliárius légiósaink nagylelkűségére! Lelkük csodás lélegzésének egy részét adják ők a Légiónak. Mekkora lehetőség rejlik ebben, hogy szentté válhassanak! A Légió nagyon sokkal tartozik nekik, e tartozást pedig a legszebb módon úgy lehet visszafizetni, hogy a Légió tökéletességre vezeti auxiliárius tagjait; az aktív légiósokat és az auxiliárius tagokat egyaránt, hisz mindannyian a Légió gyermekei. Az aktív légiósok a nagy testvérek, s mint minden családban, a Légió Anyja is elvárja, hogy az idősebbek segítsenek a fiatalabbaknak. Mária nemcsak figyelemmel kíséri ezt a segítséget, ha-nem hathatóssá is teszi. Ugyanis ha az aktív tagok gondoskodnak az auxiliárius tagokról, csodálatos kegyelmek várnak mindegyikükre. Az auxiliárius légiós lelkében úgy növekszik a kegyelem, mint egy hatalmas épület; az aktív légiósra pedig az építőmester jutalma vár.

Az auxiliárius légiósokkal való törődés számtalan lehetőséget kínál, mert arra szólítja fel az elmélyült lelkületű légiósokat, hogy különös figyelmet szenteljenek ennek a munkának, és az "idősebb testvér" lelkületével fáradozzanak a "fiatalabbakért".

"Úgy gondolom, hogy bűnnel és istengyűlölettel teli korunkban Urunk, Jézus Krisztus nyilvánvalóan maga köré akar gyűjteni egy kiválasztott lelkekből álló légiót, amely szívvel és lélekkel hűen szolgálja Őt és terveit, amelyre nyugodtan ráhagyatkozhat, ha segíteni és vigasztalni kell, s akik nem kérdezik: "Mennyit kell tennem?", hanem inkább azt, hogy: "Mit tehetek, hogy meghálájam szeretetét?". Olyan lelkekből álló légióra van szüksége, akik számítás nélkül adnak, akiknek egyetlen fájdalma, hogy nem tehetnek, adhatnak és szen-vedhetnek még többet Őérte, aki oly sokat tett értük. Röviden, olyan lelkekre, akik nem olyanok, mint a többiek, akik a világ szemében talán bolondnak tűnnek, mert jelszavuk: "áldozat" és nem "kényelem"'. (Alfred O'Rahilly: William Doyle atya élete)

"Akkor a kis lelkek légiója, az irgalmas szeretet áldozatainak száma annyi lesz, 'mint égen a csillag és homokszem a parton'. Félelmetes lesz a sátán előtt; segíteni fog a Boldogságos Szűznek, hogy büszke fejét véglegesen széttiporja." (Lisieux-i Szent Teréz)

15. A MISSZIÓKÉRT VÉGZETT MUNKA

A missziókkal való törődés szerves része az igazán keresztény életnek. Tartalmazza az imát, az anyagi támogatást és a missziós hivatások előmozdítását, mindenkinek a saját körülményeihez mérten.

A légiósok működhetnek, pl. a Szent Gyermekség egy ágáért. Maguk köré gyűjthet-nének egy sereg gyereket, akikben felkeltenék a missziók iránti szeretetet. Vagy maguk köré gyűjthetnének egy csoportot a teljes légiós tagságra nem alkalmas személyekből (például a légiós auxiliáriusok közül) miseruha varrására, stb. Itt három dolog egyidejűleg valósul meg: – (a) a légiósok maguk járulnak hozzá megszentelődésükhöz; (b) Sok más embert arra indít, hogy maguk is járuljanak hozzá a megszentelődésükhöz; (c) gyakorlati segítséget jelent a missziós munkában.

E munkával kapcsolatban különösen szükséges kiemelni:

a) Egyetlen praesidium sem válhat pusztán beszervező ügynökséggé akármilyen szándékra.

b) Egy varrókör vezetése és a résztvevőkkel való törődés elégséges a heti munkakötelezettség teljesítéséhez. De a varrás önmagában nem jelenti feltétlenül az idősebb tagoknak a szükséges tennivalót, kivéve a nagyon különleges helyzeteket, mint pl. a rokkantság.

“A négy társulat, úgymint – A hit szorgalmazása, a Szent Péter az Apostol, a Szent Gyermekség, valamint a Missziós Egyesület – közös szándéka kinevelni egy általános missziós lelkületet Isten népe körében.” (RM, 84)

16. LELKIGYAKORLATOK SZORGALMAZÁSA

Ha az emberek személyesen megtapasztalták a lelkigyakorlat hasznát, a légiósok szervezzenek lelkigyakorlatot, terjesszék a gondolatát külföldön is, s ahol még nem működik a Légió, segítsenek a szervezésben.

Ezt ajánlja XI. Piusz pápa őszentsége az alább idézett Enciklikában “a jámbor világiak közösségének, akiknek céljuk, hogy szolgálják az Apostoli Hierarchiát azzal, hogy a Katolikus Akcióért dolgoznak. Ezeken a megszentelt lelkigyakorlatokon a tagok tisztán fogják látni a lelkek értékét, és hogy mily nagy lánggal kívánják, hogy segíthessenek: hasonlóképpen meg fogják tapasztalni az apostolok tüzes lelkületét, azok szorgalmát, bátorságuk nagyságát.”

A nagy pápa hangsúlyozza, hogy az apostolok formálására oda kell figyelni. Néha nem sikerül elérni ezt a célt, nem nevelődnek ki apostolok. Ebben az esetben megkérdőjelezhető a lelkigyakorlat hasznossága.

Abból a tényből kiindulva, hogy nincs szállás, a légiósoknak nem kell elrettenniük attól, hogy külföldön is elhintsék a lelkigyakorlat hasznát. Gyakorlati tapasztalat bizonyítja, hogy a lelkigyakorlat szervezése szemmel láthatóan gyümölcsöző, és reggeltől estig eltarthat. Valójában nincs is más mód, mint a tömegekhez odavinni a módszert. Majdnem bármilyen kis helyiség megfelel erre a célra egy napra, és az egyszerű étkezési költség sem lesz nagy.

“Az isteni Mester maga szokta hívni apostolait a barátságos, csendes lelkigyakorlatra. ’Gyertek egy távoli helyre, pihenjetek egy kicsit.’ Amikor fájdalmak közepette távozott a földi életből, hogy felmenjen a Mennybe, azt akarta, hogy ugyanezek az apostolok és tanítványok gyakran járjanak fel a Jeruzsálemi terembe, ahol imádságban hűségesen kitartottak tíz napon át. (ApCsel.) Ilyen módon méltóvá lettek arra, hogy befogadják a Szentlelket, s egy emlékezetes lelkigyakorlatban volt részük, mely előre vetítette azokat a további lelkigyakorlatokat is, amelyekből maga az Egyház is kifejlődött, felvértezve immár megannyi erénnyel és örökké tartó erővel. Ezen lelkigyakorlatok során, amelyeket Szűz Mária, Isten Szent Anyja is támogatott jelenlétével, rakták le a jelenlegi Katolikus Akció alapjait is.” (MN)

17. A SZENT SZÍV ANTIALKOHOLISTA EGYESÜLETE

Kétségtelenül csodálatos tevékenység volna a Praesidium tagsága számára, ha ők toboroznának új tagokat ebbe az egyesületbe, amelynek elsődleges célja Isten dicsőségének előmozdítása a józanságon és mértékletességen keresztül. Fő eszköz, hogy elérjük ezt a célt, az ima és az önfeláldozás. Krisztus iránti szeretetüktől indíttatva a tagok (a) legyenek mentesek az alkoholtól, hogy jót tudjanak tenni; (b) munkálkodjanak a bűnös vágyak leküzdésén, ide értve a saját bűneiket is; (c) imán és önfeláldozáson keresztül nyerjenek kegyelmet és dicsőséget azoknak, akik az iszákosság áldozataként szenvednek.

A tagok fő kötelességei: (1) Tartóztassák meg magukat egy életre a szeszes italtól; (2) Mondják el naponta kétszer a Hősi Felajánlási fohászt; (3) viseljék nyíltan az emblémát.

A hősi fohász a következő:

A Te nagyobb dicsőségedre és vigasztalásodra, ó, Jézus Szent Szíve!
A Te kedvedért, hogy jó példát adjunk, hogy gyakoroljuk az önmegtagadást,
Hogy megszabaduljunk a türelmetlenség bűnétől, és megtérítsük a szertelen iszákosokat,
Megtartóztatom magam minden mámorító italtól.

Teendők: (1) ahol csak teheti a Praesidium, ott a Katolikus Akció főigazgatójával egyetértésben szervezzenek központot; (2) ahol az Egyesület központja már létesített praesidiumot, ott az anyag megszervezhető a létező központ hozzájárulásával; csatoljuk ezt a központi szándékhoz a segítség és toborzás szándékával az Egyesület javára. (lásd 9. Függelék)

18. MINDENÜTT MÁSOK AZ IGÉNYEK

A Légió céljának elérése érdekében minden olyan eszközt és lehetőséget is ki kell használniuk a légiósoknak, amelyek alkalmasnak tűnnek a helyi adottságok alapján, és amelyeket az elöljáró légiós testület jóváhagy, és összhangban van az illetékes egyházi tisztségviselők elképzelésével. Ismételten hangsúlyozzuk, hogy vállalkozó szellemmel és bátorsággal kell keresni a munkalehetőségeket.

A katolikus jegyben végrehajtott minden hősies tett befolyásolja egy egész település gondolkodásmódját: mintha mindenki föltöltődne elektromossággal. Még a hitetlenekre is hatással van, s a vallási kérdéseket ismét komolyan veszik. Új lépték és szemlélet alakítja át az egész lakosság életvitelét.

“Ne féljetek” – mondja Jézus. Tegyük tehát félre a félelmet. Félénkekre nincs szükségünk. Ha szükséges ismételnünk Krisztus szavait – “Ne féljetek!”, – akkor azt csakis az apostolkodással kapcsolatban tegyük. A félelem megbénítja cselekvő erőnket, és hátrányosan befolyásolja ítélőképességünket. Ezért – ismét csak azt mondom – félre a félelemmel, kivéve azt az egyet, amire meg akarlak tanítani titeket, s ez az istenfélelem. Ha ez megvan, ne féljetek sem az emberektől, sem a világtól.

S ami az okosságot illeti, az olyan legyen, amilyennek a Szentírás leírja, s újra meg újra elénk tárja, mint Isten gyermekeinek okosságát, a lélek okosságát. Ne legyen a test okossága, amely gyenge, lusta, buta, önző és szánalmas.” (XI. Piusz 1931. május 17-én mondott beszédéből)

38. A PATRÍCIUSOK

1955-ben vezették be a patríciuskört. A szándék az volt, hogy vallásos ismereteket adjanak az embereknek, megtanítsák őket az apostolkodásra. Azt akarták, hogy a módszer tapasztalatra épüljön, de nem változott. Bár sokan tettek javaslatot változtatásra, felismerték, hogy ezek a javaslatok csak a régi módszerekhez való visszatérést jelentik, mint pl. a katekizmus tanítása, előadások. vagy kérdés-felelet formájában történő beszélgetések. Ezeknek a módszereknek mind megvan a saját helye, de nem érintik az Egyház alapvető problémáját, nevezetesen a felnőttek vallási tudatlanságát és a laikusok félelmét a beszédtől. Ezen a téren igen hatásosnak mutatkozott a patríciusok módszere. Épp ezért féltve kell őrizni. Finoman kiegyensúlyozott módszer ez. Már csekély kis eltérés is elegendő, hogy alapjaiban megváltoztassa az egészet. Hasonló a rádióhoz, amikor elég egy kicsit változtatni a hullámhosszon és máris egy másik adót hallunk.

A felnőttek hittantanítása általában úgy történik, hogy egy szakember vagy néhány jól képzett személy előadásokat tart katolikusok egy csoportjának. A patríciusok módszere ezzel szemben olyan, mint magáé a Légióé: együttesen látnak munkához, együtt munkálkodnak tudásuk elmélyítésén.

Ha elmélyültebben szemlélődünk, rájövünk, hogy a patríciuskör a Légió igazi gyermeke, mert fellelhetők benne mindazok a sajátos ismertetőjegyek, amelyek a Légió egészét jellemzik. A patríciusok esetében a Légió rendszere a vallásos nevelés területére helyezi a hangsúlyt.

Ennek során Máriáé a vezető szerep. Ő szülte Jézust, és ajándékozta a világnak. Az ő oltalmára van bízva azóta is mindenféle kapcsolat Jézus és az emberek között. Máriának ezt a kiemelkedő helyzetét hivatott kifejezni a kis légiós oltár, amely tulajdonképpen a patríciuskör középpontját képezi. A patríciusok összegyűlnek az Istenanya körül, hogy beszéljenek az Egyház minden lényeges vonásáról és céljáról, tehát magáról Jézusról, aki ott van közöttük, amint megígérte. Ez az imádkozás magasabb foka, ami nem esik senkinek sem nehezére, mert az összejövetel igen változatos. Nem volna ugyanis olyan könnyű végigimádkozni két órát a megszokott módon. Ez az egyik oka annak, hogy miért segíti a patríciuskör a lelki életben való előrejutást, s egyben szolgálja a vallási továbbképzést is.

A Praesidium találkozóján minden tagnak kell tartania szóbeli beszámolót. Valami hasonló vonatkozik a patríciuskörre is: itt is az az elsődleges cél, hogy mindenkiből szinte kicsalják a hozzászólást. Erre kell irányulnia a kör keretének és vezetésének. Uralkodjék barátságos, jó szándékú légkör, mint egy jó családban, ahol az egyik talán többet beszél a másiknál, de mégis mindenki a maga véleményét mondja. Ezt a légkört csak úgy lehet megteremteni, ha elkerülünk minden olyat, ami ezt keresztülhúzhatja. A nyílt viták taktikáját általában az jellemzi, hogy valakit megtámadnak, elítélnek, nevetségessé tesznek. Ha ilyesmi történik meg egy patríciuskörben, a résztvevők el fognak maradni.

Azonban ha családias szellem uralkodik, amelyben a legegyszerűbb ember is jól érzi magát, akkor létrejöttek a patríciuskör előfeltételei. Egyik hozzászólás szikraként fogja lángra lobbantani a következőt, mint ahogy a láncszemek egymásba kapcsolódnak. Az ismeretekben mutatkozó hiányosságok megszűnnek, a töredékes ismeretek mind a katolikus tanok nagy mozaikjába rendeződnek. A tudás és az érdeklődés fokozódik, és ugyanilyen mértékben egyre erősebben olvadnak össze az egyesek a Titokzatos Test egységében, s átjárja őket a Test élete.

A patríciuskörben más tekintetben is alkalmazzák a Légió alapelveit és módszereit. Ezt szem előtt kell tartaniuk a légiósoknak, hogy ugyanolyan meggyőződéssel tevékenykedjenek a patríciuskörben, mint a Praesidiumban. Akkor jól fel lesznek készítve az előttük

álló feladatra.

Szomorú tény, hogy a katolikusok egyáltalán nem beszélnek a hitről az Egyházon kívüliekkel, s az Egyházhoz tartozókkal is csak ritkán. Erre a helytelen magatartásra van egy szakkifejezés: “hallgatási kór”. Suenens bíboros így foglalja össze az erre vonatkozókat: “Azt állítják, hogy nem akarnak meghallgatni bennünket az Egyházhoz nem tartozó emberek. Valójában azonban a katolikusok nem akarnak beszélni.” Úgy tűnik, az átlagkatolikus tényleg nem segít felebarátjának, ha a hitről esik szó. Az őszintén keresők nem kapnak választ, így az a hamis benyomás támad, hogy a katolikusokat nem érdeklik a megtérések.

Ez a gyakori kudarc veszélyt jelent magára a kereszténységre is, a kereszténységnek ugyanis semmi köze az önzéshez. A helyzet azonban nem olyan rossz, mint amilyennek látszik. A hallgatásnak és a látszólagos közömbösségnek ugyanis többnyire csak az az oka, hogy az embereknek nincs önbizalmuk.

a) Ezek az emberek nagyon is tudatában vannak, hogy vallási ismereteik hézagosak. Ezért elkerülnek minden olyan alkalmat, ahol eme gyengeségükre fény derülhet.

b) Még ha rendelkeznek is számottevő ismeretekkel, ezek gyakran különállóak, mint a katekizmus válaszai. Odáig még nem jutottak el, hogy megfelelő módon összeillesszék őket, mint mondjuk egy autó vagy az emberi test különböző részeit. Ehhez jön még az is, hogy sok részlet hiányzik, s a meglévők sincsenek helyesen összekapcsolva. Ha azután a részeket összeillesztik, olyasvalami jön ki belöle, mint egy nem megfelelö részekből összeállított, működésképtelen gépezet.

c) Az ismeretek hiánya sok esetben oly nagy, hogy a hit alapjai nem adottak. Egy elsatnyult hittel állunk szemben, amely a hitetlen környezetben teljesen elsorvad.

Ezek a problémák.

A patríciusok közösségét a Légió vezeti. Mindegyik csoportjuk egy Praesidiumhoz tartozik, és egy légiós az elnöke. Egy Praesidium vezethet több patríciuskört is. A köröknek rendelkezniük kell lelki vezetővel. Kilétét illetően a Praesidium lelki vezetője dönt. Laikus testvérek vagy apácák is betölthetik ezt a feladatot vagy – a felelős szervezet engedélyével – akár egy világi személy is.

A Légió legtöbb elnevezéséhez hasonlóan a patrícius név is az ősi Róma szókincséből ered. A patríciusok alkották a három társadalmi réteg legmagasabb fokát (patríciusok, plebejusok, rabszolgák). A mi patríciusaink azonban arra törekednek, hogy egyetlen lelki nemességgé kapcsolják össze valamennyi szociális réteget. A patríciussokkal szemben komoly elvárásokat támasztottak a hazaszeretet és a haza jólétét szolgáló felelősségtudatot illetően. A mi patríciusainknak az Egyházat támogatniuk kell, mert az Egyház az ő lelki hazájuk. A szabályok nem írják elő, hogy vallásosak legyenek, még azt sem, hogy gyakorló katolikusok legyenek, csak azt, hogy legalábbis katolikusnak érezzék magukat. Megrögzött egyházellenes katolikusok nem tartozhatnak ebbe a csoportba.

Nem katolikusok nem vehetnek részt az összejöveteleken, hacsak ez nem a püspök nem óhaja.

A patríciuskörök találkozóira havonként kerül sor. Lényeges a pontosság és a rendszeres folyamatosság. Csak akkor maradhat el találkozó, ha a körülmények semmiképpen sem teszik lehetővé. Azonban a tagoknak nem kötelező részt venniük minden összejövetelen. Ezért minden alkalommal értesíteni kell őket a következő találkozó időpontjáról.

A patríciuskör létszáma ne haladja meg az 50-et, bár már ez a szám is jelenthet nehézségeket.

Az összejövetel körülményei: A találkozó színhelyéül szolgáló helyiség külső formájában ne keltse olyan előadóterem benyomását, ahol pódium és hallgatóság található, de ne legyen rendetlenség se. Az ülőalkalmatosságokat helyezzék el lehetőleg félkörben egy asztal körül. Az asztalon van a légiós oltár a Vexillummal, amely a légiós oltár fontos tartozéka.

Legyen a patríciuskör találkozója oly vonzó, amilyen csak lehet. Hozzátartoznak ehhez olyan külsődleges dolgok, mint a megfelelő ülőhelyek, a jó világítás és a kellő fűtés.

A kiadásokat a titkos perselyezésből kell fedezni, és a pénzügyek állásáról minden találkozón számot kell adni.

Az összejövetel rendje:

1. Az összejövetel a patríciusok imájával kezdődik, melyet állva, közösen mondanak el.

2. Ezt követi egy világi előadás, amely semmi esetre sem lehet több 15 percnél, inkább rövidebb legyen. Ha hosszabb, káros, mint minden túlzás. Nem szükséges, hogy szakember tartsa az előadást. A szakszerűség túl sok tudálékosságot és túlzott aprólékosságot jelenthet, s ez már rögtön az elején tönkre teheti a találkozót. Néhány embernek bizonyára az a véleménye, hogy előadásra egyáltalán nincs is szükség. Nyilvánvaló azonban, hogy előbb át kell gondolni a témát, ez pedig csak úgy érhető el, ha valakit kijelölünk erre. A patríciusoknak nyersanyagot kell kapniuk, amit azután megmunkálhatnak.

3. Az előadást beszélgetés követi, amelyben mindenki részt vesz. A napirend többi pontja is mind azt célozza, hogy a beszélgetés a legjobban sikerüljön. Azonban nehezen fog általános beszélgetés kerekedni, ha az egyes résztvevők ehhez semmivel sem járulnak hozzá. A patríciuskörök nehézségét az jelenti, hogy beszédre kell késztetni olyan embereket, akik még nem tudnak, vagy nem akarnak beszélni. Saját javukat és az Egyház ügyét szolgálja ennek a problémának a megoldása.

Meg kell adni ezért minden segítséget, és ki kell kapcsolni minden ellentétes befolyást. A számos helytelen és buta megnyilatkozásra adott kemény reagálás végzetes volna. Tönkretenné a patríciuskör célját, amely nem más, mint minden egyes személyt arra serkenteni, hogy kilépjen önmagából. A legfontosabb tehát az, hogy a résztvevők egész nyíltan beszélhessenek, és ezt a megnyilatkozást még akkor is elő kell mozdítani, ha annak során valami helytelent mondanak. Nem szabad elfelejteni, hogy ezek a kijelentések a patríciuskörön kívül szokásosak, és akkor senki nem helyesbíti őket.

A fő dolog tehát, hogy legyenek hozzászólások, nem pedig, hogy azok okosak és helyesek legyenek. A tökéletes hozzászólások ugyan csodálatba ejtenek, az egyszerűek azonban nagyobb hatással bírnak: rajtuk keresztül tanulnak meg beszélni a “némák”.

Pszichológiai szempontból fontos, hogy a hozzászólások mindenkihez szóljanak, ne csak egy, valamiféle kulcsfontosságú személyhez. A következőkről van ugyanis szó: mihelyt az egyik előadó végzett, a hallgatók úgyszólván szemtől szembe találják magukat az elhangzott előadással, mellyel kapcsolatban állást kell foglalniuk. Majdnem olyan, mintha két ember folytatna egymással párbeszédet. Ez utóbbi esetben azonnal válasz követi a kijelentést, és épp ezt a válaszkészséget kell elősegíteni a patríciusok körében.

Megzavarja ezt a pszichológiai egyensúlyt, ha valami más köti le az emberek figyelmét.

Például ha a beszélgetést vezető személy valamilyen megnyilatkozással vagy netán elismerő szóval magára irányítja a figyelmet; vagy ha az előadó minduntalan közbeszól, hogy előadásának egyes pontjaira utaljon; vagy ha a lelki vezető azonnal megold minden felmerülő nehézséget. Minden, ami erre irányul, aláássa az összejövetelt, és olyan látszatvitává alakítaja, ahol néhány ember kérdez, és néhány szakember válaszol.

Kívánatos olyan légkört teremteni, ahol a félénk személyek is felbátorodnak a beszédre.

A vitavezetőnek toleranciát kell tanúsítani a témától időnként eltérő hozzászólásokkal szemben. Ha ugyanis helyreigazít valakit, lehet, hogy visszariad az egész kör. Ha azonban ez a témától való eltérés másokat is téves pályára visz, a vitavezetőnek vissza kell őket terelnie az eredeti témához.

A hozzászólónak fel kell állnia. Valószínűleg sokkal szabadabbak lennének a hozzászólások, ha a beszélők ülve maradnának, de ezzel azt kockáztatjuk, hogy a vita rendezetlen eszmecserévé válik, s végül csak beszélgetéshez fog hasonlítani.

A résztvevők nem csak egyszer szólalhatnak fel. Azonban aki még nem beszélt, elsőbbséget élvez azzal szemben, aki már hozzászólhatott.

4. Az összejövetel megkezdését követő egy óra múlva szünetet kell közbe iktatni. Közvetlenül ezelőtt kerül sor a pénzügyi számadásra, valamint emlékeztetik a résztvevőket, hogy rögtön a lelki vezető beszéde után adják körbe a perselyt.

5. Ezután kis teázás vagy egyéb frissítő következik zsemlével, keksszel. Ez a teaszünet nagyon jellemző a patríciuskörre, és nem szabad kihagyni. Ugyanis több fontos szerepet tölt be: (a) társasági jelleget kölcsönöz a patríciuskörnek, ami hasznos; (b) a véleménycserét szolgálja; (c) megoldja a nyelvet; (d) alkalmat kínál apostoli kapcsolatok létesítésére.

Javasolták már a teázás elhagyását, de a szünet fenti okokból eredő megtartását. Gyakorlatilag azonban nehéz volna megokolni egy frissítők nélküli szünetet.

Ez a szünet 15 percig tart.

6. Ezután következik a lelki vezető beszéde, erre is 15 perc áll rendelkezésre. Minden erre a beszédre irányult előzőleg, fokozott figyelemmel kell tehát meghallgatni. Létfontosságú részét alkotja a beszéd a patríciuskörnek: a megtárgyalt témát rendezett, megfelelő formába önti, magasabb szintre emeli, és arra ösztönzi a résztvevőket, hogy Istent jobban szeressék és szolgálják.

Felvetődött a kérdés: miért nem az összejövetel záróakkordjaként hangzik el ez a beszéd, amikor mindent együttesen lehetne figyelembe venni? A válasz: mert ennek a beszédnek értékes anyagot kell szolgáltatnia a további vitához. Ha csak a végén volna, erre nem kerülhetne sor. Természetesen van egy másik oka is, amelynek ott van jelentősége, ahol igen egyszerű emberek fordulnak meg. Lehet, hogy nem minden résztvevő értette meg teljesen a beszédet. Ebben az esetben a patríciuskör alapelveinek egyikét, a “tolmácsolást” (amiről a későbbiekben még szó lesz), lehet alkalmazni a további vitában.

7. A lelki vezető beszédét általános vita követi, mely a találkozó befejezése előtt 5 perccel ér véget.

8. A következőkben:

a) a vitavezető köszönetet mond mindenki nevében az előadónak (ne használjon formális köszönetfrázisokat)

b) megállapítják a következő találkozó témáját, melynek vallási jellegűnek kell lennie. A kifejezetten akadémiai, kulturális, irodalmi vagy gazdasági kérdések kerülendők.

c) Bármi egyéb hirdetni valót is közzétehetnek.

9. Befejező imaként közösen, állva elmondják a Hiszekegyet.

10. Az összejövetel a pap áldásával fejeződik be, amelyet állva fogadnak. Csak zűrzavart idézne elő, ha mindenki megprobálna letérdelni a zsúfolt helyiségben a székek között.

A patríciuskör találkozója tehát két órát tart. Rendkívül fontos, hogy az időbeosztást pontosan betartsák. Ha valamely pontban túllépik a tervezett időt, kevesebb jut valami másra, és az összejövetel egyensúlya megbomlik. A 262/263. oldalon található egy olyan táblázat, amely feltűnteti a napirend egyes pontjait és azok időtartamát.

Összefoglaló nincs. Nem baj, ha néhány fontos kérdés megválaszolatlan marad, hisz lesz majd újabb találkozó, és megint egy másik, s egyszer csak mindenre fény derül.

Nincs munkakötelezettség sem. A patríciusok összejövete- lén nem szabad feladatokat kiosztani. Arra sem szabad ösztö- kélni a résztvevőket, hogy kiegészítő feladatokat vállaljanak magukra. A kifejlődött baráti kapcsolatokat azonban ki kellene használni, hogy a patríciusokat minden módon továbbsegítsék mindenekelőtt abban, hogy a Légió aktív vagy auxiliárius tagjai, illetve adiutorai legyenek. Ha okosan élünk ezzel a lehetőség- gel, olyan erős impulzusok áradhatnak ki a patríciuskörökből, amelyek az egész közösségnek hasznára válnak.

A PATRÍCIUSKÖRT ÉRINTŐ NÉHÁNY ALAPVETŐ DOLOG

1. A “csoport” pszichológiai törvényszerűsége. Az embernek szüksége van embertársa segítségére, így érthető, hogy az emberek csoportokba tömörülnek. A csoport olyan mértékben gyakorol befolyást tagjaira, amilyenek szabályai és belső tartása. Az egyén megpróbál lépést tartani azzal a csoporttal, amelyhez tartozik, a jóban éppúgy, mint a rosszban. Megszűnik teljesen passzív lenni. Osztozik a csoport életében. Ha otthon érzi magát benne, nagy hajtóerővé válik számára. A patríciusokra alkalmazva ez azt jelenti, hogy az együvé tartozás mindannyiukra, még a legkevésbé tehetségesekre is nyugodt, de ellenállhatatlan befolyást gyakorol, s így elsajátítják, amit hallanak, és lépést tartanak más módon is a patríciuskörrel. Természetesen megtörténhet, hogy míg ezt elérik, a csoport maga nem tesz előrehaladást. Ennek megelőzéséről a patríciusok gondoskodnak nagylelkű tisztségviselőkkel és más résztvevőkkel, akik biztosítják a tartalmas előadásokat. A csoport pszichológiai hatása révén a tagok befogadják ezeket a gondolatokat, így a kör állandó minőségbeli haladást ér el.

2. Kínos szünetek. Az egyes hozzászólások közötti hosszú szünetek kényesek lehetnek. A vitavezetőnek kísértése támad, hogy hozzászólásra serkentse a tagokat. Ez azonban helytelen megoldás volna. Nyomás hatására még kevésbé lennének hajlandók beszélni. Ugyanarra az álláspontra kell helyezkedni ebben az esetben, mint egy családban: ott sem tartják szükségesnek a szünet nélküli beszédet, és az alkalmasint beálló csendet nem találják kellemetlennek. Ha beáll egy ilyen csend, viselkedjünk úgy, mintha odahaza volnánk. A csend meg fog törni. Ha pedig megtört, általában oldott légkör követi, amelyben mindenki szabadon beszél.

3. Várakozás a válaszadással. Két lehetőség van egy probléma megoldására: a választ vagy egyenes úton egy szakértőtől szerezzük meg, vagy megpróbáljuk magunk kimunkálni. Az első látszik a közvetlen és egyszerű megoldásnak, s majdnem az egész oktatás ezen a módszeren alapszik. A hátránya azonban, hogy a tanulók gyakran csak félig értik meg a választ, és képességeik, valamint felelősségtudatuk nem fejlődik. A második lehetőség fáradságosabb: a probléma megoldása a tanulókra marad. Maguknak kell fáradniuk. Ha hiányos munkát mutatnak fel, segítséget kapnak a szakembertől. Ezután azonban ismét egyedül kell igyekezniük valamivel előbbre jutni. Ennek a támogatott önsegítésnek az a végső eredménye, hogy valóban tanultak valamit. A probléma megoldása saját, fokozatos gondolkodó munkájuk eredménye, melyet elsajátítottak, emlékezetükben tartanak, s ettől kezdve több az önbizalmuk. Ez a patríciuskör módszere. Megkívánja továbbá, hogy ha valaki helytelen dolgot mond, ne igazítsák helyre azonnal "föntről," hanem a közös megtárgyalás során derüljön fény a helyes válaszra. Valószínűleg ki fogják küszöbölni a hibát. Ha nem sikerülne, és így durva tévedésben maradnának, természetesen helyre kell igazítani a dolgot, de oly módon, ami senkit sem aláz meg. Képzeljük magunk elé Máriát, amint gyermekét tanítja!

4. Kérdések felvetése. Az előadásoknál fontos, hogy a hallgatók kövessék, ezért felszólítják őket, hogy kérdezzenek. Néhányan meg is teszik, és az előadó válaszol nekik. A patríciuskörben ezzel szemben nem örülnek a kérdéseknek, hanem azokat a hitről folytatott beszélgetés megszakításának tekintik. A beszélgetés szempontjából olyanok a kérdések, mint a rövidzárlat az áramszolgáltatásban. Kezdetben nemigen tudja sok ember, mivel is szóljon hozzá a témához, hanem kérdést intéz a vezetők egyikéhez. Már maga a válaszadás kísérlete károsan befolyásolja az általános beszélgetést. Osztályteremben érzi magát az ember, ahol nem szívesen marad.

Az aranyszabály a következő: ha valaki kérdést tesz fel, azonnal hozzá kell fűznie, hogyan válaszolná meg ezt a kérdést. A tapasztalat azt mutatja, hogy ily módon a kérdés hasznosan beilleszthető a beszélgetés menetébe.

5. A felépítés alapelve. Jó dolog az ismereteket úgy felépíteni, ahogy követ kőre rak az ember. A patríciusok esetében azonban inkább megsokszorozásról, mint hozzátevésről van szó. A patríciusok élő kövekkel építkeznek, tehát minden új hozzászólás kapcsolatban áll az előzőleg elmondottakkal. Azokból ered és vissza is hat rájuk. A vélemények módosulnak, új gondolatok születnek, s ez a sokrétű működés, mely a kegyelem műve, el kell, hogy mozdítson mindenkiben valamit, ami végül gyümölcsöt hoz. Ezenfelül a közösségre is hatást gyakorol, amely az áradathoz hasonlítható: a tagok különböző jelleme és gondolkodásmódja egyesül az előrehaladásért való jó törekvésben. A langyos hit és a homályos vallási szemlélet energiát és helyes irányt nyer, s ez végül a patríciusok életének átalakulásához vezet.

6. A felelősök. Amint a Praesidium a tisztségviselőitől, éppúgy a patríciuskör is a vezető személyektől függ. Nekik kell gondosan ügyelniük arra, hogy ne lépjék túl feladatuk határait. Ha mégis előfordulna, azzal korlátoznák az összes többi résztvevő együttműködését. Az osztályterem irányába kalandoznak el. Feltétlenül szükséges, hogy a lelki vezető, a vitavezető és az előadó betartsa az előírt időt, és a többi rájuk vonatkozó előírást, bármekkora is legyen a kísértés az ellenkezőjére. Az egyszerű emberek – s a legtöbb ember ilyen – kellemetlenül érzi magát a képzett szakértők és más tekintélyek jelenlétében. Ezért a patríciuskörért felelős vezetőknek az Úr Jézus utasítása szerint kell cselekedniük. Ez az utasítás a tudás sikeres továbbadására vonatkozik: "Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű." (Mt 11,29) Joggal elmondható, hogy minél inkább visszahúzódnak a vezető személyek a hitről folytatott beszélgetés alatt, annál szabadabb légkörben fog zajlani. Ez azonban nem jelenti azt, hogy szigorúan a számukra előírt időre kell korlá-

tozniuk magukat; éppúgy részt vehetnek a beszélgetésben, mint a többiek, természetesen visszafogva magukat.

7. A “tolmácsolás” alapelve. A patríciuskör szembeszökő ismertetőjegyét az ún. “tolmácsolás” jelenti. Azokat a hozzászólásokat, amelyek a tagok többségének valamilyen oknál fogva nem voltak teljesen érthetők, mindenki számára világossá teszi. Ez azt jelenti, hogy olyan formában adja elő a teológiai fogalmakat és a nehéz gondolatmeneteket, amelyet a legegyszerűbb résztvevő is megért, és végül el tud sajátítani. Ez a képesség valami rendkívül értékes dolog, ennek révén meg tudja érteni egymást a tanult és a képzetlen ember.

A gyakorlat nyelvére lefordítva: Tegyük fel, hogy a bevezető előadás (vagy valamely hozzászólás) annyira magas szintű, hogy csak a jelenlévők 10%-a értette meg. Ha szokásos előadásról volna szó, teljesen elvesztegetett idő lett volna. A patríciusok körében azonban az a 10%, amelyik megértette, elkezd beszélgetni róla. Ez általában olyan módon történik, ami a legtöbb tag felfogóképességéhez alkalmazkodik. A nehéz előadást így lassanként a többség általános megértési szintjén tárgyalják meg. Ezután a többiek is elkezdenek hozzászólni, végül elérünk egy olyan hatást, amely a finomlisztté őrölt gabonaszemekéhez hasonlít: mindent átadtak, átfordítottak, ami az eredeti előadásban érthetetlen volt, úgyszólván valamennyi tag szellemi képességének nyelvére. Ilyeténképpen a patríciusoknál egyetlen hozzászólás sem megy veszendőbe.

A patríciuskör eme sajátossága egyedülálló jelentőségű az igen egyszerű emberek körében, pl. a missziós területeken. Ott a misszionárius feladata, hogy olyan embereknek adja tovább a katolikus hit teljességét, akiknek nyelvét nem érti tökéletesen, s akiknek gondolkodásmódja idegen az övétől. A patríciusok a “tolmácsolás”-nak köszönhetően áthidalják ezt a mély szakadékot.

8. Tegyük meg a magunkét – Isten is megteszi az övét. Itt nem pusztán kövek egymásra hordásáról és egy építmény elkészítéséről van szó, hanem a kegyelemnek arról az alapvető erejéről, amely felülmúlja emberi természetünket, és képessé tesz, hogy sokkal nagyobb épületet építsünk, mint amennyihez anyag áll rendelkezésünkre.

Szem előtt kell tartanunk, hogy a kinyilatkoztatásban senki sem tudja a teljes választ. A hitnek és a kegyelemnek kell mindig kiegészítenie azt. Még a legjobb érvelések és bizonyítások sem tudják áthidalni a szakadékot. Helytelen dolog volna azonban ebből arra következtetnünk, hogy a kevésbé okos fejtegetések haszontalanok. Tény, hogy Isten még a leggyengébb hozzászólást is kezébe veszi, és tud kezdeni vele valamit. Ha mindenki megtette a tőle telhető legjobbat, akkor a látszólag áthidalhatatlan szakadék már nem létezik. Hogy kisebb volt-e, mint gondoltuk, hogy az emberi hozzászólás volt-e értékesebb, mint amilyennek tűnt, vagy hogy Isten egyszerűen kiegészítette-e, ami még hiányzott – nem tudhatjuk. A munkát azonban elvégeztük.

Mindig ehhez az életbölcsességhez kell tartanunk magunkat, és nemcsak a patríciusok esetében. Mindenkinek meg kell tennie a maga hozzászólását még akkor is, ha tudja, mennyire gyatra. A gyenge fáradozás még mindig jobb a semminél. A világ megtérése attól függ, vajon hatékonyan fáradoznak-e a katolikusok. Erőfeszítésünk mindaddig nem elégséges, amíg a katolikusok ezt mondogatják magukban: “Nem tudok eleget, ezért jobb, ha csendben maradok.” Mivel ez a leggyakoribb eset, épp itt akar segíteni a patríciuskör.

A PATRÍCIUSOK IMÁJA

(mindannyian együtt, állva imádkozzák)

Az Atya, † a Fiú …
Szeretett Urunk!

Áldd meg a patríciusok közösségét,
amelyhez azért csatlakoztunk, hogy közelebb kerüljünk
Hozzád és Édesanyádhoz, Máriához,
aki nekünk is Anyánk.

Segíts jobban megértenünk katolikus hitünket,
hogy formáló erővel bíró igazságai hatékonnyá váljanak
a mi életünkben is.

Engedd megértenünk azt a mély egységet,
amelyet az emberekkel létesítesz,
s mely által nemcsak Benned élünk, hanem
egymásrautaltságban is,
ha valamelyikünk nem tevékenykedik megfelelően,
a másik szenved miatta,
s tán lelke el is pusztul.

Nyisd meg szemeinket, hogy meglássuk
a ránk bízott felelősséget,
és keltsd fel bennünk a vágyat,
hogy hordozhassuk
ezt a súlyos, de becses terhet Érted.

Tudjuk, milyen gyengék, rosszra hajló természetűek,
sőt egész alkalmatlanok vagyunk,
hogy e terhet Veled együtt viseljük.
Hisszük azonban, hogy nem gyengeségeinket nézed,
hanem hitünkre tekintesz;
nem eszközeid hiányosságát látod,
hanem terveid szükségességét.
Máriával, Édesanyánkkal együtt kérjük
Mennyei Atyádat és Téged,
adjátok meg nekünk a Szentlélek ajándékát:
lakjék közöttünk,
tanítson meg minket az életet adó igazságra,
adja meg számunkra mindazt, amire szükségünk van.

Add, hogy nagylelkűen továbbajándékozhassuk,
amit bőségesen kaptunk;
különben nem részesül megtestesülésed
és keserves halálod gyümölcseiben
a világ.

Engedd, hogy ne legyen hiábavaló
oly sok fáradozás és szenvedés.
Amen.

Az Atya, † a Fiú …

A PATRÍCIUSKÖR IDŐBEOSZTÁSA

Felnőttek

0,00 Patriciusok imája (közösen, állva imádkozzák)
Egy világi személy előadása (legfeljebb 15 perc)
0,15 Közös megbeszélés
0,59 Pénzügyekről történő beszámoló és utalás a lelkivezető beszédét közvetlenül követő titkos perselyezésre
1,00 Teaszünet
1,15 A lelki vezető beszéde (legfeljebb 15 perc)
1,30 A közös megbeszélés folytatása. Titkos perselyezés
1,55 Hirdetések, egyebek (köszönetnyilvánítás az előadónak előadónak, a következő patríciuskör találkozójának időpontja és témája stb.)
2,00 Hiszekegy (közösen, állva imádkozzák)
Papi áldás (állva fogadják)

Fiatalok és intézetbeliek

A következő két esetben aligha tartható be a szokásos menet, mégpedig: (a) a diákotthonok vagy más intézetek patríciusköreiben; (b) a 18 éven aluli tagok körében. Ezekben az esetekben az összejövetel menete a következők szerint rövidíthető le (összes időtartama másfél óra):

0,00 Patríciusok imája,
egy világi személy előadása (legfeljebb 5 perc)
0,05 Közös megbeszélés (40 perc)
0,45 Szünet (10 perc – a teázás elmaradhat)
0,55 A lelki vezető beszéde (10 perc)
Titkos perselyezés (elmaradhat)
1,05 A közös megbeszélés folytatása (20 perc)
1,25 Egyebek (mint fentebb)
1,30 Hiszekegy, stb. (mint fentebb)

“A patríciusság családi ügy. A családi élet egyik legszebb öröme, amikor nyíltan, szabadon, szívből jövően beszélik meg, ami mindannyiukra tartozik. Minthogy Krisztus testvérei vagyunk, Isten családjába tartozunk. Hitünkről elmélkedni, beszélni, megvitatni, miként éljük meg, ugyanabban a szellemben, ahogy az Úr és az apostolok tették a galileai estéken a tanítás napjaiban, – ez a patríciuskör szelleme.

Jézus a legcsodálatosabb, legszeretetreméltóbb tanító, mester és úr. Mivel ennek tu-

datában vagyunk, magunkba kell szívnunk megváltó tanítását, és ha hitünkről beszélünk, éppúgy otthon kell éreznünk magunkat, mintha gyerekeinkről, családunkról, munkánkról beszélnénk. A Szentlélek bepillantást enged Krisztus igazságaiba. Amit magunk felismertünk, azt a patríciuskörben másokkal is megosztjuk, és cserébe tőlük is tanulunk. Így Krisztus tanúi vagyunk, és szívünk lángol, mialatt szomszédunk által szól hozzánk.

A patríciuskörben és általa közelebb jön hozzánk Isten; hitigazságait sokkal mélyebben megtapasztaljuk; sokkal világosabban megértjük, mi az az Egyház, amire erőfeszítéseink irányulnak. Az egyik a másiktól tanul, a szívek lángra gyúlnak a hitben, Krisztus növekszik bennünk.” (P. J. Brophy)

39. A LÉGIÓS APOSTOLKODÁS FŐBB SZEMPONTJAI

1. CSAK SZŰZ MÁRIÁVAL JUTHATUNK KÖZEL A LELKEKHEZ

Mária néha háttérbe szorul, tekintettel azoknak az embereknek az előítéleteire, akik nem tartják Őt sokra. Lehet, hogy ez a katolikus Egyház tanainak megértését megkönnyítő mód megfelel az emberi gondolkodásnak, Isten tervének azonban nem. Aki így tesz, aki átsiklik Máriának a megváltásban játszott szerepe fölött, az nem érti, hogy éppen úgy cselekszik, mintha egy Krisztus nélküli kereszténységet hirdetne. Maga Isten rendezte úgy, hogy Jézus megígérése, eljövetele, odaajándékozása, vagy megnyilatkozása sohase történjék Mária nélkül.

Kezdettől fogva, még mielőtt a világ létezett volna, Isten már tudott Máriáról. – Maga Isten volt az első, aki beszélt róla, s olyan rendeltetést szánt neki, amely kétségtelenül egyedülálló: Mária minden nagyságának kezdete egész messzire nyúlik vissza – egészen a világ teremtéséig. Mária kezdettől fogva jelen volt az Örök Atya gondolatában a Megváltóval együtt, akinek rendeltetésében része volt. Isten ily módon már sokkal korábban megválaszolt a kétkedők kérdésére: “Mi szükség van Istennek Mária segítségére?” Istennek nem volt rá szüksége, lemondhatott volna róla éppúgy, mint magáról a Megváltóról. Az Isten által választott út azonban magába foglalta Máriát. Az Atya döntése odarendelte a Megváltó oldalára ugyanabban a pillanatban, amikor magát Krisztust Megváltónak rendelte. Sőt Isten terve nem kisebb feladatot szánt neki, mint hogy a Megváltó Anyja legyen, s ezáltal szükségszerűen mindazoké, akik Krisztushoz tartoznak.

Mária helyzete öröktől fogva magasztos volt minden teremtmény között. Senki sem hasonlít hozzá, még a legnemesebb ember sem; Isten szándéka szerint ő annyira különbözött a többiektől, annyira más volt a neki juttatott előkészítés is. Joggal vonatkozott rá a Sátánhoz intézett első jövendölés a Megváltóról: “Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba.” (Ter 3,15) Itt Isten maga adta tudtul a megváltás eljövetelét. Máriának már ott kellett lennie a neki kijelölt rendben már születése előtt, s attól kezdve mindörökre ellensége a sátánnak. Rangban a Megváltó után áll, de a legközelebb hozzá, olyan segítőtársa, aki hozzá illik (Ter. 2,18), és magasan áll mindenki fölött. Senki nem áll olyan szoros kapcsolatban Krisztussal, mint Ő – még Keresztelő Szent János sem, egyetlen király vagy uralkodó, egyetlen apostol vagy evangélista sem, sem Péter, sem Pál, még a legnagyobb pápák, papok és egyháztanítók sem, senki sem a szentek közül, sem Dávid, sem Salamon, sem Mózes, sem Ábrahám – senki! Minden idők emberei közül Isten egyedül Máriát választotta ki, hogy a Megváltó segítőtársa legyen.

A próféták világosan és félreérthetetlenül kinyilatkoztatták Máriát. – A prófétai megnyilatkozások sorában ilyeneket találunk, mint: “a szűz”, “a szűz és a gyermek”, “az asszony”, “az asszony és a gyermek”, “a királynő a király trónjának jobbján” – tehát mindig olyan utalást, amely arról biztosít, hogy egy asszonynak jelentős része lesz megváltásunkban. Miféle osztályrészt ígérnek Máriának? Nem úgy tűnik-e, hogy a legnagyobb, amit mondhatunk róla, csak logikai következtetés? Alig vesszük észre, hogy a prófétai megnyilatkozások meggyőzően és döntően meghatározzák Máriának az Egyházban elfoglalt helyét. A jövendölés árnyéka az elkövetkezendőnek. Olyan tekintet, mely nem a téren, hanem az időn hatol át, s halványan körvonalazza a távolról szemléltet. Természetesen a jövendölés nem olyan eleven, világos és kézzelfogható, mint a valóság, amiről szól. Éppoly természetes azonban, hogy megfelelő kapcsolatban van ezzel a valósággal. Egy olyan prófétai jóslat, amely kimondja, hogy az asszony és gyermek – s csak ők ketten – hozzák a megváltást, és tiporják szét a sátán fejét, teljesen összeegyeztethetetlen volna az asszonyon átsikló és őt ki nem

emelő megváltás tényével.

Ha tehát a prófétai jövendölés méltó a nevére, s megváltásunk lényege abban áll, hogy egy életen át élővé tegyük lelkünkben Jézus Krisztus megtestesülését és halálát – amint azt az Egyház és a Szentírás tanítja -, akkor a kereszténynek életében ott kell lennie Máriának Jézus mellett, elválaszthatatlanul összekapcsolódva Vele megváltói művében, úgymint az új Éva, aki Fiától függ, de mégis nélkülözhetetlen számára, mivel épp ő minden kegyelem közvetítője, amint a Katolikus Egyház ezt a kegyelemmel teljes tisztességet jelöli. Ha a prófétai előrelátás valóban bepillantás Isten országába, akkor ott nincs hely azok számára, akik alábecsülik Máriát.

Az angyali üdvözlet is utal Mária kulcsfontosságú szerepére. – Elérkezett a próféták által jövendölt idő; mindaz, ami Máriának öröktől fogva el volt rendelve, most végbemegy.

Figyeljük csak meg, milyen tiszteletteljes módon hajtja végre Isten kegyelmi tervét. Pillantsunk be lélekben a valaha is tartott legnagyobb béketárgyalásba, abba, amely Isten és az emberiség között zajlott le, s melyet így neveznek: az Angyali Üdvözlet. Ezen a tárgyaláson Istent egyik legfőbb angyala képviselte, az emberiséget pedig az a személy, akinek nevét Légiónk kiváltsága viselni. Gyenge leányka volt csak, de abban az órában kezében volt az egész emberiség sorsa. Az angyal csodálatos üzenetet hozott: bejelentette Máriának Isten megtestesülését. Nemcsak közölte vele; Mária teljesen szabadon dönthetett, s egy pillanatig függőben volt az emberiség sorsa. Isten nagyon akarta a megváltást, de most – mint ahogy még csekély jelentőségű dolgokban is lenni szokott – Isten nem tett erőszakot az ember akaratán. Felkínált egy felbecsülhetetlen ajándékot, de meghagyta az embernek a választás lehetőségét: elfogadhatta vagy visszautasíthatta. Itt volt hát a pillanat, amelyre generációk sora várt már, s amelyre azóta generációk tekintenek vissza. Elérkezett minden idők legdöntőbb pillanata. Némi csend – a leány nem válaszolt azonnal igent, hanem kérdezett, s meg is kapta rá a feleletet. Majd ismét csend – végül kimondta e szavakat: “Teljesedjenek be hát rajtam szavaid.” (Lk 1,38). E szavakra az Isteni Ige, az Isten Fia testté lett. E szavak pecsételtették meg az emberiséggel kötött nagy békeszerződését.

Az Atya Máriától tette függővé a megváltást. – Milyen kevesen tudják, milyen következményekkel járt Mária igenje! Még a legtöbb katolikus sem érti, milyen lényeges küldetés jutott Máriának osztályrészül. Az egyháztanítók véleménye szerint Máriában nem öltött volna testet a második isteni személy, ha Ő visszautasítja a felkínált anyaságot. Micsoda csodálatos tény! “Milyen megrázó gondolat, hogy Isten a názáreti szolgálólány beleegyezésétől tette függővé a megváltó eljövetelét: – teljesedjenek hát be rajtam szavaid! (Lk 1,38). Hogy ezek a szavak jelentették a régi világ végét és az új kezdetét, minden jövendölés beteljesedését, minden idők fordulópontját, a hajnalcsillag első fénysugarát, mely megígérte az igazság napjának felragyogását. Hogy az emberi akarat képességein belül ezek a szavak fonták meg azt a köteléket, amely lehozta az eget a földre, s felemelte az emberiséget Istenhez!” (Hettinger). Igen, ez volt a döntő pillanat! Azt jelenti, hogy Mária volt az emberiség egyetlen reménysége. De az emberek sorsa biztos kezekben volt. Mária beleegyezését adta.

Még ha nem is fogjuk fel teljesen, értelmünk azt súgja, hogy ez a beleegyezés volt a földön valaha véghezvitt leghősiesebb tett, valami olyan óriási dolog, amelyet egyetlen más teremtmény sem hajtott volna végre az évezredek folyamán. S akkor eljött hozzá a Megváltó; de nemcsak hozzá, hanem általa az egész, szerencsétlen emberiséghez, amelynek nevében Mária az igent kimondta. Jézussal mindent megadott az embereknek, amit a hit jelent, márpedig a hit az ember igazi élete. Semmi más nem számít. A hit kedvéért mindent el kell hagynunk, s hogy megleljük, minden áldozatot vállalnunk kell. E világon egyedül a hitnek van értéke. S most gondoljuk csak át: a nemzedékek hite, – a

tovatűnteké és a ma élőké, valamint az ezután születendő millióké – ennek a szűznek a szavától függött.

Nincs igazi kereszténység Mária nélkül. – Hálából e végtelen ajándékért minden nemzedéknek áldania kell a jövőben Máriát. Tőle, aki elhozta a világnak a kereszténységet, nem tagadhatjuk meg a helyet a keresztény vallásgyakorlatban. De mi van azzal a rengeteg emberrel, akik alábecsülik, akik figyelemre sem méltatják, akik még ennél különb rosszat is tesznek vele? Soha nem jut eszükbe, hogy Máriának köszönhetik a kapott kegyelmet? Hát nem értik, hogy ha Mária abban az órában kirekesztette volna őket igenjéből, kívül rekedtek volna a megváltáson, nem lennének megváltva? Más szóval: egyáltalán nem lennének keresztények, még ha egész nap folyvást kiáltanák is: "Uram, Uram!" (Mt 7,21) Ha azonban valóban keresztények, és megkapták az élet ajándékát, akkor csak azért részesülhetnek benne, mert Mária megszerezte számukra, és őket is bevonta igenlő szavába. Röviden: a keresztség szentsége nemcsak Isten, hanem egyben Mária gyermekévé is teszi az embert.

Ezért a Mária iránti hálának – a megélt hálának – a keresztény ember ismertetőjegyének kell lennie. A megváltás az Atya és Mária közös ajándéka. Az Atya iránti hálával össze kell ezért kapcsolnunk Mária iránti hálánkat.

A Fiú mindig ott van Anyja mellett. – Isten úgy akarta, hogy a kegyelem országa ne vegye kezdetét Mária nélkül. Úgy tetszett neki, hogy ezen a megkezdett úton haladjon továbbra is. Amikor elhatározta, hogy Keresztelő Szent Jánost Krisztus előfutárává teszi, megáldotta őt Jézus Anyjának szeretetteljes látogatása által. Aki az első karácsony éjjelén ajtót mutatott Máriának, az Jézust is kiutasította. Az emberek nem ismerték fel, hogy Máriát kitaszító magatartásukkal a várt Messiást is eltaszították maguktól. Amikor a pásztorok a választott nép képviseletében megtalálták a Nemzetek Ígéretét, ott találták meg Mária mellett. Ha nem keresik fel Máriát, nem találták volna meg Jézust sem. A három király személyében fogadta Urunk a világ népeit, de ők is csak azért leltek Rá, mert megtalálták Máriát. Ha vonakodtak volna Máriát keresni, nem bukkantak volna rá Fiára sem.

Mindarról, ami Názáretben titokban történt, nyilvánosan tanúságot kellett tenni a templomban. Jézus felajánlotta magát Atyjának anyja karjaiban és az ő kezei által. Ez a kis Gyermek ugyanis az anyjáé volt. Nélküle nem lett volna bemutatás a templomban. A továbbiakban is így történt.

Egyes egyházatyák azt tanítják, hogy Jézus csak anyjának a beleegyezésével kezdte meg nyilvános működését. A galileai Kánában is az Ő kérése volt a kezdete mindazoknak a jeleknek, csodáknak és hatalmas tetteknek, amelyek bizonyságául szolgáltak. (Jn 2,1-11)

Krisztus Ádámért – Mária Éváért – a kereszt fája a tudás fájáért. – Amikor elérkezett a legvégső odaadás, a Kálvária órája, megváltásunk legvégső, megrendítő drámája, Jézus ott függött a kereszten, s Mária ott állt a kereszt alatt. Nemcsak mert szerető anya volt, nemcsak véletlenségből, hanem ugyanazzal a beleegyezéssel, mint a megtestesüléskor. Az egész emberiséget képviselve állt ott, és véglegesen odaadta Fiát áldozatul az emberekért. Krisztus csak az Ő beleegyezésével áldozta föl magát az Atyának, Mária pedig egyesült Fia áldozatával valamennyi gyermeke nevében. A kereszt éppúgy volt Krisztus áldozata, mint kettőjük közös áldozata.

"Amiként együtt szenvedett s majdnem meghalt szenvedő Fiával, éppoly igaz szívvel mondott le anyai jogáról Fiát illetően a mi üdvösségünkért, s adta áldozatul, hogy lehetőségeihez mérten kiengesztelje az isteni igazságosságot. Ezért joggal mondhatjuk, hogy Mária Krisztussal együtt váltotta meg az emberiséget" – nyilatkozta XV. Benedek pápa.

A Szentlélek mindig együttműködik Máriával. – Lépjünk egy kissé tovább a Pünkösd ünnepe felé, amelynek mindent felülmúló eseménye az Egyház küldetésének kezdetét jelentette. Mária itt is jelen volt. Az ő imája hozta le a Szentlelket a Titokzatos Testre, hogy lakást vegyen benne teljes nagyságában, hatalmában, fönségében és dicsőségében (1Krón 29,11). Mária ugyanazt a szolgálatot teszi Krisztus Titokzatos Testének, mint annak idején valódi emberi testének. Ugyanez vonatkozik a Pünkösdre is, ami mintegy új megjelenése az Úrnak. Máriára itt éppúgy szükség van, mint akkor. S ugyanez érvényes Isten minden művére az idők végezetéig: aki kikapcsolja Máriát, az nem illeszkedik bele Isten tervébe, bármennyit is imádkozik, dolgozik, törekszik. Mária nélkül nincs kegyelem.

Elsöprő erejű gondolat ez, de felvet egy újabb kérdést: Vajon azok, akik nem veszik figyelembe vagy megsértik Máriát, egyáltalán nem kapnak kegyelmet? De igen, minden bizonnyal kapnak, mert tudatlanságuk folytán megbocsátható nekik, hogy nem ismerik el Máriát. De micsoda szomorú igénytelenség ez, s hogyan bánnak Máriával, aki besegíti őket az égbe. Ilyen körülmények között ezek az emberek csak egy töredékét kapják annak a kegyelemnek, amelyben tulajdonképpen részük lehetne, s így életművük nagyrészt elhibázottnak tekinthető.

Milyen helyet tulajdonítsunk Máriának? – Némelyik ember megijed, mert azt gondolja, Isten méltóságát kisebbíti, ha ilyen rendkívüli hatalmat tulajdonít egy teremtménynek. De ha Istennek úgy tetszett, miért kisebbítené akkor a méltóságát? Milyen ostobának tűnne azt állítani, hogy a nehézségi erő csökkenti Isten hatalmát! Hisz a gravitáció törvénye Istentől származik, és a természet rendjében Isten akaratának beteljesedését szolgálja. Miért volna akkor tiszteletlenség a kegyelem rendjében éppoly sok hatalmat tulajdonítani Máriának? Ha az Isten által adott természeti törvények az Ő hatalmának kifejezői, miért bizonyítana a Máriára vonatkozó törvény mást, ha nem Isten jóságát és mindenhatóságát?

De ha el is fogadjuk, hogy kötelesek vagyunk tisztelni Máriát, még mindig marad egy nyitott kérdés, nevezetesen: mily módon és milyen mértékben tiszteljük? Van, aki talán azt kérdezi: “Milyen arányban osszam el imáimat Mária, a három isteni Személy és a szentek között? Mi az a mennyiség – nem is túl sok, nem is túl kevés -, amivel tartozom Máriának?” Mások talán még tovább mennek és kifogásolhatják: “Nem elfordulás-e Istentől, ha Máriához imádkozom?”

Ezek a különböző mértékű kétkedő gondolatok onnan erednek, hogy földi szemlélettel közelítjük meg a mennyei dolgokat. Úgy képzeljük el az Atyát, a Fiút, a Szentlelket, Máriát és a szenteket, mintha szobrok volnának: ha az egyik felé fordulunk, szükségszerűen elfordulunk a többitől. Sok példát lehetne felhozni, hogy jobban megérthessük a valóságot. Különös kimondani, hogy e nehézségek legegyszerűbb, s ugyanakkor leginkább Istennek tetsző megoldását a következő tanácsban kell keresnünk: “Add oda valóban mindenedet Istennek, de Máriával!” Meg fogja tapasztalni, hogy ez a látszólag túlzott Mária iránti odaadás megszabadít mindazoktól a nehézségektől, amelyeket a mérlegelés okoz.

Minden cselekedetünknek Mária “igen”-jét kell igazolnia. Ennek megokolása megtörtént már az angyali üdvözletben. Abban a pillanatban az egész emberiség egyesült Máriával, Ő volt a képviselőnk. Mária szavai magukban foglalták minden ember szavát, s személyében benne volt mindenki. Isten Márián keresztül szemlélte az embereket. A keresztények mindennapi élete azonban nem más, mint Krisztus Urunk megtestesülése és növekedése Titokzatos Testének tagjaiban. Ez az átalakulás nem megy végbe Mária nélkül. Következménye és része az első megtestesülésnek, így Mária valóban éppúgy a keresztények anyja, mint magáé Krisztusé. Hogy Krisztus mindennap növekedhessen az ember lelkében, éppúgy szükség van az Ő beleegyezésére és anyai gondoskodására, mint egykor a

megtestesüléskor. De mit jelent mindez a keresztény ember számára? A nagy és jelentős következmények közül az egyik az, hogy a keresztény embernek tudatosan és tiszta szívből el kell ismernie, Mária őhelyette is véghezvitte a nagy áldozatot, amely az angyali üdvözlettel kezdődött, a kereszten teljesedett be, s amely megszerezte megváltásunkat. Jóvá kell hagynia, amit Mária helyette tett, csak így fogadhatja el szégyenkezés nélkül és egész teljességében az ajándékba kapott, végtelen jótéteményeket. S mi módon történjék ez meg? Elégséges egy egyszeri megnyilatkozás? Ha válaszolni akarunk erre a kérdésre, abból a tényből kell kiindulnunk, hogy Mária révén életünk minden cselekedete keresztény tetté válik. Nem helyénvaló-e akkor, hogy Mária iránti szeretetünk és hálánk jellemezze minden cselekedetünket? A válasz már ismert az előbbiekből: “Oda kell adnunk neki mindent.”

Magasztaljuk Istent Máriával együtt. – Legyen mindig szemünk előtt Mária, legalább valamilyen módon. Egyesítsük szándékainkat és kívánságainkat az övével, s akkor minden napközben tett dolgunkat, minden elmondott imánkat vele együtt végezzük. Nem szabad semminek sem nélküle történnie. Akár az Atyához, akár a Fiúhoz, akár a Szentlélekhez, akár egy szenthez imádkozunk, tegyük azt Máriával egyesülve. Ő velünk együtt imádkozik, ajkaink együtt formálják a szavakat, neki része van mindenben. Ezáltal nemcsak oldalunkon áll, hanem sokkal közelebb: bennünk van. Életünk abban áll, hogy vele együtt adjuk oda Istennek mindazt, ami közös bennünk.

Ez a mindent átfogó Mária-tisztelet méltó ahhoz a feladathoz, amit Mária az üdvösségtörténetben betöltött, s azóta is nap mint nap betölt. Egyben ez az odaadás legegyszerűbb módja. Eloszlatja azok kételyeit, akik azt kérdezik: “Mennyit kell imádkoznom?”, és azokét is, akik attól félnek, Istentől vesznek el valamit azzal, ha Máriának adják. De még sok katolikus is azt gondolja: “Túlzás.” De hát miben ellenkezne ez a normális emberi értelemmel? S hogyan vonnánk meg ezzel valamit is Istentől, ami megilleti Őt? Nem inkább azok követik el ezt a hibát, akik féltékenyek Isten méltóságára, azonban nem akarják magukat alávetni üdvösségtervének? A Szentírást ugyan Isten szent szavának tartják, mégsem akarják meghallani azokat a verseket, amelyek azt írják Máriáról, hogy nagyot tett vele, és boldognak fogja hirdetni minden nemzedék. (Lk 1,48-49)

A kételkedőkkel szemben legjobban tesszük, ha meggyőzően beszélünk erről a Mária iránti teljes és mély odaadásról. De hogyan is beszélhetnének a légiósok másképp őróla? Ha lekicsinyeljük és alábecsüljük, akkor tényleg megközelíthetetlenné válik számunkra. Ha Mária csak árnyék, szentimentális fogalom volna, akkor nyilván a katolikusok volnának tévedésben, és nem azok, akik Máriát jelentéktelennek ítélve elmennek mellette. Ha azonban kiemeljük és bemutatjuk Mária kegyelmi kiváltságait azok teljességében, valamint a keresztény életben elfoglalt helyzetét, akkor ez olyan kihívás, amelyet senki sem hagyhat figyelmen kívül, akinek a szívében csak egy kis helyet is kapott a kegyelem. Nyugodtan el fognak gondolkodni Mária szerepéről, és hamarosan tisztelőivé lesznek.

A Légiónak az a célja, hogy Mária képmásává váljon. Ha hű marad e céljához, része lesz Mária legnagyobb ajándékában: eljuttatja a fényt a hitetlenség sötétségében élő szívekbe.

“Aquinói Szent Tamás tanítómestere, Nagy Szent Albert csodálatos dolgot mondott egy alkalommal a Szentírásnak az angyali üdvözletre vonatkozó magyarázatában, amely tartalmában a következő: Mária Fia Anyjának kiválóságát a végtelenségbe emeli, mert a gyümölcsöt termő fában már el van rejtve az a végtelen tökéletesség, amely magának a gyümölcsnek is sajátja.

A katolikus Egyház valóban korlátlan hatalommal bírónak tekinti Máriát a kegyelem világában. A megváltottak anyját látja benne, minthogy kegyelme mindent átfog. Istenanyaságának következtében Mária valóban a legnagyobb, a leghatékonyabb, a min-

dent átfogó, természetfölötti hatalom a mennyben és a földön, a három isteni Személyt kivéve.” (Vonier: Az Istenanyaság)

2. FÁRADHATATLAN TÜRELEMMEL ÉS SZERETETTEL KELL KÖRÜLVENNI AZ OLYAN ÉRTÉKES LELKEKET

A szigor hangja összeegyeztethetetlen a Légió küldetésével. Az együttérzés és az állandó kedvesség az eredményre vezető tulajdonságok mindenekelőtt akkor, ha kitaszítottakkal és bűnösökkel van dolgunk. A hétköznapi életben gyakran azt hisszük, bizonyos esetekben szükség van a szemrehányó vagy kemény szavakra; el is hangzanak, s később megbánjuk őket. Lehet, hogy minden esetben helytelenül jártunk el. Miért nem jut eszünkbe, hogy épp ez a – kétségtelenül megérdemelt – durva bánásmód okozza azt a megkérgesedést és romlottságot, ami miatt panaszkodunk? A szelídség és az együttérzés jótékony melegként hatnak. Az ilyen légkörben kinyílik a virág kelyhe; a durva szélben becsukódik. Másrészt pedig egyszerűen ellenállhatatlan a jó légiósból kisugárzó jóakarat. Ha készséggel odafigyelünk rá, és teljes odaadással foglalkozunk azzal az emberrel, akivel dolgunk van, még a legzárkózottabb szegény ördög is elbizonytalanodik, öt percen belül megadja magát, ami fenyegetéssel és helyreutasítgatással akár egy évet is igénybe vett volna.

Nehéz bánni ezekkel az emberekkel, mert könnyen méregbe gurulnak. Ha még tovább izgatjuk őket, alkalmat adunk nekik a vétekre, és ellenállásukat keménységükkel igazolják. Aki segíteni akar rajtuk, épp az ellenkező utat kell választania. Csak rendkívüli türelemmel és tisztelettel kezelhetők.

“Csak rám gondolni is édesebb a méznél, s engem birtokolni jobb a lépes méznél.” (Sir 24,20) – ezeknek a Máriára vonatkoztatott ószövetségi szavaknak kell minden légiós szívében lángolnia. Mások szívesebben jutnak célba szigorral. A légiós számára Isten ügyének szolgálatában csak egyetlen lehetőség létezik: a kedvesség és a szelídség. Sohasem térhet le erről az útról. Ha mégis megteszi, jót nem fog elérni, sőt inkább kárt okoz. Azt mondják, Jézus csak a kegyelem országát bízta Anyjára, az igazság országát megtartotta magának. Azok a légiósok, akik elhagyják Mária eme birodalmát, eltépik a vele való kapcsolatot, amelytől egész munkájuk függ. Milyen eredményt remélhetnek akkor?

A Légió első Praesidiumának neve ez volt: “Irgalmasság Anyja”. Azért választották ezt az elnevezést, mert első munkájukat az Irgalmas Nővérek kórházában tett látogatások jelentették. A légiósok azt hitték, ők találták ki a nevet, kétségtelen azonban, hogy maga a szeretetre méltó Szent Szűz választotta, hogy tudtukra adja, milyen tulajdonságok jellemezzék mindig légiósait. A légiósok általában nem hanyagok, ha egy bűnösért fáradoznak. Gyakran évekig járnak fáradhatatlanul egy látszólag javíthatatlan ember után is.

Közben azonban találkoznak olyanokkal is, akik próbára teszik az ember hitét, reményét és szeretetét. Az ilyenek össze sem hasonlíthatók a szokásos bűnösökkel: határtalan gonoszság, megrögzött önzés, elképzelhetetlen hazugság vagy túláradó istengyűlölet, minden vallásos dolog tökéletes elutasítása jellemzi őket. Úgy tűnik, mintha egyetlen gyengéd húrt sem lehetne megpendíteni bennük, mintha nyoma sem volna lelkükben a kegyelem egyetlen szikrájának, valami bensőséges lelkületnek. Annyira ellenszenvesnek látszanak, hogy az ember nehezen képes elhinni, hogy nem ugyanilyen taszítók magának Istennek is. Mit talál Ő ezekben az ijesztő, torz alakokban, hogy a szentáldozásban egységre akar lépni velük, és maga körül akarja tudni őket a mennyországban?

A nagyon is emberi kísértés szinte legyőzhetetlen: hagyjuk őket magukra. Azonban a

légiós nem adhatja fel. Minden velük kapcsolatos, tisztán emberi megfontolás alapvetően helytelen. Isten valóban vágyódik a rút, torz lelkek után, mégpedig olyannyira, oly hevesen, hogy elküldte saját Fiát, a mi Urunkat ehhez a lélekhez, s most benne él!

A légiós kitartásának ez a motiváló ereje, melyet Msgr. R. H. Benson oly csodálatosan fejezett ki: “Ha a vétkes bűne által csak eltaszítaná magától Krisztust, úgy magára hagyhatnánk az ilyen embert. Ugyanakkor azonban újra keresztre feszíti az Isten Fiát, csúfot űz belőle – amint azt Szent Pál ijesztő érthetőséggel tudtunkra adja (Zsid 6,6) -, s ezt már nem engedhetjük.”

Mint az áramütés, hasít át rajtunk a gondolat: Krisztus, a mi Királyunk úgyszólván az ellenség hatalmában van! Élethossziglan tartó harcra, a valaha vívott legelkeseredettebb küzdelemre, a megtérítendő lélek eltántoríthatatlan keresésére való felhívás ez, hogy Krisztus haláltusája végre befejeződjék. Mindennek, ami földi, el kell égnie ebben az izzó hitvallásban, amely a bűnösben a megfeszített Krisztust látja, szereti, és el nem hagyja. Ahogy a legkeményebb acél is megolvad a kohó tüzében, éppúgy lágyul meg az ilyen ellenállhatatlan szeretet lángjától a legkeményebb szív is.

Megkérdeztek egyszer egy légiót, aki nagy tapasztalatra tett szert a nagyvárosi, legzüllöttebb bűnözők között, találkozott-e már abszolút reménytelen esettel. Légiósként vonakodott elismerni, hogy vannak ilyenek; azt válaszolta, hogy számos eset igen rettenetes, de alig akad reménytelen. További noszogatásra végül beismerte, hogy egy olyanról tud, amelyet ilyennek lehetne ítélni.

Még ugyanaznap este megkapta a kijózanító “helyre utasítást” ezért a kijelentésért. Egészen véletlenül összetalálkozott az utcán azzal az emberrel, akiről beszélt. Hárompercnyi társalgás elegendő volt, hogy megtörténjék a csoda, a teljes és tartós megtérés!

“Barat Szent Madolna Zsófia életének egy mozzanata megmutatja, hogy milyen kitartással fáradozott ez a szent egy ember lelkéért, s mennyi szenvedést kellett ezzel kapcsolatban elviselnie. Huszonhárom évet áldozott állandó szeretettel egy asszonyra, akit Isten gondviselése az útjába küldött: egy elveszett bárányt, aki a szent segítsége nélkül aligha talált volna vissza a nyájhoz. Soha senki nem tudta, honnét származott Julie, mert minden alkalommal másképp mesélte el élete történetét. Magányos volt azonban, szegény, nehéz természetű és hangulatember. Úgy tartották, nem számítható a normális emberek közé: csalárd, hűtlen, közönséges, az őrületig szenvedélyes. A szent azonban olyan lelket látott benne, akit a Jó Pásztor fellelt a veszélyben, és az ő gondjaira bízott. Úgy vette körül, mint a saját gyermekét, kétszáznál több levelet írt neki, és sokat szenvedett miatta. Rágalom és hálátlanság volt érte a fizetség, de a szent nem tágított, újra és újra megbocsátott, és nem adta fel a reményt... Julie hét évvel a szent halála után hunyt el Isten békéjében.” (Monahan: Barat Szent Madeleine Sophie)

3. BÁTORSÁG A LÉGIÓBAN

Minden hivatás megkövetel egy bizonyos fajta bátorságot, s tudjuk azt, hogy bátorság nélkül gyakorlója hasznavehetetlen. A Légió különösen megkívánja az erkölcsi bátorságot, majd minden munka abból áll, hogy közeledni kell az emberekhez azzal a szándékkal, hogy közelebb vigyük őket Istenhez. Esetenként a munka nehéztelésbe vagy meg nem értésbe ütközik, amely különféle módon jelentkezik, kevésbé halálosan, mint a háború lövedékei, de – mint a tapasztalat mutatja – jóval kevesebben mernek szembenézni vele. Amíg ezrek és ezrek rendíthetetlenül tűrik a golyózáport és a bombák becsapódásait, ad-

dig egy-egy embert is csak nehezen lehet találni, aki nem riadna vissza akárcsak néhány gúnyos megjegyzéstől is, haragos szótól vagy bírálattól, esetleg pár megvető vigyortól. Már a puszta lehetőség is elborzasztja őket. Ők nyilván attól tartanak, hogy üresfejű prédikátoroknak tartják majd őket, akik csak hivalkodnak a vallásossággal.

“Mit gondolhatnak vajon? Mit fognak majd szólni?” Folyton csak ez jár fejükben, ahelyett, hogy az apostoloktól vennének példát, akik hatalmas érdemnek tekintették azt, ha nevetség és gúny tárgyává válhattak Jézus nevében.

Ahol ennek a félénkségnek, amit szemérmesen csak emberi tapintatnak hívnak, nem vetnek gátat, a lelkekért végzett munka igencsak silánnyá válik. Nézz körül és lásd, milyen tragikus is ez. A hívők mindenütt nem hívők, nem katolikusok, vagy éppen megtévedt és hitüktől elfordult katolikusok között élnek. Ezek közül csak mintegy 5%-ot lehet megnyerni az első komoly erőfeszítéssel, mikor is egyénenként felvilágosítják őket a keresztény tanokról. Ők lehetnének aztán azok, akik megtérésükkel újabb megtéréseket készítenének elő. De ilyen erőfeszítések, sajnos nem történnek. A katolikusok szeretnék megtenni, mégse tesznek semmit, mert az emberi tapintat visszatartja őket. Mások másféleképpen nevezik ezt: ésszerűség, az eltérő vélemények tiszteletben tartása, a vállalkozás reménytelensége, a vezető hiánya és még sok más nyomósnak ható érv szerepel szókészletükben, amire hivatkozva tétlenségre kárhoztatják magukat.

Csodatevő Szent Gergelyről mondják, hogy amikor haldoklott, arról érdeklődött a körülötte lévőktől, hogy mennyi hitetlen van a városban. A válasz gyorsan megjött. “Csak tizenhét.” A haldokló püspök elmeditált egy ideig a számszerű közlésen, majd megjegyezte: “A hívők is pontosan ennyien voltak akkor, mikor püspökké választottak itt. A 17 hívő munkájával hitet hozott mindenkinek, tizenhét kivételével! Csodálatos! Az isteni kegyelem még nem merült ki századokon át sem! Hit és bátorság meríteni tudott belőle éppoly szabadon, mint ma. A hit általában nem hiányzik, csak a bátorság.

Felismerve ezt, a légiónak megfontolt kampányba kell fognia az emberi tapintat szellemétől vezérelt tagok működése ellen. Legelsősorban az egészséges fegyelmet kell csatasorba állítani ellene. Másodszor meg kell értetni a légiósokkal, hogy úgy tekintsenek az emberi tapintatra, mint ahogy a katonák a gyávaságra. Meg kell őket tanítani arra, hogy vele szemben is bátran cselekedjenek, s el kell velük fogadtatni azt, hogy a szeretet, a hűség és a fegyelem mit sem ér áldozat és bátorság nélkül.Egy légiós bátorság nélkül! Mit mondhatunk az ilyenről? Csakis azt, amit Szt. Bernát is mondott annak idején. “Micsoda szégyen volna a töviskoszorús fej kényeskedő tagjának lenni!”

“Ha te csak akkor küzdenél, amikor képesnek érzed magad a harcra, hol volna érdemed? Mit számít, ha nincs bátorságod, feltéve, ha úgy viselkedsz, mintha tényleg bátor volnál? Ha még ahhoz is túl fáradtnak érzed magad, hogy akár egy cérnaszálat is felvegyél a földről, ne habozz úgy tenni Jézus iránti szeretetedből, mert nagyobb elismerésben lesz részed, mintha egy sokkal nemesebb cselekedetet hajtottál volna végre lelkesen és buzgón. A bánkódás helyett inkább örülj, ha az Úr érezteti veled gyöngeségedet, így adván neked alkalmat arra, hogy még több lelket válthass meg.” (Lisieux-i Szent Teréz)

4. JELKÉPES TETT

Alapelvnek tekintjük, hogy minden a Légióban végzett munkába a legjobbat kell beleadnunk. Legyen az egyszerű vagy nehéz, mindent Mária lelkiségével kell végeznünk.

Van egy másik fontos említeni való. Nem is kell mondanunk, mekkora erőfeszítést igényel az apostolkodás. A lelkekért való munkálkodásunk során kérdezhetjük-e “Most már elég?”

Ez természetesen főleg a nehéz feladatokra vonatkozik. Ha ilyennel találjuk szemben magunkat, hajlamosak vagyunk túlbecsülni a nehézséget, és előtérbe nyomul tudatunkban a "lehetetlen". Amit azonban lehetetlennek tartunk, az többnyire lehetséges. Minden lehetséges annak, aki szorgalmas és ügyes. Mi azonban beképzeljük, hogy kivitelezhetetlen, holott ez csak a mi hozzáállásunk.

Időnként azonban találkozunk valóban lehetetlen feladatokkal, tehát olyanokkal, amelyek megoldása meghaladja az emberi erőt. Ha csak saját tudásunkra hagyatkozhatnánk, bele sem mennénk ilyen vállalkozásba: értelmetlennek tartanánk, mert a vélt vagy valós nehézség felülmúlhatatlannak látszik. Ez azonban azt jelentené, hogy a ránk váró, fontos munkának háromnegyedéhez hozzá sem fognánk, s ezzel látszatküzdelemmé alacsonyítanánk a kereszténység nagy bátor hadjáratát. A Légió alapszabályzata ezért olyan igyekezetet kíván meg, amelyet minden körülmények között és mindenáron folytatni kell. Ha valamit nem tartunk lehetetlennek, akkor az lehetséges. Ez éppúgy vonatkozik a természetesre, mint a természetfölöttire. Csak ilyen magatartással kerekedhetünk felül a nehézségeken. Sőt még ennél tovább is juthatunk, mert fülünkben cseng az evangélium szava, miszerint "Istennél semmi sem lehetetlen" (Lk 1,37). Ez a hívő válasz Urunk felhívására, hogy hitünk képes legyen hegyeket a tengerbe dönteni. (Mt 21,21).

Lelki értelemben vett hódításra gondolni anélkül, hogy egyidejűleg meg ne erősítenénk saját lelkünket ebben a tántoríthatatlan magatartásban, merő fantáziálás volna.

Mivel a Légió felismerte ezt, legfőbb gondja megerősíteni tagjai hitbeli bátorságát.

"A lehetetlen harminckilenc lépcsőfokra osztható, mindegyik fokot egyenként le lehet győzni"- szokás mondani a Légióban, de ez a szólás csak látszólag ellentmondásos. A gondolat rendkívül értelmes, mert ez képezi az igazi teljesítmény alapját, tömöríti a siker filozófiáját. Ugyanis, ha a lelket megbénítja egy látszólag végrehajthatatlan feladat, akkor megbénul a test is, és semmittevésnek adja át magát. Ilyen körülmények között egyszerűen megoldhatatlan akadály minden nehézség. De ha ilyen "lehetetlenség" előtt állsz – így szól a bölcs mondás -, oszd meg és győzd le. Nem lehet egyetlen ugrással fennteremni a ház tetején, de fel lehet menni a lépcsőn fokról fokra. Éppígy kell eljárnunk minden nehézség esetén: meg kell tennünk az első lépést. Ne gondoljunk előbb a másikra, hanem összpontosítsunk ez elsőre. Ha megtettük, azonnal vagy igen hamar magától fog adódni a második. Tegyük meg akkor a második lépést, s látni fogjuk magunk előtt a harmadikat s utána a következőket, s így tovább. Talán nem is lesz harminckilenc, mint amennyiről szó volt. (Ez a kifejezés ugyanis csak egy ismert angol színdarabra utal, "A harminckilenc lépés"-re). Hamarosan észre fogjuk venni, hogy ezek a látszólag legyőzhetetlen nehézségek új utat nyitnak meg előttünk.

Jegyezzük meg: tennünk kell valamit. Lényegtelen, hogy mekkora a nehézség; az első lépést meg kell tenni. Természetesen e lépés legyen a lehető legcélravezetőbb. Ha azonban ilyen nincs, válasszunk egy kevésbé célravezetőt. Ha ez sem lehetséges, legalább tegyünk egy jelet, amely a kitűzött irányba mutat vagy kapcsolatban áll a kitűzött céllal, még ha nyilvánvalóan nincs is gyakorlati értéke (az ima egyedül nem elég!) Munkakészenlétünknek ezt a jelét nevezi a Légió "jelképes tett"-nek. Tegyük meg ezt a jelet, s a vélt nehézségek szét fognak oszlani. Azonban az erőnket meghaladó, valódi nehézségek ellen a hit szellemében kell felvennünk a harcot.

A következmény talán olyan lesz, mint Jerikó falainak lerombolása.

"Amikor hetedik alkalommal a papok megfújták a harsonákat, Józsue pedig így szólt a néphez: Törjetek ki csatakiáltásban. Mert az Úr nektek adta a várost." A harsonákat megfújták. Amikor a nép meghallotta a harsonazengést, hatalmas csatakiáltásban tört ki, s a fal-

ak leomlottak. A nép nyomban megrohanta a várost – ki-ki ahol éppen volt -, és bevették.” (Józs 6,16-20).

5. AKTÍV TEVÉKENYSÉGET KELL KIFEJTENI

Szellem nélkül a Légió is csak lélektelen test volna. A tagjait oly nagy mértékben átalakítani képes légiós szellem nincs benne a levegőben, nem lehet egyszerűen beszippantani. Nem! Ez az életet meghatározó szellem a kegyelem eredménye, melyet fáradozásainkért kapunk ajándékba. Annak a függvénye, hogy milyen mértékű munkát végez, és hogyan hajtja azt végre a légiós. Ha nem fejtünk ki erőfeszítést, a szellem lángja csak takarékon ég, sőt talán ki is alszik.

Három okra vezethető vissza, miért próbálnak meg kitérni az igazi tevékenység elől, és adnak a tagoknak jelentéktelen munkát: (a) idegenkedés a nehéznek tartott munka felvállalásától; (b) a tennivalók észre nem vétele, bár temérdek akad még a legkisebb településen is; (c) főleg az elutasítástól és a kritikától való félelem. Helyénvaló tehát a figyelmeztetés: a Légió rendszere arra való, hogy ellenőrizzen egy fontos, aktív tevékenységet. Nincs joguk felállítani ezt a rendszert, ha a munkavégzés nem megfelelő. Az a hadsereg, amely vonakodik a harctól, nem érdemli meg, hogy hadseregnek nevezzék. S ha egy Praesidium nem fejt ki valamilyen formában aktív munkát, akkor tagjai sem nevezhetik magukat jogosan Mária légiósainak. Ismételten kijelentjük, hogy az imagyakorlatok nem elégségesek a légiósok aktív munkavégzési kötelezettségéhez.

Egy tétlen Praesidium nemcsak az erőteljes apostoli munkavégzésre példát adó légiós céloknak mond ellen, hanem elkövet még egy igazságtalanságot is a Légióval szemben: azt a benyomást kelti, mintha a Légió alkalmatlan volna bizonyos feladatokra, holott a valóságban a Légió – alkalmassága ellenére – nem is foglalkozik ezekkel a feladatokkal.

6. A PRAESIDIUM ELLENŐRZI A MUNKÁT

A Praesidium osztja ki a feladatokat. Nem a tagok döntik el szabadon, hogy egy számukra alkalmasnak tűnő munkához hozzáfogjanak-e a Légió nevében. Nem szabad azonban olyan mereven értelmezni ezt az előírást, hogy az egyik tag elbátortalanodjon valami jót megtenni akkor, ha erre lehetőség kínálkozik. Ellenkezőleg! A légiósnak tudnia kell, hogy bizonyos fokig mindig szolgálatban van. Ha véletlenül feladatot fedez fel, szóba kell hoznia, és jelentést kell róla tenni a következő összejövetelen. Ha a Praesidium elfogadja, akkor légiós munkának kell tekinteni. A Praesidiumnak azonban igen óvatosnak kell lennie ilyen dolgokban. Vannak nagyon jó szándékú emberek, akik természetüknél fogva hajlamosak arra, hogy mindent megtegyenek, csak azt nem, ami szükséges. Ezer dologba belekezdenek ahelyett, hogy megmaradnának a részűkre kijelölt munka mellett. Ezek az emberek többet ártanak, mint használnak, s ha nem tartjuk vissza őket, hamarosan aláássák a Légió fegyelmét.

A légiós számadással tartozik a Praesidiumnak, hisz küldötte annak: határozott megbízatással küldik ki, majd visszatér, hogy jelentést tegyen feladata végrehajtásáról. Ha megszűnik ez a kötelessége, hamarosan nem fogják elvégezni a munkát, vagy az illető veszélybe fogja sodorni a Légiót. Amennyiben nagy bajjal jár az ilyen önhatalmú cselekvés, a Légiót hibáztatják, noha épp a légiós szabályok meg nem tartása vezetett oda.

Ha különösen buzgó légiósok arról panaszkodnak, hogy jó szándékú erőfeszítéseiket

korlátozza a sok előírás, a fentiek alapján kell megmagyarázni nekik a dolgot. Gondoskodni kell azonban arról is, hogy az ilyesfajta panasz ne legyen jogos. A fegyelem elsősorban az emberek ösztönzését szolgálja, nem pedig fékezésüket. Persze adódnak emberek, akik tekintély címszó alatt semmi egyebet nem tudnak elképzelni, minthogy nemet mondjanak, és tilalmakat osztogassanak.

7. A PÁROS LÁTOGATÁS A LÉGIÓS FEGYELEM BIZTOSÍTÉKA

A házakat párosával kell látogatni. A Légió hármas célt követ ezzel az előírással: – Először is biztosítja a légiósok védelmét. Általában nem az utcán, hanem a felkeresett lakásokban szükséges ez az elővigyázatosság. Másodszor hozzásegít a kölcsönös bátorításhoz. Támaszt jelent a nehéz feladatoknál és a hűvös fogadtatásban részesítő házak felkeresésekor. Kettesével ugyanis könnyebben győzhető le az emberektől való félelem vagy a saját bátortalanság. Harmadszor fegyelmi biztosítékot jelent a munka során. Biztosítja a pontosságot és a megbízhatóságot a feladatul kapott látogatás végrehajtásában. Az ember magára hagyva bizony könnyen megváltoztatná az időpontot, vagy elhalasztaná a heti látogatást. Fáradtság, rossz idő, a kellemetlen találkozással szembeni ellenszenv mindig lazításhoz vezethet, hacsak nem kell a másikkal történt megállapodáshoz igazodni. Az eredmény azután rendszertelen, pontatlan látogatás, amely nem hoz eredményt, s idővel abba is marad.

Ha a légiós nem tartja be partnerével a megbeszélt időpontot, akkor a következő szabály érvényes: Ha kórházi látogatásról vagy kockázattal nyilvánvalóan nem járó látogatásról van szó, a légiós mehet egyedül is. Ha azonban olyan feladatról van szó, amely során a légiós nehéz helyzetbe kerülhet, avagy rossz hírű negyedbe kell mennie, akkor el kell tekintenie a látogatástól. Természetesen kivételt jelent az engedélyezett egyedüli látogatás. Ha valamelyik légiós ismételten nem tartja be a megbeszélt időpontot, akkor a Praesidiumnak komoly kötelességmulasztásként kell ezt kezelnie.

A látogatások páros végzésére vonatkozó előírás nem azt jelenti, hogy a két légiós csak közösen beszélhet valakivel. Kórházban például egész rendjén való, sőt a legjobb, ha a légiósok elválnak egymástól a kórteremben, és külön-külön fordulnak egy-egy beteghez.

8. A LÉGIÓS MUNKA BIZALMI ÜGY, ÉS ANNAK IS KELL MARADNIA

A Légió óvakodjék attól, hogy a túlbuzgó szociális reformemberek kihasználják. A Légió tevékenysége, lényegéből adódóan csendben végzett munka. Magánál a légiósnál kezdődik, az ő szívében kell növekednie a buzgalomnak és a szeretetnek. Másokkal közvetlen, személyes és állandó kapcsolatot tartanak fenn, s ezáltal kitartóan azon fáradoznak, hogy az egész lakosság lelki életét magasabb szintre emeljék. Ez pedig csendben, feltűnés nélkül és tapintatosan történik. A Légiónak nem annyira a durva visszásságok leküzdése a célja, hanem sokkal inkább, hogy katolikus érzülettel hassa át az emberek gondolkodásmódját. Így magától pusztul el a rossz, mivel nem kap táptalajt. A Légió azt tekinti igazi győzelemnek, ha az emberek fokozatosan, – néha ugyan lassan – erős katolikus hitre és igaz katolikus magatartásra jutnak.

Szigorúan ügyelni kell a légiós látogatások bizalmi jellegének megőrzésére. Ez viszont nem fog sikerülni akkor, ha a légiósok olyan hírbe kerülnek, hogy ki akarják szimatolni a visszásságokat, hogy azután nyilvánosságra hozhassák őket. Ez esetben kétkedéssel fogadnák a légiósok házaknál tett látogatásait és minden egyéb vállalkozásukat. Ahelyett, hogy barátnak tekintenék őket, akikben meg lehet bízni, olyan gyanúba kerülnének, mintha szervezetük kémjei volnának. Nyilvánvalóan rossz néven vennék látogatásukat, s

ez aztán mindenféle hasznos légiós tevékenység végét jelentené.

A felelős légiósoknak nagy gonddal kell ügyelniük arra, hogy ne történhessék visszaélés a Légió nevével olyan célokra, amelyek önmagukban véve ugyan jók, de a Légió szokásos munkamódszereivel semmi közös vonásuk sincs. Korunk legszörnyűbb bajainak leküzdésére léteznek különféle szervezetek. Ha szükséges, forduljanak a légiósok ezekhez az egyesületekhez, és támogassák őket magánemberként; a Légió azonban maradjon mindig hű hagyományához és munkamódszereihez.

9. KÍVÁNATOS, HOGY MINDEN AJTÓN BEKOPOGTASSANAK

A légiós látogatások során, ha lehet, ajtóról ajtóra kell járni, tekintet nélkül arra, milyen emberek laknak ott. Ha az emberek azt érzik, épp őket szemelték ki, sértésnek foghatják fel a dolgot.

Még a nem katolikusok ajtaja előtt sem szabad egyszerűen elmenni, hacsak nyomós indok nem szól ellene. A nem katolikusok felé nem szabad vitatkozó szellemmel közeledni, hanem mindenféleképpen meg kell próbálni megnyerni barátságukat. Ha megmondjuk nekik, hogy felkeresünk minden házat az ott lakók megismerése céljából, akkor bizonyára barátságosan fognak fogadni bennünket sok nem katolikus családban is. Olyan körülmény ez, amelyet Isten talán kihasznál arra, hogy kegyelmét árassza azokra a “más akolból való juhokra”, akiket oly szívesen látna a saját nyájában. Az apostoli lelkületű katolikusokkal kialakított baráti kapcsolat lerombolhat sok előítéletet, és a katolikusok elismerése maga után vonhatja a katolikus hit elismerését is. “Ezek a mások” talán többet akarnak hallani a hitről, talán érdeklődnek vallásos könyvek iránt, s mindezekből még nagyobb dolgokhoz vezethet.

10. TILOS AZ ANYAGI TÁMOGATÁS

Anyagi segítséget nem szabad nyújtani, még a legkisebb mértékben sem. A tapasztalat azt mutatja, hogy meg kell itt említeni a használt ruhákat is, amelyekre éppúgy vonatkozik ez az előírás.

A Légió ezzel a tilalommal semmiképp sem akarja alábecsülni a jótékonykodást, mint olyat. Csak azt jelenti ki, hogy nem egyeztethető össze a légiós szolgálattal. Jó ügy a szegényeken segíteni. Ha pedig ezt valaki vallási okból teszi, nagyszerű dolog. Sok nagy társulat célkitűzéseinek ez az alapja, főleg a Páli Szent Vincéről elnevezett társulatnak. Az ő példájuknak és szellemüknek oly sokat köszönhet a Légió, hogy elmondható, ebből a társulatból nőtt ki. A Légió feladata azonban más. Működésének alapelve az, hogy minden egyes embernek lelki segítséget nyújtson. A gyakorlatban ez nem egyeztethető össze az anyagi támogatással, mégpedig több okból. Ilyenek például a következők:

a) Azok az emberek, akiknek nincs szüksége anyagi segítségre, többnyire elutasítják egy karitatív célú szervezet látogatását. Attól tartanak, hogy a szomszédok azt hiszik, pénzbeli támogatást kapnak. Ha egy Praesidium jótékonysági egyesület hírébe kerül, munkaterülete hamarosan igen be fog szűkülni. Az anyagi segítség más egyesületek számára kaput nyitó kulcs lehet. A Légió számára azonban azt a kulcsot jelenti, amellyel saját magát kizárja.

b) Azok az emberek, akik támogatást remélnek, és nem kapnak, meg vannak sértve, és elzárkóznak a légiósok befolyása elől.

c) Még a rászorulók esetében sem ér el célt vallási tekintetben a Légió, ha anyagilag támogatja őket. Meg kell ezt hagynia azoknak a közösségeknek, amelyeknek ez a tulajdonképpeni feladata. Ők meg is kapják hozzá a különleges kegyelmet. A légiósok bizonyára nem részesülnek ebben a kegyelemben, mert ha anyagi támogatást nyújtanak, vétenek a szabályzat ellen. Az a Praesidium, amely elköveti ezt a hibát, hamarosan komoly nehézségekbe jut, és csak gondot fog jelenteni a Légiónak.

Néhány légiós talán közbeveti, hogy minden ember köteles pénzügyi lehetőségeinek megfelelően támogatni a többieket; talán nyomósan bizonygatják is, hogy nem légiósokként, hanem magánemberként akarnak így tenni. Ha a mélyére nézünk ennek az állításnak, hamar észrevesszük, ez a kétfelé hajló magatartás milyen elkerülhetetlen bonyodalmakkal jár. Tételezzük fel azt az általános esetet, hogy valaki nem volt hozzászokva az alamizsna adásához, mielőtt belépett a Légióba. Légiós útjai során most olyan emberekre akad, akik véleménye szerint valamilyen tekintetben segítségre szorulnak. A hivatalos légiós látogatáskor visszatartja magát, s nem ad nekik semmit, de egy pár nap múlva újra elmegy "privát", és ad valami támogatást. Természetesen vét a Légió előírása ellen azzal, hogy anyagi segítséget nyújt, és ez a kettős látogatás bizonyos zűrzavart idéz elő. Először légiósként látogatott oda, a szükségről légiósként szerzett tudomást. A megajándékozottak is légiósként ismerik, és bizonyára nem akarnak részt venni ebben a bonyodalomban. Az ő szemükben úgy tűnik, a támogatást egyszerűen a Légiótól kapták, és a Légió igazat is ad nekik.

Ne feledjük: ha anyagi segítségről van szó, egyetlen tag engedetlensége vagy nem okos viselkedése veszélyezteti az egész Praesidiumot. Igen gyorsan az alamizsnaosztogató hírébe kerülhet. Nem szükséges ehhez száz és száz példa, elég néhány is.

Ha egy légiósnak annyira szívügye az anyagi segítés egy bizonyos esetben, miért nem kíméli meg a Légiót minden kellemetlenségtől, és miért nem juttatja el támogatását névtelenül egy barát vagy egy arra illetékes egyesület útján? Ha ez visszásnak tűnne neki, az adott körülmények között azt jelentené, hogy jótettéért mégiscsak a földi és nem a mennyei jutalmat várja.

A légiósok sohasem szemlélhetik közömbösen a szegénységet és a szükséget, amelybe látogatásaik során botlanak. Tudomására kell hozniuk a megfelelő szervezeteknek, amelyek segítséget tudnak nyújtani a szóban forgó esetben. Ha a segítségnyújtás igyekezete mégis csődöt mondana, akkor sem szabad a Légiónak más helyébe beugrania. Az anyagi segítés nem feladata, s elképzelhetetlen, hogy egy modem társadalmi berendezkedésben nincs egyetlen ember, egyetlen hivatal, aki segítene, ha valóban rászorulókról van szó.

"Kétségtelenül Istennek tetsző az az együttérzés, amit a szegényekkel szemben tanúsítunk, amikor szükségüket enyhítjük. De ki tagadhatná, hogy az embereket megtanítani és meggyőzni akaró buzgalom és fáradozás magasabb rendű? Általa ugyanis nem e világ múló javaival ajándékozzuk meg az embereket, hanem örök életű kincsekkel." (X. Szent Piusz: "Acerbo nimis" kezdetű enciklika, 1905. ápr. 15.)

Tapasztalatból tudjuk, hogy lehet túlságosan szigorúan is értelmezni ezt az előírást. Nyomatékkal utalunk ezért arra, hogy a szeretetszolgálat nem jelent anyagi segítséget. Ellenkezőleg: ajánlott, mert elhárítja azt a szemrehányást, miszerint a légiósok csak a vallásról való beszélgetésre korlátozzák magukat, azonban az emberek szüksége hidegen hagyja őket. Szeretettel és segítőkészséggel kell bebizonyítaniuk a légiósoknak őszinteségüket a számukra megengedett formában.

11. PÉNZGYŰJTÉS

A légiós látogatások pénzgyűjtési célra való rendszeres kiaknázása ugyanabba a kategóriába tartozik, mint az anyagi támogatás nyújtása, s ezért éppúgy tilos.

Az ilyen eljárás ugyan pénzhez juttatná a Légiót, sohasem teremtené meg azonban azt a légkört, amely ahhoz szükséges, hogy lelki értelemben jót tudjunk tenni: tipikus példája volna annak a gondolkodásmódnak, amelyet a mondás így jellemez: “kicsiben okos, nagyban ostoba.”

12. A LÉGIÓBAN NINCS HELYE A POLITIKÁNAK

Egyetlen légiós csoport sem engedheti meg magának, hogy befolyását vagy helyiségeit bármilyen politikai cél szolgálatába állítsák, avagy politikai párt támogatására használják fel.

13. MEG KELL TALÁLNI A LELKEKET ÉS BESZÉLNI KELL MINDENKIVEL

Minden vallásos működés magva az a szándék, hogy elérjenek minden egyes embert. Az apostolkodásnak ki kell terjednie mindenkire, nemcsak a langyosakra, nemcsak a hű hívekre, nemcsak a szegényekre és alacsony sorban élőkre, hanem MINDENKIRE.

Különösen fontos, hogy a vallási hanyagság visszataszító jelenségei se riasszák meg a légiót. Nincs az a minden tekintetben elhagyatott, reményét vesztett ember, akiben légiósok hite, bátorsága és kitartása ne jutna eredményre. Másrészt a Légiónak nem szabad kizárólag a nehéz esetekre irányítania figyelmét, mert ez küldetésének elviselhetetlen beszűkítését jelentené. Különös vonzóereje van az elveszett vagy a tolvaj kezébe került bárány felkutatásának. Ettől függetlenül a légiós nem mehet el vakon ama tény mellett, hogy nyitva áll számára egy még sokkal nagyobb munkaterület: ösztönző erővel kell bírnia mindazon sokak felé, akiket Isten ugyancsak szentségre hívott, de ezek megelégednek vallási kötelességeik minimális teljesítésével. Természetesen hosszú ideig kell látogatniuk azokat az embereket, akik megelégszenek azzal, hogy éppen csak teljesítik vallási kötelességeiket: ezeket nagyobb buzgalomra és több imádkozásra kell serkenteni, s ehhez sok türelemre van szükség. Azonban Pater Faber azt mondja: “Egy szent felér, egy millió átlagkatolikussal.” Szent Teréz pedig azt állítja: “Istennek jobban tetszik az az ember, aki ugyan még nem szent, de szentségre törekszik, mint azok az ezrek, akik élik megszokott életüket.” Hát nem csodálatos dolog, hogy segíthetünk megtenni az első lépést azoknak, akik letértek a helyes útról?

14. NINCS MENTHETETLENÜL ROSSZ VAGY TÚLZOTTAN JÓ

A látogatások során utunkba kerülő emberek közül egyet sem hagyhatunk ugyanazon a nívón, ahogyan találtuk. Senki sem olyan jó, hogy még egy nagy lépéssel ne lehetne közelebb vezetni Istenhez. Gyakran találkoznak a légiósok náluknál sokkal szentebb emberekkel; azonban nem szabad kételkedniük abban, hogy még ezekkel is sok jót tehetnek. Új ösztönzéseket adhatnak nekik, új imádkozási formát. Talán egy külső formáiban megmerevedett vallásosságból ragadhatják ki őket, és új lendületet adhatnak nekik. Szívélyes apostolkodásuk bizonyára nem téveszt célt. A légiósoknak ezért öntudatosan kell folytatniuk tevékenységüket akár szentekről, akár bűnösökről van szó, hiszen tudják, nem saját lelki szegénységükben állnak ott, hanem Mária légiójának képviselőiként, “egyesülve papjaikkal, püspökeikkel, a pápával, Krisztussal” (XI. Piusz: “Ubi arcano kezdetű enciklika.)

15. A TÉTOVA APOSTOLKODÁS NEM SOKAT ÉR

Minden egyes esetben igazán határozott és komoly eredményre kell törekedni. Ha lehet, tegyünk sok jót sok emberrel. Ha ez nem lehetséges, tegyünk sok jót kevés emberrel; azonban sohasem elégedhetünk meg azzal, hogy sok emberrel kevés jót teszünk. Ezt az utóbbi utat választó légiós hibát követ el már azzal, hogy elvégzettnek tekint egy olyan munkát, amely a Légió véleménye szerint még meg sem kezdődött. Ezzel visszatart másokat a szóban forgó munka megkezdésétől. Más veszélyt rejt magában az a tény, hogy az elbátortalanodás pillanatában a sok embernek tett kevés jó úgy tűnik fel, mintha valójában senkivel sem tettünk volna semmi jót. Az alkalmatlanságnak ez az érzése arra késztetheti a légióst, hogy lemondjon tagságáról.

16. A BEFOLYÁS SIKERÉNEK TITKA A SZERETET

Ki kell hangsúlyozni, hogy a valóban jó és sok jó csak akkor érhető el, ha a légiósok barátságot kötnek a felkeresett emberekkel. Ha más utat választanak, csak kevés jót vagy lényegtelen eredményt fognak elérni. Főleg akkor kell ezt szem előtt tartani, amikor a látogatások a Jézus szent Szívének történő családfelajánlást avagy a bibliaapostolkodást célozzák. Mindkettő kitűnő dolog, és sok áldást hoz, de a tulajdonképpeni cél más. Ha a családlátogatások hatására igen gyorsan következik be a Jézus szent Szívének történő családfelajánlás, és az nem folytatódik a Légió szemében, csak kis részét jelenti annak a termésnek, ami lehetett volna. A sok és elhúzódó családlátogatás persze azt jelzi, hogy a légiós pár csak lassan halad előre. Ezért van szükség sok légiósra, és sok Praesidiumra.

17. A LÉGIÓS MINDEN EMBERBEN KRISZTUST LÁTJA ÉS KRISZTUSNAK SZOLGÁL

A légiós látogatásokat sehol és semmikor nem jellemezheti a puszta “emberiesség” lelkülete vagy a szerencsétlenek iránt érzett szánalom. “Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek” (Mt 25,40). Ezeket a szavakat a légiósnak is szívébe kell vésnie. Felebarátjában, tehát minden emberben különbség nélkül magát Urunkat kell látnia, és úgy szolgálni Neki, amint megilleti. Minden embert ebben az új fényben kell szemlélnie: a gonoszt, a hálátlant, a butát, a szenvedőt, az elhagyatottat, a kitaszítottat, sőt azt is, aki természettől fogva egészen ellenszenves neki. Ezek az emberek mind Krisztus legkisebb testvérei, s Jézus szavai értelmében alázatos szolgálattal és tisztelettel kell körülvenni őket.

A légiósnak mindig szem előtt kell tartania, hogy nem feletteként jön az alattvalóhoz, sem úgy, mint egyenrangú fél, hanem mint alattvaló az elöljárójához. E szemlélet hiányában tevékenysége atyáskodóvá válik. Az így viselkedő látogató sem természet fölötti, sem természetes vonalon nem fog semmit sem elérni, csak megtűrik, ha ajándékot hoz. Ha azonban barátságos és értelmes, az ajtón szerényen kopogtatva kér bebocsátást, örömmel fogadják még ajándék nélkül is, s hamarosan baráti szálak fűzik a meglátogatottakhoz. A légiósoknak mindig arra kell gondolniuk: ha öltözetük vagy modoruk nem elég szerény, ez sorompót állít közéje és a meglátogatottak közé, amit azután még kiváló képességekkel már nem lehet megszüntetni.

18. A LÉGIÓS ÁLTAL MÁRIA SAJÁT FIÁT SZERETI ÉS VESZI KÖRÜL GONDOSKODÁSÁVAL

“Megnyertük a jóindulatukat!” – ezekkel a szavakkal summázta egy légiós egy kellemetlen és nehéz látogatás végső eredményét. E szavak igen szépen kifejezésre juttatják a Légió egész munkamódszerét. Ahhoz, hogy elnyerjük az elismerést, előbb nekünk kell megmutatnunk a meglátogatottak iránti szeretetünket. Ha valóban befolyást akarunk gyakorolni rájuk, nincs más lehetőség, más diplomácia, más kulcs. Szent Ágoston így fogalmazza meg ugyanezt a gondolatot: “Szeress, és tégy, amit akarsz!”

Chesterton angol író az Assisi Szent Ferenc életéről szóló művének egyik legszebb fejezetében a következőképpen utal erre az alapvető keresztény alapelvre: “Szent Ferenc csak Isten képmását látta, megsokszorozva, de sohasem egyhangúan. Számára az ember mindig ember maradt, éppoly kevéssé tűnt el egy zsúfolt tömegben, mint egy sivatagban. Tisztelt minden embert, s ez azt jelenti, hogy nemcsak szerette, hanem tisztelte is őket. Rendkívüli személyes vonzerejét az adta, hogy aki csak belepillantott izzó, barna szemébe – a pápától a koldusig, a sátrában trónoló szíriai szultántól a legutolsó rablóig – bizonyos volt afelől, hogy Francisco Bernardone igazi érdeklődést tanúsít őiránta és az ő saját, lelki élete iránt; hogy értékeli, és komolyan veszi.” (G. K. Chesterton: Assisi Szent Ferenc, 87. old.)

De lehet-e parancsra így szeretni? Igen, ha minden emberben, akivel találkozunk, Krisztust látjuk. Ez a gondolat elég a szeretet felszításához. Továbbá az is bizonyos, hogy Mária azt akarja, tanúsítsunk a Titokzatos Testben tovább élő Fia iránt épp oly szeretetet, mint amivel ő vette körül a földön. Ebben a segítségére lesz a légiósainak. Ha csak a szeretet egyetlen szikrája, a puszta készség, hogy szeressenek, megvan bennük, Mária lángoló tűzzé lobbantja ezt a szikrát.

19. A SZERÉNY, UDVARIAS LÉGIÓS ELŐTT MEGNYÍLIK MINDEN AJTÓ

Aki még nem tett látogatást házaknál, fél az “első látogatástól”, azonban ha a légiós – akár új, akár tapasztalt – szívébe véste az előző szakaszban elmondottakat, rendelkezik már egyfajta belépőjeggyel minden házhoz.

A légiósnak csak a lakástulajdonos engedélyével van joga belépni a házba. Úgyszólván kalapunkat a kezünkben tartva és igen tisztelettudóan kell bebocsátást kérnünk, mintha csak ezen világ nagyjainak palotáiba akarnánk belépni. Ha ismertetjük látogatásunk okát, és szerényen kérjük, engedjenek be, többnyire nagyra nyitják az ajtót, és betessékelnek. A légiósoknak természetesen gondolniuk kell arra, hogy nem előadás tartása vagy tömény telen kérdés feltevése végett vannak ott, hanem hogy elhintsenek egy magot, amely megteremti a bizalom légkörét, amely kinyit minden zsilipet, mely által valóban megismerhetik és befolyásolhatják a meglátogatottat.

Azt mondják, a keresztény szeretetben az a legszebb, hogy megértjük a másikat. Semmire sincs olyan nagy szükség ebben a szomorú világban, mint épp erre az ajándékra. “Úgy tűnik, minden ember szenved attól, hogy nem törődik vele senki. Boldogtalanok, hogy senki sem foglalkozik velük, senki sem akarja meghallgatni, amit olyan szivesen elmondanának.” (Duhamel)

A kezdeti nehézségeket nem szabad tragikusan felfogni. Még akkor is szelíd alázatosságot kell tanúsítania a légiósnak, ha valaki szánt szándékkal durva hozzájuk. Ha így viselkednek, a durvaság hamarosan szégyenkezésbe fog átcsapni, és bizonyos idő múlva

meghozza az eredményt is.

Jó alkalom a beszélgetés megkezdéséhez, ha a gyermekek iránt érdeklődnek. Megkérdezhetik, mit tudnak a hitről, részesültek-e már szentségekben. A felnőttek bizonyára zokon vennék, ha rövid ismeretség után máris ilyen kérdéseket tennének fel nekik. Azonban ha a gyermekek felől közelítjük meg a szülőket, néhány dolgot egészen hatásosan tudomásukra hozhatunk.

Távozáskor úgyszólván nyitva kell maradnia az ajtónak a következő alkalomra. Búcsúzáskor egészen természetesnek hangzik az észrevétel, miszerint az illető jól érezte magát, és szívesen eljönne a következő héten is. Ezzel már elő is készítette a következő látogatást.

20. LÁTOGATÁS INTÉZMÉNYEKBEN

Az intézményekben látogatást tevő légiósoknak gondolniuk kell arra, hogy ott csak megtűrt személyek, éppúgy vendégek, mint egy magánházban. Az intézmény vezetősége bizonyos fokig mindig bizalmatlan a látogatókkal szemben, akik felebaráti szeretetből jönnek a betegekhez, de többnyire elfeledkeznek arról, hogy tekintettel legyenek az alkalmazottakra és a házirendre. Márpedig a légiósok ebben sohasem véthetnek. A látogatásokat ne tegyék alkalmatlan időben, ne vigyenek a betegeknek sem orvosságokat, sem egyéb tiltott dolgot, és sohasem állhatnak valamely fél pártjára az intézményen belül felmerülő vitás kérdésekben. Akadnak mindig emberek, akik azt állítják, rosszul bánik velük a személyzet vagy a többi beteg. Nem a légiós feladata azonban, hogy ebbe beleavatkozzék, még akkor sem, ha a betegnek igaza van. A panaszokat természetesen megértéssel kell végighallgatniuk, és igyekezni kell megnyugtatni a gondozottakat, de ezzel rendszerint lezártnak kell tekinteni az ügyet. Ha a visszásságok mégis felzaklatnák a légiót, van egy biztonsági szelep: tárgyalják meg az egész ügyet a Praesidiumban. A Praesidium minden tekintetben megvizsgálja a körülményeket, és eldönti, hogy be kell-e avatkozni, és ha igen, milyen módon.

21. A LÉGIÓSNAK NEM SZABAD ÍTÉLKEZNIE

Nemcsak a légiós modorát, hanem – ami még fontosabb – belső gondolkodásmódját is a másik ember tapintatos tiszteletének kell jellemeznie. Nem egyeztethető össze légiós küldetésével, hogy bíróként ítélkezzen embertestvére fölött, avagy saját gondolkodás és cselekvésmódját állítsa mércéül minden dologban, amihez a többieknek kell igazodniuk. Sohasem feltételezheti, hogy az emberek rosszak, mert mások, mint ő, mert nem akarják beereszteni, mert elutasítják.

Sok olyan ember van, akiknek a viselkedése kritikára ad okot, de nem a légiós dolga kritikát gyakorolni. Túl gyakran történik meg a szentekhez hasonló emberekkel, hogy igazságtalanul vádolják őket. Mások meg helytelen életet élnek, tele súlyos félrelépéssel. Azonban egyedül Isten lát bele az ember szívébe, és tudja megítélni az igazi valóságot. Gratrynak igaza van, amikor azt állítja: “Sokaknak még a legprimitívebb nevelésben sem volt részük. Nem szállt rájuk semmiféle erkölcsi örökség, s talán helytelen alapelvek és rossz példa volt az egyetlen táplálékuk, amit erre a nehéz életútra kaptak. Senkitől sem kérhető számon olyasmi, amit nem kapott meg előzőleg.”

Azonban vannak olyanok is sokan, akik dicsekednek gazdagságukkal, és semmiről sem akarnak lemondani életükben. Manapság megvető szavakkal szokás illetni ezeket az embereket. A légiós azonban az ő esetükben sem ítélkezhet. Mindig fennáll a lehetőség,

hogy ezek az emberek Nikodémushoz hasonlítanak, aki éjszaka titokban jött Jézushoz, sokat tett érte, sok barátot nyert meg számára, őszintén szerette, s végül része lehetett abban a kiváltságban, hogy ott lehetett az Úr sírba tételénél.

A légiósok sohasem játszhatják a bíró vagy a kritikus szerepét. Kérdezzék meg mindig maguktól, vajon hogyan tekintene Mária gyengéd szemeivel ezekre a körülményekre és emberekre. Azután pedig próbáljanak meg úgy cselekedni, ahogy Ő tenne a helyükben.

Edel Quinn szokása az volt, hogy sohasem kifogásolt semmit, amíg az ügyet rá nem bízta a Boldogságos Szűzre.

22. AZ ELLENSÉGES KRITIKA KEZELÉSE

Sokszor történt említés e könyvben arról, milyen bénítóan hat az elutasító kritikától való félelem még a legjobb szándékú emberekre is. Ennélfogva segítségünkre lehet a következő megfontolás: A Légió egyik fő és legszebb eredményeket hozó célja, hogy magas gondolkodás- és cselekvésbeli mércét állítson fel. Maguk a légiósok is azon igyekeznek, hogy apostoli életet éljenek, s ezzel jó példát adjanak a világi híveknek a keresztény életre. Az a furcsa hajlam, mely minden imponáló dolognak az utánzására készteti az embereket saját természetük ellenére, újabb embereket is megmozgat, hogy többé-kevésbé megközelítsék ezt a példát. Ha sokan igyekeznek erre nyíltan és tiszta szívből, akkor ez annak a jele, hogy a példa bizonnyal jó volt. Más, gyakoribb jel azonban az is, hogy a példa ellenállásba ütközik. A példa ugyanis tiltakozás az alacsony szintű gondolkodás ellen. Tüske a közvélemény lelkiismeretében, s mint minden tüskére, egészséges reakció következik: elégedetlenség és tiltakozás, melyet hamarosan felfelé irányuló fejlődés követ. Ha azonban semmiféle reakció sem áll be, az csak azt bizonyítja, hogy az adott példa nem bizonyult hatásosnak.

Nem szabad tehát azonnal elveszteni a nyugalmunkat, ha a légiós tevékenységet kritizálják, feltéve, hogy nem saját hibánk az okozója. Tartsunk szem előtt még egy fontos szempontot, amelynek minden apostoli munkát irányítania kell: “Az embereket csak szeretettel és kedvességgel, nyugodt, tapintatos példaadással nyerhetjük meg, amely nem alázza meg és nem kényszeríti őket, hogy beadják a derekukat. Nem kedvelik ugyanis, hogy olyan ember támad rájuk, akinek semmi más nem forog az eszében, csak hogy felülkerekedjék rajtuk.” (Giosue Borsi)

23. SOHA NE VESZÍTSÜK EL BÁTORSÁGUNKAT !

Meglehet, hogy a legnagyobb odaadással és hősies kitartással folytatott munka mégsem hozza meg a várt eredményt. A légiósok nem a látható eredményeket tartják ugyan szem előtt, de mégsem lenne jó, ha a reménytelenség érzésével végeznék munkájukat. Vigaszt és erőt kell, hogy adjon nekik az a tudat, hogy egyetlen bűn megakadályozásával már végtelenül sokat tettek. Ez a gondolat sarkallja őket még komolyabb erőfeszítésre. Ez az egy bűn ugyanis mérhetetlen sok rosszat jelentett volna, és áldatlan következmények egész sorát vonta volna maga után. “Egy mégoly csekély tömeg is szerepet játszik a világmindenség egyensúlyában. Így, Uram, csak a Te értelmed tudhatja és mérheti fel, hogy kis tollam finom mozgása a papíron kapcsolatban áll a szférák mozgásával, hozzájárul, és részét alkotja. Ugyanez vonatkozik a gondolati világra. A gondolatok élnek, bonyolult kalandjaik vannak saját világukban, mely világ felmérhetetlenül magasabb szintű az anyagi világnál. Egységes és zárt, a távolsága, teljessége és nagyszerű sokrétűsége ellenére. Ami

az anyagi és a szellemi világra érvényes, az vonatkozik a sokkal magasabb rendű erkölcsi világra is." (Giosue Borsi) Minden bűn zavarja e világ egyensúlyát. Árt minden egyes ember lelkének. Néha felismerhető a lánc első szeme: amikor egyik ember bűnre csábítja a másikat. De akár látható, akár láthatatlan, egyik bűn maga után vonja a másikat, s fordítva: valamely bűn megakadályozása elejét veszi a következőnek. S ha megakadályoztuk a másodikat, nemde megelőztük a harmadikat és így tovább a végtelenségig, mígnem a lánc körüléri az egész világot és az idők folyamát. Túlzás-e akkor azt mondani, hogy minden megtért bűnös egy kiváló sereget képvisel, akik őutána menetelnek az ég felé?

A legnagyobb fáradozás – sőt egy egész élet munkája – igazolást nyerne, ha egy súlyos bűn megelőzéséről volna szó. Ez ugyanis még több kegyelmet nyújt minden léleknek. Így történhet meg, hogy egyetlen bűn megakadályozása döntő pillanattá, valami felfelé törekvő fejlődés kezdetévé válik, amely idővel egy egész népet képes átformálni az istentelen életről az erényesre.

24. A KERESZT A REMÉNYSÉG JELE

Az elbátortalanodás fő veszélyét nem az jelenti, hogy ellenállnak azok az erők, – legyenek bármily erősek is – melyek ellen a Légió harcol. Sokkal inkább jelent veszélyt a szomorúság érzése, amikor a légiós észreveszi, hogy az általa várt segítség és támogatás elmarad. A barátok távol maradnak, a jó emberek cserbenhagyják, saját módszerei csődöt mondanak. "S mindaz, amire alapoztunk, megcsalja békés nyugalmunkat!" Bőséges termést arathatnánk. – Úgy tűnik, – ha nem volna ilyen életlen a sarló, ilyen hiányos saját táborunk, ha nem nyomasztana annyira a kereszt!

Oly sok jót lehetne tenni, s oly kevés történik – ez türelmetlenné tesz bennünket, s ebben a türelmetlenségben rejlik a veszély. Ami az ellenséges erőknek nem sikerül, azt elérheti a türelmetlenség, nevezetesen: elveszítjük bátorságunkat.

Gondoljunk mindig arra, hogy az Úr ügye magán viseli az Úr jelét is, a keresztet. E jel nélkül megkérdőjelezhetjük munkánk természetfölötti jellegét: az nem fog igazi eredményt hozni. Janet Erskine Stuart így foglalja szavakba az ezzel kapcsolatos véleményét; "Ha figyelmesen tanulmányozzuk a Szentírást, az Egyháztörténetet vagy az évről évre szerzett saját tapasztalatainkat, észrevesszük, hogy Isten ügye sohasem ment végbe ideális körülmények között. Olyanok között, amilyeneket elképzeltünk vagy kerestünk." Bármily különösen hangzik is, ez azt jelenti, hogy épp azok a körülmények, amelyeket korlátozott emberi látásmódunk akadálynak ítél, a valóságban nem azok, hanem a siker feltételei; nem hiba, hanem a valódiság bizonysága; nem a fáradozást még nehezebbé tevő teher, hanem azt tápláló és célhoz segítő üzemanyag. Ugyanis Isten szívesen mutatja meg hatalmát azáltal, hogy kedvezőtlen körülmények között engedi, hogy siker koronázza fáradozásainkat, s legnagyobb terveit alkalmatlan eszközökkel valósítja meg.

Azonban van egy kikötés, amelyre figyelniük kell a légiósoknak: ha azt akarjuk, hogy a nehézségek üdvösek legyenek, ne saját hanyagságunk legyen az okuk. A Légió nem várhatja el, hogy áldás származzék saját hibáiból vagy mulasztásaiból.

25. A SIKER ÖRÖM, A SIKERTELENSÉG CSAK KÉSLEKEDŐ SIKER

A munka végtelen örömforrás lenne, ha helyesen értelmeznénk. A siker örömet okoz. A sikertelenség elégtétel és alkalom hitünk gyakorlására. Épp ezért még nagyobb öröm forrását jelenti a belátással bíró légiósnak, aki felismeri benne a később bekövetkező, de

annál nagyobb sikert. Természetesen örülünk, ha az emberek szívesen fogadnak, és hálás mosollyal köszöntenek. De a többiek bizalmatlan pillantása még nagyobb bizalmat kell, hogy ébresszen bennünk, mert azt árulja el, hogy itt nincs valami rendjén, amit eddig észre sem vettünk. A Légió tapasztalatból tudja, hogy a magukat katolikusnak valló emberek fogékonyan reagálnak a barátságos, rokonszenves légiós látogatására, még ha vallási téren vannak is mulasztásaik. Az ellenkezője nem ritkán annak a jele, hogy egy lélek veszélyben van.

26. MAGATARTÁS A PRAESIDIUMOK ÉS A LÉGIÓSOK HIBÁIVAL SZEMBEN

Türelmet kell tanúsítanunk, ha a Praesidiumok vagy az egyes tagok hibát követnek el. Ne bátortalanítson el, ha a buzgalom oly béna, az előrehaladás pedig oly csekély, s földi gondolkodás áll érezhetően az előtérben.

A következő gondolatláncolat segítsen ebben:

Ha a Légió hajtóerejét maguk mögött tudó, valamint imájával és odaadásával támogatott légiósok oly sok kívánnivalót hagynak maguk után, mire vinnék a Légió nélkül? S fordítva: milyen vallási mélypontra süllyedhetett egy emberi közösség, ha még néhány használható embert sem tud kiállítani, akik egy jó Praesidiumhoz szükségesek lennének?

A következtetés egyértelmű: mindenáron emelni kell a vallási színvonalat. Ennek legjobb, sőt egyetlen módja, hogy az apostolkodás kovászát alkalmazzuk, amely úgy fejti ki hatását, hogy átjárja az egész lakosságot (Mt 13,33). Kitartó türelemmel és kedvességgel kell kinevelni az elérhető apostoli erőket. Hisz a katolikus lelkület kialakulása lassú fejlődési folyamat eredménye; s az apostoli lelkület nem lehet egy pillanat műve. Ha feladjuk igyekezetünket, egyben lemondtunk az egyetlen gyógyító lehetőségről. A lakosság lelki lanyhaságban marad. Az iszap napról napra vastagszik, s ez a lelki ingovány sok rossz melegágya lesz.

27. ÖNZETLENSÉG

Azt sem engedheti meg magának a Légió, hogy valamelyik tagja személyes, anyagi előnyök érdekében visszaéljen vele. Mindenesetre ne legyen szükség arra, hogy tagságának – akár a Légión belüli, akár kívüli – méltatlan kihasználása miatt meg kelljen inteni.

28. A TAGOK NE KAPJANAK AJÁNDÉKOT

A Praesidiumoknak tilos tagjaik részére pénzt vagy pénzbe kerülő ajándékot adni. Ha ezt megtűrjük, egyre több lesz az ilyen alkalmak száma, s ez anyagi megterhelést jelentene. Meg kell előzni; főleg a nagy létszámú, kis jövedelemmel rendelkező tagok miatt, akik a Légió nagy örömére tagjai a közösségnek.

Ha az egyik tag életének valamilyen ünnepét meg akarják ünnepelni, ajándékozzon a Praesidium vagy a többi légiós csoport neki “lelki csokrot”.

29. A LÉGIÓBAN NE LEGYEN MEGKÜLÖNBÖZTETÉS

Általánosságban véve a Légió ellene van azon törekvésnek, hogy olyan Praesidiumokat hozzanak létre, melyek kizárólag egy meghatározott társadalmi réteg vagy osztály számára nyitottak. Többek között ez ellen szólnak a következő érvek is:

(a) a leszűkítés gyakran vezet a testvériségnek ellentmondó kiközösítéshez; (b) az új tagok toborzásának legjobb módszere, ha barátok és ismerősök között verbuválunk, ők talán nem nevezhetők leszükített körű Praesidiumnak; (c) azok a Praesidiumok fognak a leghatékonyabbaknak bizonyulni, amelyeknek a tagjai a legkülönfélébb foglalkozási ágakból tevődnek össze.

30. A CÉL : HÍDÉPÍTÉS

A Légiónak céltudatosan kell törekednie arra, hogy küzdjön az e világban tapasztalható számos viszály és ellenségeskedés ellen. E folyamat kezdete a legkisebb egységben a Praesidiumban van. Értelmetlenség volna ellentétek áthidalásáról beszélni, amikor a Légió saját soraiban széthúzás uralkodik. A Titokzatos Test egysége és szeretete legyen irányadó a Légió számára; eszerint kell cselekednie mindenben. Ha sikerül testvérként összehoznia egy Praesidiumban olyan embereket, akiket a világ kitaszított, akkor nagy eredményt ért el. A szeretet jegyében történt meg a találkozás, s ez egyre terjed, mígnem megsemmisíti a világ körülöttünk lévő minden békétlenségét.

31. ELŐBB VAGY UTÓBB HOZZÁ KELL LÁTNIUK A LÉGIÓSOKNAK A LEGNEHEZEBB FELADATOKHOZ IS

A munka kiválasztásánál kételyek bukkanhatnak fel. Súlyos körülmények foroghatnak ugyan fenn, de a pap mégsem meri rábízni ezt a feladatot egy még tapasztalatlan Praesidiumra.

Az aggodalmaskodás általában nem élvezhet elsőbbséget, különben ránk illenek X. Szent Piusz pápa szavai, miszerint az apostoli tevékenység legfőbb akadálya az aggodalmasság vagy még inkább: a jóra való gyávaság. Ha a kétely továbbra is fennáll, akkor az elején legyünk óvatosak, és bízzuk a légiósokra az egyszerűbb feladatokat, melyekből tanulhatnak. Találkozó találkozót követ, gyűlik a tapasztalat, s egyszer csak kiderül, hogy néhány tag megbirkózik már a legnehezebb megbízatásokkal is. Őrájuk kell bízni a kezdetben bizonytalanságra okot adó feladatokat. Később be kell vonni a többieket is aszerint, amint azt a munka megkívánja, s amilyennek a tagok bizonyulnak. Ha csak egyetlen légiós pár teljesíti is megbízatását egy nehéz munkával kapcsolatban, az már ösztönzően hat a többiek munkájára.

32. MAGATARTÁS VÉSZHELYZETBEN

A Légió rendszere messzemenően kizárja a veszély lehetőségét. Előfordulhat azonban, hogy egy fontos feladat mégis kockázattal jár. Ha a nyugodt megfontolás során kiderül, hogy (a) egy olyan munka, amelytől a lelkek üdvössége függ, egyébként egészében vagy részben nem volna elvégezhető és meghiúsulna a veszély vállalása nélkül, és (b)

megtettek minden biztonsági intézkedést, akkor a gondosan kiválasztott légiósoknak hozzá kell fogniuk e munkához. A légiósok számára elviselhetetlen volna tétlenül végignézni, miként dőlnek romlásba embertársaik. “Isten őrizzen minket a tudatlanok lelki nyugalmától. Isten óvjon a gyávák békéjétől!” (De Gasperi)

33. AZ EGYHÁZ HARCÁBAN A LÉGIÓNAK A FRONTVONALBAN KELL ÁLLNIA

A légiósok osztoznak Máriának a fia győzelmébe vetett hitében. Abban a meggyőződésében, hogy Fia halálán és feltámadásán át a világ bűnének minden ereje legyőzetett. A Mi Nagyasszonyunkkal való közösség mértéke szerint bocsátja rendelkezésünkre a Szentlélek eme győzelmet az Egyházunkért vívott összes csatában. Mindennek tudatában a légiósnak az egész Egyházra nézve termékenyítőnek kell lennie azon bizalom és bátorság birtokában, amellyel szilárdan kézben tartja a világ súlyos problémáit és minden gonoszságát.

“Meg kell, hogy értsük, mi is az a háború. Nem azért folyik a harc, hogy növeljük az Egyházat, de hogy Krisztussal való egységre vezessük a lelkeket. Ez a létező legfurcsább háború, hiszen nem az ellenség ellen, hanem éppen őérette folyik. Nem engedhetjük azonban, hogy az ellenség szó félrevezető legyen.

Minden hitetlen, akárcsak minden katolikus is halhatatlan lélekkel felruházott teremtmény, Isten hasonlatosságára teremtve, akikért Krisztus feláldozta az életét. Bármilyen ellenséges legyen is valaki az Egyházzal szemben, az a célunk, hogy megtérítsük őt, nem pedig az, hogy egyszerűen csak legyőzzük. Sose szabad elfelednünk, hogy a gonosz az ő lelkét is éppúgy a pokolba szánja, mint a miénket, s ezért az ő lelkéért is meg kell küzdenünk a gonosszal. Arra is rákényszerülhetünk, hogy szembeszálljunk valakivel, veszélybe sodródott lelkének megőrzése érdekében. De mi mindig az ő saját lelke üdvözülésére akarjuk megnyerni. A Szentlélek ad nekünk erőt, hogy harcoljunk, s ő az Atya és a Fiú szeretetének megtestesítője. Amennyiben a légiós gyűlölettel harcol, annyiban magával a Szentlélekkel, hogy viaskodjon. (E.J. Sheeed: Teológia kezdőknek)

34. A LÉGIÓSNAK TÁMOGATNI KELL MINDEN KATOLIKUS ÜGYET

A légiósok nem hanyagolhatják el az Egyház által engedélyezett skapulárék, érmek és jelvények használatát. Ezeknek a külső jeleknek a szétosztása és a velük kapcsolatos ájtatosságok terjesztése megnyitják azt az utat, melyen át Isten meg akar ajándékozni kegyelmével. Számos példa bizonyítja ezt.

Különösen elő kell mozdítaniuk a Barna Skapuláré viselését, amely joggal Mária szolgáinak öltözete. P. Plus így vélekedik erről: “Némelyek egészen szó szerint értelmezik ezt az ígéretet: ‘aki halála pillanatában ezt az öltözetet viseli, nem veszik el.’ P. Colombiére Kolos nem tűr korlátozást: ‘Elveszthetí valaki a skapulárét, de aki halála óráján viseli, megmenekül.”’

A légiósoknak bátorítaniuk kell az embereket, hogy helyezzenek el lakásukban feszületet és szobrokat, díszítsék a falakat vallási tárgyú képekkel, legyen otthonaikban szentelt víz és megáldott rózsafüzér. Ezek ugyanis elősegítik a családokban a vallásos légkör kialakulását. Ahol az Egyház szentelményeit alábecsülik, fennáll a veszély, hogy idővel szentségeivel sem fognak törődni. Különösen a gyermekek igen fogékonyak e külsődleges hitbeli megnyilvánulások iránt. Olyan lakásban, ahol nincs szobor vagy szentkép, nehéz

lesz őket hozzászoktatni a valódi, bensőséges vallási élethez.

35. VIRGO PRAEDICANDA:

El kell vinnünk Máriát minden emberhez, hogy megismerjék, mert Ő mindannyiunk anyja.

XIII. Leó szívesen beszélt arról, hogy Mária minden ember anyja, és Isten minden szívbe beleoltotta az iránta érzett szeretetet, még azokba a szívekbe is, amelyek gyűlölik vagy egyáltalán nem ismerik őt. Ennek a csírának növekednie kell, s mint minden fejlődést, ezt is elő lehet segíteni, ha megteremtjük hozzá a megfelelő feltételeket. Meg kell szólítani az embereket, és beszélni kell nekik Mária anyai hivatásáról.

A II. Vatikáni Zsinat Mária eme általános anyaságát hirdeti (LG, 53, 65), továbbá leszögezi, hogy Mária élete az apostoli küldetés forrása és példaképe, ezért az emberek üdvösségéért fáradozó Egyháznak őreá kell tekintenie (LG, 65).

VI. Pál pápa azt követelte, hogy a hívő mindenütt, – de különösen ott, ahol a katolikusok kisebbségben vannak – pontosan tájékoztassák Mária anyai hivatásáról, hogy ők azután továbbadhassák ezt az értékes ismeretkincset szegényebb testvéreiknek. Ezen túlmenően rábízta az egész emberiséget Mária szerető Szívére, hogy küldetését – a lelkek Krisztushoz vezetését – véghez tudja vinni. Végül, hogy helyes fényben tüntesse fel Mária anyai szándékát és az emberiség családjának minden tagját egyesíteni akaró törekvését, "Az egység Anyja' címet adományozta a pápa Máriának.

Aki úgy véli, Isten Anyja akadályt – elhárítandó akadályt – jelent a megtérés útján, az sajnálatos tévedésben van. Mária a kegyelem és az egység anyja, nélküle az emberek nem lelhetik meg a helyes utat. A légiósoknak kitartóan kell alkalmazniuk – tehát meg kell magyarázniuk minden embernek – ezt az alaptételt, amikor a lelkek megtérítésén fáradoznak. Ezt a magatartásukat néha helytelenül "légiós Mária-tisztelet" címszóval illetik, noha a Mária-tisztelet nem a Légió kizárólagos tulajdona – ugyanis azt az Egyháztól tanulta.

"Az Egyház mindig is követendő példaként állította a hívek elé Szűz Máriát, de nem életmódjának és még kevésbé annak a társadalmi és kulturális háttérnek az utánzására szólított fel, amely saját korára jellemző volt, minthogy ez a modern világból úgyszólván teljesen kiveszett. Sokkal inkább azt kell magáévá tennie a hívőnek, ahogy Mária egész élete során felelősségteljesen és maradéktalanul teljesítette az Úr akaratát, minthogy hallotta az Úr szavát, és aszerint is cselekedett. Ugyanis a szeretet és szolgálat lelkülete volt a hajtóerő cselekedetéhez. Méltó a követésre, mert ő az első és legtökéletesebb tanítványa Krisztusnak. Mindezeknek állandó és egyetemesen példaadó értéke van." (MCul, 35)

40. “MENJETEK EL AZ EGÉSZ VILÁGRA, ÉS HIRDESSÉTEK AZ EVANGÉLIUMOT MINDEN TEREMTMÉNYNEK!” (Mk 16,15)

1. URUNK VÉGRENDELETE

Egy ember utolsó szavai mindig valami ünnepélyességet hordoznak magukban, még ha halálfélelmében vagy elgyengülten mondja is azokat. Vajon nem vonatkozik-e ugyanez még inkább az Úr utolsó, apostolainak adott parancsára, amelyet végrendeletének tekinthetünk? Abban a pillanatban hangzott el, amelyik sokkal félelmesebb volt, mint a Sinai-hegyi: közvetlenül azelőtt, hogy visszatér a Mennybe, ezekkel a szavakkal fejezi be Krisztus földi törvényadását. E szavakat már a Szentháromság fenségébe öltözötten mondja az Úr: “Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” (Mk 16,15)

A keresztény élet alaphangját adják meg ezek a szavak. Olthatatlan buzgalommal kell keresni azt az utat, hogy a hit eljuthasson minden emberhez. Néha hiányzik ez a lényeges ismertetőjegy. Nem mennek az emberek után, sem az egyházon belüliek, sem az azon kívüliek után. Ha azonban figyelmen kívül hagyjuk Krisztusnak ezt a megbízatását, melyet az Atyához való visszatérése napján adott, komoly árat kell fizetnünk érte: kegyelmet veszítünk, megcsappan a hit, sőt teljesen kialszik. Ha körültekintünk, láthatjuk, hogy sok helyütt már megfizették ezt a szörnyű bért.

Amikor Krisztus azt mondta: “minden teremtménynek”, valóban mindenkire gondolt. Maga előtt látott minden egyes embert, “akiért fején viselte a töviskoronát, akiért a szögekkel keresztre feszítették, akiért el kellett viselnie a csőcselék gúnyolódását, akiért a lándzsa átdöfte a szívét. Mennyi kimondhatatlan fájdalom, mennyi kín! S mert kész meghalni emberi gyengeségben, kínos halál a Golgotán!” Ennyi gyötrelem nem lehet hiábavaló! A drága vérnek el kell jutnia mindenkihez, akikért oly önfeláldozón kiontatott. Ez a keresztény küldetés – Krisztusnak ez a megbízatása – hajt bennünket minden emberhez: a kicsikhez, a hatalmasokhoz, közel és távol élőkhöz egyaránt. Az egyszerű emberekhez, a rosszindulatúakhoz, a kunyhók lakóihoz, minden szenvedőhöz, az ördögiekhez, a világítótorony magányos őréhez, a bűnös asszonyhoz, a lepráshoz, az elfeledetthez, az ital és a bűn áldozataihoz, a veszélyesekhez, a barlanglakókhoz, a nomádokhoz, a harctéren lévő katonákhoz, mindazokhoz az emberekhez, akik búvóhelyeken élnek. Oda, ahová senki sem akar elmenni, az emberi roncsokhoz, a legutolsó kocsmába, a jeges pusztaságba, a naptól izzó sivatagba, a legsűrűbb őserdőbe, az undok mocsárba, a lakatlan szigetre, a fel nem fedezett törzsekhez – ki a teljesen ismeretlen világba megtudakolni él-e ott valaki, oda, a világ végére, ahol az ég összeér a földdel. Senki sem kerülheti el kereső figyelmünket, nehogy szerető Jézusunk rosszallását kihívjuk magunk ellen. Krisztus ez utolsó parancsának teljesen el kell töltenie a Légiót. Akárhol is tevékenykedik, elsősorban arra kell törekednie, hogy valamilyen módon kapcsolatba kerüljön minden egyes emberrel. Ha ez megtörtént – márpedig megtörténhet -, akkor lassanként beteljesedik az Úr eme parancsa. Krisztus nem azt parancsolja, hogy térítsünk meg minden embert, hanem csak azt, hogy keressünk velük kapcsolatot. Az előbbi elképzelés emberileg lehetetlen volna. S vajon ha különbség és kivétel nélkül mindenkivel kapcsolatba kerülünk, akkor mi történik? Biztosak lehetünk, hogy a következmény nem marad el. Krisztus parancsa ugyanis nem késztet értelmetlen és fölösleges lépésekre. Ha valóban minden emberért fáradozunk, akkor legalábbis az isteni parancsot teljesítettük, s erről van szó. Ami pedig azután történik, talán a pünkösdi lángok újjáéledése lesz.

Sok buzgó ember úgy véli, ha elmennek erejük legvégső határáig, mindent megtettek, amit Isten elvár tőlük. Nem, az ilyen egyedül való fáradozás nem jut messzire, és Istent sem elégíti ki ez az elszigetelt küzdelem. Nem is fogja pótolni kegyelméből mindazt, ami e fáradozásból kimaradt. A hitterjesztés ügyében ugyanazt az utat kell követni, mint bármely más munka során, amely felülmúlja az egyén erejének lehetőségeit. Kielégítő számú segítséget kell tehát mozgósítani és beszervezni.

Ez a mozgósítási elv, amely próbál megnyerni másokat a mi ügyünknek, létfontosságú részét képezi felebarátunkkal szembeni kötelességeinknek. Az egyházban ez nemcsak a magasabb rangúak, nemcsak a papok feladata, hanem minden légiósé, s egyáltalán minden katolikusé. Ha minden hívő emberből kis hullámokként indul el ez az apostolkodás, az végül mindent átfogó áradattá fog válni.

“Rá fogsz jönni, hogy tetterőd mindig épp akkora, mint az akaratod és hitbeli előhaladásod. A menny jótéteményeivel ugyanis más a helyzet, mint a földiekkel: az isteni kegyelem mérték nélkül és korlátlanul árad rád. Az isteni kegyelem forrása szüntelen folyik, semmi nem korlátozza, nincs meghatározott medre, amely az élet vizét féken tartaná. Igyekezzünk szomjúhozni e vizet, nyissuk meg neki szívünket, s annyi fog belé áramlani, amennyit csak képes befogadni hitünk.” (Karthágói Szent Ciprián)

2. A LÉGIÓNAK AZ EGYÉN FELÉ KELL FORDULNIA

“Nem szabad, hogy elvakítson bennünket a korai misén áldozók nagy számának látványa. Létezik ugyanis ennek egy ijesztő ellentéte: vannak családok, ahol a dolgok nem mennek rendjén, sőt egész városrészek, ahol korrupció és kegyetlenség uralkodik, ahol a gonosz követőivel együtt úgyszólván felállította trónját. Gondolnunk kell továbbá arra is, hogy az ott fokozottan előforduló, s ezért kétszeresen visszatetsző bűn attól nem lesz kevésbé csúnya, mert ritkábban fordul elő. Ezenkívül, bár ott látható a bő termés, – az ördögnek ez a csaló termése -, a gyökerek az egész vidék földjében mindenütt el vannak rejtve. Ahol hanyagság uralkodik, vagy bocsánatos bűn terjed, ez előkészíti a talajt a legförtelmesebb vétkek számára. Bárhol álljon is a világi apostol, munka mindig akad részére. Ha semmi egyéb tennivalót sem találunk, mondjunk legalább vigasztaló szavakat egy kórházban fekvő, szegény, öreg betegnek, vagy tanítsuk meg a gyerekeket keresztvetésre, és válaszolni arra a kérdésre: ‘Ki teremtette a világot?’. Ezzel máris komoly csapást mértünk a gonosz gépezetére, bár hatását még nem is vesszük észre. Végezetül egy reményt keltő hír azoknak az apostolkodóknak, akik könnyen elvesztik a bátorságukat a rossz túláradó méretei láttán: még az elvetemedettség itt bemutatott tobzódása sem helyrehozhatatlan. Van gyógyulás, de csak egyetlen lehetséges módon: ha kitartó türelemmel használjuk fel az egyház által kínált vallási segítséget.

A romlottság kemény kérge alatt, melynek puszta látása borzongással tölt el, él valahol a hit, mely jobb pillanataiban vágyódik a jóság után. Ha van ilyenkor valaki, aki beszél hozzá, bátorítja, magasabb értékekről szól neki, megcsillantja a jóvátétel vagy a javulás reményét, akkor még a romlottság leginkább szánalomra méltó áldozata is oda fog találni a paphoz és a szentségekhez. Ennek a hatása azonban egy olyan megújulás, amely sohasem fordítható teljesen vissza. Nem ritkán ekkor válik nyilvánvalóvá a szentségek Krisztustól eredő nagy ereje, s csodálkozva állunk a megtérés új csodája előtt, mint ahogy az egykor Szent Ágoston vagy Mária Magdolna esetében is történt.

Másoknál a gyógyulás kevésbé látványosan megy végbe. A rossz szokásoknak, a rossz társaságnak ellenállhatatlan vonzereje van. Bukások és felemelkedések állandó folyamata kezdődik. Az illető talán sohasem éri el, hogy a tisztességes emberek közé számítsák, a kegyelem azonban utat talál az ő lelkéhez is, és hozzásegíti az éppen szükséges mérték-

ben, hogy végül mégis révbe jusson az élete. S ezzel már el is értük a nagy célt.

Tény, hogy az egyszerű, bátor hittel munkához látó légiót kevés sikertelenség éri, még ha a legsötétebb és legrosszabb hírű helyeken is tevékenykedik. A szabály tömör: igyekezzünk, hogy minél többen járuljanak a szentségekhez, és vegyenek részt a szokásos vallási gyakorlatokban, s a bűn szinte elolvad előttünk. Tegyünk jót bárhol, s mindannyian jobbá válnak; elég, ha csak valamely ponton törjük át az ellenség harci vonalát. Az alkalmazott fegyver azonban természetesen feleljen meg a követelményeinknek. Egy példa: Az egyik házban hat család nem jár szentmisére, és nem járul a szentségekhez sem, minden jó szó süket fülekre talál. Közülük az egyik családot talán rá lehetne bírni valami jó megtételére, ami nem sok együttműködést kíván tőlük. Ha sikerül rávenni őket, hogy ajánlják fel családjukat Jézus szent Szívének, mindent megnyertünk. Ez az egy család tovább fog haladni a megkezdett úton, s magával ragadja a többit is. Végül, akik rossz példával kölcsönösen félrevezették embertársaikat, egymást a jóra fogják bátorítani, és egymás segítőtársai lesznek." (Father Michael Creedon)

"Ez a rabló ellopta a Paradicsomot! Senki sem kapott őelőtte ilyen ígéretet: sem Ábrahám, sem Izsák, sem Jákob, sem Mózes, sem a próféták, sem az apostolok; a tolvaj lator mindet megelőzte! Ámbár hite is nagyobb volt az övékénél! Látta, miként kínozták Jézust, s imádta, mintha csak glória vette volna körül. Látta a keresztre szögezve, s úgy jött kérésével Hozzá, mintha Jézus trónon ülne. Látta elítélve, s úgy kért Tőle szívességet, mintha királytól kérne. Ó, te csodálatra méltó tolvaj! Egy keresztre feszítettet láttál, s egy Istent hirdettél!" (Aranyszájú Szent János)

3. VISSZAVEZETÉS AZ EGYHÁZHOZ

XI. Piusz ünnepélyesen kijelentette, hogy "az egyház kizárólag azért alapíttatott, hogy Krisztus országa elterjedjen az egész világon, s ezáltal minden ember részesüljön a megmentő megváltásban". Szomorú tény, hogy a katolikusok ott élnek a sok nem katolikus között, és mégis csak kevéssé vagy egyáltalán nem igyekeznek megnyerni ezeket az embereket az egyház számára. Az ok néha abban keresendő, hogy a saját nyáj gondjai túl komolyak, s ezért az egyházon kívüliekről elfeledkeznek, pedig ők is a nyájhoz tartoznak. Mi csodálkoznivaló van akkor azon, hogy az egyházhoz tartozók kihullanak, a más vallásúak pedig nem térnek meg?

Ne áltassuk magunkat: a hitről minden egyes egyházon kívüli embernek tudomást kell szereznie. A félénkséget, az emberektől való félelmet és mindenféle nehézséget háttérbe kell szorítani, ama égető vágy miatt, hogy megosszuk a hit adta kegyelmet azokkal, akik még nem részesülnek ebben. Minden teremtménynek hirdetni kell az örömhírt. Ennek elérésére úgy kell igyekeznünk, "mint az őrültek" – mondta Xavéri Szent Ferenc. Vannak azonban olyanok, akik óvatosságra intenek. Természetesen sok függ az óvatosságtól, de csak ott, ahol helyénvaló; tehát ha egy szükséges tett biztosítékát szolgálja, nem pedig bénítja. Az óvatosság inkább fékező erő, bár sokan tévesen motornak gondolják. S aztán még csodálkoznak, hogy semmi sem történik! Igen, szűkség van ilyen "bolondokra", akik nem ismerik az önző óvatosságot, akik felülemelkednek a hitvány félelmen, akiket nem téveszt meg a könnyelműség vagy az ún. okosság – e két szélsőséges esetet XIII. Leó szörnyű tévedésnek bélyegezte. Az idő ugyanis gyorsan tovaszáll, s magával viszi az emberek életét. Elmulasztott igyekezetünkkel ugyan üdvösségre vezethetünk később más lelkeket, de nem azokat, akikhez ma kellene mennünk – őket ugyanis akkor már elszakítja az örökkévalóság szakadéka.

"Ha mindig újra azt hangoztatjuk, hogy az emberek nem készek befogadni az örömhírt, ez végül annyit jelent, hogy mi nem vagyunk készek hirdetni azt nekik." (Suenens bíboros)

Az egyházon kívüli emberek tengernyi kétely között hányódnak. Szívük nyugalomra vágyik, de előbb meg kell győzni őket, hogy az egyházban valóban megtalálják a hitet és a nyugalmat. Megtérítésük irányában az első lépés persze az, hogy megszólítjuk őket. De hogyan érthetnék meg az igazságot, ha nincs senki, aki megmagyarázná nekik? (vö. ApCsel 8,30-31) Miként szüntethetők meg az elválasztó félreértések, ha a katolikusok kitartóan hallgatnak róla? Hogyan tapasztalják meg az egyház ellenzői a hit nyújtotta meleget és védettséget, ha a katolikusok csak hűvössséget árasztanak maguk körül? Ily módon rossz néven vehetjük-e, hogy a lelkesedést oly ritkán mutató katolikus hitről természetesen úgy vélekednek, hogy az többé-kevésbé ugyanolyan, mint saját bevallott hitetlenségük.

Hajlamos az ember azt gondolni, hogy a katolikus hit követelményeit hirdető rádióközvetítések, a katolikus irodalom széles körű terjesztése és a nyílt felszólalások révén már eleget tettünk. Valójában annál kevésbé jutunk az emberek közelébe, minél inkább hiányzik a személyes kapcsolat. Ha attól függne a megtérések száma, hogy az előbb említett eszközök révén próbálnánk meg elérni az emberek tömegeit, akkor a technika segédeszközeivel támogatott korunknak a megtérések korszakának kellene lennie. Az igazság azonban az, hogy még a katolikusokat is nehéz megtartani hitükben.

Nem! Ha valóban közelíteni akarunk valakihez, akkor azt személyesen és barátságosan kell tennünk. Ha arról van szó, hogy visszavezessük a Jó Pásztorhoz az elveszett juhokat is, akkor a rádió és a sajtó jó figyelemfelkeltő vagy támogató segítség lehet, de a döntő szempont az ember és ember közötti kapcsolat. Frederick Ozanam így ír erről: “A szellemi világ tőrvényei értelmében a lélek csak úgy juthat magasabbra, ha egy másik lélek magához vonzza.” Más szavakkal: a szeretet törvényének kell érvényesülnie; az ajándékozó nélküli ajándék azonban űrt hagy maga mögött. A katolikus mint egyén természetesen túl gyakran találja magát tehetetlenül szemben ezzel a követelménnyel. Azt képzeli, a nem katolikusokban annyira meggyökeresedett az előítélet és a tudatlanság, hogy abból nem lehet őket kiszakítani. Minden bizonnyal létezik sok előítélet: hagyományokon alapulók, szinte veleszületettek, s a nevelés révén még inkább beidegződöttek. Mit tehet az egyszerű katolikus e felgyülemlett hitetlenség ellen? Ne féljen! Bármily egyszerűen is fejti ki valaki az egyházi tanítást, egy fénylő kard birtokában van, melynek erejéről Newman bíboros szép szavai tanúskodnak a legjobban: “Lelkem legmélyén érzem az igazság győzelmének erejét és hatalmát, mely magán viseli Isten áldását. A sátán is csak késleltetni tudja érvényesülését, megakadályozni azonban nem.”

A katolikusoknak szem előtt kell tartaniuk egy másik alapelvet is, melyhez nem szabad hűtlenné válniuk: “Amikor az igazság a tévedés ellen harcol, nem ismer haragot. A tévedés ellenben sohasem őrzi meg nyugalmát, miközben az igazság ellen ágál.” (De Maistre) Ismételten hangsúlyozzuk, amire már annyiszor utaltunk ebben a könyvben: Ha meg akarjuk nyerni az embereket, ugyanúgy kell tennünk, mint a Jó Pásztornak, miközben juhait keresi: minden vita, minden fölényeskedés nélkül. Minden szavunk legyen alázatos, szeretetteljes és őszinte. A tetteknek a szavakhoz hasonlóan igazolniuk kell a lényeget: erős hit hordozza őket. Akkor csak ritkán fogják azokat rossz néven venni, és az általuk keltett mély benyomás fokozatosan előmozdítja sok ember megtérését.

Dr. Williams, Birmingham egykori érseke azt mondta, “sohasem szabad elfelednünk, hogy a hitet nem tanítják, hanem megragad minket. Olyan láng ez, melyet az egyik ember gyújt meg a másikban. Erre pedig csak a szeretet képes, más lehetőség nincs. Csak azoktól fogadjuk el, akikről úgy gondoljuk, jó szívvel vannak irántunk. Ha azonban valakit közömbösnek vagy ellenségesnek tartunk irányunkban, az nem képes nekünk átadni a hitet.”

Mivel személyes kapcsolatra van szükség, az apostolkodó világi hívő nem viselhet gondot

sok emberre. A sok megtéréshez tehát sok apostol is kell. A légiósok számát ezért meg kell sokszorozni.

A munka megtervezésében figyelemmel kell lenni a következőkre:

a) Foglalkozni kell a tanulással, de nem azért, hogy vitatkozhassunk, hanem hogy jobban fel legyünk vértezve, ha egy őszintén kereső embernek segítségünkre van szűksége.

b) A megtérni akarókat fel kell keresni, hogy megbizonyosodjunk, állnak-e mellettük segítő szándékú, katolikus barátok; talán tagnak is meg lehet őket nyerni, ha alkalmasak a légiós szolgálatra. Ők vannak a legjobb helyzetben, hogy korábbi hittestvéreiket átsegítsék nehézségeiken.

c) Utána kell járni azoknak az embereknek, akik elkezdtek valamilyen hittel kapcsolatos tanfolyamot, de nem fejezték be. Legjobb, ha ehhez a tanfolyam vezetője rendelkezésre bocsát egy névsort. A tapasztalat azt igazolja, hogy ezek az emberek többnyire nem veszítették el a katolikus hit iránti érdeklődésüket, hanem véletlen körülmények járultak hozzá a tanfolyamról való kimaradásukhoz. Most nem mernek újra járni, vagy állandóan halogatják.

d) Számtalan lehetőség van arra, hogy kerüljünk hatékony kapcsolatba nem katolikusokkal; a légiósoknak ennek során természetes, keresztény módon kell közeledniük feléjük. Ha a katolikusoknak bármiféle nehézségük, bajuk vagy gondjuk van, a légiós azt ajánlja, imádkozzanak vagy olvassanak valami segítségül szolgáló olvasmányt. Fog nekik beszélni Isten szeretetéről és Mária anyai gondoskodásáról, ezzel megvigasztalva és felemelve őket. A nem katolikusok esetében hasonlóképpen kiaknázhatóak lennének az életükben újra és újra jelentkező megpróbáltatások időszakai – erre azonban nem kerül sor. A hitről nem szokás beszélni. A puszta emberi együttérzés megnyilvánulása nem vigasz, nem hitbeli tanúságtétel, nem is vezet tehát semmilyen eredményre. A légiósoknak azonban ezeket az egyedülálló alkalmakat vallási beszélgetésekre kell kihasználniuk. Azokban a pillanatokban, amikor megrendülnek a megszokott keretek, az emberek hálásan fogadják a lelki vigaszt nyújtó szavakat, melyek a későbbi gyümölcsöző kibontakozás ígéretét rejthetik.

e) Sok helyütt tartanak már rendszeres lelki gyakorlatos napokat nem katolikusok számára. A napirend többnyire a következő: szentmise, három előadás, egy kérdésfeltevésre alkalmat adó összejövetel, ebéd, teaszünet, szentségi áldás, néha filmvetítés. Ha rendházban kerülhet sor az ilyen lelki gyakorlatos napokra, úgy megteremtődik az ideális légkör, és máris eloszlanak a félreértések és az előítéletek.

Az időpont rögzítése után meghívókat nyomtatnak, melyek hátoldalán a napi program szerepel. Az e vidéken munkálkodó légiósok révén és minden más elképzelhető csatornán a nem katolikusok tudomására kell hozni ezt a meghívást, ugyanakkor meg kell nekik magyarázni a lelki gyakorlatos nap értelmét. A meghívók helyes használata egyben jó pszichológiai segítség is. Sohasem szabad épp ezért egyszerűen reklámprospektusként szétosztani. Írásban kell nyilvántartani, ki vett át meghívót, s következetesen ellenőrizni kell, miként használták fel ezeket. A meghívót csak akkor szabad átadni, ha kilátás van arra, hogy a meghívott részt is fog venni a lelki gyakorlatos napon.

Ezekkel a meghívókkal a légiós vagy egy másik segítő személy magára vállalja egyben azt a megbízatást is, hogy olyan valakit találjon, aki hajlandó is eljönni a lelki gyakorlatra. Mindaddig, amíg el nem érte ezt a célt, figyelmeztetőként nála marad a meghívó, mely kézzelfoghatóan emlékezteti beváltandó kötelességére.

Ahogyan tudjuk, meglepően könnyű megnyerni a nem katolikusokat lelki gyakorlatos napon való részvételre, s aki egyszer már végigcsinálta, igen elégedetten nyilatkozott. Az ilyen tapasztalat bizonnyal mindegyiküknél hozzájárul, hogy alapvetően megváltoztassa véleményüket. Az egyik városban átlagosan hatvan protestáns vett évekig részt ilyen lelki gyakorlatokon; 10%-uk megtalálta az utat az egyházba. S természetesen még sok egyéb, számokban nem mérhető eredményre is jutottak.

Egy másik városban 103 volt a nem katolikus résztvevők száma az első lelki gyakorlatos napon, közülük legalább 52 belépett a katolikus egyházba az ezt követő időszakban.

Szokás szerint minden nem katolikust elkísér az a katolikus ismerőse, aki rábírta a lelki gyakorlatos napon való részvételre. Ennek az a célja, hogy a nem katolikus gyorsabban otthon érezze magát a szokatlan környezetben, s legyen ott mellette valaki, aki kérdéseire válaszol, illetve bátorítja, hogy a nap folyamán beszélgessen a pappal. A teljes csend nem követelmény. A lelki gyakorlatos napokat férfiak és nők egyaránt látogathatják. Nem szabad azonban szem elől téveszteniük a tulajdonképpeni célt. Megtérteket és "langyos" katolikusokat ne hívjanak meg.

Minél több más hitű embert szólítunk meg, annál nagyobb lesz a résztvevők száma. Minél magasabb a részvételi arány, annál magasabb a megtérők száma. A tapasztalat azt mutatja, hogy ezek a számok egész szoros kapcsolatban állnak egymással. Ha tehát kétszer annyi embert hívnak meg – ami természetesen megtehető -, kétszeres lesz a megtérések száma is.

"..hogy mindnyájan egy legyenek: ahogy Te, Atyám, bennem vagy, és én Tebenned, úgy ők is egy legyenek mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem." (Jn 17,21)

"Ha kikapcsoljuk Máriát a Bibliából, ha kitöröljük a kereszténységnek tett tanúságtételét, akkor hamarosan kiderül, hogy nemcsak egy láncszem hiányzik, hanem szétszakadt az egész lánc; nemcsak egy repedés, egy hézag van a falban, hanem hiányzik maga az alap. A megtestesülés csodájába vetett hit, korok hite, a világ hite – mind egyetlen tanúságtételen, egy egységen, egyetlen szón nyugszik: a Boldogságos Szent Szűz szaván." (Wiseman bíboros: The Actions of the New Testament)?

4. AZ OLTÁRISZENTSÉG, MINT A MEGTÉRÉS ESZKÖZE

Gyakorta tékozoljuk időnket érveléssel, amely bár lehet megalapozott, senkit sem nyer meg az egyház számára. Minden beszélgetésben az legyen a célunk, hogy engedjünk a kívülállónak bepillantást az egyház kegyelmi kincsestárába. Akkor vagyunk a leghatékonyabbak, ha megismertetjük velük az egyház tanítását az Oltáriszentségről, amely mint legnagyobb jótétemény egyesíti magában valamennyi elképzelhető jót.

Még azok az emberek is csodálattal tekintenek Jézusra, akik csak kevéssé ismerik, vagy egész határozatlan elképzelésük van Róla. Teljesen emberi okfejtéssel felismerik benne azt az embert, akinek másokhoz nem hasonlítható hatalma volt a természet fölött, hisz még az elemek is engedelmeskedtek Neki; halottakat támasztott életre, szavára meggyógyultak a betegek, sőt gyógyulásuk annyira tökéletes volt, hogy az egykori szenvedő áldozatok utóbb meglehetősen magas kort értek meg. Krisztus mindezt saját hatalmánál fogva cselekedte, mert nemcsak ember volt, hanem egyben maga az örökkévaló Isten, aki mindent alkotott, akinek szavára mindez végbement.

A Szentírás beszámol arról is, miként vitte végbe ez az Istenember – számtalan egyéb csodája mellett – az Oltáriszentség drágalátos csodáját. "Vacsora közben Jézus kezébe

vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s odanyújtotta tanítványainak ezekkel a szavakkal: 'Vegyétek és egyétek, ez az én testem!' (Mt 26,26) Ezeknek a szavaknak az erejét sokan nem értik. "Kemény beszéd. Ki hallgatja?" (Jn 6,60) Saját tanítványainak értetlensége visszhangzik a századokon át, végtelen kárt okozva a lelkeknek: "Hogy adhatja ez a testét eledelül?" (Jn 6,52) Tanítványainak a hitetlensége majdnem megbocsátható, mert ők még nem értették meg a közöttük élő Krisztus igazi természetét. Mi homályosítja el azonban az embereknek a szellemét, akik hisznek Krisztus istenségében, s így mindenhatóságában is? Hisz fel kellene ismemiük, hogy csalás lett volna – s épp ezért elképzelhetetlen -, ha Jézus ezeknek az egyszerű embereknek ünnepélyesen kijelentette volna: "Ez az én testem", miközben azt gondolta volna: "Nem az én testem". Akik kételkedik az Oltáriszentségben – micsoda utálatos butaság! Ha a Biblia igaz, ha Jézus Krisztus Isten, hol van akkor a nehézség?" Az Oltáriszentség valami igen nagy dolog, olyan kihívás, amelyet nem engedhetünk el a fülünk mellett. Ha újra és újra felhívjuk az egyháztól távol élő testvéreink figyelmét az egyház eme legpompásabb ajándékára, mérlegelniük kell ennek a lehetőségét, s közülük talán a legértelmesebbek ekképp fognak érvelni: "Ó, ha ez valóban igaz, mennyit vesztettem már eddig!" S ez a fájó gondolat érleli meg az igazi hazába való eljutás óhaját.

Sok komoly, nem az Egyházba tartozó ember olvassa a Bibliát. Elmélkedve és imába mélyedve próbálják meg kibontani Jézus alakját a történelem homályából, s boldogok, ha sikerül elképzelniük azt az eleven Istent, aki véghezviszi a szeretet műveit. Bárcsak megértenék, hogy az egyházban tovább él az Oltáriszentség csodája, amely képes eljuttatni mindennapi életükbe Jézust úgy, amint van, teljességében és oszthatatlanul, fizikai valóságként, teljes istenségében! Bárcsak felismernék, hogy az Oltáriszentségben érinthetik, beszélhetnek Vele, szemlélhetik, foglalkozhatnak Vele, mégpedig sokkal közelebbről és bensőségesebben, mint egykor kedves betániai barátai! Sőt, mi több: ha Máriával egyesülve veszik magukhoz Krisztus testét, anyai szeretetet és gondoskodást tanúsíthatnak az isteni test iránt, s ezzel méltóképpen köszönhetik meg mindazt, amit értük tett. Minden bizonnyal csak meg kell magyaráznunk az egyházon kívüli embereknek az Oltáriszentségben rejlő legfőbb jót, hogy felébresszük vágyódásukat az igazi Fény felé. Jézus akkor megajándékozza őket azzal a látásmóddal, hogy megértsék mindazt, ami Őrá vonatkozik. Az Emmausz felé sietö tanítványokhoz hasonlóan lángolni fog a szívük, ha útközben szól hozzájuk, és megvilágítja nekik e "kemény szavak" értelmét: "Vegyétek és egyétek; ez az én testem." (Mt 26,26) Szemeik meg fognak nyílni, és fel fogják ismerni a kenyértörésben (vö. Lk 24,13-35).

Az Oltáriszentség eme felismerése úgy eloszlatja a megértést homályosító és az Isten meglátását eltakaró téves elképzeléseket és előítéleteket, mint a nap melege a havat. Azok az emberek pedig, akik eddig vakon járták útjukat, túláradó szívvel így kiáltanak: "... Csak azt tudom, hogy vak voltam, és most látok." (Jn 9,25)

"A legméltóságosabb Oltáriszentség Asszonya" cím jelzi, milyen egyedülálló kiváltsága van Máriának, mint minden kegyelem közvetítőjének az Oltáriszentség és a vele kapcsolatos kegyelmek szétosztásában. Ez a szentség ugyanis az üdvösségre vezető legbiztosabb, Jézus által elnyert megváltásunk legnagyszerűbb gyümölcse. Következésképp Mária feladata gondoskodni arról, hogy Jézus Krisztust e szentségben felismerjék és szeressék. Az Ő feladata elterjeszteni a pogány területeken, és megvédeni az Oltáriszentségbe vetett hitet a téves hitűekkel és az istentelenekkel szemben. Mária előkészíti a lelkeket a szentáldozásra, és arra ösztönzi őket, hogy minél gyakrabban látogassák meg Jézust az Oltáriszentségben, s őrizzék állandóan a tabernákulumot. Mária a legméltóságosabb Oltáriszentség kegyelmeinek tárháza; minden kegyelemé, mely az Oltáriszentséghez vezet, s abból árad."(Tesniére: Mois de Notre-Dame du T. S. Sacrement)

5. A HITETLEN LAKOSSÁG

A nagyfokú hitetlenség rémítő problémájával találjuk szemben magunkat a lakosság körében. A világ igen sok nagyvárosában egész városrészek lakói élnek olyan életet, amelyben a legcsekélyebb szerepet sem játssza a szentmisén való részvétel, a szentségekhez járulás vagy az imádság, noha ezek az emberek keresztlevelük szerint katolikusok. Az egyik konkrét esetben a közvélemény-kutatás során kiderült, hogy 20.000 katolikusból csak 75 volt gyakorló keresztény, egy másik esetben 30 000 katolikusból mindössze 400 járt szentmisére, s egy harmadikban csupán 40 000 misére járó akadt a 900.000 katolikust számláló lakosságból. Igen gyakran előfordul, hogy az ilyen vidékeken a hitetlenség továbbmérgesedik, és akadálytalanul terjed. Nem történik érdemleges beavatkozás megakadályozására. Azzal érvelnek, úgyis értelmetlen volna vagy visszautasításra találna, ha ilyen szándékkal közelítenének az emberekhez, sőt talán még veszélyesnek is bizonyulna. Különös, de még olyan emberek is elfogadják az efféle megindoklásokat, akik egészen természetesnek veszik, hogy misszionáriusok akár a legtávolabbi országba is elmennek, szembenézve számos veszéllyel, sőt a halállal is.

A dologban az a legszomorúbb, hogy az ilyen vidékeken a papnak gyakorlatilag nincs lehetősége közvetlenül kapcsolatot tartani a lakossággal. A hitetlenség őrültségéhez tartozik, hogy áldozatai szembeszegülnek saját, Istentől rendelt pásztoraikkal, és nem engedik őket közelükbe. Ez tovább súlyosbítja a helyzetet. A Légió egész különleges jelentőséghez jut e tekintetben: átveszi a pap szerepét, és megvalósítja szándékait; tagjai a lakosság soraiból valók, így nem lehet egykönnyen távol tartani őket. A légiósok részt vesznek az egész lakosság életében. Működésüket tehát nem tehetik lehetetlenné a hitetlenek. Közeledésüket még a hazugságok hálójával sem tudják megakadályozni, melyet pedig igen nagy eséllyel vetnek be papokkal és szerzetesekkel szemben.

“Mit adhat cserébe az ember a lelkéért?” (Mk 8,37) Mekkora erőfeszítéseket kell tennünk, amikor felebarátunk örök életéről van szó? Egy valami biztos: teljes erőnket be kell vetni, s ha szükséges, még a halált is vállalnunk kell. Ugyanazzal az eltökéltséggel kell hirdetni az evangéliumot a kiterjedt, hitetlen vidékeken, mint ahogy azt a legtávolabbi missziós területeken teszik. Ez nem azt jelenti, hogy egyáltalán nem hallgatunk azokra, akik kilátástalannak vagy veszélyesnek tartják az efféle vállalkozásokat. Ezeknek a figyelmeztetéseknek némelyike talán hozzájárul, hogy a légiós szolgálatot nagyobb biztonsággal s így nagyobb eredményességgel is végezzék. Semmiféle körülmény között sem hathatnak azonban olyan bénítóan ezek a szavak, hogy azután ne merjünk harcba szállni. Igen nagy hit szükséges ahhoz, hogy meg tudjuk mozgatni a bűn hegyeit: olyan hit, amilyen Szent Ignácé volt, aki Istenbe vetett óriási bizalommal kész volt kimerészkedni a tengerre egy evező és vitorla nélküli kis csónakban. Hamarosan észre fogjuk venni, hogy nem vértanúság, hanem figyelemre méltó siker vár a légiósokra. Számos lélek ugyanis csak arra vár, hogy egyszer személyesen megszólítsák.

Miben áll a megközelítés módszere? Ha olyan körülményeket tapasztalunk, mint már említettük, tehát ha az alapvető vallási kötelességek teljesítése hiányzik, elsősorban azon kell fáradozniuk a légiósoknak, hogy a legfontosabb követelményt, a vasárnapi szentmisén való részvételt szorgalmazzák. Gondoskodjanak röplapokról, melyek könnyen érthető, de hatásos szavakkal ecseteljék a szentmise szépségét és értékét. A hatást csak fokozza, ha egy színes képet is mellékelnek a témáról. Ezekkel a röplapokkal felszerelve járjanak a légiósok házról-házra. Aki kér, kapjon belőle, s ha lehet, emlékeztessék barátságosan az illetőt, hogy jelenjen is meg. Nem kell külön felhívni a légiósok figyelmét arra, hogy viselkedésmódjuk minden körülmények között legyen szeretetteljes és türelmes; sohasem szabad vallatóan vagy az illetőt hanyagsága miatt megdorgáló hangnemben fellépniük.

Visszautasítással találkozhatnak, főleg az elején, de ezeket kiegyenlíti a soron következő sok siker. Éppen úgy kell eljárni, mint a látogatások során. Igazi baráti kapcsolat kialakítására kell törekedni a meglátogatottakkal. Barátságuk megnyerésével szinte mindent megnyertünk.

Ha valaki ismét vallásos életet kezd élni, az minden egyes esetben hasonlít ahhoz, mint amikor a katonák meghódítanak egy fontos állást. S amint nő a bevett erődítmények száma, úgy alakul át lassanként a közvélemény. A vidék minden lakója a légiósokat figyeli. Az emberek beszélnek, kritizálnak és gondolkodnak – s a fagyos szívek lassanként felengednek.

Év évet követ, s mindegyik meghozza a maga hódító eredményeit. Hosszú ideig úgy tűnik, az embereknek az egymáshoz való viszonya változatlan. S akkor egy hirtelen esemény folytán kiderül, hogy ismét Isten felé fordultak. Hasonló ez a termeszek kívülről szilárdnak látszó, belülről azonban kivájt építményéhez: elég egy lökés, s máris beomlik az egész.

A fáradozás eredménye. Egy 50 000 lelket számláló városról el lehetett mondani, hogy alig akadt benne valaki, aki gyakorolta volna a vallását. Ezt a hanyagságot további visszás körülmények csak bonyolították. A város több részében nem mehetett ki pap az utcára úgy, hogy ne gúnyolták volna. Ekkor alapítottak a hit szellemében egy Praesidiumot, s elkezdtek házról házra járni, ami meglehetősen reménytelen vállalkozásnak tűnt. Valamennyien csodálkoztak a gyors és nagy eredményen; amilyen mértékben nőtt a légiósok és gyűjtött tapasztalatuk száma, olyan arányban növekedett a megtérések száma és jelentőségük. Három évig tartó, nem várt, sikeres légiós működést követően az egyházi hatóságok felbátorodva közös szentáldozásra hívták a férfiakat, azt remélve, hogy kétszázan fogják a felhívást követni. A résztvevők száma 1100 volt, ami azt bizonyítja, hogy a hároméves apostolkodás a legmélyéig megmozgatta a lakosságot. Körvonalazódik a teljes siker, s e város következő nemzedéke már egy megváltozott rendbe fog beleszületni. Szentség fog uralkodni ott, ahol korábban semmibe vették a szentmisét, az egyház szolgáit pedig kigúnyolták. A hasonló körülmények között lévő településeknek hasonló módon kell keresniük a kivezető utat.

“Jézus így felelt: ‘Ha hisztek Istenben, bizony mondom nektek, hogyha valaki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vesd magad a tengerbe – és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, akkor az csakugyan megtörténik. Ezért mondom nektek, hogy ha imádkoztok és könyörögtök valamiért, higgyétek, hogy már megkaptátok, és akkor valóban teljesül kérésetek.”’ (Mk 11,22-24)

6. A LÉGIÓ A MISSZIÓK SZOLGÁLATÁBAN

A missziós tevékenység. A missziós tevékenység azon emberekre és csoportokra irányul, akik nem ismerik Krisztust, vagy nem hisznek benne, akik között az Egyház nem vert még gyökeret, és akiknek kultúrájához még nem tartozik hozzá a kereszténység.

Az evangelizálandó népeknél nagy különbségek vannak a kultúrában, az oktatásban és a társadalmi körülményekben. Még egyazon ország határain belül is meg lehet találni mind a sűrűn lakott városokat, mind az elszórt vidéki településeket is. Szegények és gazdagok, iskolázottak és iskolázatlanok, valamint eltérő nyelvű és nemzetiségű csoportok egyaránt előfordulhatnak ugyanazon a területen.

Világviszonylatban gyorsabban nő azon emberek száma, akik nem ismerik Krisztust, mint az igaz hívőké.

Erre az óriási missziós területre lép a Légió: papok és világi hívők. Kívülről érkezve, akadályozza őket a másféle faj, nyelv és kultúra. A gyakorlat és képzettség ugyan megkönnyíti munkájukat, de nehézségeik ettől még nem szűnnek meg.

Egy újonnan nyílt területen a helyi közösségek megszervezése a feladat úgy, hogy azok rövid idő alatt önfenntartó egyházközségekké váljanak, készen a térítés tovább folytatására is

Kezdetben arra törekszenek, hogy minél szélesebb körű kapcsolatokat hozzanak létre s barátokat szerezzenek. Ahol lehetséges, szükség szerint szolgáltatásokat nyújtanak, mint az iskolai oktatás, orvosi klinikák, hogy tanúságot tegyenek Krisztusról, és segítsék a kapcsolatok létrejöttét. A megtértek közül kerülnek ki a hitoktatók és más egyházi személyek is.

A missziósok vagy a helyi hitoktatók csak azokat taníthatják, akik azt akarják is. Ha már felébresztettük a megtérítendőben a vágyat a tanulásra, akkor az illetőt gyakorlatilag már megtértnek tekinthetjük. Isten segítségével a térítés általában úgy történik, hogy a megtérítendő először egy világi katolikussal kerül kapcsolatba, s csak utána lép be a folyamatba a pap. Ez fokozatos növekedés a barátságban és a bizalomban. “Azért jöttem, mert ismerek egy katolikust”, szokták mondani az érdeklődők a papnak.

A Légió a maga tapasztalatával és sokszorosan bizonyított rátermettségével úgy támogathatja a leterhelt misszionáriust, hogy megtérőket nyer és biztosítja állhatatosságukat. A már jobbára helyiekből verbuválódott Légió, a misszionárius bevetésével, aki kezdetben mint lelki vezető fog tevékenykedni, arra oktatja, gyűjti egybe és ösztökéli az új megtérőket, hogy maguk is folyamatosan és módszeresen evangelizáljanak. Ellentétben a misszionáriussal, a Légió tagsága nem kívülről igyekszik behatolni a helyi társadalomba. Ők már ott vannak, és rendelkeznek a megfelelő szervezeti keretekkel, hogy az első keresztények módjára fények legyenek a sötétségben, valamint só és kovász a közösségben.

A Légió terjedése. Ahogy a Légió számbelileg és minőségileg növekszik, úgy szükséges megnövelni a praesidiumok számát, hogy biztosítsuk a megfelelő képzést. Az is előfordulhat ily módon, hogy a vezetőknek esetleg egynél több praesidium fölött is felügyeletet kell gyakorolniuk. Arra is lehetőség nyílhat, hogy a vezető igénybe vegye a rendelkezésére álló hitoktatókat és egyéb tapasztalt embereket is a praesidium tagságának képzésére és ösztönzésére. Minden egyes új praesidium tíz-húsz új harcost jelent a hit szolgálatában.

A praesidiumok számának gyarapításában elért siker azt eredményezheti, hogy idővel a papoknak nagyon sok apostoli munkást kell irányítaniuk. Ennek az lehet a következménye, hogy a papoknak voltaképpen csak szervező és egyeztető szerepet kell betölteniük, az egyházmegyék püspökeihez hasonlóan. Ami a püspököt illeti, ő a hitharcosok számtalan katonából álló és megdönthetetlen rendjének lesz az első számú vezére, és a területén élő minden embernek rajtuk keresztül fogja hirdetni az evangéliumot.

A fentiekben nem egy kipróbálatlan tervet ismertettünk, hanem a különböző misszionárius területeken sok éven át végzett sikeres evangelizációs munka gyümölcsét.

Legyen meghatározott feladat minden légiósnak. Minden légiósnak kapnia kell egy pontosan körülírt feladatot. Minden munkafeladatot előbb felül kell vizsgálni, majd részfeladatokra bontani, melyeket azután rábíznak a légiósokra. A feladatok lelkiismeretes teljesítéséért teljes mértékben a légiósok viselik a felelősséget. Tudatosítani kell a légiósokban, hogy a munkakötelezettséget szabadon saját maguk vállalják fel, melyről

beszámolási kötelezettséggel tartoznak lelkivezetőjüknek.

a) A misszionárius időszaki látogatásainak előkészítése az elkülönített helyekre;

b) katekomenek oktatása és újak keresése és a rendszeres részvételre való bátorításuk;

c) a nem-törődőm és eltévelyedett katolikusok bátorítása, hogy térjenek vissza a hit teljes gyakorlására;

d) paraliturgikus szolgálat vezetése;

e) rendkívüli segítőként való közreműködés

f) haldoklók lelki szükségleteiről való gondoskodás és a keresztényi temetésről való gondoskodás.

A helyi szükségletek más testi és lelki kegyelmi munkákra is javasolnak példákat.

Vallási kérdésekben műveltnek kell-e lennie a légiósnak? A szükséges tudás mértéke a kívánt munka típusától függ. Ahhoz, hogy megtérőket nyerjünk meg és bátorítsuk őket az állhatatosságra, bizonyos, hogy alapvető hitbeli ismeretekre szükség van. Az Egyház gyors terjedése a kereszténység korai időszakában jól szemlélteti ezt. Sok esetben a hatalmas, gazdag és felvilágosult társadalmak legjelentéktelenebb, leggyengébb és legelnyomottabb tagjai vitték végbe a megtéréseket. Itt sem tulajdonképpeni hitoktatásról van szó – ez más kérdés -, hanem arról, hogy egy szív a legbecsesebb tulajdonát akarja megosztani egy másikkal. Ez úgy történhet meg a leghatásosabban, ha mindenki a magához hasonlóval foglalkozik, de a tapasztalatok azt mutatják, hogy a társadalmi korlátok könnyen lerombolhatók. Minden meggyőződéses katolikusnak pontos elképzelése van a hitéről, még ha hézagosak is vallási ismeretei, sőt, még arra is képes, hogy átadja mindezt azoknak az embereknek, akikre megpróbál befolyást gyakorolni. Azonban e képességét csak akkor veti be, ha egy szilárd közösség vagy más egyéb, erős impulzus ösztönzi erre. A légió rendszere erős motiválással és az apostolkodásra hívó megbízásokkal tudja nyújtani ezt a hajtóerőt. Az ilyen módon fellelkesített tag saját elhatározásából is keresni fogja az alkalmakat hitének megvallására és terjesztésére.

A Légió – “Mária munkálkodása”. A Légió bevezetése két meghatározó erő bekapcsolását jelenti a missziós tevékenységbe:

a) tervszerű szervezetet, amelyet mindig növekvő érdeklődés és egyre fokozódó átütő erő kísér;

b) a legnagyobb hatalmat: Mária anyai munkálkodásának erejét. A Légió Mária-tisztelete nagyban elősegíti ezt az anyai befolyást. Az intenzív apostoli munka révén pedig gazdagon részesednek benne az emberek.

Tény, hogy a hit fénye csak Máriával való egységben terjeszthető. Az Ő irányítását nélkülöző fáradozások hasonlítanak a lámpa nélküli olajhoz. Talán e tény fel nem ismerése okozza, hogy korunkban olyan ritkák az Isten-hit nagy hódításai. A korábbi évszázadokban egész népek tértek meg rövid idő alatt, s Alexandriai Szent Cyrill vonakodás nélkül jelentette ki az efezusi zsinaton 431-ben, hogy Mária által mindannyiukat megnyerték Krisztusnak. A missziók nagy védőszentje, Xavéri Szent Ferenc is ugyanezt tapasztalta: ahol elmulasztotta odaállítani az Istenanya alakját a kereszt tövébe, annak az országnak a lakói hamarosan ismét fellázadtak a nekik hirdetett evangélium ellen.

Ha Mária ily rendkívül gyümölcsöző ténykedése lehetővé válik a missziós területeken a Légió apostoli munkája révén, miért nem térhetnének vissza azok az idők, amelyeket Szent Cyrill említ? Miért ne hagyhatnának fel egész országok és nemzetek tévedéseikkel, s miért ne térhetnének meg boldog szívvel a krisztusi hitre?

“Mi késztette ezeket a halászokat: bolondos elbizakodottság vagy fensőbb, mennyei megvilágosítás? Gondoljuk csak el egy pillanatra, mire vállalkoztak. Nem volt soha uralkodó, világbirodalom, köztársaság, amely ilyen magas röptű terveket szőtt volna valaha is. Anélkül, hogy kilátásuk lett volna bármilyen emberi segítségre, ezek a galileai férfiak felosztották maguk között a világot, hogy meghódítsák. Eltökélt szándékuk volt, hogy megváltoztassák a világon uralkodó vallásokat, akár helytelenek, akár részben igazak – akár zsidó, akár pogány – voltak. Új istentiszteletet akartak bevezetni, új áldozatot, új törvényt, mert – így mondták – az a Valaki, akit az emberek Jeruzsálemben keresztre feszítettek, így rendelte.” (Bossuet)

7. PEREGRINATIO PRO CHRISTO

Ha szükségét érezzük, hogy minden embert felkeressünk, azoknál kell kezdenünk, akik a közelünkben vannak. Nem szabad azonban egy helyben topognunk, hanem további “jelképes lépéseket” kell tennünk, amelyek túlmutatnak mindennapi életünk keretein. A Peregrinatio pro Christo néven ismeretes légiós mozgalom megkönnyíti számunkra e cél megvalósítását. Elnevezése Montalembert “A nyugat szerzetesei” c. klasszikus eposzából való, amelyben az ír misszionáriusok útjait ismerteti. Ez a megalkuvást nem tűrő sereg elhagyta “földjét, hazáját, apja házát” (vő. Ter 12,1), a 6. és 7. században átvonult egész Európán, s újjáélesztette a Római Birodalom bukása miatt lehanyatlott hitet.

Ugyanezzel a lelkesedéssel küldi szét csapatait a Peregrinatio is: olyan légiós csoportokat, amelyeknek van ideje és anyagi eszköze bizonyos ideig távoli országokba menni, ahol rosszul áll a vallás helyzete. Azt a “kényes, nehéz, népszerűtlen megbízatást kapják, hogy felmutassák: Krisztus a világ megmentője. A népnek kell ezt végeznie.” (VI. Pál) A Peregrinatiónak nem lehetnek céljai a közeli területeken. Ha lehetséges, más országba kell irányulnia.

A hit ügyéért megy valaki idegenbe, és vállalja a kockázatot – ezt az elvet bizonyítjuk itt. Még ha csak rövid időre, egy vagy két hétre történik is, a légiós gondolkodásban változás állhat be, s magával ragadhat másokat is.

8. INCOLAE MARIAE

A nagylelkű emberek sok esetben nem érik be egy vagy két héttel, hanem otthonuktól távol, hosszabb időre kívánják felajánlani szolgálatukat. Azok a légiósok, akik helyben tudnak gondoskodni megélhetésükről, és távozni tudnak hat hónapra, egy évre vagy akár még hosszabb időre anélkül, hogy ez a család vagy más kötelesség rovására menne, a Conciliumnál, a Senatusnál vagy a Regiánál jelentkezhetnek, hogy megfelelő ideig missziós feladatokat lássanak el. Ehhez természetesen szükséges az ottani helyi hatóságok hozzájárulása. Ezek az önkéntesek Incolae Mariae néven ismertek. A szó kifejezi egy távoli helyen való ideiglenes tartózkodásukat, amelyet a Mária iránti áldozatos szellemben élnek át.

9. EXPLORATIO DOMINICALIS

Az Exploratio Dominicalis az a kifejezés, amely alatt akár egy mini Peregrinatiót is érthetünk, s amelyet úgy fordíthatunk le, hogy vasárnapi lélekkeresés.

Minden Praesidiumnak szól a sürgető feladat, hogy – ha lehet, közösségként – legalább évente egy vasárnapot szenteljenek egy ilyen “felfedező útnak”, lehetőleg egy problémás területen, kicsit távol a lakóhelyüktől, ugyanakkor nem túl messze, nehogy az utazás sok időt vegyen igénybe. Az Exploratio nem korlátozódik egy napra, lehet két vagy három nap is. Az Exploratio Dominicalis a Praesidium-tagság nagy részének (sok esetben mindenkinek) lehetővé teszi, hogy ilyen feladatot elvállalva segítsenek. El kell azonban ismerni, hogy a Peregrinatio a legtöbb légiósnak a legjobb szándék ellenére sem lehetséges.

A gyakorlat azt mutatja, hogy szükséges kiemelni, amit a Concilium többször is hangsúlyozott, nevezetesen: az Exploratio Dominicalis lényegében praesidiumi feladat. A testületeket és Praesidiumokat arra kérjük, vegyék ezt figyelembe, amikor Explorátiót szerveznek.

41. “KÖZÜLÜK LEGNAGYOBB A SZERETET” (1Kor 13,13)

Máriát annyira eltölti a szeretet, hogy méltónak találtatott arra, hogy magába fogadja, és a világnak ajándékozza Őt, aki maga a Szeretet. AMária Légiót ugyanez a túláradó szeretet kell, hogy megkülönböztesse, mert a Légió igazi élete a Mária iránti odaadásban és életpéldájának követésében áll. ALégió csak akkor lesz képes szeretetet árasztani a világba, ha eltölti a szeretet.

1. A Légió soraiba való felvételt illetően semmiféle szociális, politikai, nemzeti vagy faji megkülönböztetés nem érvényesülhet, kizárólag a tagságra való alkalmasság a döntő. ALégió apostolkodása közvetett módon, tehát élesztőként a hívek közösségében sokkal jobban kifejti hatását, mint a tulajdonképpeni közvetlen munkában. Ha pedig a Légió tevékenységének egy egész egyházközségre kell befolyást gyakorolnia, akkor ebből következik, hogy a Légió soraiban valamennyi társadalmi rétegnek és népcsoportnak képviseltetnie kell magát.

2. A Légió tagjai között természetes egyszerűségnek és őszinte szeretetnek kell uralkodnia. Alégiósok között nem lehetnek különbségek, kivéve a Légió szellemében és munkájában tett előrehaladás fokát. Ha szeretnünk kell a legkisebbeket, akiknek a Légióban szolgálni akarunk, még jobban kell szeretnünk saját légiós testvéreinket. Ha megkülönböztetést teszünk, ez nemcsak arról árulkodik, hogy tökéletlenül éljük meg a Légió eszményét, hanem arról is, hogy hiányzik a tagságot jellemző legfontosabb feltétel: a szeretet szelleme. ALégió lényege és szelleme pedig nem egyéb, mint szeretet és jó szándék. E szeretetnek természetesen legelőször “odahaza”, a Légió tűzhelyénél kell fényesen és erőteljesen lángolnia, s csak azután sugározhatja ki melegét másokra is. “Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13,35.) Asaját körben gyakorolt szeretet hamarosan szélesebb körben is gyakorlattá válik. A tagok közötti szakadékok áthidalása maga után vonja a Légión kívüli emberek közötti távolságok áthidalását is.

3. Más szervezetekkel szemben, amelyeknek a céljai összhangban vannak a Légió küldetésével, készen kell állnia a korlátlan együttműködésre és támogatásra. Nem lehet besorolni minden katolikust a légiós tagságba, mert annak követelményei nehezen teljesíthetőek. Azonban bátorítani kell mindenkit, hogy valamilyen módon vegyen részt az Egyház munkájában. A légiósok ezt apostolkodásukkal és személyes kapcsolataikkal segíthetik elő. Azonban meg kell jegyezni, hogy semmilyen együttműködés sem rakhat olyan többletterhet a légiósokra, amely apostolkodásuk kárára válhat. Azt is fontos helyesen meghatároznunk, hogy kinek, mekkora és milyen jellegű segítséget nyújtunk. Ilyen összefüggésben kell utalni a következő fejezetekre: “A Praesidium ellenőrzi a munkát” és a “A légiós munka bizalmi ügy, és...” (Tehát a 39. Fejezet 6. és 8. rész)

4. Az egyház pásztoraival szemben a nekik kijáró gyermeki szeretetet kell tanúsítani, mint lelki atyáinknak és pásztorainknak. A légiósoknak osztozniuk kell lelkipásztoraik problémáiban, és imáikkal valamint – amennyire ez lehetséges – tevékeny munkájukkal segíteni kell nekik, hogy könnyebben tudják leküzdeni nehézségeiket, és nagyobb sikerrel végezzék kötelességeiket.

Mivel az Egyház pásztorai Istentől kapták a megbízást, hogy beszéljenek az Istenbe vetett hitről, és a szentségekben rejlő kegyelmekről, a légiósoknak legyen a dolga odafigyelni, hogy az emberek kapcsolatban legyenek az isteni adományok őrzőivel, és pótolják a kiszakadt láncszemeket.

Különösen szükséges ez azok esetében, akik valamilyen alapos vagy alaptalan oknál fogva elhidegültek az Egyháztól.

Sokszor előfordul, hogy éppen a legsúlyosabb betegek nem akarnak orvoshoz fordulni. Gyakran az illető házastársának, családjának vagy barátjának kell felvállalni, hogy bátorítsák hozzátartozóikat.

Amikor a lélek épsége forog kockán, sok függ azok szeretetének mélységén, akik közel állnak a szükséget szenvedőhöz.

A légiósok alakulatai sokat segíthetnek a hozzátartozóknak abban, hogy – megragadva a kezdeményezést és szem előtt tartva a szükséges tapintatot – minél eredményesebben közvetítsenek a lelkipásztorok és a lelkek között. Ez a szeretet egyik legmagasabb rendű megnyilvánulása. A Jó Pásztor nevében cselekszenek így, aki a keresztségben arra hívja őket, hogy részt vegyenek az Ő munkájában.

“Szóljak bár az emberek vagy az angyalok nyelvén.
Ha szeretet nincs bennem,
csak zengő érc vagyok, vagy pengő cimbalom.
Legyen bár prófétáló tehetségem,
Ismerjem bár az összes titkokat és minden tudományt,
hitemmel elmozdíthatom a hegyeket.
Ha szeretet nincs bennem, mit sem érek.
Szétoszthatom mindenemet a nélkülözők közt,
Oda adhatom a testemet is égő áldozatul.
Ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem.

A szeretet türelmes, a szeretet jóságos,
A szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem is kevély.
Nem tapintatlan, nem keresi a maga javát.
Nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel.
Nem örül a gonoszságnak
Örömét az igazság győzelmében leli.
Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.

S a szeretet nem szűnik meg soha.
A prófétálás véget ér.
A nyelvek elhallgatnak, a tudomány elenyészik.
(1Kor 13,1-8)

1. FÜGGELÉK: PÁPAI LEVELEK ÉS ÜZENETEK

XI. Piusz pápa Levele a Mária Légiónak
1933. szeptember 16-án

"Különleges áldásunkat adjuk a csodálatos és szent ügyre, a Mária Légióra. Neve önmagáért beszél. Lobogóján a Szeplőtelen Fogantatás képe nemes és szent dolgokról tanúskodik.

A Boldogságos Szűz Mária a Megváltó Anyja és mindannyiunké is. Közreműködik megváltásunkban, mert a kereszt tövében vált anyánkká. Ebben az évben ünnepeljük közreműködésének és Mária általános anyaságának jubileumát.

Imádkozom Értetek, hogy még nagyobb buzgósággal gyakorolhassátok a megkezdett apostolkodást imában és tettben egyaránt. Ha így tesztek, Isten Benneteket is közreműködőkké tesz a megváltásban. Ez a lehető legjobb módja annak, hogy kifejezzétek hálátokat a Megváltó iránt."

XII. PIUSZ PÁPA levele a MÁRIA LÉGIÓHOZ
Kelt a Vatikánban,
1953. július 22-én.

Kedves Duff Úr!

Megtiszteltetés számomra, hogy a Szentatya megbízásából üdvözölhetem és bátorításomat küldhetem a katolikus Írország termékeny talaján közel harminc éve alakult Mária Légiónak.

Őszentsége az évek folyamán atyai érdeklődéssel követte a Mária Légió fejlődését; óriási mértékben növekedett Mária azon odaadó és bátor híveinek serege, akik a gonosz hatalma ellen küzdenek a mai világban; a pápa Önökkel együtt örül, hogy már a világ mind a négy sarkán kitűzve látja a Légió zászlaját.

Helyénvalónak tűnik ezért, hogy kinyilvánítsuk köszönetünket és elismerésünket Mária légiósainak munkája iránt, ugyanakkor azonban arra is intjük őket, hogy növekvő lelkesedéssel tartsanak ki nagylelkűen az együttműködésben, küldetésben, amelyet Isten bízott az Egyházra, vonjanak Jézus Krisztus vezetése alá minden embert, mert Ő az Út, az Igazság és az Élet.

Apostoli tevékenységük hatékonysága jórészt alapos lelki felkészítésüktől függ, mely lelki vezetőik bölcs irányítása alatt mindenekelőtt az igaz apostoli lelkületet érleli meg Önökben. Így minden cselekedetüket a Szentlélek irányítására hagyatkozó készséges engedelmesség és a helyi egyházi elöljárók iránti hűség jellemzi majd. Akiknek keresni fogják utasításait és hűséggel végre is hajtják azokat.

Az igaz világi apostol természetfölötti lelkületétől eltelve haladjanak előre szent buzgósággal, és továbbra is legyenek erős segédcsapatai az egyháznak a sötétség hatalmai ellen folytatott lelki harcában.

Őszentsége Mária közbenjárását kéri imáiban a világon élő valamennyi légiósra és az Ön, valamint a lelkivezetők és valamennyi aktív és auxiliárius légiós iránti különös jóakaratának zálogaként apostoli áldását küldi.

Nagyrabecsülésem és tiszteletem kifejezésével maradok

Krisztusban őszinte híve:
Francis Duff Úr részére
Concilium Legionis Mariae
Helyettes államtitkár
De Montfort House
North Brunswick Street
Dublin, Írország

XXIII. JÁNOS PÁPA LEVELE A MÁRIA LÉGIÓNAK

Atyai szeretetünk jeleként és dicséretre méltó szolgálatuk még bőségesebb gyümölcseinek zálogaként szívből jövő, különleges apostoli áldásunkat adjuk a Mária Légió minden tisztségviselőjére és tagjára.

Kelt a Vatikánban, 1960.márc.19-én.

A Mária Légió a katolikus egyház igazi arculatát jeleníti meg.
(Francia légiósoknak tartott beszéd részlete, 1960. júl. 13.)

VI. PÁL pápa levele a MÁRIA LÉGIÓHOZ

Kelt a Vatikánban,
1965. január 6-án

Kedves Duff Úr!

Legfőbb pásztorunk örömmel és hálával kapta kézhez levelét, amelyet nemrég gyermeki hűséggel intézett hozzá. Őszentsége ezt az alkalmat szeretné megragadni, hogy dicsérő és bátorító szavakat küldjön a Mária Légiónak, amely Írország misztikus légkörében jött létre, de ma már valamennyi földrészre kiterjeszti áldásos tevékenységét.

A Szentatya úgy véli, az Önök szervezete joggal kiérdemli ezeket a szavakat vallásos célkitűzése és sokrétű tevékenysége miatt. Ezeket a katolikus apostolkodás nagy hasznára fejlesztette ki, s így bebizonyította, milyen csodálatosan hatékony eszköz Isten országának építésében és terjesztésében.

Őszentsége még elevenen emlékszik az Önnel való találkozásokra államtitkári tisztségének idejéből. Ezek a megbeszélések tették neki elsősorban lehetővé, hogy tejes egészében megismerje az Önök közösségét átható szellemiségét és életerejének titkát. A Mária Légió szelleme valóban tagjai mély, bensőséges életében találja bőséges táplálékát, valamint fegyelmükben, a felebarát üdvösségéért vállalt odaadásukban, az egyház iránti rendíthetetlen hűségükben. Legfőbb kitüntető és ismertető vonása azonban a Boldogságos Szűz működésébe vetett töretlen bizalom. Őbenne látja a Mária Légió példaképét, tagjai vezetőjét, örömét és támaszát, és meggyőző munkálkodása bennünket is segít megértenünk, hogy mennyire Mária lelkületétől átitatva kell apostolkodnunk; hiszen Ő adta a világnak Krisztust, és szorosan kapcsolódott hozzá a megváltás művében.

Éppen ezért öröm tölti el Őszentségét, hogy bízhat a Légió e szellemében, amelyben

Krisztusnak már oly sok lánglelkű apostola és hősies tanúja nevelkedett föl a föld minden táján, különösen azokon a területeken, ahol a hitet támadják és üldözik.

Abban a meggyőződésben, hogy a már elért eredmények nem lankasztják, hanem még sokkal inkább fokozzák valamennyi légiós tetterejét és apostoli fáradozásait, a Szentatya kifejezi mély háláját Önnek és minden munkatársának. Egyben arra is figyelmezteti valamennyiüket, hogy továbbra is maradjanak meg az egyház iránti szeretetben, az apostolkodás területén a püspöktől való szoros függésben és minden más katolikus közösséggel az igaz együttműködés szellemében.

A Szentatya a legszentebb Szűz anyai pártfogásába ajánlja a Légió tagságának nagy seregét, és Önre, minden egyes légiósra, a lelki vezetőkre és mindannyiuk munkájára szeretettel adja különleges atyai, apostoli áldását.

Nagyrabecsülésemet és tiszteletemet kifejezve maradok

Krisztusban őszinte híve:
FRANK DUFF Úr részére
A Mária Légió elnöke
Concilium Legionis Mariae
De Montfort House
North Brunswick Street
DUBLIN

2. FÜGGELÉK:
Részletek a "Lumen Gentium"-ból

RÉSZLETEK A II. VATIKÁNI ZSINATNAK AZ EGYHÁZRÓL SZÓLÓ, "LUMEN GENTIUM" KEZDETŰ DOGMATIKAI KONSTITUCIÓJÁBÓL

Ezt a zsinati okmányt, melyet a katolikus egyház tanítóhivatala tett közzé, egészében kell elolvasni, mert új utat nyit Krisztus Titokzatos Testének mélyebb megértéséhez, és ezáltal biztosabb, nagyszerűbb életet kínál az egyháznak. Azitt közölt részletek, melyek különös jelentőséggel bírnak a Légió szellemi életét illetően, – Mária mint a Titokzatos Test Anyja -, nem helyettesítik az egész konstitúciót. Azsinati okmány új fényben tünteti fel Máriát. Mária Krisztus után a Titokzatos Test első és legnemesebb tagja. Elválaszthatatlan része az egyháznak, ezért úgy kell szemlélnünk, hogy az egyház teljes szerkezetében megmaradjanak a helyes arányok.

VIII. fejezet – III../60. Egyetlen közvetítőnk van az apostol szerint: "Hiszen egy az Isten, egy a közvetítő Isten és az ember közt: az ember Krisztus Jézus, aki váltságdíjul adta magát mindenkiért" (1Tim 2,5-6). Mária anyai feladata az emberekre vonatkozólag semmiképp sem homályosítja el, nem is csökkenti Krisztusnak ezt az egyetlen közvetítő szerepét, hanem éppen az erejét mutatja meg. A Boldogságos Szűz minden hatása az emberekre az üdvösség rendjében nem valami belső szükségszerűségből származik, hanem az isteni tetszésből ered, és Krisztus túlcsorduló érzelmeiből fakad; Krisztus közvetítői szerepén alapul, teljesen tőle függ, és minden hatékonyságát belőle meríti; a hívőknek Krisztussal való egyesülését pedig egyáltalán nem akadályozza, hanem éppen előmozdítja.

ABoldogságos Szűz, aki öröktől fogva, az isteni Ige megtestesüléséhez kapcsoltan, eleve elrendelt Istenanya, a Gondviselés terve szerint az isteni Megváltónak édesanyja lett a földön, másokat messze felülmúló, nagylelkű társa és az Úr alázatos szolgálója. Méhébe fogadta Krisztust, világra hozta, táplálta, bemutatta az Atyának a templomban, és együtt szenvedett kereszten haldokló Fiával: így engedelmességével, hitével, reményével és lángoló szeretetével egészen különleges módon közreműködött az Üdvözítő munkájában, hogy a lelkek természetfeletti élete helyreálljon. Emiatt anyánk ő a kegyelem rendjében. Máriának ez az anyasága szüntelenül tart a kegyelem világában attól a beleegyezéstől kezdve, amelyet a hite sugallt az angyali üdvözletkor, és amelyben Ő a kereszt alatt vonakodás nélkül kitartott, egészen addig, amíg be nem teljesült örökre az összes választottak sorsa. Mert mennybemenetele után sem szűnik meg betölteni üdvösséges feladatát; és szüntelen közbenjárásával kieszközli nekünk az örök üdvösség kegyelmeit. Anyai szeretetével gondoskodik Fiának testvéreiről, akik még zarándokúton vannak a földön a sok veszedelemben és bajban, amíg el nem érkeznek a boldog hazába. Ezért nevezik a Boldogságos Szüzet az egyházban Szószólónak, Segítőnek, Oltalmazónak, Közvetítőnek. Természetesen ezeket úgy kell érteni, hogy semmit sem vonnak le Krisztusnak, az egyetlen közvetítőnek méltóságából és hatóerejéből, és ahhoz semmit sem adnak hozzá.
De mialatt a Boldogságos Szűz személyében az Egyház már elérkezett a tökéletességre, és ez őbenne ránc és szeplő nélkül való (vö. Ef 5,27), a keresztények még csak törekszenek a bűn legyőzésére és az életszentségben való növekedésre; Máriára emelik tehát szemüket, minthogy ő az erények példájaként tündöklik a kiválasztottak egész közössége előtt. Amidőn az egyház áhítattal elmélkedik róla, és az emberré lett Igének világosságában szemléli őt: tisztelettudó lélekkel hatol beljebb a megtestesülés mélységes titkába, és egyre jobban hozzáhasonul Vőlegényéhez. Ugyanis Mária oly benső helyet foglal el az üdvösség történetében, hogy valamiképp egyesíti és visszatükrözi magában a hit legfőbb titkait; ezért az Ő dicsérete és tisztelete hatékonyan hívja a hívőket Fiához, Fiának áldozatához és az Atya szeretetéhez. Az Egyház viszont – mikor Krisztus dicsőségéért fárad – egyre hasonlóbbá lesz magasztos ősmintájához, mert foly-

tonosan fejlődik a hitben, a reményben, a szeretetben, és mindenütt keresi és megteszi Isten akaratát. Következőleg az Egyház az apostoli munkában is méltán tekint fel Krisztus szülőanyjára; Ugyanis Krisztus avégett fogantatott a Szentlélektől és született a Szűztől, hogy az Egyház által a hívők szívében is megszülessék és növekedjék. ASzent Szűz élete példa arra az anyai szeretetre, amelynek el kell töltenie az apostoli küldetésű Egyház minden munkatársát, hogy az emberek újjászületéséért odaadóan fáradozzék.
“Az Egyház első ízben és rejtve, már az angyali üdvözletkor alakot ölt Mária anyaságában. Máriában és Jézusban nemcsak fiú és anyja közösségét kell e pillanatban látnunk, hanem az Isten és az ember közötti közösséget is, a Megváltó és az általa elsőként megváltott személy közösségét. Minden ember megkapja a meghívást, hogy csatlakozzon ehhez a közösséghez, nevezetesen az Egyházhoz. Jézus és Mária személyében az egyház nemcsak saját lényegét látja megvalósulni, hanem – már e korai szakaszban – legfontosabb ismertetőjegyeit is. Az Egyház már ekkor is teljesen egy és szent. A legigazabb értelemben katolikus, ami azt jelenti, hogy egyetemes, tehát mindenki számára nyitott, mint ahogy Jézus és Mária is mindenki számára elérhető. Úgyszólván csak az elfogulatlan cselekvés és az apostolkodás hiányzik.” (Laurentin)

3. FÜGGELÉK: RÉSZLETEK AZ EGYHÁZI KÁNONJOGBÓL

A világi krisztushívők kötelességei és jogai

224. kán. – A világi krisztushívők az összes krisztushívők közös kötelességein és jogain, valamint a más kánonokban meghatározott kötelességeken és jogokon kívül, a jelen cím kánonjaiban felsorolt kötelességekkel és jogokkal rendelkeznek.

225. kán. -1. §. A világiaknak, akiket Isten – mint minden krisztushívőt – a keresztség és a bérmálás által az apostoli munkára küld, általános kötelességük és joguk, hogy mind egyénileg, mind társulásokban azon dolgozzanak, hogy az egész világon minden ember megismerje és elfogadja az üdvösség isteni hírét; ez a kötelesség különösen olyan körülmények közt sürgető, amikor az emberek csakis általuk hallhatják az evangéliumot, és Krisztust csakis általuk ismerhetik meg.

2.§. Az a sajátos kötelesség is terheli őket, hogy saját egyéni helyzetüknek megfelelően, az evangélium szellemével itassák át és tökéletesítsék az evilági dolgok rendjét, és így különösen ezeknek a dolgoknak az intézésében és az evilági feladatok gyakorlásában tanúságot tegyenek Krisztusról.

226. kán.– 1.§. Akik házas állapotban élnek, hivatásuknak megfelelően különösen kötelesek a házasság és a család révén Isten népe épülésén fáradozni.

2.§. A szülők, mivel életet adtak gyermekeiknek, súlyosan kötelesek és jogosultak is nevelésükre; ezért elsősorban a keresztény szülők feladata, hogy gondoskodjanak gyermekeik keresztény neveléséről az egyház által adott tanítás szerint.

227.kán.- A világi krisztushivőknek joga van arra, hogy a földi ország ügyeiben elismerjék számukra azt a szabadságot, amely minden polgárt megillet; azonban élve ezzel a szabadsággal ügyeljenek arra, hogy cselekedeteiket az evangélium szelleme hassa át, óvakodjanak attól, hogy véleményalkotás tárgyát képező kérdésekben a saját nézetüket az Egyház tanításaként adják elő.

228. kán. – 1.§. Azok a világiak, akiket erre alkalmasnak találnak, jogképességgel rendelkeznek arra, hogy a szent pásztorok felvegyék őket azokra az egyházi hivatalokra és feladatokra, amelyekben a jog előírásai szerint működni képesek.

2.§. A megfelelő tudásban, józanságban és tisztességben kiváló világiak alkalmasak arra, hogy szakértői vagy tanácsadói minőségben a jog előírása szerint a tanácsokban is segítséget nyújtsanak az Egyház pásztorainak.

229. kán. – 1.§. Hogy a világiak a keresztény tanítás szerint élhessenek, s azt maguk is hirdetni és szükség esetén védelmezni is tudják, továbbá hogy kivehessék részüket az apostoli tevékenységből, kötelesek és jogosultak ennek a tanításnak képességeikhez és helyzetükhöz mért megismerésére.

2.§. Joguk van arra is, hogy a szent tudományokban megszerezzék azt a teljesebb képzettséget, amely az egyházi egyetemeken, fakultásokon vagy a vallási tudományok intézeteiben nyerhető el. Így jogosultak, arra hogy ott látogassák az előadásokat, és akadémiai fokozatokat szerezhessenek.

3.§. Ugyancsak képesek arra is, hogy a szükséges alkalmasságra vonatkozó előírások megtartásával, a törvényes egyházi hatóságtól megbízást kapjanak a szent tudományok ok-

tatására.

230. kán. – 1.§. Azokat a világi férfiakat, akik a püspöki kar határozatában megszabott életkorral és adottságokkal rendelkeznek, azokat fel lehet venni a lektori és az akolitusi szolgálatra az előírt liturgikus szertartással, tartós jelleggel. Azonban a szolgálatok elnyerése nem jogosítja fel őket arra, hogy az egyháztól ellátást vagy díjazást kapjanak.

2.§. Ideiglenes megbízás alapján a liturgikus cselekményekben a világiak betölthetik a lektor szerepét; a jog előírásainak megfelelően ugyancsak minden világi gyakorolhatja a kommentátor, a kántor feladatát vagy más feladatokat.

3.§. Ahol az Egyház számára szükséges, a szolgálatra rendelt személyek hiányában a világiak is gyakorolhatják ezek bizonyos feladatait, még akkor is, ha nem lektorok vagy akolitusok; gyakorolhatják az ige szolgálatát, vezethetik a liturgikus imádságot, kiszolgáltathatják a keresztséget és áldoztathatnak, a jog előírásainak megfelelően.

231. kán. – 1.§. Azok a világiak, akiket tartósan vagy ideiglenesen az Egyház különleges szolgálatára vesznek fel, kötelesek a feladatuk kellő ellátásához megkívánt megfelelő képzettség megszerzésére, valamint feladatuk lelkiismeretes, serény és szorgalmas ellátására.

2.§. A 230. kán. 1.§-ának fenntartásával, joguk van a helyzetükhöz mért, tisztes díjazáshoz, amelyből – a világi jog előírásait is megtartva – illően ki tudják elégíteni a maguk és családjuk szükségleteit; ugyancsak joguk van arra, hogy megfelelő társadalombiztosításban és egészségügyi ellátásban részesüljenek.

4. FÜGGELÉK: A Római Légió

Minden bizonnyal arómai légió volt a legfönségesebb sereg, amely a világon valaha is létezett. Győzhetetlenségének titka katonái csodálatra méltó magatartásában rejlett. Minden egyes katonának teljes mértékben alá kellett vetnie magát annak a légiós csoportnak, amelyhez tartozott. Az elöljáróval szemben feltétlen engedelmességet követeltek meg tőle, s elvárták, hogy "ad nutum", azaz "fejbiccentésre" engedelmeskedjék, tekintet nélkül a tiszt érdemeire, illetve saját, személyes tetszésére vagy nemtetszésére. Senki nem morgolódhatott, ha elmaradt az előléptetés, s ha valaki neheztelt valamiért, nem érezhette sem szóval, sem tettel. Arómai légiósok "egy emberként" mozogtak, hisz ugyanazt a célt követték, s eggyé váltak parancsnokukkal és társaikkal. Vállvetve, szorosan egymás mellett vonultak csapataik a világ országain át, és megerősítették Róma tekintélyét és a római jogot, bárhová is kerültek. Hűségük legyőzhetetlenné tette őket az ellenség számára, tőretlen bátorságuk és makacs kitartásuk kimerítette, és/vagy fegyverletételre, vagy menekülésre késztette őket. Ők voltak a birodalom előőrsei: rájuk hárult az a teher, hogy megőrizzék a birodalom sértetlenségét. A pompeji ásatásokban megtalált, posztján álló centurió vagy a Maximianus császár alatti üldöztetések idején tábornokaival együtt lemészárolt híres thébai légió tagjai mind a rendíthetetlen hősiesség világító példái.

Arómai légió szellemét úgy foglalhatnánk össze, hogy azt a tekintéllyel szembeni engedelmesség, rendíthetetlen kötelességtudás, kitartás nehéz helyzetekben, szükségben kemény helytállás, s még a legkisebb kötelességben is hűséges szolgálatteljesítés jellemezte.

Ez volt a megbízható szolgálat pogány eszményképe. Mária légiósainak ugyanezt a férfiasságot kell felmutatniuk; azonban ezt az erőt a Máriával való kapcsolat természetfölöttivé emeli, mérsékli, és gyengéddé teszi, mert Ő az, aki leginkább megtaníthat minket a szerető, szelíd szolgálat titkára.

"Aszázados ott állt a kereszt előtt, és látta, amint a Megváltó meghal. Kiáltása, mielőtt kilehelte lelkét, annyira megrendítette, hogy dicsérte Istent, és így szólt: 'Ez az ember valóban az Isten Fia volt.' (Mk 15,39) 'Aszázados és a többiek is, akik Jézust őrizték, a földrengés és a történtek láttára igen megijedtek: Ez valóban Isten Fia volt! mondták' (Mt 27,54)

A római légió katonái voltak ily módon az első megtérők.

Ajövő egyháza, amelyet római egyháznak neveznek, titokzatos módon a Kálvárián kezdte meg betölteni a világon a neki szánt küldetését. Rómaiak voltak, akik megölték, és a sokaság szeme láttára a magasba emelték az áldozati bárányt. Ők, az Egyház egységének jövendő őrzői, vonakodtak szétszaggatni egymás között Jézus köntösét. Ahit e letéteményesei elsőként írták és szögezték le az új hit alapvető tételét: Krisztusnak, a Názáretinek királyságát. Mellüket verve mondták, midőn az áldozat végbement: 'Valóban, ez Isten Fia volt!' Végül ugyanazzal a lándzsával, amely a világ minden útját megnyitotta az evangéliumnak, megnyitották az Úr legszentebb Szívét, amelyből kegyelem és élet árad. Minden ember vétkes a Megváltó halálában, mindannyian belemártották a kezüket vérébe, így a jövendő egyházát csak bűnösök képviselhették. Nem úgy tűnik-e, mintha a rómaiak – még ha tudatlanul is – már a Kálvárián, mindenki számára láthatóan megkezdték és megalapozták volna halhatatlan rendeltetésüket.

A keresztet úgy állították fel, hogy Jézus háttal fordult Jeruzsálem felé, míg arcát nyugat felé, az örök város felé fordította." (Bolo: Tragédia a Kálvárián)

5. FÜGGELÉK: "Mária, A Szívek Királynője" Társulat

1. "A tökéletes Mária tisztelet" című írásában Grignon Szent Lajos kifejezi azt az óhaját, hogy mindazok, akik gyakorolják ezt az odaadást, tömörüljenek társulatba. Ez a kívánság meg is valósult 1899-ben, amikor Ottawában (Kanada) megalapították a "Mária, a szívek Királynője" társulatot, amely Mária Társaság avagy Monfort Misszionáriusok néven működik.

2. A társulat tagjai olyan hívek, akiknek minden vágya az, hogy úgy éljék meg keresztségi fogadalmukat, hogy Mária keze által tökéletesen Krisztusnak szentelik magukat. E Mária-tisztelet formájának gyakorlata a következőképpen határozható meg Grignon Szent Lajos tanítása értelmében:

"Ez a lelkiség abban áll, hogy teljesen odaadjuk magunkat a Boldogasszonynak, hogy őáltala egészen Jézus Krisztushoz tartozhassunk.

Oda kell ajándékoznunk neki:

1) testünket, minden érzékével és tagjával:
2) lelkünket, valamennyi képességével;
3) jelen- és jövőbeli külső javainkat;
4) benső és lelki javainkat, azaz érdemeinket, erényeinket és jótetteinket, legyenek azok akár múlt-, jelen- vagy jövőbeliek.

Röviden tehát: mindent oda kell adnunk – mégpedig fenntartás nélkül -, amit a természet és a kegyelem rendjében magunkénak tudunk, s mindent, amire a jövőben a természet, a kegyelem és a dicsőség rendjében szert teszünk. A Mennyben nem képezhet kivételt ez alól egyetlen fillér, egyetlen hajszál, akár a legparányibb jótétemény sem; mindezt az örökkévalóságért kell megtennünk, s ajándékunkért és szolgálatunkért nem igényelhetünk és remélhetünk semmi egyéb fizetséget, mint azt a kitüntetést, hogy Mária által és Máriában Jézus Krisztushoz tartozhatunk. S még akkor is meg kellene ezt tennünk, ha ez a szeretetre méltó Királynő nem a legnagylelkűbb, s nem a leghálásabb volna minden teremtmény közül." (Grignon Szent Lajos Mária: Tökéletes Mária-tisztelet 121.pont)

3. A tagság feltételei a következők:

a) Grignon Szent Lajos Mária felajánló szövege szerint szenteljük teljesen magunkat Mária kezéből Jézus Krisztusnak, az örök és megtestesült Bölcsességnek. Ezt a felajánlást komoly előkészületnek kell megelőznie, s erre kiváltképp alkalmas egy Mária-ünnep. Ezt az odaadást naponta meg kell újítani ilyen és ehhez hasonló könyörgéssel: "Édes Jézusom, egészen a Tiéd vagyok, s mindenem, amim csak van, Mária, a te szent Édesanyád által, a Tiéd." Ez az ima megfelel reggeli imának is, amint azt az imaapostolkodás előírja. Egy másik fohászt is lehet használni, ami igen kedves a Légiónak: "Egészen a Tiéd vagyok, Királynőm, Anyám, s mindenem, amim csak van, a Tiéd."

b) Be kell iratkozni a Társulat valamely helyi központjába. A Fő központok a következők:

Anglia: Montfort House, Burbo Bank Road, Liverpool L23 6TH
USA: Montfort Fathers, 26 South Saxon Ave., Bay Shore, N.Y. 11706
Franciaország: 2 rue des Couvents, 85290 Saint-Laurent-Sur-Sevre
Belgium: Dietsevest 25 – 3000 Leuven
Kanada: 4000 Bossuet, Montreal, Quebec H1M 2M2

Olaszország: via Romagna 44, 00187 Roma

c) Meg kell szokni – ez az odaadás lényege -, hogy mindig úgy éljünk, hogy tökéletesen alávessük magunkat Mária akaratának, s kövessük azt a példát, amelyet Isten Fia adott nekünk Názáretben. Bármit is teszünk, általa, vele, benne és érte tesszük, szem előtt tartva, hogy Mária mindig együttműködik velünk, irányítja fáradozásainkat, gyümölcseiről pedig intézkedik (vö 6. fejezet: Alégiós kötelezettségei Mária iránt).

4. Ebben az egyesületben tagnak lenni azt jelenti, hogy lélekben egyesülünk az egész montforti szerzetesi közösséggel.

A tagok azokat a liturgikus ünnepeket ünneplik meg elsősorban, amelyek jelképei és egyben beteljesülései ennek a bensőséges kapcsolatnak. Különösen az Úr megtestesülésének napját – Gyümölcsoltó Boldogasszony (március 25.), Urunk Születését (december 25.), a Szeplőtelen Fogantatás napját (december 8.) és Grignon Szent Lajos Mária ünnepét (április 28.) ünneplik meg.

A tagok hasonlóképpen osztoznak abban a lelki gazdagságban, amelyet a montforti közösség Mária által nyert el, aki “csodálatos módon teljesen átadta magát Fiának, aki mindent neki adott.” (Queen című újság 1992. május-június, 25. oldal)

5. Ahhoz, hogy helyesen tudjuk értelmezni és megélni ezt a fajta Mária-tiszteletet, feltétlenül gyakran kell olvasni Grignon Szent Lajos írását: “A tökéletes Mária tisztelet”-et, valmint a “Mária titka’ című rövidebb művét.

“Mindenekelőtt X. Szent Piusz pápa volt az, aki oly szemléletes módon tárta elénk a Mária általános közvetítő szerepéről és szellemi anyaságáról szóló egyházi tanítást az “Ad diem illum” kezdetű, csodálatos enciklikájában. Ez a pápai megnyilatkozás nem egyéb, mint Grignon Szent Lajos művének (A tökéletes Mária-tisztelet) átírása. Aszent pápa lelkes csodálója és híve volt ennek a kis tanulmánynak. Különösen ajánlotta elolvasását mindenkinek, és apostoli áldását adta azokra, akik követték tanácsát. Ezen túlmenően ez a Máriáról szóló enciklika nemcsak Mária nagy szolgájának legismertebb gondolatait tartalmazza, hanem gyakran saját kifejezéseit is.” (Mura: Le Corps Mystique du Christ)

“Akik magukra veszik ezt a szent szolgaságot, azoknak különösképpen tisztelniük kell Jézus, az Isten Igéje, megtestesülésének nagy titkát, melyet március 25-én ünnepelünk, mert ez szolgál a Szentlélek által ösztönzött tökéletes odaadás alapjául a következő okok miatt:

a) hogy ezáltal tiszteljük és utánozzuk Jézus kimondhatatlan függőségét Máriától, melyet magára vett az Atya dicsőségére és a mi megváltásunk érdekében. Különösképpen kifejezésre jut ez a függőség a megtestesülés titkában, mert Krisztus Mária méhében rabként van fogva tartva, s mindenben anyjára van utalva:

b) hogy megköszönjük Istennek a mérhetetlen kegyelmeket, melyekkel elárasztotta Máriát, különösen is azért, hogy Őt választotta a Megváltó anyjául, s méltóvá tette erre. Kiválasztása ugyanis a megtestesülés titkában nyert valóságot.

Ez a két fő célja a Jézus Krisztus iránti odaadásnak Máriában. (Grignon Szent Lajos: Atökéletes Mária-tisztelet, 243.)

6. FÜGGELÉK: A SZEPLŐTELEN FOGANTATÁS ÉRME: A "CSODÁSÉREM"

"S akkor a szent Szűz így szólt hozzám: 'Csináltass e mintára érmet; akik megáldatják és viselik, nagy kegyelmeket nyernek, különösen, ha nyakukban hordják. Akik bíznak benne, bőséges kegyelmekben részesülnek."' (Labouré Szent Katalin)

A légiósoknak nagyra kell becsülniük ezt az érmet, hisz egész különleges módon áll kapcsolatban közösségük történetével. Nem kiforrott döntés eredményeképp díszítette az asztalt az első összejövetel alkalmával az 1830. évi Mária-jelenés alakjának szobra, mégis érzékelhetően juttatja kifejezésre a Légiónak épp azt a lelki beállítottságát, amely ott, e szobor körül vette kezdetét.

Akkoriban azt ajánlották, viseljék az érmet az apostoli munka közben.Azérem szegélyén, körben olvasható feliratot már az első találkozón imádkozták; napjainkban részét képezi a Catenának, és minden tag naponta elmondja. Azérem ábrázolása helyet kapott a Légió zászlaján is.

Elgondolkodtató, milyen sokféle módon áll kapcsolatban az érem a Légió vallási életével. Hogy véletlen közreműködésről vagy ismét a Gondviselés gyengéd és csodálatos közbelépéséről van-e szó, kikövetkeztethető az alábbi gondolatokból:

a) Az érem célja, hogy előmozdítsa a Szeplőtelen Fogantatás tiszteletét. Egyidejűleg azonban a kegyelem közvetítőjeként ábrázolja Máriát. Ezzel szemléletesen kifejezésre juttatja Máriának azokat a kiváló tulajdonságait, amelyeket a Légió kiváltképp tisztel: a Szeplőtelen Fogantatást, az anyaságot és a közvetítő szerepet.

A Szeplőtelen Fogantatás ábrázolását kiegészíti az érem hátoldalán Mária Szeplőtelen Szívének képe. Az egyik oldala a szeplőtelenül fogantatott Máriát, a másik oldala az örök-től fogva bűntelent mutatja.

b) Ahátoldalon látható Jézus Legszentebb Szívének és Mária Szeplőtelen Szívének képe – bevezető imádságaiban a Légió e két szívhez könyörög már az első összejövetel óta. A két szív ábrázolása – az egyiket a töviskorona sebzi fel, a másikat a tőr szúrja át, s mindkettő fölé emelkedik a kereszt és az M betű – emlékeztet arra a szenvedésre és együttszenvedésre, amely megszerezte számunkra a kegyelmeket. A légiósok e kegyelmekért fohászkodnak a két szívhez, hogy Máriával együtt elvihessék az emberekhez.

c) Meglepő körülmény az is, hogy épp száz évvel azután, hogy a Szűzanya megjelent Labouré Szent Katalinnak (ennek különös jelentősége van Franciaország szempontjából), Verdier bíboros, Párizs érseke épp abban az órában nyitotta meg azt a kihallgatást, amelyen beleegyezését és áldását adta a Légió bevezetéséhez. Elmondhatjuk tehát, hogy a "csodásérem" oly szoros kapcsolatban áll a Légióval, hogy a légiós küldetése magában foglalja az érem küldetését is. Alégiós úgyszólván maga a csodásérem, Mária alázatos eszköze, mely kegyelmet hoz a világnak.

Akatolikusok egy csoportja, amely magát feltétlenül "haladónak és intellektuellnek" akarja tartani, gúnyolódva babonának tekinti ezt az érmet más érmekkel és skapulárékkal együtt. Meggondolatlanság ennyire nem elismerni az Egyház által jóváhagyott szentelményeket. Hasonlóan ellentmond a tényeknek ez a magatartás azért is, mert a "Csodásérem" használatát kétségtelenül áldás kíséri, sőt ez néha drámai módon nyilvánul meg.

Alégiósokat mindig arra bátorítják, hogy tekintsék magukat katonáknak. Ugyanígy egész különleges muníciót kell látniuk az éremben is: biztosak lehetünk abban, hogy Mária

kettős erőt kölcsönöz neki a légiósok kezében.

A kötelező nyilvántartásba való hivatalos bejegyzés nélkül is a felvételi szertartás által bárki tagja lehet a Csodásérem Társaságnak. E közösség tagjai részesülnek a Társasághoz kapcsolódó összes búcsúkban. ACsodáséremmel kapcsolatos Mária-jelenés ünnepét nov. 27-én tartják.

“Mária hozta a világba az apostolkodást -, aki eljött, hogy tüzet gyújtson a földön, és azt akarta, hogy égjen. Mária szerepe nem lett volna tökéletes, ha nem állt volna ott a lángnyelvek között, melyeket Fiának Lelke küldött le az apostolokra, hogy örömhíre bennük égjen az idők végezetéig. Pünkösd szellemi Betlehem volt Mária számára, az Úr születésének új ünnepe, amikor az anya ott állt a Titokzatos Krisztus jászlánál, és újból megmutatta Őt más pásztoroknak és más királyoknak.” (Fulton Sheen püspók: Krisztus Titokzatos Teste)

7. FÜGGELÉK: A RÓZSAFÜZÉR-TÁRSULAT

1. A Rózsafüzér Társulat olyan hívők közössége, akik kötelezik magukat, hogy hetente legalább egyszer elimádkozzák a rózsafüzér 15 tizedét. Családtagnak lenni magában foglalja a tagok közti megosztást. Azok, akik csatlakoznak a Rózsafüzér Társulathoz, arra kapnak meghívást, hogy ne csak a rózsafüzérüket, hanem munkájuk érdemeit, szenvedéseiket és imáikat is Nagyasszonyunk kezébe helyezzék, hogy Ő azt a lehető legjobban ossza szét a többi tag és az Egyház szükségletei szerint. A Társulatot egy domonkos szerzetes Alan de la Roche alapította 1470-ben. Ennek terjesztése a domonkos szerzetes közösség különleges kötelezettsége. Éppen ezért mindazok, akik feliratkoznak, részesülnek a Rend lelki kiváltságaiban is.

2. Grignon Szent Lajos nemcsak tagja volt a rózsafüzér-társulatnak, hanem teljes erejével munkálkodott terjesztésén is. Szolgáljon ez példaképül a légiósoknak. Íme egy megmaradt, érdekes dokumentum részlete: “Mi, a Prédikáló Rend provinciálisa igazoljuk és kijelentjük, hogy harmadik rendünk tagja, Grignon Szent Lajos Mária sok buzgósággal, lelki épülésünkre szolgálva, sikerrel ajánlja a Rózsafüzér Társulatot mindenütt missziói során, melyeket folyvást tart a nagyvárosokban és falvakban.”

3. Akicsatlakozni kíván, annak teljes nevét be kell jegyeztetnie egy templomban már megalakult csoport névsorába. Ahhoz, hogy részesülhessünk a tagsághoz kötődő búcsúkban és kiváltságokban, szükséges, hogy a rózsafüzér imádság elmondása közben tőlünk telhető legjobb módon elmélkedjünk a titkokról. Grignon Szent Lajos Mária mondása szerint ugyanis: “Az elmélkedés a rózsafüzér lelke.” Hetente legalább egyszer el kell mondania a rózsafüzér 15 tizedét, és el kell elmélkednie a titkokról. Ez a kötelesség azonban nem a bűn terhe mellett kötelező. Ha valaki naponta elmondja a rózsafüzért, már túl is teljesítette. Nem kell egyszerre elmondani a teljes rózsafüzért, lehet külön-külön egy-egy tizedet vagy többet egyszerre, ahogy tetszik. Nincs semmiféle kötelező összejövetel vagy tagsági díj.

4. Atársulathoz tartozás többek között a következő előnyökkel jár: (a) az illető Máriának, a Rózsafüzér Királynőjének különleges védelmét élvezi; (b) részesedik a domonkos rend és a rózsafüzér-társulat tagjainak minden jótéteményében és lelki érdemeiben az egész világon; (c) halála után részesül mindazokban az imákban és könyörgésekben, amelyeket a fentiek az elhunytakért elmondanak; (d) Teljes búcsút lehet nyerni a Társulatba való belépés napján, karácsonykor, húsvétkor, Gyümölcsoltó Boldogasszony (az Úr megtestesülésének) napján, Nagyboldogasszony (Mária mennybemenetele) napján, Mária a Rózsafüzér Királynője ünnepén, a Szeplőtelen Fogantatás és Urunk bemutatása a templomban ünnepén.

5. Eltekintve azoktól a búcsúktól, melyeket e társulat tagjai elnyernek, létezik egy másik tökéletes búcsú azok számára, akik öt rózsafüzér-tizedet elimádkoznak valamely templomban vagy nyilvános kápolnában, illetve családi körben, szerzetesi közösségben vagy vallási közösség összejövetelén (ez a Légióra is vonatkozik). Egyéb körülmények között részleges búcsúhoz kötött a rózsafüzér elmondása.

6. A teljes búcsú elnyerésének feltételei a következő:

a) Szentgyónás – különböző búcsúkat lehet elnyerni szentgyónás által.
b) Minden egyes alkalommal teljes búcsú nyerhető el szentáldozás által.
c) A Szentatya szándékára történő egy Miatyánk és egy Üdvözlégy vagy más tetszés szerinti ima eleget tesz a feltételeknek. Mindegyik imát a teljes búcsú elnyeréséért kell ismételten mondani.

d) Követelmény az is, hogy mentesek legyünk a bűnhöz, még a bocsánatos bűnhöz való ragaszkodástól is.

“A szent rózsafüzér rendünk legszebb virága. Ha valaha elhervadna, egyben megfakulna és tovatűnne közösségünk szépsége és fénye is. Megfordítva azonban: ha ez a virág kivirul, lehozza ránk az ég harmatát, elnyeri számunkra a kegyelem illatát, s a vallásosság gyökeréből növeszti az erény és a becsület gyümölcseit.” (Pater de Monroy OP főmagiszter)

8. FÜGGELÉK: A KERESZTÉNY TANÍTÁS TÁRSULATA

Jó néhány országban a Keresztény Tanítás Társulata fontos szerepet játszott, és még ma is fontos szerepe van a keresztény tanítás megszervezésében. Sok légiós részt vesz a Társulat munkájában és a Légió teljes mértékben támogatja működésüket. Az Általános Katekétikai [hitoktatói] Bizottsággal az 1971-es egyházi kongregáció alapján együttműködve minden egyházmegyében működik egy Hitoktatói Hivatal, amely része az Egyházmegyei Hivatalnak. Ezáltal a püspök, aki egyben a közösség feje és a keresztény hitoktatás tanítója, igazgatja és irányítja az egyházmegyén belüli összes hitoktatói tevékenységet.

Fontos megjegyeznünk, hogy a keresztény tanítás minden korcsoporthoz és képzettségi szinthez tartozóhoz szól II. János Pál pápa kijelentése szerint (Catechesi Tradendae 16. II. János Pál pápa apostoli buzdítása a katolikus egyház püspökeihez, papjaihoz és híveihez korunk hitoktatásáról).

“Az egész egyház nevében mondok köszönetet annak a sok férfinak és nőnek, akik laikus létükre, bárhol a földön, a hitoktatásnak szentelik magukat, és nemzedékeket oktatnak a hitre. Amit ti tesztek, bár sokszor alázatosan és észrevétlenül, mégis nagylelkű odaadással és buzgalommal, a laikus apostolkodás legnagyszerűbb formája. Ennek különösen ott van óriási jelentősége, ahol a gyermekek és a fiatalok a családi környezetben a legkülönfélébb okok miatt nem kaphatják meg a vallásos nevelést.” (Catechesi Tradendae 66.)

“Harmadikként a következő tanulságot jegyezzük meg magunknak: a hitoktatás dolgáért eddig is és a jövőben is mindig az egész Egyházat terheli a felelősség. Ezt éreznie, sőt tudatosan vállalnia kell! Egyes tagjainak a saját hivatásukból következően más és más feladataik vannak. A püspökök pásztori hivataluknál fogva a legilletékesebbek arra, hogy a maguk szintjén előmozdítsák, irányítsák és összehangolják a hitoktatást. A római Pápa pontosan tudja, hogy a legsúlyosabb rész az ő vállaira nehezedik, de amennyi gond terheli, legalább annyi örömre és reményre is talál okot ebben a feladatában.” (Catechesi Tradendae 16.)

9. FÜGGELÉK: A SZENT SZÍV PIONÍR TÖKÉLETESEN ANTIALKOHOLISTA EGYESÜLETE

(lásd 37. Fejezet)

(a) Ha egy fennálló Pionír Központ beleegyezik abba, hogy egy preaesidium kapcsolódjon hozzá abból a célból, hogy segítse és megerősítse a Pionír Egyesületet, akkor el kell látnia az adott praesidiumot a szükséges írószerekkel, szakirodalommal, okmányokkal, igazolványokkal és emblémákkal. Így lehetővé válik, hogy önálló egységként működhessen. Ezeket az árucikkeket előre ki kell fizetni.

(b) A többi jóváhagyott feladat mellett praesidiumi feladatként lehet a Pionír Egyesületet terjeszteni és tagtoborzással foglalkozni.

(c) A Pionír Egyesületbe való tagsági kérelmeket a praesidium heti ülésére kell elhozni ugyanúgy, mint ahogy azt a Pionír Központok havi összejövetelén teszik.

(d) Megjegyzés: A Pionír Egyesülettel kapcsolatos minden kérdésre a következő címen adnak felvilágosítást: Central Director, Pioneer Total Abstinence Association, 27 Upper Sherrard Street, Dublin 1, Ireland

10. FÜGGELÉK: HITÜNK TANULMÁNYOZÁSA

Előnyös lehet egy praesidium számára, ha néhány, vagy minden tagja a heti légiós munka mellett, annak kiegészítéseként kézikönyv-tanulmányozást végez. Bizonyos fajta praesidiumoknak, mint például a belföldi és ifjúsági praesidiumoknak, valamint azoknak a praesidiumoknak, amelyeknek fő feladata az oktatás, magától értetődően fel kell vállalniuk ezt a feladatot.

A Légió intenzív imádságos lelkülete és hitbuzgalmi rendszere csodálatraméltó szemléletmódot biztosít az efféle tanulmányokhoz, és egyben kiküszöböli azokat az előnytelen helyzeteket is, amik néha együtt járnak a tanulással. Például azokat az öntelt, pökhendi, tudálékos és más hasonló embereket, akik csak azért csatlakoznak a Légióhoz, hogy zavart keltsenek, és így mások lemorzsolódjanak, visszatart ez a rendszer. Másrészt viszont ez a légiós rendszer megtartja azokat a tagokat, akiket egy gyorstalpaló jellegű tanulás esetleg elriasztana.

Ráadásul ha ezt Máriával való szellemi egységben végezzük – hiszen az Ő igazságkeresése annyira egyszerű és alázatos volt -, akkor az Ő törekvése tökéletes példaként szolgálhat számunkra: “Hogyan lehetséges ez?” (Lk. 1,34). Ő kapta meg az Isteni Bölcsességet, az Örök Igazságot és az Igaz Világosságot, Jézus Krisztust. Mária örök időkre megőrzi ezt a kincset. Hozzá bátran fordulhatnak azok, akik ebből a lelki kincsből részesülni akarnak. Az ilyen légiósok szerető édesanyjuk köré gyülekező testvéreket látnak a heti praesidiumi összejövetelekben. Kezüket kezébe teszik, abba a kézbe, amely a tudás kincseivel van tele, azzal a tudással, amelyet ők annyira keresnek.

Szembeötlő jellemzője a légiós tanulmányozásnak, hogy a légiósok nem szellemi tornát látnak a tanulásban, hanem az áhítat szemszögéből közelítik meg. Másik eltérő jellemvonása az, hogy ez a tanulás-tanulmányozás nem előadói rendszeren nyugszik. Részben azért, mert ez utóbbit nem lehet szervesen beilleszteni a praesidiumi ülés rendszerébe, másrészt viszont ez a rendszer azért nem elfogadható, mivel az ember hajlamos szellemileg “kikapcsolni”, ha egy vagy több ember helyette magára vállalja a tanulás feladatát és a vele járó felelősséget, mint ahogy ezt az előadó teszi. Ráadásul általában a gyakorlatban az előadás színvonalát a befogadó közönség szellemi színvonalának felső szintjéhez szokták igazítani, ami a hallgatóság többségének nagy nehézséget okoz. És ez azt eredményezi, hogy nem fogják fel teljesen az előadás témájának lényegét, következésképp hamar el is felejtik. Ismételten hangsúlyozzuk, hogy igen figyelemreméltó azon hallgatóknak az aránya, akik a magas szintű előadást élvezettel, ugyanakkor a teljes szellemi tétlenség állapotában hallgatják. Ezzel szemben a légió tanulmányozási szellemében a tag nem engedheti meg magának a szellemi lazítást. Ugyanis mindenkit felszólítanak arra, hogy számoljon be a heti munkavégzéséről. Így különböző mértékben, de azonos intenzitással minden tag vállalja a felelősséget, ami az előadó-befogadói rendszerben gyakorlatilag egyedül az előadó vállára nehezedik. Az ülés résztvevője így nem csupán hallgató, passzív befogadó, hanem aktív szellemi résztvevő, dolgoztatja az agyát. Szellemi fejlődése lemérhető, ellenőrizhető.

Minden légiós tag ülve tartja meg a beszámolóját. Előtte fekszik a kézikönyve, az előzetes jegyzetei pedig mellette, a keze ügyében vannak. Így ez az őt körülvevő tárgyi környezet nem veszi el a bátorságát. Saját szavaival adja elő egyéni gondolatait és felmerült nehézségeit a jelentésében, ami bizonyára ismerősen cseng mindenki számára. A többiek megjegyzést fűznek a beszámolójához, vagy annak kapcsán kérdést intéznek hozzá. Aztán követi a következő beszámoló. Hamarosan szemmel láthatóvá válik az összejövetel szellemi fejlődése, igaz, nem olyan gyorsan, mint ahogy az autó az egyik helyről a másikra átsuhan utasaival a föld felett, hanem ahogy az eke és a borona fájdalmasan felhasítja a termőföldet. Mire a prsaesidiumi tagok az egymást követő beszámolóikban újból és újból

beleássák magukat a kézikönyv egy-egy fejezetébe, addigra azt mindenki megérti és megjegyzi.

Minden bizonnyal a Légió aktív szellemisége élettel telivé teszi a kézikönyv tanulmányozást, ha az a többi praesidiumi feladattal egyenrangú munkává válik, és ez arra fogja ösztönözni a légiósokat, hogy a gyakorlatban is kamatoztassák az így megszerzett tudásukat. Végül azok a praesidiumok, amelyek a tanulmányokban előrehaladtak, fejlődtek, vegyék fontolóra, hogy tanfolyamok tartásával, oktatással, a Katolikus Tanúságtevők Szövetségének munkájába való bekapcsolódással, és más hasonló eszközökkel nem akarjak-e tovább adni másoknak azt a különleges tudást, amit a tagok elsajátítottak a praesidiumokban. Mellesleg az erre vállalkozó prasesidiumok sikeresen tudnak vágyat ébreszteni a külföldi légiós csoportokban is a hit dolgaiban való tájékozottságra.

Ezért igyekezzünk minél inkább elterjeszteni a Légióban megszerzett tudást a lakosság körében a légiós kapcsolatteremtés számtalan útján-módján keresztül.

Így egy meghatározó lépést teszünk előre annak érdekében, hogy “A katolikusokat kimozdítsuk legmélyebb szégyenükből; a vallási tudatlanságukból.” (XI. Piusz pápa: Motu Proprio, 1923. junius 29.)

Elsősorban a légiós kézikönyvet tanulmányozzuk, hiszen valójában ez alapvető kötelességünk, mivel a légiós rendszer megfelelő ismerete nélkül nem tudunk sikeres gyakorlati és tanulmányi légiós munkát végezni. Egy hasonlattal élve; értelmetlen lenne, ha egy ház falainak felhúzását nem az alapoknál kezdenénk. Ugyanennnyire hiábvavaló dolog lenne, a Légió rendszerének kialakulását tanulmányozni anélkül, hogy azt a Légió tökéletes ismeretére alapoztuk volna. Tanulmányozásra javasolt tudományágak, melyek bevezetése a lelki vezető felügyelete mellett a legnagyobb lelki hasznot hozhatják: Dogmatika és hitvédelem, szentírás-tudomány, szociológia, liturgika, egyháztörténet és erkölcsteológia.

Az ülés egy meghatározott részét –a munka jellegét figyelembe véve talán a legalkalmasabb erre az allocutiót követő idő egy része – lehet erre a célra fordítani. Fordítsunk külön gondot a napirendnek erre a részére, adjunk neki szilárd vázat, hogy a tanulmányozás és az arról készített beszámoló ne váljon puszta szócséplléssé, rendszertelen vitává. Minden légiós ülés egy részét újabb egyéni kézikönyv tanulmányozásra kell fordítani. A tagok teljes légiós alapossággal és odaadással végezzék ezt a feladatot, mivel sajnos sokan hajlamosak felületes és értéktelen előadássá silányítani azt.

Hogy a tényleges tanulmányozás független az ülésen tett megjegyzésektől, csak az ég tanú rá. Ráadásul a praesidium nem közönséges iskolai osztály. Könnyű viszonylag elfogadható beszámolót készíteni, még akkor is, ha magára a kézikönyv tanulmányozásra kevés figyelmet és időt fordítottak. Minden összejövetel alkalmával a tagoknak egyénileg kell beszámolniuk a heti munkájukról. Beszámolójukban bátran felsorolhatják azokat a nehézségeket is, amikkel a heti kézikönyvolvasás során találkoztak. Azonban elejét kell venni annak, hogy könnyelműen olyan problémát vessenek fel, amit egy kis erőfeszítéssel maguk is meg tudtak volna oldani. Ezért, amennyire csak lehetséges, bátorítsuk a tagok önállóságát, és személyes erőfeszítéseit.

Továbbá gondosan ügyelni kell arra, hogy a megbeszélések, viták ne terelődjenek rossz irányba. Ugyanis ha a vitás pontok túl zavarosak, félrevezetők, vagy nem oda valók, akkor nem lehet őket nyomon követni, félreviszik a beszélgetést. Épp ezért ezekben a felvetődő kérdésekben a praesidiumnak a lelkivezetőre kell támaszkodnia.

Ezen felül hangsúlyozzuk, hogy az aktív tag csak akkor tesz maradéktalanul eleget munk-

akötelezettségének, ha hetente valódi aktív feladatot is ellát. Ugyanis nem elégedhetünk meg, még részben sem, csak a kézikönyv tanulmányozással.

“Mennyire szorosan összetartozik a tisztaság és a fény! A legtisztább lelkeknek adja Isten a legtöbb fényt. A Boldogságos Szűz ezért a legtündöklőbb minden teremtmény között. Fénye beragyogja az angyalokat és az embereket. Az Egyház ezért nevezi a Bölcsesség Székének. Épp ezért tanulmányainkban elmélkedéseinkben és egész életünkben egyre inkább törekedjünk efelé az asszony felé, aki áldottabb minden asszonynál, s a Világ Világosságának és a megtestesült Igének az Anyja. Az Isten ezért, ezt az egyedülálló teremtményét a napba öltöztette, és arra rendelte, hogy Jézus Krisztus világosságát árassza az egész világra, minden lélekre, aki megnyílik annak befogadására.” (Sauvé: Mari Intime)

11. FÜGGELÉK: GONDOLATOK MÁRIÁRÓL

Ez az áttekintés a lehető legrövidebb terjedelemben igyekszik bemutatni Máriának a megváltás művében betöltött csodálatos közreműködői szerepét. Kívánság szerint ezek a gondolatok felhasználhatóak az Acies során közös fogadalomújításkor vagy (az első szakasz kihagyásával) egyéb alkalmakkor.

Királynőnk, Anyánk!

A zászló előtt eltöltött rövid idő csak arra adott lehetőséget, hogy néhány szóval fejezzük ki irántad érzett szeretetünket. Most azonban van rá időnk, hogy elmondjuk mindazt, ami szívünkben lakozik, és a fogadalomtétel rövid aktusának szavait bővebb vallomássá egészítve, tanújelét adjuk beléd vetett bizalmunknak.

Tudjuk, milyen mérhetetlenül sokkal tartozunk Neked. Te adtad nekünk Jézust, minden jó forrását. Nélküled még mindig egy elveszett világ sötétségében élnénk, melyben a halál ősi törvénye uralkodik. Ebből a nyomorúságos állapotból akart kimenteni bennünket az isteni Gondviselés. Úgy tetszett Neki, hogy Téged válasszon kegyelmének eszközéül abban az irgalmas üdvözítői tervben, amelyben mindennél előkelőbb helyet adott Neked. Noha Krisztusnak Téged éppúgy meg kellett váltania, mint valamennyiünket. Segítőtársául rendelve Te mégis olyan közel kerültél Hozzá, amennyire emberi teremtmény csak képes; nélkülözhetetlen lettél számára.

Öröktől fogva Vele voltál a Szentháromság tervében, megosztva küldetését: vele voltál a próféták jövendölésében, amikor arról az asszonyról beszéltek, aki a világra hozza a Megváltót. Vele voltál azoknak az imájában, akik várták eljövetelét; teljesen egy voltál vele a szeplőtelen fogantatás kegyelmében, amely Téged oly csodásan megváltott; egyesültél vele földi életének minden titkában, kezdve az angyali üdvözlettől a kereszthalálig; mennybevételed által ott vagy vele dicsőségében; trónján ülve vele együtt kormányzod a kegyelem országát.

Azemberek közül egyedül csak a Te hited és szellemed volt olyan tiszta és erős, hogy új Éva lehettél, aki az új Ádámmal, Jézus Krisztussal kegyelemmé változtatod a bűnbeesést. Szentlélekkel eltelt imád lehozta nekünk Jézust a földre. Akaratod és tested befogadta, tejeddel tápláltad, túláradó szereteteddel vetted körül, hogy növekedhessék korban, erőben és bölcsességben. Te nevelted fel azt, aki Téged alkotott. S amikor elérkezett az áldozat órája, ismét önként igent mondtál az isteni Bárány küldetésére és kereszthalálára a Kálvárián. Megosztottad vele minden szenvedését, mintha csak a Tiéd lett volna – s

vele haltál volna, ha nem kellett volna élned, hogy anyja légy a fiatal Egyháznak. Amint elválaszthatatlan segítőtársa voltál Fiadnak a megváltás éveinek folyamán, éppúgy vele maradtál, mert szüksége volt Rád a keresztény rendben. Anyai szíved oly nagy lett, hogy magába zár mindenkit, akiért Fiad életét adta. Ahogy anyjaként gondoskodtál egykor Róla, most úgy viseled gondunkat nekünk, mert egyek vagyunk vele. Minden egyes lélek türelmes gondviselésedre van bízva, mígnem új életre születik Benned, az örök életre.

Amegváltás tervének minden részletében eszköze voltál Isten akaratának, ezért megillet Téged is a tisztelet. Hálásan köszönjük, amit tettél, s azon leszünk, hogy hitünkkel, szeretetünkkel, szolgálatunkkal méltóképpen tiszteljünk.

Sokkal tartozunk Neked, s mindenért kimondhatatlan hálát érzünk irántad. Nem marad más, mint teljes szívünkből újra meg újra ezt ismételnünk: “Egészen a Tied vagyunk, Királynőnk, Anyánk, s mindenünk, amink van, a Tiéd!”

“Első ízben foglalta össze egy ökumenikus zsinat egyetlen és részletes műben azokat a katolikus tanokat, amelyek Máriának Krisztus és az Egyház titkában elfoglalt helyzetére vonatkoznak. Az Egyház arculatát bemutatni igyekvő zsinat szándékainak ez teljesen megfelel. Ugyanis Mária igen szoros kapcsolatban áll az Egyházzal, s egy igen találó kijelentés szerint ‘ő a legnagyobb része, a legjobb része, a legkiválóbb része, a legkiválasztottabb része’ (Rupert von Deutz OSB Offb.).

A valóságban az Egyház nem kizárólag hierarchikus szervezetből, liturgiából, szentségekből és szervezeti struktúrából áll. Mélyebb lényege, megszentelő erejének fő forrása a Krisztussal való titokzatos egységben rejlik. Ezt az egységet pedig sohasem szemlélhetjük Máriától függetlenül, aki a megtestesült Ige Anyja, s akit maga Jézus kapcsolt legszorosabban magához üdvösségünk érdekében. Ez megmagyarázza, hogy ha szemrevételezzük Egyházat, miért kell oly szeretettel megemlékeznünk azokról a csodákról, amelyeket Isten az Ő szent Anyján vitt végbe. ASzent Szűzről szóló, igaz katolikus tanítás ismerete hozzásegít Krisztus és az Egyház titkainak helyes megértéséhez.

Ezennel a legszentebb Szűz Máriát az Egyház Anyjává és Isten egész népének, a hívőknek és pásztoraiknak Anyjává nyilvánítom.” (VI. Pál pápának a 3. zsinati ülésszakon, 1964. nov. 21-én tartott záróbeszédéből)

[Ez az idézet már nem tartozik hozzá a Máriához szóló imához.]

Megjegyzés

Jézus nevét nem tartalmazzák a tárgymutatók. Nincs, mert a kézikönyv mindenegyes szavában ott van. A légiósnak mindenhol, minden helyen, minden helyzetben, mindenben, ami történik, Jézussal kell taálkoznia, hogy mint a költő, Joseph Mary Plunkett, így kiáltson fel:

“A rózsának szine: Jézusunk vére,
szineváltozott Úr, hónak tündöklése,
szemeiben vélem csillagoknak fényét.”

Őt kövesd, akkor el nem tévedsz
Hozzá könyörögj, akkor nem esel kétségbe
Rá gondolj, akkor nem jutsz tévútra
Ha Ő tart, el nem esel.
Ha Ő óv, nincs mitől félned.
Ha Ő vezet, el nem fáradsz.
Ha kegyes hozzád, célhoz érsz.

(Clairvaux-i Szent Bernát)